OLIVIA GOLDSMITH

CLUBUL SOȚIILOR PĂRĂSITE

Cînd cea mai bună prietenă a lor se sinucide după divorț, Elise, Brenda și Annie hotărăsc că nu se mai poate. Fiecare a avut un rol hotărîtor în cariera soțului ei. Dar acum, cînd bărbații lor se bucură de succes, și-au schimbat soțiile cu femei mai tinere și mai blonde.

Formează CLUBUL SOȚIILOR PĂRĂSITE *și își unesc forțele pentru a ataca. Cu eforturi și răbdare, plănuiesc distrugerea soților lor, care le-au ruinat viețile – și li se pare că răzbunarea n-a avut niciodată un gust mai dulce...*

Olivia Goldsmith

Clubul soțiilor părăsite

The First Wives Club

by Olivia Goldsmith

Olivia Goldsmith

Clubul soţiilor părăsite

Traducere de Alexandra Petrea

Editura MIRON

Bucureşti

CARTEA ÎNTÎI

SOŢIILE ÎNNEBUNESC

CAPITOLUL 1

Annie

Manhattan, insula viselor sclipitoare, dormea în bezna dinaintea zorilor. Era o insulă unde visele se împlineau, unde visele erau depăşite, aruncate şi, uneori, se transformau în coşmaruri. Chiar atunci, în bezna unei nopţi de mai de la sfîrşitul anilor '80, era o insulă unde multe femei dormeau singure.

Dormitorul lui Annie MacDuggan Paradise se remarca printr-o simplitate care presupunea, în acelaşi timp, bun-gust şi bani. Podeaua era din lemn de nuc, sclipitor, împodobită cu un covor chinezesc. În afară de culorile mov, crem şi roşiatice ale covorului şi verdele intens al copăcelului bonsai îngrijit de Annie, camera era o simfonie în alb, de la pereţii lambrisaţi, pînă la draperiile de mătase şi aşternuturile din damasc. Totul era imaculat; chiar şi focul din căminul de marmură arsese, lăsînd o cenuşă albicioasă. Doar patul era răvăşit, cu salteaua întoarsă, cu pernele pe podea, sub cearceafuri.

Tot ce se afla în cameră dovedea un gust desăvîrşit, odihnitor, cu o singură excepţie: lîngă pat, un teanc de cărţi se înălţa pe noptiera cu poliţă din marmură: *Budism şi ecologie; Cum să salvezi planeta; Femeia rîvnită; Femei care iubesc prea mult simbolurile lui Jung şi inconştientul colectiv; Dansul mîniei şi femeile din Japonia.* Printre aceste teancuri era o vază din cristal cu trei orhidee miniaturale, în aceleaşi tonuri gălbui ca şi restul camerei. Florile mici păreau să plutească pe fun-

dalul cărţilor. Apoi, telefonul de lîngă vază, începu să ţîrîie.

Un braţ subţire, bronzat, se întinse de sub pături şi ridică receptorul cu un gest îndelung exersat, fără să deranjeze florile sau cărţile. Mîna care îl susţinea, era de asemenea bronzată şi, o privire mai atentă, ar fi zărit ridurile caracteristice unei anumite vîrste, dar avea o formă de copil, cu degete mici şi unghii tăiate scurt, care nu erau date cu ojă. Mîna strînse receptorul, înainte să sune din nou, şi îl trase sub aşternuturi.

– Bună.

Avea o voce răguşită.

Îşi drese glasul.

– Bună.

– Anne? Sînt Gil.

În pauza care urmă, în timp ce Annie îşi limpezea mintea, el fierbea la celălalt capăt al firului.

– Gil Griffin.

Visase, cufundată adînc în altă lume, într-un loc pe care nu voia să-l părăsească. Însă, pînă la urmă, reuşi să se desprindă. Gil Griffin.

– Bună, Gil.

Era imposibil s-o fi sunat din complezenţă. Annie nu-şi mai amintea de cînd nu mai vorbise cu Gil Griffin. Trecuseră ani de zile, cu mult înainte să divorţeze de Cynthia. Şi, oricum, nu la – se uită la ceasul de la mînă – cinci şi jumătate dimineaţa. Se întîmplase ceva, mai mult ca sigur.

– Am nevoie de ajutorul tău. Este vorba de Cynthia. A murit.

Annie nu înţelegea. Ceva nu se potrivea; cuvintele şi tonul erau atît de ciudate. Lipsite de emoţie. Ca şi cînd ar fi anunţat un buletin meteo. Un front de aer rece care se va abate în sud, dinspre Canada. Apoi, se trezi la realitate.

– Ah, Doamne! Ce s-a întîmplat?

Era imposibil. Cynthia nu era bolnavă. Cel puţin,

Annie nu auzise nimic despre aşa ceva. Şi Chyntia nu era decît cu un an mai mare ca ea. Poate se întîmplase un accident. Oare Cynthia bea prea mult? Nu, îşi reaminti ea, prietena ei, Elise, era cea cu băutura.

– S-a sinucis, spuse Gil şi, pentru o clipă, Annie nu reuşi să vorbească.

În liniştea care urmă, îi dădu cîteva detalii oribile, pe un ton sec. În cadă. Şi-a tăiat venele. Este moartă. De aproape două zile.

– Prefer să nu discut despre asta.

Vocea lui era indiferentă. Ca un buletin meteo, se gîndi ea din nou. Apoi, adăugă:

– Am nevoie să mă ajuţi.

– Bineînţeles. Ce aş putea să fac?

Era o reacţie obişnuită pentru ea, de fată bună. Dumnezeule. Cynthia murise. Cynthia este moartă şi eu sînt politicoasă. Annie se cutremură sub pături, deşi era sfîrşitul lui mai.

– Cu ce vrei să te ajut?

– Înmormîntarea este mîine dimineaţă.

– Aşa de curînd, Gil? Dar oamenii vor avea nevoie de timp să...

O întrerupse.

– N-ai putea să le suni pe cîteva din prietenele ei? Eu am întrerupt de mult legăturile cu cercul ei.

– Sigur. Dar este *Memorial Day*. Şi majoritatea pleacă din oraş. Şi...

Îşi aminti de propria ei călătorie la Boston ca să asiste la serbarea de absolvire a fiului ei şi de Sylvie – la bagaje. Acestea erau ultimele lor zile împreună. Oh, nu. Nu acum. Fusese o săptămînă destul de grea. Nu aşa. Apoi, se ruşină de gîndurile ei. Şi îşi drese glasul:

– Fiindcă de-abia m-ai anunţat, nu ştiu dacă...

– Fă ce poţi. Eu unul sînt copleşit, îi spuse el, la fel de indiferent.

Lui Annie i se părea totul o glumă de prost gust. Se ridică. De ce atîta grabă?

– Dar ai aranjat totul? Şi florile şi toate celelalte? Vreau să spun...

Simţea că se sufocă şi i se umeziseră ochii. Încercă să se calmeze.

– Dar discursul comemorativ, Gil?

– M-am ocupat de tot, Anne. Tu ai grijă să le anunţi pe prietenele ei. Deci, înmormîntarea va fi la *Campbell's*, mîine, la ora zece.

– La zece?

Clătină din cap, ca şi cînd ar fi vrut să-şi limpezească minţile.

– Aşa de repede? Eu...

– Fă ce poţi. Îţi mulţumesc.

Închise. Terminase ce avea să-i comunice. Annie continuă să ţină receptorul în mînă. De-abia mai putea să respire. Ticălosul, se gîndi ea. Ticălos nenorocit. Puse încet receptorul în furcă.

Cynthia se sinucisese – Cynthia era moartă. Annie se cutremură în pat, deşi era învelită cu pătura. Va sta puţin cuibărită în aşternuturi încercînd să asimileze aceste veşti. Să-mi simt sentimentele, aşa cum spunea domnişoara Rosen, fostul ei psihiatru. Se întinse sub pătură. Pisica ei siameză, Pangor, străbătu camera în tăcere şi sări pe pat, lîngă ea. Cynthia, draga, dulcea, nostima Cynthia murise. Ce îngrozitor! Dar se mira că nu putea să plîngă.

O învăluiau doar amintirile. Cynthia, prietena ei de la *Porter's* colega ei de cameră. Cynthia fusese atît de bună cu ea. În prima lor noapte, la şcoală, cînd Annie se dezbrăcase ruşinată. Cynthia nu-şi bătuse joc de ea. Îi dăduse un sutien, se întorsese şi-i spusese:

– Cred că ar trebui să-l porţi dacă nu vrei să rîdă fetele de tine.

Ea şi Cyn îşi făcuseră prieteni în acelaşi timp. Fratele Cynthiei o prezentase pe Annie lui Aaron şi, cînd se căsătorise, Cynthia fusese domnişoara ei de onoare. Apoi, Cynthia se căsătorise cu Gil. Şi avuseseră fiecare

cîte o fiică în acelaşi timp.

Fiica Cynthiei, unicul ei copil, se născuse cînd prietena ei nu mai era aşa de tînără. Ar fi avut aceeaşi vîrstă ca Sylvie a mea, se gîndi Annie. Fuseseră gravide în acelaşi timp. Fiica Cynthiei, Carla, fusese un copil frumos, perfect. Şi, trebuia să recunoască, ruşinată, era invidioasă s-o vadă evoluînd atît de frumos în comparaţie cu Sylvie a ei. Apoi, într-o zi de martie, Carla fusese lovită de o maşină în timp ce cobora din autobuzul şcolii. Iar Annie se simţise şi mai vinovată de invidia ei. Se dusese la spitalul din White Plains, unde copilul zăcea în comă, între viaţă şi moarte. În cele din urmă, celelalte prietene ale Cynthiei renunţaseră să se mai ducă, dar nu şi Annie; ştia că nu o ajuta cu nimic, dar nu suporta să o ştie singură pe Cynthia.

Apoi, într-o dimineaţă de la sfîrşitul lui mai, Cynthia intrase în salonul însorit mai palidă decît de obicei, cu ochii umbriţi de cearcăne, şi-i vorbi lui Annie, distrusă:

– Vrea să întrerupă reanimarea, îi spuse ea, Gil vrea să se termine.

Atunci, Annie s-a ridicat şi a deschis braţele. Cynthia s-a lăsat îmbrăţişată şi şi-a culcat capul pe umărul lui Annie. Apoi a plîns în linişte, dar i se zguduia trupul şi lacrimile erau atît de fierbinţi, încît o încălziseră chiar şi pe Annie, căreia îi era întotdeauna frig. Rămăseseră aşa, mult timp. Şi, cînd Cynthia se opri din plîns, în cele din urmă, inspiră adînc, o privi drept în ochi pe Annie şi-i spuse:

– Mama nu m-a iubit niciodată.

Annie o aprobase în tăcere, iar Cynthia ridicase din umeri, luase o batistă şi îşi ştersese ochii.

Şi acum Cynthia murise. Se sinucisese. Nu era o coincidenţă că fiica ei, Carla, murise la sfîrşitul lui mai.

Of, Doamne, îşi dădu ea seama, era aniversarea morţii Carlei! Ar fi trebuit să-şi amintească. Cum a putut să se îndepărteze atît de mult de prietena ei? Cum de nu a ştiut? Oare durerea şi disperarea au fost atît de

cumplite, încît şi le-a ascuns şi faţă de cele mai bune prietene? Se răsuci în pat şi începu să geamă.

Annie avea patruzeci şi trei de ani. Era înaltă şi slabă, aproape la fel de slabă ca acum douăzeci şi cinci de ani, cînd studia la şcoala domnişoarei Porter. Era foarte atentă în privinţa greutăţii şi al altor lucruri, cum ar fi: hainele, apartamentul, vila, copacii bonsai, scrisul, terapia. Acum, aşa cum o instruise terapeutul ei, se lasă în voia durerii. Oh, Doamne, ce cumplit! Cynthia a murit. Dacă ar fi sunat-o... se gîndi Annie. N-am prea văzut-o în ultima vreme. Ar fi trebuit...

I se prelinseră lacrimi din ochi. Începu să suspine. Îşi trase pătura pe faţă sperînd să-şi astupe bocetele oribile. Nu voia s-o audă fiica ei, care dormea pe hol, dar nici ea nu suporta să-şi asmută suspinele.

Durerea era insuportabilă, se gîndi ea, în timp ce plîngea. Îi veneau în minte fel de fel de imagini. Sclipirea lamei pe piele. Sîngele scurgîndu-se în cadă. A fost prea oribil. Oare de ce n-am sunat-o? Ah, Cynthia, de ce nu m-ai sunat? Îşi trase pătura peste faţă. I se prelinseră lacrimi pe obraji. În cele din urmă, se linişti şi se ridică.

Se uită spre ferestrele înalte, unde lumina zorilor începu să coloreze cerul. Era epuizată şi ziua nici nu începuse încă.

– La dracu! exclamă ea.

Aruncă pătura şi se dădu jos din pat.

Jos, în vale, oraşul începea să se trezească. Luminile sclipeau pe cenuşiul Queens, făcînd totul să pară un tărîm de basm. De fapt, cartierul Queens erau o periferie posomorîtă, pe care Annie o străbătuse doar în drum spre aeroport şi ştia cum este în realitate. Ce înşelătoare erau locurile! De la fereastra ei, Annie vedea cîţiva oameni făcînd jogging, croindu-şi drum singuratici prin ploaie. Săptămîna trecută fusese oribilă – ploioasă şi rece. Cenuşie ca moartea. Îşi strînse braţele în jurul corpului şi se întoarse.

Cum să suporţi sinuciderea celei mai vechi prie-

tene? se întrebă ea, în timp ce se îndrepta spre baie. Îşi va respecta rutina obişnuită. Nu-şi va lăsa nici o clipă liberă. Erau atîtea de făcut. Va trebui să le sune pe Brenda, pe Elise şi pe alte prietene ale Cynthiei.

Cine erau prietenele Cynthiei? Annie trebuia să recunoască, sincer, că nu mai întreţinea relaţii cu vechiul lor grup de la Greenwich. Se vedea doar cu Brenda Cushman, care fusese o neadaptată la şcoală, şi cu Elise Atchinson, care avea o casă în oraş. Dar de Cynthia era cea mai apropiată. Cynthia era o adevărată prietenă într-un oraş în care prietenia însemna pe cine cunoşti, cu cine te-ai căsătorit, ce avere aveai şi ce puteai oferi sau obţine. Annie îşi dorea – mă rog, acum nu mai conta. Cynthia murise.

Cînd Annie ieşi din baie, învelită în halatul ei bej de prosop, cu părul încreţit de aburi, era epuizată şi cu faţa umflată de plîns. Clătină din cap cînd se văzu în oglindă, dar nu se opri. Străbătu holul lung, care lega dormitorul principal de restul apartamentului. Trecu de uşa închisă, dincolo de care dormea Sylvie. Va pleca peste cîteva zile. Annie ştia că ar trebui să jelească nu numai moartea Cynthiei, dar şi faptul că îşi va pierde fiica.

Însă acum nu era timp. Nu avea timp nici măcar să se gîndească la Cynthia. Trebuia să rezolve atîtea lucruri! Îşi spuse că ar trebui să se apuce de treabă. În bucătăria imaculată, acoperită cu gresie, se duse la sertarul din colţ, de lîngă fereastră. Acolo se afla biroul ei, încastrat în perete, unde îi plăcea să stea şi să scrie. Publicase numai două cărţi de nuvele. Una imediat după căsătorie, iar cealaltă la scurt timp după aceea, cu mult înainte să apară copiii. Dar Aaron şi familia ei în continuă creştere o obligaseră să renunţe. Cea de-a treia carte nu fusese destul de bună ca să fie publicată, îi spusese soţul ei. Probabil că avea dreptate. O păstrase, totuşi. Manuscrisul se afla în sertarele biroului.

Băgă mîna în al doilea sertar şi găsi cartea de

telefon. Pe copertă, se afla reproducerea unui tablou de Mary Cassatt – o mamă cu fetiţa ei. Annie oftă, şi-i veni chef, deodată, să bea o cană cu cafea bună, tare şi cu mult zahăr. Renunţase la acest obicei, dar putea să-l reia acum. Nu. Era o idee proastă. În schimb, puse la fiert nişte apă pentru ceai şi apoi se aşeză la birou.

Mai întîi, o s-o sune, bineînţeles, pe Brenda, cea mai bună prietenă a ei din New York. Brenda era nostimă, serioasă şi cinstită. Deşi, uneori, îi lipsea sensibilitatea. Totuşi, Annie voia s-o sune, să capete încredere. Se uită la ceas – la *Panther*-ul *Cartier* aurit de care nu se despărţea niciodată. Îi plăcea întotdeauna să ştie ce oră este. Era aproape şapte fără un sfert. Îi părea rău că trebuia s-o deranjeze pe Brenda. În timp ce Annie se scula întotdeauna devreme, ştia că Brenda dormea uneori pînă la prînz şi se înţeleseseră ca Annie să n-o sune niciodată înainte de unsprezece, dar această regulă nu se putea aplica acum. Annie apăsă pe o tastă şi numărul prietenei sale se formă automat. Şi trebui să insiste, bineînţeles, pînă să-i răspundă.

– Cine dracu' este?

Brenda avea o voce răguşită de felul ei dar, la ora aceasta, semăna de-a dreptul cu un lătrat.

– Sînt eu. Îmi pare rău că a trebuit să te trezesc.

– O să vezi tu cît de rău o să-ţi pară. Cît dracu' este ceasul? Isuse Cristoase. Annie, nu este nici măcar ora şapte. Ai noroc că este şapte şi am dormit aproape toată ziua, fir-ar al dracului!

– Brenda, să ştii că nu te-aş fi sunat dacă n-ar fi fost ceva serios.

– Eşti tristă fiindcă pleacă Sylvie. Hai, spune-mi. O să încerc să mă trezesc.

– Nu, nu. Nu este vorba de asta. Cynthia Griffin a murit.

– Cine?

– Cynthia Griffin. Ştii doar, mama Carlei.

Fiul Brendei, Tony, fusese în aceeaşi clasă cu Carla pentru o scurtă perioadă de timp.

– La dracu! Mă rog, îmi pare rău cînd moare cineva, dar nu înţeleg de ce m-ai sunat la ora asta.

– Înmormîntarea este mîine dimineaţă.

– Isuse, dar ce, a murit de ciumă? De ce se grăbesc s-o bage în pămînt?

– Fiindcă s-a sinucis. Acum cîteva zile. Dar au găsit-o abia ieri. Se pare că a fost oribil.

– Isuse!

Brenda rămase tăcută pentru cîteva clipe.

– Ia te uită, deci a avut curajul s-o facă. Mie mi s-a părut întotdeauna o snoabă rece şi încrezută.

Annie se gîndi la lacrimile fierbinţi ale Cynthiei, cînd îi plînsese pe umăr, la spital. Uneori, Brenda era de-a dreptul imposibilă. Era opusul noţiunii de snob şi îşi ascundea întotdeauna sentimentele.

– Mergi sau nu?

– Bineînţeles. Unde va fi şi la ce oră?

– La zece, la *Campbell's.*

Brenda gemu din nou.

– Gil s-a grăbit s-o îngroape, nu-i aşa? Ce ticălos!

– O să-l sun pe Hudson, să mă conducă. Dacă vrei, o să trec pe la nouă, să te iau.

Alt geamăt.

– Isuse, Annie, nu durează o oră ca să străbaţi o distanţă atît de scurtă, chiar şi în Manhattan. Şi, oricum, oraşul va fi pustiu săptămîna aceasta. Toţi profită de *Memorial Day.* Pleacă în Homptons sau în Connecticut. Şi nu se află nici un aeroport în apropiere de *Campbell's*. Eu zic să treci pe la zece. Este foarte elegant să întîrzii.

Annie oftă.

– O să trec pe la nouă şi jumătate. Te rog să nu mă faci să aştept. Şi acum, trebuie să te las. Mai am de dat şi alte telefoane.

– Ce telefoane?

– Gil m-a rugat să-l ajut şi să le anunţ pe toate

prietenele ei.

– Putea să dea un anunţ în ziar.

– Dar nu se aştepta la aşa ceva.

– Vrei să punem pariu?

– Într-o asemenea situaţie este de preferat ca totul să fie cît mai discret.

– Ai de gînd să-l suni pe Aaron?

Annie tresări.

– Nu m-am gîndit.

Se opri. Ar trebui să-i spună. Probabil că ar veni. O considerase întotdeauna o figură ştearsă pe Cynthia, dar o plăcuse. Annie urma să-şi întîlnească fostul soţ a doua zi, la *Harvard,* la serbarea de absolvire a fiului lor mai mare. Sperase că va fi un moment fericit, că... Iar acum, cînd trebuia să-l sune, se gîndea ce ar fi să răspundă altă femeie.

– Îl sun eu, în locul tău, se oferi Brenda, sesizînd ezitarea lui Annie.

– Vrei?

– Sigur. Va fi o plăcere să-l trezesc pe ticălosul ăla.

Brenda îl învinuia pe Aaron că o părăsise pe Annie, dar ea nu mergea chiar atît de departe. Mai spera încă. Cine ştie, poate tragedia Cynthiei o să-i reunească.

– Îţi mulţumesc, Brenda. Ne vedem mîine la ora nouă şi jumătate. Somn uşor.

Închise şi se duse la aragaz, să închidă focul. Va trebui, acum, s-o sune pe Elise, dar nu prea avea chef. Mai ales cînd se gîndea la toate celelalte numere de telefon pe care va trebui să le caute. Şi, în plus, trebuia să termine bagajele pentru Sylvie şi să-i dea tranchilizante pisicii. Trebuia, de asemenea, să-şi aleagă rochia în care se va îmbrăca la serbarea de absolvire şi s-o pună pe Ernesta să-i împacheteze cîteva lucruri, pentru noapte. Apoi, se va gîndi la înmormîntare. Trebuia să se îmbrace frumos – o s-o vadă Aaron. Tresări din nou. Ah, cîtă deşertăciune! Parcă mai conta ce pur-

ta sau cum arăta. Cynthia murise. Dar o să-l vadă totuşi pe Aaron. Poate o să şi discute cu el. Poate or să plîngă amîndoi. Ah, Aaron, ce multă nevoie aş avea acum de alinarea ta! Dar Aaron era încă furios pe ea, din cauza lui Sylvie. Fiindcă va pleca să studieze. Deşi nu-şi prea vizitase fiica de cînd se mutase şi nu se ocupa de ea, nu voia să plece.

Annie se uită la micul dejun care o aştepta pe masă, pe ea şi pe Sylvie. Îl aranjase noaptea trecută, cînd i se părea că se aflase în alt univers, înainte să afle de moartea Cynthiei.

Annie îşi dădu seama că nu pusese ibricul. Apoi se întoarse brusc şi străbătu bucătăria. Cînd ajunse la frigider, începu să cotrobăie. Undeva, înăuntru, ştia că avea nişte cafea braziliană. Voia să bea o cană. La urma urmei, acum era singură şi n-o s-o vadă nimeni. Va fi una dintre puţinele alinări ale unei femei părăsite.

O cuprinse brusc sentimentul singurătăţii şi îşi încleştă mîinile de uşa frigiderului. Se gîndi la ziua cînd stătea în acelaşi loc, privindu-l pe Aaron, care intrase în bucătărie, cu bagajele făcute, gata de plecare.

– Iau numai două valize cu mine. Pe celelalte o să le aducă portarul, îi spuse el.

Annie încuviinţase tăcută.

– O să locuiesc un timp la *Carlyle*. Poţi lua legătura cu mine la birou, în timpul zilei.

Încuviinţase din nou, mută. Împietrise în loc, îndurerată.

– Hai să stăm puţin mai departe unul de celălalt, O.K.?

– Depărtarea este ultimul lucru de care am nevoie, îi răspunsese Annie.

Îşi dăduse seama din momentul în care rostise aceste cuvinte ce pierdută păruse.

Soţul ei o privise cu bunăvoinţă. Aaron era bun la suflet.

– Nu mă privi atît de distrusă, Annie. Va trece,

spusese el şi apoi plecase.

Îi declarase că va fi o despărţire temporară, dar minţise. Aaron, iubitul ei din colegiu, dragostea ei, tatăl celor doi copii ai ei, omul în care crezuse, o părăsise. Se apucă de mînerul frigiderului, copleşită de amintiri.

Rămase singură, în bucătăria goală, imaculată, pînă reuşi să-şi revină. Annie se gîndi din nou la doctoriţa Rosen, psihiatra ei, de mai bine de trei ani, care o desfiinţase practic. Poate că ar trebui s-o sune, măcar ca s-o ajute să treacă peste acest episod. Dar doctoriţa Rosen o jignise. Îi spusese că este „o personalitate dependentă", „o martiră" şi, cu toate că, în mare parte, Annie era de acord cu diagnosticul, voia să-i demonstreze psihiatrei că se înşela.

Annie îngenunche şi-l mîngîie pe Pangor.

– Ţi-e foame, puiule? îl întrebă ea.

Apoi deschise o cutie de conserve *Ocean Feast*, mîncarea preferată a motanului ei, recunoscătoare că avea ce face şi că pisica îi acorda atenţie, chiar dacă o făcea numai fiindcă îi era foame. Poate dacă se va machia frumos şi va ajunge devreme la înmormîntare, va reuşi să-l vadă pe Aaron. Divorţul nu se pronunţase încă. În ciuda faptului că se despărţiseră şi se certaseră din cauza lui Sylvie, poate că şi el se simţea la fel de nefericit fără ea. Deşi nu i se păruse deloc nefericit acum două seri, cînd sunase în legătură cu planurile de absolvire. Dar vestea aceasta o să-l zguduie. Poate, acum, or să discute. O s-o privească şi o să-şi aducă aminte ce bine fusese odată. Poate la înmormîntare o să-i redeştepte amintirile trecutului. Trecutul care merită salvat şi preţuit. Poate.

Annie era genul de femeie activă şi, într-o anumită măsură, reuşise în viaţă. Era sănătoasă, atrăgătoare, se căsătorise cu un bărbat cu situaţie, născuse şi crescuse trei copii, îşi făcuse multe prietene, participase la nenumărate acţiuni de caritate, supravieţuise unei despărţiri, crease această casă perfectă şi o viaţă elegantă şi confortabilă în cea mai costisitoare şi poate

cea mai frumoasă zonă din estul Manhattan-ului. Putea încă să sucească minţile bărbaţilor, deşi ştia că era mai mult sensibilă decît impunătoare. Dar era singură şi soţul ei o părăsise. Însă, esenţa problemei consta în faptul că, la fel ca şi Cynthia, Annie era doar o soţie.

CAPITOLUL 2

Înmormîntarea de la Campbell's

Probabil că măcar jumătate din bogătaşii anglo-saxoni protestanţi ai aşa-zisului cartier cu ciorapi de mătase al Manhattan-ului sînt îngropaţi la *Campbell's Funeral Home*. Reprezintă de asemenea o a doua casă pentru reporterii care fac poze familiei îndoliate şi prietenilor (cînd are loc o înmormîntare importantă) şi sînt serviţi cu cafea şi gogoşi la intrarea laterală.

Căci din pămînt am fost zămisliţi cu toţii şi în pămînt ne vom întoarce. O luăm de la început, se gîndi Larry Cochran, pregătindu-şi aparatul de fotografiat, oamenii care cumpără ziarele sînt ahtiaţi să vadă fetele îndurerate.

Dar azi nu era o înmormîntare demnă de un reportaj. Larry Cochran apăruse fiindcă nu avea pur şi simplu altceva mai bun de făcut şi, de asemenea, pentru că nu-i strica un mic dejun gratis. Studie scena, un timp, şi renunţă imediat la orice speranţă: vreo matroană bogată din Connecticut. Cineva de care nu a auzit nimeni. Ca de obicei. Era foarte ghinionist în ultima vreme.

Pierdu cîteva clipe stînd de vorbă cu Bob Collechio, care se ocupa de partea culinară a ceremoniei. Nu voia să pară prea evident că înfuleca pateuri în-

fometat şi încerca să se adăpostească de ploaie. Îi expirase permisul de reporter şi dacă nu reuşea să facă nişte poze de senzaţie, cît de curînd, va rămîne nu numai falit, dar şi fără autorizaţie. Nu contenea să se minuneze cum lucrurile puteau evolua din rău spre dezastruos, dar iată că aşa se întîmpla de obicei.

– Ceva nou? îl întrebă el pe Bob.

– A fost o treabă drăguţă. Tipa s-a sinucis. Şi-a tăiat venele. Servitoarea a găsit-o acum cîteva nopţi în cadă, plină de sînge. N-a fost nevoie s-o scurgă cînd au îmbălsămat-o. Dar nu cred că fostul ei soţ a pretins vreo reducere. Totul s-a petrecut foarte în grabă. Au adus-o ieri şi o îngroapă azi.

Larry se încrîncenă cînd îşi reprezentă în gînd cada plină de sînge. Era un tip cu imaginaţie. Vedea lucruri pe care ceilalţi i le descriau. Ceea ce îl ajuta foarte mult în existenţa lui de fotograf şi editor de film, recunoscu el, dar lumea lui internă era prea grafică. Avea nevoie de cooperarea lui Bob, dar se simţea ca un vierme să discute cu el.

– Şi de ce atîta grabă?

– Este prima soţie a unui grangur mare din Wall Street şi acum, după ce şi-a instalat noua nevastă în Park Avenue, vrea probabil să nu i se işte mare zarvă. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Îi făcu semn cu ochiul lui Larry.

– Ştii, s-ar putea să dăuneze în afaceri cînd pierzi simpatia doamnelor.

Rîse unsuros, neplăcut.

– Şi cum o cheamă?

Poate ieşea un reportaj pînă la urmă.

– Griffin.

– Vrei să spui Gil Griffin? Prima soţie a lui Gil Griffin?

S-ar fi putut să fie o veste de senzaţie. Toţi auziseră de Gilbert Griffin. Întruchipa baracuda preluărilor ostile, un tip căruia îi plăcea să joace tare. Şi avea clasă. Nu

ca Boesky sau Milken. Discret. În fine, fusese discret pînă ce se aflase de legătura lui cu o subalternă blondă, cu faţă de cal şi corp superb. Negase luni de zile în presă. Vorbise despre căminul şi soţia lui dar, cînd presiunea sporise, divorţase şi se căsătorise cu amanta. După cîteva articole incendiare, scandalul se potolise şi acum Larry nu-şi amintea nici numele primei sale soţii, nici pe al celei de-a doua. Nu avea memoria numelor, dar reţinea foarte bine figurile. La ce să te aştepţi de la un fotograf? Se uita la plăcuţa de deasupra capului lui Bob. *Cynthia Griffin.*

– Îţi mulţumesc pentru acest pont. Cred că o să mă învîrtesc pe aici.

Pontul se dovedi valoros cînd, peste cîteva minute, limuzina neagră *Mercedes* trase la intrare şi din ea coborî Elise Elliot Atchinson. Larry o recunoscu imediat, bineînţeles. Avea o faţă de neuitat. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin, cu o bluză albă, iar picioarele ei lungi, în ciorapi de mătase, se asortau cu pantofii cu tocuri înalte. Părul ei, în zeci de nuanţe de blond – era prins într-o coadă franţuzească, iar ochii fuseseră mascaţi de ochelari enormi de soare. Pe cap, purta o eşarfă bleumarin.

Larry văzuse unul din vechile ei filme chiar săptămîna trecută – *Mergînd în întuneric*. Acum ridica aparatul să facă o poză, dar ezitase prea mult şi o pierduse. Nu i se mai întîmplase demult aşa ceva. Îşi dădu seama ce agitat era. Şi nu din cauză că se gîndea ce bine ar putea vinde fotografia, ceea ce era foarte adevărat. Ci fiindcă era pur şi simplu impresionat. El, Larry Cochran, viitor regizor de filme newyorkeze era impresionat. Trebuia să aibă în jur de cincizeci şi cinci? Sau şaizeci de ani? Fusese contemporană şi, de fapt, succesoarea lui Grace Kelly. Mă rog, oricît de bătrînă o fi Elise Elliot era încă frumoasă. Larry se întrebă pentru o clipă de unde o cunoştea pe această Cynthia Griffin, dar îşi aminti imediat de scena din *Nebunul nimănui,* cînd personajul interpretat de Elise Elliot asistase la înmor-

mîntarea surorii ei. Ar fi putut fi o reluare peste treizeci de ani. Păcat că nu reuşise să-i facă o poză, dar o s-o fotografieze la plecare.

Elise Elliot fusese o personalitate. Dacă nu s-ar fi renunţat la sistemul de filmări în studio, ar fi fost o mare stea a Hollywood-ului. Fusese o actriţă inteligentă, dar eleganţa contrastase cu propria ei sexualitate. Fusese înzestrată şi cu una şi cu alta, iar cînd plecase de la Hollywood şi se dusese în Franţa să lucreze cu regizori obscuri în filmuleţe sărăcăcioase, toţi spuseseră că era nebună. Dar ea le demonstrase contrariul. Făcuse filme frumoase, clasice, şi apoi se retrăsese cu aproape douăzeci de ani în urmă. Dispăruse pur şi simplu. Se căsătorise cu un mare om de afaceri. Cristoase, oare cum îl cheamă? Atkins sau aşa ceva. Un nimeni. Şi lucrase cu Chabrol, Gerard Artaud, cu toţi cei mari. Larry îi văzuse toate filmele de cel puţin douăzeci de ori, dar nu o văzuse niciodată în carne şi oase. Şi avea nevoie de cîteva minute să-şi revină şi să fie atent la cei din jur. Cine ştie ce personalitate o să apară acum? se gîndi el.

Două femei înaintau spre el. Încercă să le studieze. Poate va fi o adunare de vedete de o anumită vîrstă. Una din femei era obeză, îmbrăcată într-un poncho negru, enorm, cu marginea franjurată. Unele aveau un gust înnăscut. Cum era Liz. Dar aceasta nu era o actriţă, nici ea, nici prietena ei – o brunetă suplă şi atrăgătoare. Nu-i nimic. Era obişnuit să aştepte. Se putea mulţumi cu o poză a lui Gil Griffin îndurerat. O să aştepte. Doar asta era meseria lui.

Cînd intrară, Annie Paradise şi Brenda Cushman îşi lăsară hainele la garderobă şi înaintară în holul cenuşiu, spre Salonul candelabrelor, care sclipea deasupra lor. Dar, în ciuda culorilor sumbre, diversele încăperi cu plăcuţe prinse pe uşă creau efectul unei săli de petreceri.

– Îmi reaminteşte întotdeauna de un salon mitzvah[1], îi şopti Brenda lui Annie, mă rog, dacă ar exista aşa ceva.

Vocea ei răguşită răsună în jur şi Annie îi spuse să tacă din gură. Îşi secase lacrimile, dar era la fel de tristă şi de furioasă.

– Haide, zău. Pe cine vrei să jelesc? Pe Cynthia? Pe ticălosul ăla afurisit de Gil? Puţin îi pasă, mai mult ca sigur.

– Ascultă, Brenda, dacă nu te porţi civilizat, jur că o să mă aşez departe de tine.

– O.K., O.K. Dar eu nu sînt ipocrită. N-am fost niciodată prietena Cynthiei. Mă privea de sus, ca toate celelalte femei de aici, din Greenwich. Tu ai fost singura care te-ai purtat frumos cu mine, Annie. Da, da, eşti unica femeie slabă pe care o suport, dar dacă ai mai fi şi blondă n-ai avea nici o şansă.

Se opri şi ridică din sprîncene.

– Apropo de tîrfe slabe, bogate şi blonde, ia te uită cine vine.

Annie se întoarse şi-o văzu pe cealaltă bună prietenă a ei, Elise Atchinson, îndreptîndu-se spre ele.

– Annie, spuse Elise aplecîndu-se şi mimînd un sărut pe obrazul ei. Groaznic, nu-i aşa?

Elise părea mai palidă decît de obicei, cu cearcăne sub ochi.

– N-am reuşit să dau de Bill azi-dimineaţă, aşa că n-o să vină.

– Bună, zise Brenda cu voce tare, întinzîndu-i mîna. Brenda Cushman, îi reaminti ea lui Elise, care dădu din cap.

– Trebuie să înceapă cît de curînd, îi spuse Elise lui Annie.

---

1. Petrecere dată la evrei, cînd băieţii intră în rîndul comunităţii, în jurul vîrstei de doisprezece ani.

Şi cele trei femei porniră împreună.

Ajunseră la uşa salonului D şi Annie o deschise. Elise intră prima, dar Annie se dădu la o parte să-i facă loc Brendei. Prietena ei de-abia reuşi să intre fără să-şi atingă şoldurile de canatul uşii. Pentru a mia oară, Annie se gîndi ce bine ar fi dacă ar putea s-o atragă pe Brenda într-o societate anonimă a gurmanzilor sau dacă ar reuşi s-o convingă să urmeze un tratament împotriva obezităţii. Îi dăduse un exemplar din *Înfometată din dragoste, Femeile şi tulburările de alimentaţie.* Brenda nu spusese nimic, dar îi trimisese în schimb un exemplar al volumului *Grăsimea este o problemă feministă.*

Salonul D nu era bine luminat şi părea aproape gol.

– Ţi-am spus eu că o să ajungem prea devreme, şuieră Brenda, dar era deja zece şi cinci.

Annie adusese un copăcel bonsai, unul pe care-l plantase cu mîna ei, pe care Cynthia îl admirase, dar acum nu ştia unde să-l pună: oricum, nu în sicriu. Locul era atît de gol, încît orice zgomot sau mişcare ar fi atras atenţia. Ea şi Brenda o urmară pe Elise spre un şir de bănci şi se aşezară.

Annie simţea că Aaron se afla acolo, aşa cum sesizezi întotdeauna prezenţa persoanei iubite. Şi se uită în jur prudentă. Da, se afla acolo, de partea cealaltă a capelei, în faţă. Ştia că o să vină. Simţi cum i se accelerează pulsul. Ce păcat! I-ar fi văzut figura din milioane de oameni; părul negru care sclipea întotdeauna, de parcă ar fi fost periat de mii de ori, gîtul rozaliu. Chiar şi de la spate, Aaron părea mai viu ca alţii.

Nu conta că o părăsise. Nu conta nici măcar că îi ceruse să finalizeze divorţul. Dragostea nu era ca apa de la robinet. Nu puteai s-o închizi pur şi simplu. Putea învăţa – învăţase de fapt – să trăiască fără el, dar va continua să-l iubească. Încă mai spera. Era ruşinos acest secret al ei, dar era adevărat.

Se uita la Brenda, aşezată în dreapta ei şi la Elise în stînga, prima divorţată de soţul ei, iar a doua, părăsită

practic. Şi eu sînt la fel, o femeie singură, se gîndi Annie. La fel ca Cynthia, oftă ea.

Alte cîteva femei stăteau împrăştiate prin cameră. În faţă, era o spaniolă care plîngea liniştit, singura însoţită de un bărbat. În afară de acesta şi Aaron, nu erau decît femei în încăpere. Ce trist pentru Cynthia să-şi sfîrşească viaţa fără nici un pic de atenţie masculină. Apoi, intră un bărbat mai în vîrstă, urmat de unul mai tînăr. Annie îl recunoscu pe cel mai în vîrstă. Era un avocat de la *Cromwell Reed*, vechea firmă care îi reprezentase pe Cynthia şi familia ei de generaţii.

În total, nu erau mai mult de doisprezece oameni în tot salonul.

– Unde este ticălosul? murmură Brenda şi, pentru o clipă, Annie se gîndea că se refereă la Aaron.

Şi înclină capul spre el.

– Nu ăsta. Mă refeream la ticălosul Cynthiei.

Annie o văzu pe Elise tresărind, dar şi ea se gîndea la acelaşi lucru. Unde era Gil?

Poate că aşteaptă în spate să rostească discursul de comemorare. Sicriul se afla pe un catafalc drapat, în partea din faţă a încăperii. Nu era decît o singură coroană, din trandafiri roşii. Ce îngrozitor, se gîndi Annie. Cynthiei ura trandafirii roşii. Doamne, aş fi putut să mă îngrijesc măcar de atîta lucru. Puse copăcelul bonsai pe un scaun, lîngă ea. Familia Cynthia ar fi trebuit să organizeze mai bine ceremonia.

Dar cine *era* familia? se întrebă ea. Părinţii muriseră, nu avea copii, nici soţ. Dar mai era Stuart Swann, fratele Cynthiei. Oare unde o fi? Deşi el şi sora lui nu-şi mai vorbeau de mult, ar fi putut să vină, totuşi. Annie îl cunoştea destul ca să ştie că ar fi făcut destul de bine. Şi parcă mai avea şi o mătuşă, pe undeva. Da, mătuşa Esme. Dar nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte, îşi dădu seama Annie. Apoi îşi aminti ce-i spusese Cynthia, la spital: „Mama nu m-a iubit niciodată". Poate că n-o iubise nimeni. Ochii lui Annie se umplură de lacrimi. Era o mare pierdere.

Annie se simţi din nou cuprinsă de un sentiment de singurătate. Îi era dor de Cynthia, de cei doi copii ai ei, de Aaron. Şi, în curînd, o să-i fie dor şi de Sylvie. Crezuse că trecuse peste divorţ şi reuşise să accepte situaţia, dar moartea Cynthiei redeschisese toate rănile.

Annie îşi ridică privirea cînd un bărbat cu păr alb şi faţa cadaverică, într-o robă de preot intră pe o uşă laterală şi se sui pe postament. Lui Annie i se părea un reverend clasic şi se lansă imediat într-o predică obişnuită. Zilele omului sînt ca nisipul din clepsidră, iar salvarea lui Dumnezeu şi faptele noastre bune este tot ce rămîne în urma noastră. Nu pomenea nimic de viaţa Cynthiei, de spectaculoasa grădină pe care o crease, de generozitatea ei, de Carla. De fapt, pomenise numele Cynthiei o singură dată. În rest se referise la ea ca la cea plecată dintre noi. Parcă i-ar fi uitat numele sau ar fi înţeles greşit. Speră ca măcar Gil să spună ceva personal în discursul comemorativ. Divorţul fusese amar, umilitor şi public. Ar trebui să se recompenseze.

Dar, abia cînd reverendul începu *Tatăl nostru* Annie îşi dădu seama că Gil nu venise şi nici n-o să vină. Probabil că la fel i se întîmplase şi Cynthiei; nu crezuse că soţul ei putea fi chiar atît de rece şi de lipsit de sensiblitate, cum era de fapt.

Pe urmă, pentru o secundă, Annie se întrebă dacă Aaron ar lipsi de la înmormîntarea ei. Era mama copiilor lui. Doamne, devenea morbidă. Clătină din cap, încercînd să-şi alunge gîndurile negre. Cel puţin, ea avea copii şi prieteni. Şi Aaron? Annie se uită la soţul ei. Stătea cu spatele la ea. Era imposibil să nu o mai iubească. Nu fusese niciodată meschin, n-o umilise. Biata Cynthia. Cum putea Gil să fie atît de crud? Ce înmormîntare tristă. Iar Annie îl ajutase. Gil se folosise de ea ca să adune cîţiva oameni şi apoi se spălase pe mîini de orice răspundere. Scăpase în sfîrşit de Cynthia.

Cînd se sfîrşi slujba, directorul de la *Campbell's* făcu un anunţ.

– Decedata va fi dusă la cimitirul Oraşul Îngerilor, din

Greenwich. Cei care doresc să participe sînt rugaţi să ia legătura cu mine, ca să le asigur transportul.

Elise clătină din cap. Annie se uită la Brenda.

– Nici nu mă gîndesc! murmură Brenda.

Annie îşi frămîntă batista udă în mîini. Mai avea atîtea de făcut, ca să pregătească plecarea lui Sylvie. Fiecare clipă pe care o mai avea de petrecut cu fiica ei era atît de preţioasă. Şi nici nu suporta înmormîntările. Dar cine o s-o conducă pe biata Cynthia pe ultimul drum? Era atît de cumplit să fii îngropată fără nici un martor. Annie se ridică odată cu toţi ceilalţi. Îşi şterse ochii repede şi se îndreptă încet spre ieşire, sperînd că nu era prea evident faptul că voia să-l întîlnească pe Aaron. Elise, cu mersul ei semeţ, trecuse repede pe lîngă altar. Brenda rămase în spatele lui Annie şi apoi dădu din cap.

– A ieşit. Primul, zise ea.

Dar Aaron o aştepta în hol.

– Bună, Annie. Cumplite veşti, nu-i aşa?

Era alb la faţă şi părea zguduit.

– Într-adevăr.

Ar fi vrut s-o ia de mînă, s-o îmbrăţişeze, dar el se mulţumea să clatine din cap. Stăteau muţi, unul în faţa altuia. Annie îşi aminti ce greu suporta Aaron pierderile.

– N-a fost niciodată cu adevărat fericită, spuse Aaron.

Pentru o clipă, Annie se înfurie. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce oare oamenii simţeau nevoia să rezume viaţa într-o singură propoziţie?

– Cine este cu adevărat fericit? îl întrebă ea, pe un ton sec.

Se rugă în tăcere să nu-i răspundă că era mai bine aşa.

– Alex, de exemplu, mi se pare fericit. A terminat cu examenele.

– Ai vorbit cu el?

Alex, fiul lor mai mare, nu o sunase în weekend-ul trecut. O rugase ca Sylvie să nu vină la serbarea de absolvire şi Annie fusese jignită de hotărîrea lui. Aaron,

în schimb, răsuflase uşurat. Dar Chris, băiatul ei mijlociu, înţelegea ce deosebită era Sylvie.

– M-a sunat azi-noapte. De-abia aşteaptă ziua de mîine.

– Şi eu la fel.

Annie reuşi să-i zîmbească lui Aaron. Vor fi împreună la Boston. Poate la Boston... Ce bine ar fi fost să schimbe cîteva cuvinte plăcute acum; să-i dea un semn că încă mai ţinea la ea.

– Cînd pleacă Sylvie?

– Peste trei zile.

– Nu te-ai răzgîndit? În locul acela, zise el, este degradant. Bat copiii. Îi schingiuesc; o s-o transforme într-o legumă.

– Aaron, te rog. Nu este vorba despre o instituţie de stat, ci de o comunitate privată, sigură. Am mai discutat de nu ştiu cîte ori despre acest subiect.

– Uite ce este, ştiu că ai nevoie de ajutor, Ernesta nu este de ajuns.

– Nu-i vorba de asta. N-am nevoie de ajutor. Mă gîndesc la binele lui Sylvie, Aaron. Are nevoie să stea printre oameni la fel ca ea. Este prea singuratică. Prea izolată.

– Nu fi ridicolă. Este tot timpul cu tine, zise el, pe un ton amar.

Annie oftă.

– Tocmai aici este problema. Este prea dependentă. De mine.

Şi poate şi eu de ea, îşi spuse în sinea ei. Cu ce o să-mi umplu zilele fără Sylvie?

– Aaron, te rog. Am mai discutat de sute de ori. Nu acum.

– Bine! pufni el.

Îi cunoaştea acest ton. Îl jignise. Oh, Doamne, nu voise să se întîmple aşa.

– Trebuie să mă întorc la birou, spuse el şi apoi se întoarse.

Da, se întoarse şi ieşi pe uşa de la *Campbell's* fără

nici o vorbă bună pentru Cynthia sau pentru ea. Bărbaţii aceştia! se gîndi ea. Sînt nişte infirmi din punct de vedere emoţional.

Annie îşi desprinse privirea de la Aaron şi-l văzu pe Gil Griffin – stătea acolo, dînd mîna cu oamenii şi acceptînd condoleanţele lor. Simţi că o apucă tremuratul.

Cum putea oare? se întrebă ea, gîndindu-se şi la Aaron şi la Gil. Cum puteau?

Nu pusese această întrebare nimănui, dar Brenda, care apăruse în spatele ei, îi răspunse ca şi cum ar fi auzit-o:

– Foarte uşor, cînd eşti o reptilă ipocrită.

Ameţită, Annie înaintă odată cu ceilalţi. Doamne, ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să discute cu Gil. Ba nu, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se ducă la cimitir; să-l vadă pe Gil era cumplit, dar suportabil. Ce scuză putea să inventeze pentru faptul că lipsise de la serviciul religios? Şi apăruse tocmai acum pentru ca această farsă să fie completă. Era o insultă. Ba nu, mai rău decît o insultă. Sigur, o s-o conducă pe Cynthia pînă la mormînt.

Cînd Annie ajunse la Gil, nu-i întinse mîna, dar el i-o luă oricum.

– Îţi mulţumesc, Annie, zise el.

Avea degetele reci, iar mîinile lui i se păreau surprinzător de calde.

Îşi retrase mîna. Elise, care era lîngă ea, îl salută rece.

– Bună, Gil.

Annie, ca de obicei, era stînjenită de situaţie.

– Vrei să te însoţesc la cimitir? se auzi ea întrebîndu-l.

Se gîndi să fie fată bună pînă la sfîrşit. Era un ultim sacrificiu.

– Ah, dar nu pot să mă duc la Greenwich acum.

– Ce? întrebă Brenda.

Chiar şi ea părea şocată.

– N-am cum. Sînt foarte ocupat. De-abia am reuşit

să ajung şi aici.

– Evident, zise Annie pe un ton rece. N-ai reuşit să ajungi la timp pentru slujbă şi acum nu ai timp nici de înmormîntare.

– Nu cred că este treaba ta, îi răspunse Gil calm.

Apoi, se pregăti să le întoarcă spatele la toate trei.

– Gil, te rog, vino la cimitir. Ar însemna foarte mult pentru Cynthia.

Bărbatul se opri şi o privi dispreţuitor, cu capul înclinat într-o parte. Apoi, îi zîmbi sumbru.

– Ba contează foarte puţin. Doar ştii că este moartă.

Şi, zicînd aceasta, se îndepărtă.

Annie rămase tăcută în hol, între cele două prietene ale ei, respirînd întretăiat. Apoi, începu să tremure.

Cînd Brenda şi Elise plecară, Annie nu se oprise încă din tremurat. Toţi ceilalţi care asistaseră la slujbă plecaseră şi Annie constată că era singura care mergea la înmormîntare. Îşi luă la revedere de la Elise şi o privi pe Brenda îndepărtîndu-se pe Madison Avenue, în ploaia uşoară care începuse să cadă. Îi spusese lui Hudson să se intereseze încotro trebuia s-o ia, în caz că se pierdeau de maşina mortuară. Şi, cînd bărbatul se întoarse cu o umbrelă şi o ajută să se urce în limuzină, apăru Stuart Swann, fratele Cynthiei. Annie nu-l văzuse de ani de zile, dar îl recunoscu imediat. Era la fel de drăguţ, dar îmbătrînit. Observă că avea ochii roşii.

– Bună, Stuart.

Îi întinse mîna politicoasă, deşi nu avea chef. De ce nu ajunsese la timp, la slujbă? Ar fi vrut să-i ceară o explicaţie, dar figura lui abătută o opri. De fapt, acum nu mai era nimic de făcut.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez că vei veni, Annie. Credincioasă pînă la capăt.

I se umplură ochii de lacrimi şi o bătu pe umăr. Ca pe un cîine bine crescut, se gîndi ea. De fapt, acum, se simţea chiar ca un cîine.

– Îmi pare atît de rău.
– Şi mie la fel. De-abia am aflat. Eram în Japonia. Nu-mi vine să cred.
Se opri şi începu să plîngă.
– Ah, Doamne, îmi pare rău.
Annie nu ştia dacă îi părea rău fiindcă plîngea sau pentru Cynthia, sau şi una şi alta. Nu era nimic de spus, aşa că se mulţumi doar să-l strîngă de mînă. Iar el îi răspunse la fel de disperat.
– Pot să vin cu tine, Annie?
– Bineînţeles, Stuart.
– Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc.
Merseră împreună cu maşina, prin ploaie, pe şoseaua Hutchinson River Parkway, prin traficul aglomerat al New York-ului. Stuart plînse mai tot drumul, iar apoi rămase tăcut. Cînd ajunseră la cimitir, ploaia se transformase în aversă torenţială.
Cynthia nu mai era. Annie se uita la micuţul copăcel bonsai, pe care-l ţinuse toată dimineaţa. Îl puse uşor pe sicriiul care era coborît în pămînt şi plînse pentru prietena ei. O să-l fac să plătească pentru asta, Cynthia, nu ştiu cum, dar o să încerc, Cyn.
Rămase lîngă mormînt şi se uită la groparii care aruncau pămînt peste sicriul Cynthiei.

CAPITOLUL 3

Elise

Elise înainta prin burniţă pe Madison Avenue. Era numai unsprezece fără un sfert. Îl salută pe fratele Cynthiei care tocmai coborîse dintr-un taxi în faţa casei de funeralii religioase. Cam tîrziu, nu-i aşa? se gîndi ea. Totul semăna cu o farsă. Viaţa Cynthiei Griffin fusese rezumată şi debitată în mai puţin de o jumătate de oră.

Şi chiar dacă Elise nu fusese apropiată de Cynthia în ultima vreme, o cunoscuse destul de bine pe ea şi familia ei, odată. Făceau parte din vechea gardă – cei de la Greenwich – un grup privilegiat din care făcea parte şi Elise. Considerase întotdeauna că Cynthia îşi luase un bărbat inferior ca poziţie socială, iar felul în care Gil Griffin se purtase azi îi dovedea că nu se înşelase. Biata Cynthia.

Elise îi spusese şoferului s-o aştepte la ora unu, la *Carlyle* – cine ar fi crezut că înmormîntarea n-o să ţină decît douăzeci de minute? Şi, după slujbă, fusese incapabilă să mai facă altceva decît s-o pornească pe jos, în direcţia hotelului, unde o să-şi găsească probabil maşina. Altădată, s-ar fi distrat făcînd cumpărături, dar pînă şi această îndeletnicire devenise plictisitoare în ultima vreme. Şi, în afară de asta, nu mai suporta să se privească în oglindă. O dezamăgea întotdeauna. Evita de fapt să se şi oglindească în vitrinele magazinelor. Aceste gînduri şi durerea ei o împiedicară să- şi dea seama că era urmărită.

Larry Cochran încerca să păstreze o distanţă discretă. Ştia că strădania lui era zadarnică. Existau puţine poze frumoase cu ea şi poate acestea vor fi valoroase tocmai din acest motiv. Se duse pe trotuarul de vizavi. Îşi puse un teleobiectiv special, cu care putea să facă fotografii de la distanţă; consumase deja o rolă de film. Cînd ajunseră în Seventy-ninth Street reuşi s-o vadă în prim-plan cînd traversa strada, spre el. Poate acum, că se înnorase, o să-şi scoată ochelarii de soare. Ar fi grozav să-i prindă faţa.

Şi se întîmplă exact aşa. Iat-o – se afla chiar în vizorul lui. Era o figură perfectă, dar schimonosită acum de atîta durere, încît te impresiona. Apăsă pe buton şi constată că îi tremura mîna. Ce faţă uluitoare! O faţă dezolată, un suflet pustiit.

Făcu două fotografii înainte să treacă de el. Se pare că nu-l observase. Acum era chiar în spatele ei şi-i privea şoldurile şi picioarele în timp ce se mişcau. Era

înaltă, dar mergea drept. Se mişca graţios, ca un model. Şoldurile o luau parcă înaintea ei. Larry se simţi excitat. Era încă frumoasă şi fusese visul bărbaţilor inteligenţi timp de douăzeci de ani. Totuşi era surprins şi ruşinat de reacţia lui. Nu era genul de bărbat animalic, care să urmărească femei ciudate. Isuse, dar el mergea acum în spatele unei legende şi era evident că Elise suferise o mare pierdere. Dar cine fusese Cynthia Griffin pentru ea şi de ce trebuia să sufere de una singură? Se simţea cuprins de milă şi ruşinat că o spiona. Totuşi, o urmă.

Pe strada Seventy-sixth o coti la stînga. Bineînţeles, ar fi trebuit să ghicească – hotelul *Carlyle* –, reşedinţa preferată a celor foarte, foarte bogaţi. Se pare că însuşi John Kennedy trăgea aici cînd era preşedinte, iar anul trecut, Sid şi Mercedes Bass au ocupat un apartament la etajul zece, cînd idila lor era în toi, deşi era căsătorit fiecare cu altcineva. Cîştigase cîţiva bănuţi atunci, fiindcă reuşise să-i fotografieze.

Se pregătea să intre în hotel. Gata, făcuse destule poze. Şi vor ieşi bine. Acum ar trebui să plece. Dar figura ei îl obseda. Îl cuprinsese nebunia şi se gîndea ce ar fi s-o urmeze înăuntru. În viaţă existau atît de puţine lucruri cu adevărat frumoase. Şi nu era de mirare că se simţea atras de ea. Poate ar trebui să-i vorbească.

Dar, Isuse, era un profesionist şi încă unul falit. Ce-i trecea prin minte? Nu ştia nici măcar dacă avea destui bani să-şi cumpere ceva de băut. Nu era momentul să se bage în bucluc. Risca să fie aruncat afară de bodyguarzi şi să-şi strice filmul. Cu toate acestea, o urmă pe Elise în hotel. Din fericire, îşi pusese un sacou şi o cravată de dimineaţă, dar nu era sigur că o să-i meargă. Poate va reuşi totuşi să treacă neobservat. O văzu pe Elise urcînd scările elegante şi se luă după ea. Ştia că nu-i remarcase încă prezenţa. Era ridicol, dar nu se putea opri.

Elise intră în barul *Bemelman's* şi se aşeză pe o banchetă, în colţ. Era slab luminat, aşa cum îi plăcea ei.

În felul acesta nu putea s-o vadă nimeni cum se distrugea. Fiindcă asta făcea, fără îndoială.

Era prea devreme să bea, dar o să ia totuşi un pahar. Azi avea nevoie de orice, ca să se calmeze. Nu voia să se întoarcă în East Hampton, dar dorea să evite în egală măsură apartamentul newyorkez şi o posibilă întîlnire cu Bill.

Aşa că, poate, va sta chiar aici, în barul *Bemelman's*. Îi plăcuse întotdeauna acest loc şi aici se întîmplaseră atîtea lucruri bune. Fusese adusă aici după petrecerea ei de debut, tot aici îl cunoscuse pe Howard, agentul ei, şi aflase că fusese desemnată pentru *Oscar*. Fusese aici şi în noaptea *Oscar*-ului, în 1961. Îl întîlnise pe Gerard. Deci, în acest loc, se întîmplaseră numai lucruri bune.

Iar în viaţa ei nu se mai întîmplaseră demult lucruri bune. Bineînţeles, pentru ea era cu totul altfel decît pentru toţi ceilalţi. Faptul că era una dintre cele trei femei, considerate drept cele mai bogate din America, nu se trecea prea uşor cu vederea. Ştia acest lucru şi îl acceptase demult.

Fusese greu să crească atît de diferită de ceilalţi, deşi sfaturile mamei sale o ajutaseră pe Elise să treacă peste invidia şi resentimentele celorlalţi. Bineînţeles plătise pentru asta; n-a putut niciodată să fie complet naturală şi ea însăşi cu cei din afară. Dar nici măcar mama ei nu o putea salva de singurătate. Fiindcă nu numai banii o făceau unică – pe măsură ce creştea, frumuseţea şi inteligenţa ei deveneau din ce în ce mai evidente şi, pentru mulţi, această combinaţie explozivă de graţie, bogăţie şi deşteptăciune era prea mult de suportat. Elise era de asemenea raţională şi generoasă, prin urmare era populară şi plăcută. Dar singură. Întotdeauna singură.

Singură, în ciuda faptului că toţi ceilalţi păreau să ştie cine era. Viaţa ei fusese făcută publică la moartea tatălui ei, cînd devenise o moştenitoare atît de bogată, sau cînd debutase ca actriţă. Cu toate acestea, con-

tinua să fie raţională, plăcută şi să facă efortul de a-şi ascunde bogăţia. Cînd era la colegiu, lua întotdeauna autobuzul, în loc să se plimbe cu limuzina, plătea cu bani gheaţă şi mergea cu colegii ei la restaurante ieftine, aşa cum doreau ei. Totuşi nu-şi atrăsese o simpatie deosebită şi nu-şi legase prietenii adevărate.

Renunţase apoi la colegiu în favoarea Hollywood-ului, un loc care, la început, i se păruse ideal pentru ea. Aici, în sfîrşit, nu mai conta că era una dintre cele mai bogate femei din lume. Ducea o viaţă normală.

Cu excepţia bărbaţilor, bineînţeles, care o copleşeau. Atrăgători, tineri, talentaţi, inteligenţi, cu bani. Erau minunaţi şi nu mai contenea să se îndrăgostească. Înspăimîntată de propria ei sete de afecţiune, se căsători prosteşte cu un tînăr Adonis. Şi, cînd relaţia lor eşuă, mama ei şi cei de la studio se grăbiră să o divorţeze.

Apoi, întregul sistem cinematografic i se păru că se prăbuşeşte. Între timp, constată că piaţa americană preferă tineretul şi îşi dădu seama că popularitatea ei începe să pălească. Era prea formală, prea demodată. Nu răspundea nimeni la apelurile ei. Chiar şi agentul ei o abandonase. Pentru prima oară banii ei nu puteau să o protejeze şi nici să-i asigure accesul. Dar, la Festivalul filmului de la Cannes, îl cunoscu pe regizorul francez François Truffaut, care o încurajă să activeze industria europeană a filmului. Hotărîrea pe care trebuia s-o ia i se păru surprinzător de dificilă dar, odată luată, se adaptă perfect noii ei lumi. Truffaut a avut grijă ca Elise să fie prezentată celor mai străluciţi avangardişti. Blînd şi prietenos, grija lui o impresiona profund. Găsise în sfîrşit un bărbat care nu voia nimic de la ea, doar să fie cea mai bună şi să se bucure de succes sub protecţia lui. Singura ei problemă se ivi cînd se îndrăgosti de unul din actorii cu care juca şi care era în acelaşi timp un sex-simbol al Franţei.

Iar atunci scăpase din această încurcătură orientîndu-se spre Bill Atchinson. Şi acum Bill era problema.

Oftă. Erau căsătoriţi de aproape douăzeci de ani, dar se vedea cît de colo că se săturase demult de ea. Ani de zile se prefăcuse că nu vede infidelităţile din ce în ce mai dese ale lui Bill, chiar şi cînd erau prea evidente ca să poată fi ignorate – telefoanele aşa-ziselor „cliente", nopţile cînd „lucra" pînă tîrziu – fiindcă dorise ca această căsătorie să dureze. Casa lor era în East Hampton, iar el îşi petrecea weekend-urile în oraş. Iar în ultima vreme nu mai apăruse nici măcar în weekend-uri. Apoi, ieri, nu reuşise să dea de el, ca să-l anunţe de moartea Cynthiei, aşa că nu ştia unde dormea. Pînă acum, umilinţele ei fuseseră trecute sub tăcere, dar ameninţau să explodeze în public. Şi se temea că Bill o, s-o părăsească.

Adevărul era că îl iubea pe Bill şi viaţa lor împreună. Se străduise atît de mult, ani de zile, dar totul fusese în zadar. Acum îşi dădea seama că nu ar fi trebuit să renunţe la cariera ei, să se îngroape în viaţa lui. Soţul ei a considerat că putea fi sigur de ea şi a ignorat-o. N-o mai atinsese – oare cît timp trecuse? Din Acapulco? Încerca să numere. Unsprezece luni. Şi, înainte de asta?

Poate era doar o nouă etapă în căsătoria lor, încerca ea să-şi spună. Dar era mai înspăimîntată decît fusese vreodată. Şi bea mai mult ca de obicei ca să-şi domolească această spaimă. Îi încleşta stomacul şi îi făcea mîinile să-i tremure.

Maurice, barmanul de zi de la *Bemelman's*, pe care îl cunoştea de ani de zile, se apropie de masă. Comandă un *Courvoisier*, sperînd că n-o să-i facă greaţă. Va bea numai unul, îşi promise ea, la fel ca întotdeauna. Numai unul. Dar, cînd Maurice îi aduse paharul, îl dădu peste cap imediat şi comandă încă unul, ca de obicei.

Spera că, dacă Bill o s-o părăsească, nu o s-o umilească public, aşa cum făcuse Gil cu Cynthia. Doamne, oare Bill o să mă părăsească? Nu mă lăsa să sfîrşesc ca Cynthia. Inspiră adînc, încercînd să se calmeze. N-ar îndrăzni. Dar ameninţase s-o facă, pentru prima oară. Acum, bărbaţii importanţi nu se mai speriau de un

divorţ. Era acceptabil. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar şi Ron Reagan s-a însurat a doua oară şi a ajuns preşedinte.

În cele din urmă, încălzită de coniac, Elise zîmbi. Trebuie să-mi amintesc, îşi spuse ea, că nu sînt decît o cifră de statistică demografică, într-o cultură în schimbare. Spune bun venit vîrstei de nouăzeci de ani, Elise, la care trebuie să-ţi iei rămas bun de la sexualitate şi să devii, în mod irevocabil, bătrînă.

Doamne, se gîndi ea, ce poate fi mai puţin atrăgător ca o femeie divorţată cincizeci şi unu de ani? Ba nu, de şaizeci şi unu.

Îi făcu semn lui Maurice care era la cealaltă masă ocupată din bar. Chelnerul se întoarse şi se apropie de ea.

– Doamnă, scuzaţi-mă, dar domnnul insistă că vă cunoaşte şi m-a rugat să vă servesc cu un pahar din partea lui. Sînteţi de acord?

Elise se uită prin încăpere. Fără ochelari nu putea distinge nimic. Oare era vreun necunoscut? Îşi luă ochelarii şi, fără să şi-i pună pe nas, se uită prin lentile. Era un tînăr şi nu-i părea deloc cunoscut. Să fie fiul vreunei prietene din Greenwich? Nu zîmbea, ci o privea fix. Şi, ce dacă, la toţi dracii! La urma urmei, acesta era barul *Bemelman's*, unde nu i se întîmplaseră decît lucruri bune şi simţea că nu suportă să mai stea singură.

– Bineînţeles, Maurice, spuse ea.

Şi, uitîndu-se în direcţia bărbatului, se strădui să zîmbească.

Larry o susţinea pe Elise, care se clătina pe hol. Era mai înalt ca ea, dar cu puţin, şi i se părea foarte grea pentru o femeie atît de slabă. Îşi lăsase capul pe spate şi spunea încontinuu:

– Te rog, nu vreau să mă vadă nimeni.

Repeta aceste cuvinte cu glasul ei încîntător şi înspăimîntat.

– Te rog, nu lăsa pe nimeni să mă vadă.

Acum era bine. Discutase cu cei de la recepţie şi aranjase totul. Slavă Domnului că nu i se anulase cartea de credit. O susţinea pe Elise cu braţul drept. Se opri în faţa camerei 705 şi băgă cheia în broască. De obicei era neîndemînatic, dar uşa se deschise cu uşurinţă.

Se simţea ca şi cînd ar fi visat în timp ce mergeau prin cameră, împreună şi Elise se cufundă în pat. Cînd se văzu la adăpost dădu frîu liber lacrimilor. Luă perna în braţe şi plînse ca un copil, sub privirea lui neajutorată.

Apoi, îşi ridică fruntea de pe pat.

– O să vomit, îi spuse ea şi gemu.

Larry o luă de umeri şi o ajută să se ridice. Ajunseră la chiuvetă exact la timp şi o ţinu de cap în timp ce vomita. Gemea şi îl implora:

– Nu te uita.

Dar se simţea atît de rău, încît nu putea s-o lase. După un timp se opri şi o ajută să stea în picioare. Îi şterse faţa cu un prosop umed şi o întoarse de la oglindă. Cînd văzu că se putea ţine pe picioare, umplu un pahar cu apă şi i-l dădu. Îşi clăti gura şi apoi se spălă pe dinţi.

– Vrei să-mi aduci geanta? îl rugă ea.

Îl lăsă să stea în uşă, în timp ce îşi aranja faţa cu gesturi experte. Se rujă, îşi dădu un creion de ochi şi se pudră. Cînd termină, se uită în oglindă şi îl privi pentru prima oară. Nu spuse nimic şi trecu pe lîngă el, în dormitor. Larry o urmă.

– Sper că te simţi bine, îi spuse el nesigur.

– Nu mă simt, dar îţi mulţumesc, oricum. Sînt nefericită şi foarte stînjenită.

– N-ai de ce. Sînt irlandez şi am cinci surori. Toate vomită cînd beau.

Era singur la părinţi, dar se pricepea să improvizeze. Elise îşi feri privirea.

– Înseamnă că sînt norocoasă că te-am întîlnit, oricît de nefericită s-a dovedit întîmplarea.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Îşi ridică privirea, surprinsă să vadă că nu era nici urmă de sarcasm pe faţa lui prelungă, inteligentă. I se umplură din nou ochii de lacrimi şi se întoarse.

– O să-mi aduc lucrurile, spuse ea, luîndu-şi eşarfa şi jacheta de pe pat.

Apoi îl văzu lîngă ea. O îmbrăţişase. Îşi apăsa obrazul de al ei. Era atît de neted şi de cald! Pielea ei era aşa de rece, încît o ardea. Apoi puse o mînă, grijuliu, de fiecare parte a feţei ei şi o sărută blînd pe gură. Buzele lui erau la fel de netede. Rămaseră aşa mult timp şi Elise se trezi tremurînd în braţele lui.

Apoi, îi dădu drumul şi se întoarse.

– Acum eu sînt cel stînjenit, îi spuse el. N-am vrut, îmi pare rău.

Niciodată, în douăzeci de ani, nu-l înşelase pe Bill. Ba fusese educată şi era suficient de inteligentă să nu aibă încredere în bărbaţii care-i făceau avansuri. Acest om avea jumătate din vîrsta ei, probabil, şi Dumnezeu ştie din ce familia se trăgea. Manşetele cămăşii erau roase şi părul tuns urît. Şi, cu toate acestea, înaintă spre el. Socotea că moare, dacă n-o ţinea în braţe aşa foarte simplu. Simţea nevoia să fie mîngîiată. În rest, nu mai conta nimic.

Larry nu ştia exact ce se întîmplă. O văzu lîngă el, sărutîndu-l, şi apoi se treziră în pat, în braţele lui, faţa ei frumoasă lîngă a lui, trupul ei suplu lipit de al lui. Probabil că îi simţise erecţia acum, pe coapsa ei. O ţinea în braţe şi Elise începu să-i mîngîie faţa, blînd. Vîrfurile degetelor ei erau reci şi le trecu prin părul lui, făcîndu-l să geamă de plăcere. Era atît de frumoasă, iar acum îi mîngîia fruntea. Nu ştia ce voia ea de fapt, dar o strînse în braţe şi o auzi gemînd. Era un sunet înfundat, gutural. Am reuşit s-o excit, se gîndi Larry, entuziasmat. Dar nu făcu nici o mişcare.

Elise se desfăta în braţele lui. Nu se mai simţise atît de bine de ani de zile. Nu putea şi nu voia să se gîndească. Îşi trecu mîna peste pieptul lui şi apoi în jos,

pe coapsă. I se întărise sexul. Îi era atît de recunoscătoare, încît se temea să nu izbucnească în plîns. Nu trebuia să se întîmple aşa ceva. Începu să-i descheie cămaşa.

– Te rog, se mulţumi ea să-i spună.

– Da, îi răspunse el.

Apoi se ridică şi se dezbrăcă din cîteva mişcări. Elise se simţea ciudat, speriată pentru o clipă. Dar bărbatul se întoarse spre ea şi începu s-o dezbrace, grijuliu. Îşi feri faţa, pînă termină, şi apoi simţi că se întinsese lîngă ea. Era lung şi neted şi sexul lui tare i se lipise de picior. O întoarse spre el.

– Eşti atît de încîntătoare, murmură el.

Apoi o sărută din nou, cu sărutări mici, uscate, tandre, care îi acopereau toată faţa. Era uimită de atîta tandreţe; nu o mai cunoscuse demult şi nu se aşteptase să o întîlnească acum. Pentru o clipă nu ştiu ce să facă. Pe urmă, gura lui aluneca pe sînii ei, acoperindu-i de aceleaşi sărutări. Simţi cum se umezeşte între picioare şi gemu de plăcere. Ah, trecuse atît de mult timp. Ce bine era!

– Mă primeşti înăuntrul tău? o întrebă el, gîtuit de emoţie.

Era uimită de întrebarea lui. Nu era obişnuită. Şi apoi se simţi din nou cuprinsă de entuziasm că îi putea acorda această plăcere.

– Da, îi răspunse.

O pătrunse încet. Era atît de diferit de dragostea brutală a lui Bill. Uitase, uitase complet cum putea să fie. Ce plăcut, ce minunat! Trupul acesta neted mirosind a tinereţe o acoperi şi o posedă. Se mişca încet înăuntrul ei, trezindu-i senzaţii nebănuite. Nu exista durere, plictiseală. Ar fi vrut să nu se mai termine. Trăia aceste clipe din toţi porii. Bărbatul se sprijinea în braţe şi îşi mişca şoldurile odată cu ale ei. Elise era mai înfometată de dragoste ca oricînd, iar ruşinea şi furia dispăruseră. Rămăsese doar plăcerea trupurilor lor întrepătrunse.

– Cine eşti? îl întrebă ea.

Se uită la ea şi apoi îşi coborî privirea spre locul unde se contopeau. Începu s-o sărute din nou.

– Cine eşti? repetă Elise, înnebunită de plăcere.

– Sînt bărbatul care vrea să te facă să te simţi mai bine decît a reuşit cineva, vreodată, îi răspunse el, strîngînd-o în braţe cînd ajunse la orgasm.

CAPITOLUL 4

Cîntecul de lebădă al Cynthiei

Primul lucru pe care îl auzi Annie cînd deschise uşa apartamentului, fu Sylvie care-i murmura ceva Ernestei şi pe Ernesta răspunzîndu-i. Annie se opri pentru o clipă să perceapă sunetele ştiind că urmau să devină momentele ei cele mai fericite. Cînd deschise uşa, încercă să-şi alunge tristeţea şi strigă veselă, deşi nu era:

– Bună, ia ghiciţi cine a venit acasă.

– Mom-Pom, strigă Sylvie, venind din bucătărie cu o bonetă colorată legată la gît. Mom-Pom. Ernesta mi-a pregătit un sandviş cu brînză şi pîine prăjită şi m-a lăsat şi pe mine să fac supă de roşii. Să ştii că nu m-am ars, pentru că sînt o bună bucătăreasă.

Faţa rotundă a lui Sylvie se luminase de bucurie, iar ochii ei se măriseră de încîntare. Faţa aceasta care fusese atît de drăguţă şi de nostimă, pentru o fetiţă de cinci ani, părea nepotrivită acum, la şaisprezece ani. Nu era pentru prima oară cînd Annie încerca să împace corpul de adolescentă al copilului ei atins de sindromul Down cu... gîndirea de cinci ani a fetei.

– Hai, Sylvie, întoarce-te să-ţi termini prînzul. Fii fetiţă cuminte, o strigă Ernesta.

Annie o sărută pe Sylvie şi o bătu pe obraz.

– Hai, du-te, draga mea. Vin şi eu peste cîteva minute.

O privi pe Sylvie, care se îndrepta spre Ernesta.

Annie traversă living-room-ul şi se duse în sera cu pereţi de sticlă unde îşi ţinea şi îngrijea mica colecţie de copăcei bonsai. Se sprijini de pernele moi de pe şezlongul vechi, inspiră adînc şi îşi scoase pantofii uzi, murdari de noroi. Era atît de obosită. Nu ştia cum o să rezolve totul. Înmormîntarea o secase de puteri, dar trebuia să pregătească hainele fetei. Urma să plece mîine, la Boston. Şi nu terminase încă bagajele pentru Sylvie.

Annie închise ochii. Ar fi vrut tare mult să doarmă. Poate fiica ei se va simţi bine la Boston, se gîndi ea. Apoi se ridică oftînd şi se întoarse la Sylvie.

Mai tîrziu, punea etichetele pe geamantanele lui Sylvie, cînd auzi poştaşul.

Nu era nimic deosebit. O notă de plată de la *Bergdorf's*, o carte poştală ilustrată de la Alex, din Cambridge, cîteva cataloage... şi apoi văzu scrisoarea.

Nu putea să se înşele. Purta ştampila poştei din Greenwich. Annie o deschise cu inima strînsă. Pe plic, la expeditor, scria – „doamna Gilbert Griffin".

Annie nu voia s-o deschidă. Ceea ce va descoperi în plic, era sigură, va fi cumplit. Se duse în dormitorul ei şi se întinse amorţită pe şezlong, cu scrisoarea în poală. În timp ce desfăcea plicul, Pangor sări lîngă ea şi îşi atinse botul de bărbia ei. De obicei îi plăcea, dar acum i se părea agasant. Se uita la scrisul tremurat.

„Dragă Annie,

Te rog să mă ierţi că va trebui să afli ce am să-ţi spun. Mă tem să mor, fără să-mi justific gestul faţă de singura persoană care mă iubeşte.

În primul rînd, aş vrea să-ţi spun că totul – absolut totul – a fost din vina mea. Tata s-a opus să mă mărit cu Gilbert, dar eu n-am vrut să-l ascult. Apoi, avocaţii mei n-au fost de acord să-i încredinţez conducerea firmei, însă eu am făcut-o. Şi n-ar fi trebuit să admit ca fiica

mea să fie deconectată de la sistemul de reanimare. A fost numai vina mea.

Ştii, eu nu m-am simţit niciodată importantă în familia mea. Stuart a fost întotdeauna copilul preferat. Eu eram o fată bună, liniştită la şcoală, la fel ca tine, dar nu atît de deşteaptă. Nu prea mă băga nimeni în seamă. Apoi, m-am făcut drăguţă şi a apărut Gil.

Gil n-a fost întotdeauna ca acum. Cînd l-am cunoscut era frumos şi ambiţios, nu dur. Avea multă energie şi era irezistibil. Şi mă iubea. Bineînţeles, îmi iubea mai mult banii, relaţiile şi Jaguar-ul, m-am gîndit de la început la acest lucru, dar nu-mi venea să cred.

Tata nu prea voia să-l angajeze la firma familiei, dar, pînă la urmă, a făcut-o. L-am ajutat să-şi înceapă cariera. Fără familia Swann, n-ar fi existat nici un Gil Griffin, dar, poate, mă înşel. Oameni ca Gil vor găsi întotdeauna pe cineva care să-i ajute.

La început, lucrurile au mers bine. Gil mă iubea şi eu îl iubeam pe el şi nu-mi doream altceva. Apoi, într-o zi, am zgîriat, fără să vreau, Jaguar-ul, în timp ce făceam cumpărături în oraş. Cînd a descoperit, s-a înfuriat. M-a lovit, fără măcar să-mi vorbească şi, cînd am căzut pe podea, s-a năpustit peste mine, urlînd că îi accidentasem maşina.

Pe urmă, s-a născut Carla şi lucrurile au început să se înrăutăţească. Gil nu suporta să mă vadă gravidă. Atitudinea lui m-a întristat şi m-a jignit dar eram atît de uriaşă, încît de-abia aşteptam să nasc. Dar şi după aceea, Gil s-a arătat la fel de distant. A fost distant şi faţă de Carla, de cînd a venit pe lume. Unor bărbaţi nu le plac copiii, m-am gîndit eu. Ar fi trebuit să fac ceva, dar nu ştiam ce anume. Aşa că am tot amînat. Mă pricep de minune la asta.

Şi apoi, cînd Carla avea trei ani, am rămas din nou gravidă. M-am temut să-i spun lui Gil, dar, pînă la urmă, i-am mărturisit. A turbat de furie. M-a plesnit tare, peste faţă. Nu o dată, ci de mai multe ori. Dar, pe urmă, am încercat să ignorăm situaţia. Şi am reuşit, un timp.

După aceea, s-a purtat extraordinar cu mine. Nici nu mi-am imaginat că se poate aşa ceva. De aceea, cînd mi-a cerut, peste o lună, să avortez, am fost şocată. Eram în trei luni şi jumătate şi îmi doream copilul. L-am refuzat. Dar m-a implorat, m-a ameninţat şi apoi m-a implorat din nou. N-am reuşit să-l conving. Şi, pînă la urmă, am cedat. N-a ştiut nimeni. Am spus că am pierdut copilul.

După aceea, a continuat să mă bată. Şi aici urmează partea cea mai ciudată: Nu l-am părăsit şi n-am spus nimănui prin ce treceam. Îmi era prea ruşine. Şi numai eu sînt de vină, pentru că, ori de cîte ori se întorcea şi spunea că îi pare rău, îl iertam. Se scuza, pretextînd că băuse prea mult sau că are mult de lucru la firmă. Şi preferam să îl cred, de fiecare dată.

Şi, cînd Gil a fost făcut partener de afaceri, am crezut că totul va merge bine.

Dar m-am înşelat. De îndată ce a devenit partener, nu a mai putut nimeni să-l oprească. A început să-mi administreze banii mei şi ai întregii familii, dar nu se mulţumea cu atît. A iniţiat acţiunile acelea uriaşe de preluare a altor companii şi s-a băgat în tot felul de afaceri ca să le finanţeze. Tatăl şi fratele meu au luptat împotriva lui. Dar banii aveau un cuvînt greu de spus, aşa că Gil i-a întors pe ceilalţi parteneri împotriva tatălui meu. Şi cel mai oribil lucru este că, atunci cînd tata a venit să mă roage să votez în favoarea familiei, l-am refuzat.

I-am zdrobit inima. N-a suportat o asemenea lovitură. De atunci, fratele meu Stuart nu mi-a mai vorbit.

În rest, cred că ştii cum au evoluat lucrurile: Gil a devenit preşedinte şi, peste trei ani, a vîndut firma companiei Federated Funds, devenind Federated Funds Douglas Witter. A apelat mai întîi la mine şi mi-a cerut sprijin. Dar eu nu voiam să-mi pun toate acţiunile în mîinile lui. Însă, cînd l-am refuzat, mi-a făcut viaţa imposibilă. Pentru mine nu exista decît Gil. Şi l-am ales din nou pe Gil.

Şi, apoi, s-a întîmplat accidentul acela şi Carla a intrat în comă. Trebuia din nou să aleg. Şi l-am ales din nou pe el, deşi era cît se poate de evident că greşeam.

Iar după ce mi-a luat totul – renumele, familia, banii, relaţiile, copiii – a început acea legătură dezgustătoare cu femeia din Birmingham.. A apărut pînă şi în revistele oamenilor de afaceri şi auzeam zilnic ce se întîmplă de la binevoitoarele mele „prietene". L-am implorat pe Gil să nu mă părăsească, dar a făcut-o, bineînţeles.

Poate eşti de părere că moartea unui copil şi trădarea unui soţ nu sînt motive suficiente ca să-ţi iei viaţa, dar nu mai suport să trăiesc nici o zi în plus. Nu avem decît o singură viaţă, iar eu mi-am distrus-o pe a mea. Am fost slabă şi proastă pînă la sfîrşit şi nu mai suport durerea.

L-am ales pe el, Annie. Am fost egoistă şi proastă şi trebuie să plătesc pentru greşeala mea. Mi-am ucis copilul pentru el. Mi-am ruinat tatăl pentru el, mi-am închinat viaţa lui şi acum nu mi-a mai rămas nimic. Este prea îngrozitor să continui aşa. Dumnezeu să mă ierte. Îmi pare rău."

Scrisoarea se termina cu aceste cuvinte. Cynthia nici nu semnase măcar.

– Ah, Doamne! exclamă Annie, cu voce tare.

Îşi rezemă bărbia în piept. I se răciseră mîinile şi o apucase tremuratul. Se duse pînă la fereastră şi se uită la norii cenuşii, catifelaţi, de pe cerul întunecat. I se făcuse din nou greaţă şi, pentru o clipă, crezu că o să vomite.

Gil era un monstru. Îi aflase toate micile secrete murdare. O ucisese pe Cynthia. Cîte puţin în fiecare zi, acum Annie ştia asta. Gil o ucisese pe Cynthia.

În toţi anii cît fuseseră prietene, Cynthia nu suflase nici un cuvînt despre toate acestea. Şi Annie nu-şi imaginase cît de mult se chinuia.

Apoi, se gîndi la telefonul pe care-l primise de la Gil. O păcălise – se folosise de ea, la fel ca de Cynthia. Îl

ajutase deja ca înmormîntarea de azi să fie reuşită. Căzuse în plasa lui. Îşi bătuse joc de ea, deşi ea nu dorise decît să-i aducă un ultim omagiu Cynthiei.

Annie simţea că nu mai putea să suporte brutalitatea lui Gil. Trebuia să arate cuiva această scrisoare. Să se termine odată cu secretele, fir-ar să fie. O cuprinse greaţa şi apoi o luă cu frig. Ce singură fusese Cynthia! Lui Annie i se strînse inima. Era cumplit.

Sîntem o generaţie de masochiste, se gîndi ea, Brenda, Cynthia, eu şi Elise. Ce patetice păremş Se înfurie, uitînd pe moment de tristeţe. M-am săturat, îşi spuse ea. M-am săturat să fiu o doamnă, o mamă şi o fată bună. Proastă şi pasivă. Trebuie să se termine cu toate acesteaş

Aş putea să-i sucesc gîtul lui Gil cu mîinile mele, se gîndi ea, strîngînd din dinţi. I-a luat Cynthiei totul: copilul, banii, familia, demnitatea. A bătut-o şi nu i-a lăsat decît ruşinea. Dar ruşinea a ucis-o. Gil a ucis-o.

La fel s-a întîmplat şi cu Brenda. Morty a înşelat-o, a făcut-o de ruşine şi ea a înghiţit totul. Ea este cea care l-a făcut om şi, după ce a început să se îmbogăţească, a aruncat-o şi a păgubit-o de partea care i se cuvenea din afacere. Brenda nu-şi plăteşte niciodată întreţinerea la timp şi îi este ruşine să dea ochii cu vecinii ei în lift. Cîtă umilinţă! Întîrzie întotdeauna cu pensia ei alimentară, aşa că ea ajunge pînă la urmă să cerşească ce i se cuvine de drept.

Chiar şi Elise, care pare atît de rece, de puternică şi de indiferentă. Şi ea a fost distrusă de un ticălos ca Bill Atchinson. N-ar trebui s-o umilească pe Elise cu aventurile lui amoroase. Toţi din Greenwich ştiu că Bill urmăreşte fiecare secretară şi menajeră care-i iese în cale. Elise este o femeie frumoasă şi talentată, dar lui nu-i pasă. Însă ea, la fel ca şi Brenda, acceptă firimiturile care îi sînt aruncate.

Iar ea nu se deosebea cu nimic de ele, îşi spuse Annie. Hai, fii cinstită cu tine, se gîndi ea. Aaron te-a părăsit şi pe tine şi pe fiica lui. Te-a abandonat, te-a

lăsat singură să ai grijă de Sylvie, ca şi cînd responsabilitatea lui ar fi încetat din clipa în care s-a mutat. Bine, poate nu este atît de rău ca toţi ceilalţi. Nu era un monstru sau o lipitoare; nu te-a bătut, dar s-a purtat urît cu tine. A spus că te iubeşte, dar te-a părăsit, la greu.

Annie simţea nevoia să discute cu cineva, să împărtăşească oroarea celor pe care tocmai le citise în scrisoare. Pe cine să sune? Se gîndi la Brenda; este o prietenă bună, cu inima mare, dar uneori i se pare cam insensibilă. Însă va trebui să se mulţumească doar cu ea. Dar, cînd nu-i răspunse nimeni la telefon, încercă la Elise, pe care Annie o considera deosebit de sensibilă, însă lipsită de căldură, cel puţin nu aşa ca Brenda.

Dar nici ea nu-i răspunse. Annie puse receptorul în furcă şi furia i se transformă în tristeţe. O singură persoană din viaţa ei avea toate caracteristicile pe care ar vrea să le găsească într-o prietenă: şi acela era Chris. Dar cu toată blîndeţea şi căldura lui, acest incident ar fi prea mult chiar şi pentru el. Era îngrozitor să suporţi aşa ceva. Cynthia o dovedise.

CAPITOLUL 5

Brenda nu este supărată

După înmormîntare, Brenda le lăsă pe Annie şi pe Elise şi porni spre oraş, pe bulevardul Madison. Bineînţeles, ar fi putut să ia un taxi, dar prefera să meargă pe jos. De fapt, voia să mînînce. Nici nu se făcuse ora prînzului şi simţea că moare de foame. Cotrobăi în poşetă şi găsi o bucată de ciocolată, pe care o înfulecă din două înghiţituri. Dar tot îi era foame. Slavă Domnului că nu mai avea mult de mers pînă la cofetăria lui Greenberg. Spera să nu fie închisă.

Nu era. O să găsească aici ceva bun. N-avea nimic de făcut azi şi se trezise de la şapte, aşa că o să mănînce un prînz copios. La dracu', azi nu avea chef de regim. Sigur, nu fiindcă i-ar fi păsat de Cynthia Griffin. Femeia aceea fusese o ticăloasă insensibilă, care îşi meritase soarta. Îşi aminti cînd Tony al ei fusese singurul copil din clasă pe care Carla Griffin nu-l invitase la ziua ei de naştere. Nimic nu te durea mai mult în viaţă decît ce i se întîmpla copilului tău. Asta fusese în anul cînd se mutaseră la Greenwich, de fapt, cu un an înainte să se despartă. În perioada aceea nimeni nu se purtase frumos cu ea, în afară de Annie. Dar Annie era întotdeauna atît de bună. Ea şi Aaron se luptau să cîştige medalia „Martirii lumii"

Dar cine avea nevoie de snobii din Greenwich? se gîndi Brenda. În orice caz, nu se mutaseră pentru Tony şi Angela, deşi soţul ei aşa afirmase. Dar o făcuse pentru el, la fel ca pe toate celelalte.

– Pentru tine, draga mea, spunea el şi-i dăruia o haină de vizon, o bijuterie sau o rochie (întotdeauna cu un număr mai mică, de parcă aşa are fi determinat-o să slăbească).

Mai întîi afacerea fusese pentru ea, apoi casa din Greenwich, apoi apartamentul din Park Avenue, tablourile, yacht-ul. Ca şi cînd i-ar fi păsat.

Dar îi trebuise mult timp să-şi dea seama. Mult prea mult timp. Ani de zile îi turnase toate aceste minciuni. Minciuni care nu mai conteneau. Morty putea minţi pe oricine, cel puţin un timp. Şi anume, devenise Morty Cushman, Morty Nebunul, care apărea tot timpul în reclame TV şi în ziare. Cea mai grozavă şi mai rapidă operaţiune de vînzare cu amănuntul din lume. Două sute de magazine care vindeau mărfuri cu rabat comercial în toată ţara.

Şi acum *el* stătea în apartamentul din Park Avenue, el rămăsese cu yacht-ul, tablourile şi toate rahaturile. Bineînţeles, se văita tot timpul că nu avea bani lichizi şi că se extinsese prea mult. Dar, doar el şi nimeni altul

voia să se extindă. Acelaşi Morty ambiţios şi plin de sine. Nu ştia nimeni cu siguranţă dacă era bogat sau sărac, ori dacă cecul lui avea acoperire sau nu. Nu-şi mai amintea de cîte ori întîrziase cu plata întreţinerii. Nu îndrăznea să se uite în ochii vecinilor, cînd se întîlneau în lift. Şi nici nu numărase cecurile fără acoperire trimise la şcoala lui Tony şi la Gristede. Se săturase cînd divorţaseră, se plînsese de întreţinerea copiilor, de disponibilităţile de bani gheaţă şi de ipoteci, aşa că ea n-a protestat cînd i-a cumpărat apartamentul înghesuit din Fifth şi Ninety-sixth, a plătit şcoala copiilor şi i-a fixat şi ei o pensie alimentară amărîtă. A acceptat totul, ca o idioată – chiar şi proaste ca Roxanne Publitzer se îmbogăţiseră din divorţuri, într-un fel sau altul, iar ea, Brenda Morrelli Cushman, s-a mulţumit cu rămăşiţe. Frumos îţi stă, Morty, ticălosule.

Aşa că îşi cumpără o pungă de biscuiţi milanezi *Pepperidge Farm* de la costisitorul magazin corean de pe strada Eighty-four şi apoi o luă spre est, pe strada Eighty-Sixth. Va lua prînzul la *Summerhouse,* dacă deschiseseră. Sigur, nu prea admiteau doamnele singure, dar aveau nişte meniuri delicioase, cum ar fi pui cu struguri, *crème brûlée.* O să vadă ce o să facă după aceea. Poate va lua ceva şi pentru fiica ei, Angela. Dacă mai avea ceva fonduri pe cărţile de credit.

Cînd ajunse la restaurant rămase foarte încîntată. Tocmai deschiseseră şi, cînd ceru o masă, ticăloasa slăbănoagă de la recepţie ridică din sprîncene.

– Sînteţi singură? o întrebă ea.

– Da, dar mănînc ca pentru doi, pufni Brenda.

Femeia cea suplă îi făcu semn în scîrbă, spre o masă din spate, lîngă bucătărie, unde locul era gol. Bineînţeles, o trimiseseră acolo pentru că era o femeie grasă, singură, între două vîrste. Dar Brenda nu avea chef de scandal. Uneori i se făcea silă.

La fel cum i se întîmplase la divorţ. Ar fi trebuit să se agaţe de el. Nu fiindcă l-ar fi iubit pe Morty. Nici nu-şi

mai amintea cînd îl iubise. Dar ar fi trebuit să se agaţe de el şi să obţină mai multe. Avocatul acela afurisit, Leo Gilmann, fusese prea mult pentru ea. Făcuse pe prietenul familiei şi aşa mai departe. Iar pe ea o reprezentase neînsemnatul Barry Marlowe, pentru că Morty plătise pentru tot. Avocaţii se înţeleseseră perfect între ei, evident. Ce rahat! Nu vedea nici o diferenţă între un şobolan de laborator şi un avocat. Mai bine şi-ar fi luat un şobolan de laborator,

Sigur, nu prea îi păsa de bani. De fapt, nu-i păsase niciodată. Era fiica lui Vinny Morrelli şi crescuse în belşug. Dar, fiindcă era fiica lui Vinny Morrelli nu-i plăcea să fie trasă pe sfoară şi nu suporta gîndul că era la mîna lui Morty. Dacă întîrzia să plătească pensia alimentară, ea, Tony şi Angela intrau în panică. Iar Morty se dovedise foarte zgîrcit cu ea şi cu copiii.

Îi venea greu să nu se gîndească la Morty şi la tîrfa lui din înalta societate. Shelby Symington. O micuţă blondă din Sud. Isuse! Şi acum deschidea o galerie de artă. Apărea în toate revistele. O Mary Boone a Sudului. Îl scosese pe Morty din anonimat şi-l adusese în înalta societate. Brenda nu putea să ia un ziar fără să le vadă pozele. Clătină din cap. Cristoase, oare cît plătise pentru această publicitate? Oricum, mult mai mult decît îi trimitea ei pe lună. Iar cecurile acelea aveau acoperire, mai mult ca sigur.

Da; îşi spuse ea, Morty ar trebui pedepsit. Dar de cine? Tata a murit. Fratele meu este un măscărici în Los Angeles. Ce aş putea să fac? Să-l dau în judecată pe Morty? Mare lucru. Poate ar trebui să discut cu vărul meu, Nunzio. Cristoase, nu-l mai văzuse de ani de zile. Oare se mai ocupa de afaceri cu pantofi? Sau nu, de ciment! Gîndul de a-l vedea pe Morty pe lista faliţilor o făcu să zîmbească. Tatăl ei spunea că această listă nu se încheia niciodată. Poate ar fi posibil să-l distrugă pe Morty Cushman. Zîmbi din nou. •

Lui Morty îi plăcea să cheltuiască bani numai pe lucrurile care se vedeau: yacht-uri, maşini luxoase,

costume de haine de la *Bijan,* unde era atît de exclusivist, încît trebuia să te programezi dinainte ca să poţi intra. Dar lenjeria de corp şi-o cumpăra de la un magazin de duzină. Aşa îşi dăduse seama cînd începuse s-o înşele: fiindcă îşi cumpărase chiloţi de mătase de la *Sulka.* Cînd se mutaseră în apartament, apelase la agenţia de designeri *Duarto* ca să le decoreze living-room-ul, biblioteca, sufrageria şi camera de oaspeţi, cu excepţia dormitoarelor. Spusese că nu le va vedea nimeni oricum, în afară de ei. Bineînţeles, ei puţin îi păsa. Nu putea să sufere trandafirii aceia ca nişte verze şi toate tîmpeniile englezeşti. La urma urmei, pe cine voiau ei să păcălească? În orice caz nu pe *Duaro,* care ştia că erau complet lipsiţi de gust. Se uitase de jur-împrejur la vechea lor locuinţă vădit dezgustat. Apoi înghiţise în sec şi o întrebase:

– Şi ce aţi vrea să facem, doamnă Cushman? o întrebase el, cu accentul lui fermecător.

– În legătură cu ce? îi răspunse ea.

În realitate, era un tip cumsecade, dacă nu-i băgai în seamă snobismul inerent. Cînd rămîneau singuri amîndoi, discutau cu multă plăcere şi, pînă la urmă, se împrieteniseră. Răsuflase uşurat cînd Brenda îi declarase că nu se pricepea la decoraţiuni.

– Unii încearcă întotdeauna să se amestece. Spun că au gust, cînd, în realitate, nu sînt în stare să aleagă o culoare potrivită. Fir-ar să fie!

Iar ea, la rîndul ei, nu-i cerea s-o introducă în înalta societate.

– Nu ştiu de ce, dar nu te văd deloc alături de Anne Bass. O făcuse să rîdă şi se amuzaseră reciproc. Dar îi încărcase nota de plată lui Morty, la fel cum făcea cu toţi clienţii săi.

De fapt, era un puşti cubanez sărac, care făcuse avere începînd prin a se culca cu şeful lui, dar răspîndise zvonul că este spaniol din Barcelona înrudit cu Gaudi, iar Brenda îi promisese că n-o să-l deconspire.

– Nu ştiam că de acolo a fost preluat cuvîntul gaudy[1] în engleză, i-a spus el, rîzînd.

Bineînţeles, Duarto este foarte în vogă acum. Stilul lui – care Brendei i se părea exagerat de încărcat – era foarte apreciat. Drapa sute de metri de material înflorat peste tot, dînd un aspect de serai ca în O mie şi una de nopţi, iar revistele de modă îl numeau sultanul mătăsii.

Dar ei doi se apropiaseră cu adevărat abia în ultimele şase luni. Iubitul lui Duarto, Richard, se îmbolnăvise. Duarto fusese distrus. Plînsese în braţele ei ca un copil, cînd îi spusese. Aşa că, în fiecare zi, Brenda se ducea la spitalul din Lenox Hill. Uneori, îi ducea cîte ceva din ce gătise şi stătea de vorbă cu Richard. Jucau cărţi şi îi citea din ziare sau îl hrănea. Îl veghea cum se stingea cu fiecare clipă, pînă nu mai putu vorbi. Nu mai putea nici măcar s-o urmărească din priviri şi asista neputincioasă la agonia lui Duarto.

Ar fi vrut să fie lîngă ea acum, s-o înveselească. Înmormîntarea fusese cumplită. Sigur, nu-i păsa de Cynthia, îşi spuse ea feroce. Soţii noştri au făcut afaceri împreună mai demult. I-am invitat pe yacht. Iar ea ne-a invitat în Greenwich pentru că aşa a vrut Gil. Pe mine mă considera vulgară, iar eu o găseam plicticoasă şi reţinută. Şi aveam dreptate, amîndouă.

Brenda se concentră asupra meniului. Chelnerul se apropie cu un coş. Ştia ce conţine: micuţi biscuiţi fierbinţi şi untul cu căpşuni pentru care localul era atît de renumit. Luă şervetul împăturit în coş. Doi biscuiţi micuţi, singuratici, se rostogoliră în coşul gol.

– Hei, unde este restul? îl întrebă ea. Adu toată familia de biscuiţi în formă de căţeluşi. Şi aş vrea să comand salată de pui cu garnitură de morcovi şi smochine, iar ca desert, *crème brûlée.*

– N-aţi vrea să încercaţi şi specialitatea casei?

---

1. Joc de cuvinte. În engleză, „gaudy" înseamnă solemn.

– Nu, scuteşte-mă.

O privi uimit că nu putea să facă pe grozavul. Alt actor şomer în toane proaste. Dar ea nu era în toane proaste. Nici nu trebuia să fie. Înmormîntarea n-o afectase. Nimic n-o afectase. Va lua prînzul şi apoi se va plimba, va cumpăra nişte ecleruri şi se va întoarce la timp acasă ca s-o primească pe Angela care venea la cină. Vor mînca salată împreună şi de mîine va ţine regim. Ştia că n-ar trebui să facă asta. Ştia c-o să-i pară rău mai tîrziu. Dar, în momentul de faţă, Brendei îi era foame. De fapt, murea de foame. Dar Brenda nu era supărată.

Cînd ieşi din ascensor şi se îndreptă spre apartamentul ei, cărînd cutia cu prăjituri într-o mînă şi căutîndu-şi cheile în poşetă, fu cît pe ce să calce pe ziarul vecinilor lăsat din greşeală la uşa ei. Îl privi un timp şi apoi îl băgă cu piciorul în casă. Dracu' s-o ia, se gîndi Brenda. Nu putea s-o sufere pe vecină. Îi lăsase special ziarul la uşă.

O făcea într-adins pentru că Brenda nu citea niciodată ziarul *Times.* Era prea voluminos şi prea mare ca să-l răsfoiască. În ciuda greutăţii ei, Brenda era o femeie lipsită de putere, cu mîini mici. *Times* se mototolea şi se rupea întotdeauna cînd încerca să-l citească. Prefera *Post,* deşi nu ştia nimeni acest lucru.

Se duse în bucătărie şi puse cutia cu ecleruri în frigider după ce linse pe furiş ciocolata de pe unul din ele. Apoi se întoarse în living-room, îşi scoase pantofii şi se trînti fără graţie pe sofa. Ridică ziarul şi începu să-l răsfoiască, nu prea interesată.

Şi apoi îl văzu – un anunţ publicitar care îi făcea reclamă lui Morty.

Brendei nu-i venea să creadă! Îi tremurau mîinile, în timp ce întorcea paginile mari ale ziarului *New York Times,* întins în faţa ei. Era cît pe ce să nu-l observe. Dar anunţul se afla acolo. Pe o pagină întreagă. Oare cît costase? se întrebă Brenda. Era tipic Morty: dacă se vedea, nu ezita să plătească. Dar poate că anunţul nu

fusese plătit nici măcar de Morty. Brenda, care era o femeie deşteaptă şi plină de bun simţ, ştia că nu avea idee cum se făceau afacerile în stil mare. Dar nici Morty nu ştia. Cristoase, tipul se ridicase incredibil. Începu să studieze pagina mai cu atenţie.

Oferta sa de produse părea enormă şi era manevrată de *Federated Funds Douglas Witter*. Adică firma lui Gil Griffin. Deci acum, după ce divorţase şi mi-a aruncat nişte bani prăpădiţi şi acest apartament nenorocit, Morty se lansase în afaceri, se gîndi ea. I-am cedat acţiunile mele pe nimic. După ce s-a văitat că este sărac, împovărat de împrumuturi şi ipoteci. Dar mie mi-a aruncat o pensie alimentară prăpădită. Frumos. Străinii se îmbogăţesc din banii lui, iar eu stau pe fundul meu gras şi aştept cecul lui sperînd să aibă acoperire. Brenda se mişcă rapid. Îşi puse pantofii şi, fără să se deranjeze să încuie uşa, alergă la chioşcul de ziare din colţ şi se întoarse cu *Wall Street Journal*. Acum, se aşeză pe marginea sofalei şi începu să-l citească atentă, pagină cu pagină. Şi, la pagina nouă, găsi o poveste pe patru coloane.

Se pare că oferta lui Morty era considerată un eveniment la fel de important precum cea de-a doua sosire a Mîntuitorului pe pămînt. Faptul că o firmă de vînzări cu amănuntul putea să se extindă atît de rapid, oferind consumatorului ce dorea la un preţ rezonabil era considerat în aparenţă un miracol al afacerilor moderne. Oare care este dedesubtul? se gîndi Brenda. *„Influenţa lui uriaşă i-a permis să cumpere la preţuri scăzute şi să vîndă cu comisioane foarte mici, iar geniul său l-a făcut să cedeze o mare parte din profituri cumpărătorilor, asigurîndu-şi o clientelă loială şi numeroasă. Reclamele lui inspirate, oferă firmei* Paradise Loest Advertising – *au făcut din el şi magazinele lui un simbol american"*. Geniu? Inspiraţie? Oare acesta era Mory cel adevărat? Ce rahat! Se descurca, nu putea să-i nege această calitate, dar nu era nici pe departe un om de afaceri. Atunci de ce îl lăudau atît? Se uită la numele celui care semnase

articolul. Asa Ewell, cine dracu' o mai fi? Oare mă-sa îi dăduse numele ăsta?

Aşa cum a reuşit Morty să vîndă la preţuri scăzute, înainte să se bucure de influenţă, comercializase televizoare, staţii stereo, video-casetofoane, ani de zile, direct din camioanele tatălui ei. Doar fusese contabila lui, aşa că ştia foarte bine. „A cedat o mare parte din profituri", pe dracu'! A spălat bani murdari pentru Mafie. Ce ar spune Asa Ewell dacă ar afla? Clătină din cap: Ce porcărie!

Continuă să citească articolul. *„Expansiunea a impus controlul asupra inventarului şi marketing-ului documentat, utilizînd cea mai avansată tehnologie existentă în ţară."* Oare se refereau la operaţiunea lui Morty, la registrele computerizate care contabilizau bani gheaţă? N-aveau de unde să ştie adevărata poveste. Ridică din umeri. Ce rost avea să se mire? se întrebă ea. Bănuise întotdeauna că această afacere uriaşă ascundea o mare porcărie.

Ce idioată fusese. Morty era un escroc, care-i dusese de nas pe cei de la *Wall Street Journal* şi de la *Federated Funds Douglas Witter*. Şi m-a dus de nas şi pe mine. Morty ştiuse probabil că firma lui urma să se bucure de o publicitate deosebită dinainte să se pronunţe divorţul, îşi dădu seama Brenda, acum. Nu-i de mirare că se grăbise atît de mult să termine totul cît mai repede. Iar ea credea că era preocupat să-i asigure un mijloc de existenţă. La dracu'!

Frumos îţi stă, se gîndi ea. Se privi şi îşi văzu burta uriaşă şi, pentru prima oară, degetele pătate de cerneala ziarului. I se umplură ochii de lacrimi. Arăt oribil. Am patruzeci şi unu de ani, sînt grasă şi proastă. Şi am mîinile murdare.

Brenda simţea cum îi şiroiesc lacrimile pe obraji. Şi-a bătut joc de mine, se gîndi ea. Cristoase, ce proastă sînt! Nu-şi amintea cînd plînsese ultima oară.

După un timp se opri, îşi şterse faţa cu mîinile, fără să-şi dea seama că se mînjise cu cerneală la ochi. Bine!

Şi acum ce o să faci? Se gîndi să-i sune pe cei de la *New York Times* şi pe acest prostănac de Asa Ewell de la *Journal*, dar nu avea rost. I-ar fi plăcut de fapt să-l sune pe unul din vechii prieteni ai tatălui ei şi să-l roage să-i rupă picioarele lui Morty. Dar nu. Aşa nu-şi va putea achita întreţinerea. Ar fi posibil, de asemenea, să dea totul uitării şi să se apuce din nou de contabilitate. Da, îşi spuse ea, şi să cîştige cîţiva dolari pe oră. Cristoase, acum totul era computerizat, oricum. Iar ca să-l dea în judecată pe Morty nici nu putea fi vorba. La dracu'!

Era greu de suportat. Brenda, din partea tatălui, provenea dintr-o familie de sicilieni, pentru care vendetta era principiul lor de viaţă. Dar rudele Brendei aveau multe de ascuns chiar şi acum, după moartea tatălui ei, fostul cap al familiei mafiote, aşa că nu putea deschide un proces.

Ridică receptorul şi formă numărul fratelui ei Neil din Los Angeles, dar suna ocupat. Încercă la Annie, dar nu răspunse nimeni. Aşa că sună şi la Duarto, dar îi răspunse secretara. În final renunţă, se duse în bucătărie, scoase cutia cu ecleruri din frigider şi le mîncă pe toate.

CAPITOLUL 6

Ora Greenwich-ului

A doua zi de dimineaţă Elise se trezi cu o durere ascuţită în spatele ochiului drept. Nu prea ştia cum îşi petrecuse toată noaptea. De fapt, nu prea era sigură de ce făcuse – cînd adormise, cît dormise sau ce oră era acum. Ceva nu mergea – poate că îşi pierduse noţiunea timpului. Uneori, cînd se trezea, îşi amintea visele, dar nu şi unde fusese cu o noapte înainte. Alteori, se trezea şi avea impresia că visele se întîmplaseră cu adevărat. Sau, din cînd în cînd, se trezea cu sentimentul îngrozitor

de-a nu şti unde se afla. În momentele acelea, nu îndrăznea să se mişte sau să scoată vreun sunet. De-abia respira, pînă cînd ferestrele şi camera începeau să prindă contururi.

Da, azi ştia unde se afla. Nu era sigură cum ajunsese acolo sau unde fusese. Ia să vedem, care era ultimul lucru de care îşi amintea. Oh, da, înmormîntarea. Bineînţeles. Cynthia Griffin. Ah, Doamne. Înţepătura din cap era mai ascuţită ca oricînd şi-i făcea ochiul să se umezească. Lacrima se prelingea încet-încet pe obraz, spre ureche. Ar fi vrut să o şteargă, dar ştia că nu putea. Durerea de cap era insuportabilă. Respira cu grijă temîndu-se să nu-şi schimbe poziţia precară. În curînd va apărea Chessie şi o va ajuta să-şi înceapă ziua.

Apoi, îşi aminti deodată. *Bemelman's.* Elise tresări, săgetată de durere de la ochi şi pînă la frunte. Gemu îndurerată şi ruşinată de amintire. Ah, Doamne.

Nu fusese prima oară cînd un reporter lipsit de importanţă o recunoscuse şi o complimentase. Şi era întotdeauna politicoasă. Politicoasă, dar nu apropiată, aşa cum o instruise mama ei. Zîmbea, le mulţumea, dar nu se oprea niciodată să dea autografe sau să fie fotografiată. Niciodată pînă ieri. Gemu din nou. Ah, Doamne; ah, Doamne. Acum îşi amintea mai clar.

Înalt, suplu, îmbrăcat în costum de blugi şi geaca de tweed, aşa cum preferau tinerii de azi, la fel ca puloverele negre purtate de Gerard şi prietenii lui la începutul anilor '60. Despre ce discutaseră oare? Despre filmele ei – cele bune. Da, el le înţelesese. Şi-i înţelesese pe Truffaut şi Godard. Se uitase la mîinile lui. Mari, cu degete lungi. Mîini tinere şi puternice. Băuse încă un *Courvoisier* sau poate două şi apoi el începuse să se ridice.

– Îţi mulţumesc, îi spusese. Nu vreau să-ţi răpesc timpul. Te-am admirat întotdeauna, dar acum te ador.

Era un citat din filmul *Mergînd în întuneric*, cînd Pierre se pregătea s-o părăsească.

– *Je t'adore,* terminase el.

Iar ea cedase nervos. În public. Zgomotos. Ah, Doamne. În faţa lui Maurice. În faţa ajutorului de chelner. Îşi aminti privirea îngheţată a mamei sale, sprînceana uşor ridicată.

– *Pas avant les domestiques*[1].

Ah, fusese patetică. *Nu-i lăsa să mă vadă aşa.*

Şi apoi ce se întîmplase? O condusese prin holul hotelului, la etaj. Iar pe urmă... ah, Doamne. I se făcuse rău. Şi el o ajutase – şi, pe urmă?

Restul evenimentelor petrecute în camera 705 o loviră ca un val. Îi reveniră imaginile şi senzaţiile. Mîna lui pe sînul ei, faţa lui care o privea în timp ce o poseda. Un bărbat pe care nu-l cunoştea, aproape un puşti, avea mai puţin de jumătate din vîrsta ei.

Cum a putut să facă aşa ceva? Probabil din cauză că băuse prea mult *Courvoisier.* Pe stomacul gol. Îşi amintea că tînărul se oferise să o conducă acasă. Gîndul de a se întoarce la apartamentul din New York şi de a-l întîlni pe Bill într-o asemenea stare o uluise şi o umilise. Nu, spusese ea, se ducea la Greenwich. Iar apoi, drumul agonizant cu maşina prin traficul de seară, acasă, la Chessie.

Era de nesuportat. Dacă Bill... dar i se părea de neconceput. Durerea devenise acum imposibilă. Ochiul îi curgea involuntar. Plîngea fără să vrea. Dacă ar putea să bea ceva. Îngrozită, se rugă la Dumnezeu ca Chessie să vină mai repede.

Ce ar putea să facă? Să discute cu unchiul Bob? Dar îl dezamăgise atît de rău. Cum să-i spună că era o beţivă? Să se ducă la o clinică de dezalcoolizare? Închise ochii. Să stea douzeci şi opt de zile şi să-i asculte plîngîndu-se de problemele lor, să se prefacă încercînd să se convingă că era ca ei, că se va simţi mai bine, că

1. Nu în faţa servitorilor.

va urma terapia şi n-o să mai bea niciodată. Dar n-o să meargă. Ea nu se asemăna cu nimeni. Era mai deşteaptă, mai frumoasă şi mai bine educată. Cînd s-a născut, a fost cel mai bogat copil din America. Iar acum era o beţivă. Şi o tîrfă.

Din nou, fără să vrea, îşi aminti de obrazul catifelat al tînărului, lipit de al ei. Lacrimi, adevărate de data aceasta, îi ţîşniră din ochi. Fusese atît de bine, dar acum se simţea groaznic. Şi, ah, Doamne, oare nu avea un aparat de fotografiat? Ce se întîmplase cu aparatul de fotografiat? Nu-şi amintea ce fusese după ce făcuseră dragoste, cînd se despărţiseră sau cum ajunsese acasă. Cu stomacul strîns, Elise îşi dădu seama că nu ştia nici măcar cum îl cheamă.

Mama ei îi spusese odată să-şi găsească un bărbat care să nu fie la fel de bogat ca ea şi care să se scalde în gloria ei. Bill i se păruse potrivit. Îl remarcase din clipa în care îl cunoscuse la o petrecere. Îi auzise numele şi îşi dăduse seama că trebuie să fie unul din Atchinson-ii ai căror strămoşi erau de atîta timp în America, încît se înrudiseră probabil şi cu indienii. Familie veche, avere veche, deşi nu mai rămăsese mare lucru din ea. O observase şi el cum îl privea din partea cealaltă a camerei cînd privise spre ea, lăsase ochii în jos, prefăcîndu-se că se adînceşte în conversaţie cu o femeie mică de statură, cu bijuterii uriaşe.

Bill aşteptase să plece, înainte să treacă la atac.

– Ai putea să-mi faci o mare favoare. Şi anume să mă duci departe de acest loc, îi spuse el, zîmbind copilăros.

– Serios? zisese ea. Şi unde să te duc, mă rog?

Răspunsul lui o cucerise complet.

– La lacul din Central Park. Am o barcă la debarcader, de cînd eram puşti. Şi prefer să navighez în lumina lunii, cu tine alături, decît să stau aici, în camera asta de prost-gust, cu oameni de prost-gust.

Nu-i răspunsese. Rîsese doar, însă din toată inima. Iar el interpretase rîsul ei drept răspuns, o luase de

mînă şi o dusese prin mulţime, departe de petrecere. Abia cînd se văzură în ascensor, vorbiră deodată.

– Mă numesc... – şi apoi izbucniră în rîs.

– Bill Atchinson, spusese el. Iar pe tine ştiu cum te cheamă.

Fuseseră atîtea momente ca acestea. Spontane, vesele şi copilăroase. Era un bărbat atît de obişnuit şi de natural. O umplea de bucurie. O făcea să simtă că trăieşte cu adevărat. Descoperi că o incitau lucrurile obişnuite: întîlniri la tenis, cu prietenii, restaurante mici şi drăguţe, plimbări în sat, în Central Park, în Oraşul chinezesc.

O ajutase să fie precum ceilalţi oameni. Nu o moştenitoare bogată, nu o vedetă. Doar o femeie şi o soţie. Şi i se păruse mult timp atît de grozav. Intraseră într-o rutină care o mulţumea. Era pentru prima oară cînd ducea o viaţă normală. Stabiliseră de la început cum să manevreze banii şi părea că nu vor fi probleme. El acceptase faptul că vor trăi în casele ei, iar ea îşi va achita singură notele de plată. El intenţiona să devină partener la firma de avocatură *Cromwell Reed* – aşa că putea să se susţină material şi, uneori, să-i facă daruri inspirate, care o incitau. Nu înceta niciodată să-i laude frumuseţea, hainele, gustul. Era o partidă pentru el şi se bucura să-l vadă cum defila cu ea prin faţa tuturor. Iar ea, la rîndul ei, îl considera perfect.

Îl ajutase enorm în cariera lui. Se ocupa de toate afacerile ei şi îi dăduse pe mînă, de asemenea, averea familiei Van Gelder şi a altor prieteni. Iar faptul că dădea petreceri somptuoase în casele ei, pentru partenerii firmei, îi sporise de asemenea şansele. Acceptase să vină acasă tîrziu, noaptea, încîntată că avea un bărbat dornic de muncă, dar nu exagerat de ambiţios. Îi acorda mare parte din timpul lui, aşa că nu-l întrebă aproape niciodată de ce întîrzia, bănuind că are de lucru.

La început, află că Bill o înşela cînd o auzi pe una din servitoarele mamei ei, la Adirondecks, spunîndu-i

alteia despre un soţ necredincios. Îngheţase pînă în măduva oaselor cînd îşi dădu seama că discutau despre Bill, Bill al ei. Se încurcase cu o cameristă. Se sufocase de umilinţă şi, îngrozită, alergase să-i spună mamei sale.

Şi discutaseră serios, ca de obicei. După ce mama ei o lăsase să se descarce, o liniştise şi o întrebase ce avea de gînd.

– Nu ştiu, dar nu mai pot sta cu el. M-a trădat. Cu o servitoare, mamă, îţi dai seama? Ar fi putut să mă cruţe măcar de o asemenea umilinţă.

– Bineînţeles, draga mea, îi spusese mama ei, dar vrei să te pedepseşti pe tine pentru fapta lui? Bărbatul este infidel prin natura lui. Aşa că nu are rost are să renunţi la viaţa ta comodă numai din acest motiv. Din cîte văd, te înţelegi cu Bill mai bine decît alte femei cu soţii lor. Se culcă cu tine, nu-i aşa?

– Bineînţeles, mamă, de aceea n-am bănuit nimic.

– Atunci, nu este nici o problemă. Du-te la New York, cinaţi la *Christ Cella's* şi apoi întoarceţi-vă acasă şi faceţi dragoste. Mîine, du-te la *Harry Winston's* şi cumpără-ţi cea mai extravagantă bijuterie pe care o poţi găsi. Astfel de lucruri sînt cît se poate de obişnuite. Fii mulţumită că nu este mai rău. Ai totuşi o viaţă fericită.

Şi aşa, începu să trăiască în minciună. Mama este atît de înţeleaptă, se gîndi ea. Prin urmare, împături adevărul şi-l aruncă în adîncurile minţii, ca pe un pled nefolositor. Dar pledul refuza să rămînă acolo. Infidelităţile deveniră din ce în ce mai dese, mai evidente şi mai greu de ignorat. Se culca de fiecare dată cu femei din ce în ce mai tinere.

Încet-încet, zi după zi, viaţa ei obişnuită se eroda, pînă cînd, nu mai rămăsese nimic. O cuprinsese un sentiment de pustietate şi nu mai reuşea să-şi umple existenţa decît cu un pahar în plus, înainte de cină, apoi cu vin şi cu brandy înainte de culcare. Şi, cîteodată, ocazional, cu un whisky de dimineaţă, dar numai dacă era obligată să se întîlnească la prînz cu cineva

nesuferit.

Nu era o perspectivă prea plăcută, se gîndi ea, revenind în prezent! Biata de mine. Biata Cynthia. Şi biata Annie. Şi da, chiar şi biata Brenda. Ce afaceri proaste am făcut toate!

Bineînţeles, Annie este într-o situaţie oribilă. Aaron s-a legat de psihiatria ei. Sau de fosta ei psihiatră, mai bine-zis. Nu trebuie să ai niciodată încredere în el, mi-a spus mama şi nu am avut. Annie a apelat la serviciile ei ca să-şi salveze căsătoria şi, pînă la urmă, psihiatra i-a furat soţul. Iar cînd am aflat de la Lally Snow, n-am putut s-o consolez cu nimic pe Annie. Ea şi Aaron se despărţiseră deja. Ce trădare! Elise se cutremură. Totuşi Annie continua să-şi ducă viaţa cu demnitate.

Iar Brenda suporta umilinţa faptului că era grasă, părăsită şi fără bani dacă nu cu demnitate, cel puţin cu o sfidare care îi susţinea moralul.

Chessie bătu la uşă, înainte să intre. Iar ea, Elise, avea de îndurat propriile ei umilinţe, îşi spuse, în timp ce durerea sau altceva o făceau să-lăcrimeze, udîndu-i faţa atît de perfectă odată.

CAPITOLUL 7

La Ritz

Cînd taxiul trase în faţa hotelului *Ritz Carlton,* Annie îşi scoase oglinda şi se studie pentru o clipă. Chinul înmormîntării şi al zborului pînă la Boston se terminaseră. Acum va avea de îndurat alt chin: acela de a-l vedea pe Aaron şi de a asista la serbarea de absolvire a lui Alex. Hotărîse să uite de scrisoarea Cynthiei şi de felul cum reacţionase – cel puţin deocamdată.

Annie încercă să se calmeze. Alex, nu Aaron fusese cel care ceruse ca Sylvie să nu fie prezentă şi, cu toate

că i se rupea inima, Annie înţelgea de ce fiul ei nu-şi iubea sora. Îi răpea prea mult timp mamei lui şi atrăgea atenţia familiei. Era o prostie din partea ei să se fi aşteptat la altceva. Şi, cu toate acestea, era dezamăgită. Oftă, apoi ridică din umeri, plăti şoferului şi coborî din taxi. Portarul o ajută şi-i zîmbi. Deodată, auzi pe cineva alergînd în spatele ei. Îi acoperi ochii şi o sărută în creştetul capului. Îi sări inima din loc şi se întoarse. Era Chris care o privea surîzător. Se îmbrăcase într-o cămaşă de caşmir şi un sacou de tweed. Îi zîmbi.

– Mamă! Arăţi grozav! exclamă Chris.

O îmbrăţişă din nou şi, ca întotdeauna, îi era recunoscătoare pentru căldura şi afecţiunea lui deschisă, atît de diferită de firea reţinută a tatălui şi a fratelui său mai mare.

– Nu l-ai văzut încă pe fratele tău? îl întrebă ea.

Ar fi vrut să se intereseze şi de Aaron, dar se abţinu.

– Sigur, zise el, adăugînd repede: Eu şi Al ne-am dus la *Plough and Stars* să ne blindăm. Apoi, am dat pe la *Combat Zone*. A fost grozav. Bine că eu n-o să termin niciodată colegiul, pentru că n-aş rezista să mai trăiesc încă o noapte ca aceea. Şi nici nu m-ar ajuta cu nimic în cariera mea de agent publicitar.

Annie zîmbi din nou. Deşi Aaron se înfuriase cînd Chris îşi întrerupsese studiile, Annie ştia că se va bucura să-l aibă alături pe fiul său. Chris lucra sub conducerea lui Jerry Loest, partenerul lui Aaron, şi trudea din greu.

– Şi ceilalţi unde sînt? îl întrebă Annie, încercînd să pară indiferentă.

– Tata pregăteşte o surpriză sau cam aşa ceva, iar Alex este în vîltoarea evenimentelor şi încearcă să reziste. Ne întîlnim cu toţii în holul hotelului la şapte. Tata dă o petrecere astă-seară. Al şi-a invitat toţi prietenii. Vin şi bunicul şi bunica Paradise. Sînt în camera 502.

Chris îşi dădu ochii peste cap.

Annie se arătă mirată: părinţii lui Aaron erau oameni dificili şi formali. Era surprinsă să audă că se aflau la

hotel, pentru că plecau foarte rar din Newport în timpul verii. Oftă. E clar, îşi pierduse orice speranţă că vor avea parte de o seară plăcută, se gîndi ea.

– Este bagajul tău? o întrebă Chris, luînd valiza *Vuitton*. Ei, mamă, ce ai aici? Intenţionezi să te muţi definitiv sau cari lingouri de aur ca să te menţii în formă?

Traversară pardoseala de marmură a holului şi Annie semnă repede în registru, la recepţie. Vru să-i dea funcţionarului cartea ei de credit, dar Chris o opri.

– Nu este nevoie, mamă. Domnul Paradise va plăti tot.

Annie încuviinţă din cap. Ce drăguţ din partea lui Aaron. O învălui din nou speranţa, uşoară şi efemeră. Precum ceaţa într-o vale. Un liftier luă valiza din mîna lui Chris.

– Ei, mamă. O să trec pe la Al şi o să mă îmbrac. Ne întîlnim aici, peste o oră. O.K.?

Cînd se îndepărtă, Annie îi admiră ţinuta, trupul înalt, zvelt, şi umerii laţi. După ce se întoarse să urmeze liftierul în ascensorul elegant, aurit, îl auzi pe Chris strigînd-o:

– Mamă!

Şi îl văzu alergînd spre ea.

– Era cît pe ce să uit, spuse el, oprindu-se în faţa ei. Voiam să te întreb dacă...

Se opri. Annie rîse.

– Hai, Chris, întreabă-mă.

– Ştiu că este ultima zi cînd stă acasă şi aşa mai departe, dar n-aş putea s-o iau la plimbare, pe Sylvie, luni? Ştii, tu o vezi în fiecare zi, iar eu i-am promis demult că o s-o vizitez.

Annie îşi dorise tare mult să stea cu fiica ei înainte de plecare, dar Sylvie ţinea mult la Chris.

– Bineînţeles că poţi. Va fi încîntată, îi spuse Annie.

– Grozav.

Apoi se îndepără din nou.

– Ne vedem peste o oră, îi strigă el peste umăr.

Annie clătină din cap. Deşi petrecuse numai cîteva clipe în compania lui, reuşise s-o înveselească. Îi venea greu să creadă că acest tînăr simpatic era fiul ei.

Camera ei era frumoasă şi elegantă, la fel ca toate celelalte din hotel. Fereastra dădea în Boston Common în faţă şi Mewbury Street lateral. Iar pe măsuţa joasă de lîngă canapea se afla un minunat aranjament floral de nemţişori albaştri şi trandafiri roz. În mijlocul florilor văzu o carte de vizită. Annie se apleacă s-o ia. O privi o clipă şi apoi o scoase din plic. „Fellicitări şi cele mai bune urări cu ocazia absolvirii lui Alex." Era semnată de „mama şi tata Paradise" Ca să vezi, îşi spuse ea, dar ştia care era realitatea.

Annie îşi desfăcu repede valiza şi îşi scoase rochiile. Cea *Gautier,* din mătase neagră, era foarte potrivită pentru noaptea aceasta.

După ce se băgă în cada uriaşă de marmură, inspiră adînc şi simţi cum se destinde. Îşi întinse degetele de la picioare, încercînd să atingă marginea opusă a căzii. Apoi inspiră adînc şi se cufundă în apă. Baia era destul de spaţioasă ca să plutească, aşa că se lăsă în voia apei, cu ochii închişi. O să mă relaxez, îşi spuse ea. O să mă relaxez cu adevărat. Pentru prima oară, dopă săptămîni în şir.

Ce plăcută era spuma. Doctoriţa Rosen, psihiatra ei, o învăţase diverse tehnici de relaxare, pe care le folosea acum. Crîmpeie de amintiri îi veneau în minte. Aaron, stînd lîngă Stuart Swann şi privind-o fix în ziua cînd se cunoscuseră. Chris şi Alex hîrjonindu-se pe pajiştea casei lor de vară din Amagansett. Apoi faţa lui Sylvie, cînd Annie se despărţise de ea, de dimineaţă, urmată de faţa Cynthiei. Cynthia la paisprezece ani, cîntînd, în timp ce mergeau cu bicicleta prin Fairfield Common. Cîntecul *Dixie Cups* – ceva despre drumul spre capela dragostei, ca să te căsătoreşti şi să nu mai fii niciodată singură.

Se ridică în picioare, cu apa şiroindu-i pe corp. Deşi nu mai rostise o rugăminte de ani de zile, spuse una

acum: „Doamne, ajută-mă să mă împlinesc. Fă ca Aaron să mă iubească din nou"

Cina se desfăşură surprinzător de bine. Aaron era elegant, discuta politicos cu tatăl lui, băieţii glumeau, deşi, ca de obicei, Annie observa că Alex se bucura cel mai mult de atenţia tatălui său. Chris zîmbea, vorbea puţin şi îi spuse lui Alex, cînd îl întrebă, că era grozav să lucrezi ca unchiul Jerry. Nimeni nu pomeni de absenţa lui Sylvie.

Alex era mîndru şi fericit că absolvise şi părea deosebit de relaxat, se gîndi Annie. Era surprinsă să constate că se simţea fericită. I se părea ciudat. Trecuse atît de mult timp de cînd nu mai încercase această senzaţie de împlinire. Se uită în jurul mesei. Aaron, şi cei doi băieţi, sănătoşi şi voioşi. Aşa ar fi fost familia fără Sylvie. Annie oftă. De cîteva ori, observă că Aaron zîmbea. Şi-l văzu zîmbind de fiecare dată.

După cină, părinţii lui se scuzară şi se retraseră în camera lor, dar Aaron, cu ochii sclipind de entuziasm, îi duse pe toţi la o maşină care-i aştepta şi o luară spre Hancock Center. Acolo îi aşteptau prietenii lui Alex. Se urcară în ascensor şi Aaron îi conduse în nişte birouri, la etajul cincizeci şi trei.

– A venit timpul să ne distrăm, oameni buni, le spuse el şi se duseră într-o mică sală de cinematograf.

Annie se aşeză în spate, alături de Chris, dar lăsă un loc liber lîngă ea. O tînără îi dădu un program şi un cornet cu floricele, iar apoi îi servi şi pe ceilalţi.

– Haide, tată, ce mai este şi asta? îl întrebă Alex.

Camera se cufundă în beznă. Rîsetele şi chicotitul încetară, iar ecranul se lumină. Aaron se aşeză lîngă Annie.

– O să fie grozav, spuse el încîntat, iar soţia lui zîmbi în întuneric.

Şi apoi începu filmul.

„O producţie Annie şi Aaron Paradise" Răsună o fanfară de trompete. „Alexandru cel Mare". Din public

răsunară lătraturi şi miorlăituri cînd apăru faţa lui Alex. Un glas tipic de reporter începu să spună: „Din copilărie, Alexander Mac Duggan Paradise era un bărbat înzestrat". Şi apoi se văzu în prim-plan Alex, în vîrstă de doi ani şi jumătate, urmărind un pisoi, predecesorul lui Pangor.

– Ah, tată, gemu Alex.

– Ah, Aaron, murmură Annie. Soţul ei o luă de mînă în beznă.

– Te conduc pînă în cameră, îi spuse Aaron, făcînd-o să tresară.

Alex rămăsese cu prietenii lui, dar Chris îi însoţea şi zîmbi.

– Cred că mă duc să mă îmbăt, zise el.

În timp ce îşi privea fiul străbătînd holul de la *Ritz*, Annie simţi că Aaron o luase din nou de mînă. Oare voia să intre? Avea şi alte intenţii? Îi zîmbi şi apoi îşi plecă fruntea pentru o clipă, să-şi adune gîndurile. Iat-o, la peste patruzeci de ani, de mînă cu viitorul ei fost soţ şi tot nu ştia cum să se poarte.

În ascensor, îi simţea căldura braţului său lipit de al ei, şi se cutremură.

– Ţi-e frig? o întrebă el.

Şi, fără să-i aştepte răspunsul, o luă de umeri. Annie se întrebă cum putea oare să fie atît de rece. Nu simţea nimic sau se pricepea să-şi ascundă sentimentele? Nu reuşise niciodată să dezlege această ghicitoare. Oare trăia evenimentele mai puţin decît ea? Clătină din cap, aşa cum făcea de obicei, cînd încerca să-şi alunge un gînd. Aaron o privi şi-i zîmbi.

– Ai rămas neschimbată, îi spuse el.

– A fost un film minunat, Aaron. Lui Alex i-a plăcut. Şi mie la fel.

– Mda. Am reuşit în sfîrşit să termin un scenariu.

Ajunseră la uşă. Îşi căută cheia şi apoi încercă s-o bage în broască. Dar el i-o luă din mînă şi deschise imediat. Annie ezită. Făcu un pas înainte şi se întoarse spre el, gata să-i ureze noapte bună. Dar Aaron îi luă

faţa în mîinile lui şi începu s-o sărute. Ce dulce era gura lui. Annie nu putea să-l respingă. Şi se lăsă în voia lui.

Se opri. Deschise ochii şi-l văzu cum o privea.

– Ai rămas neschimbată, Annie, spuse el din nou. Arăţi superb în noaptea aceasta.

O îmbrăţişă. Apoi o luă de mînă şi o duse spre pat. Începu să-i desfacă nasturii de la rochie. Îi dezgoli gîtul şi umerii. Îşi aplecă fruntea şi îşi sprijini capul pe ea.

– Doamne, Annie. Moartea Cynthiei m-a zguduit.

Se opri.

– Timpul este atît de preţios, zise el cu un glas răguşit.

Annie îi mîngîie părul mătăsos. Era aşa de bine să-l simtă lîngă ea. De fapt, era tot ce îşi dorea. Şi acum, cel puţin, era al ei. Slavă Domnului, slavă Domnului.

O dezbrăcă, îşi scoase şi el hainele repede şi se întinse lîngă ea. Apoi, făcură dragoste. Trecuse atît de mult de cînd nu-l mai avusese alături. Durerea pricinuită de moartea Cynthiei, de Sylvie, de faptul că îşi pierduse psihiatra, toate se estompară. Nu mai simţea decît căldura trupului său, braţul lui, mirosul, respiraţia.

O posedă şi, înainte să ajungă la orgasm, îi spuse:

– Te iubesc.

– Ah, Aaron şi eu te iubesc.

I se prelingeau lacrimile pe obraji. Poate că acest coşmar se terminase, în sfîrşit. Poate vor putea fi din nou o familie.

– Şi eu te iubesc.

Trebuia să-şi ocupe timpul cît mai mult posibil, aceasta era soluţia, îşi spuse Annie şi, bineînţeles, avea o mulţime de lucruri de făcut, în loc să stea şi să-i aştepte telefonul. După noaptea petrecută împreună, la *Ritz,* îi spusese că nu putea s-o conducă la aeroport, cu băieţii, pentru că trebuia să se ducă la New Hampshire, cu maşina, să rezolve nişte afaceri. Spera că nu avusese vreun accident. Nu mai fi atît de prăpăstioasă, se mustră ea. Probabil că este prins de afaceri. Doar ştii

cum lucrează Aaron, se gîndi ea şi zîmbi.

Azi plănuise să-şi îngrijească arbuştii bonsai. Doi dintre ei aveau mare nevoie de atenţia ei şi o făceau să se simtă vinovată. Ştia că majoritatea prietenelor ei nu-şi complicau viaţa cu plante sau flori. Elise îi spusese că există un serviciu care îţi luau orhideele după ce înfloreau şi ţi le aduceau după ce erau gata să înflorească din nou. Într-un fel, lui Annie i se părea nedrept – poate chiar nenatural. Trebuia să plăteşti pentru frumuseţea plantelor, îngrijindu-le în perioadele în care nu-ţi încîntau privirea. Etica ei protestantă era uimitor de puternică pentru o catolică.

Portarul sună din hol şi Annie o auzi pe Sylvie alergînd să răspundă.

– Bună. Sînt Sylvie Paradise.

– Cine este, Sylvie? o întrebă Annie, venind lîngă ea.

Fiica ei se lumină la faţă.

– Nestor spune că Chris vine... să mă vadă, zise ea, încîntată.

Annie îşi aminti că fiul ei îi ceruse permisiunea să o ia la plimbare pe Sylvie, cu o zi înainte de plecarea ei. Din clipa în care Sylvie apăruse în viaţa lor, Chris se legase de ea, în timp ce Alex, la fel ca şi Aaron, se îndepărtaseră emoţional de ea. Iar cînd handicapul fetiţei devenise evident, Alex se îndepărtase şi mai mult. Dar Chris era încîntat de Sylvie. Iar această încîntare era la fel de evidentă şi acum, cînd îşi ajuta sora să se îmbrace cu pardesiul.

– Unde vă duceţi? îi întrebă Annie, simţind entuziasmul lui Sylvie.

– Să-i spunem, sau să păstrăm secretul, ce zici? o întrebă Chris, mîngîindu-i părul.

Sylvie se opri pentru o clipă, nesigură, dar nu putea să păstreze secretul.

– O să facem trei lucruri, zise ea, ridicînd trei degete – o să mergem la grădina zoologică, să vedem păsările negru cu alb, care merg caraghios.

– Exact, pinguinii, o încurajă Chris. Şi mai ce?

Sylvie se gîndi pentru o clipă şi apoi spuse:

– Apoi, Chris o să mă lase să vîslesc.

– Şi ce altceva, puştoaico?

– Şi, apoi...

Ezită, în timp ce-l privea pe Chris, încercînd să-şi amintească. Chris zîmbi şi aşteptă, răbdător.

Sylvie îşi aminti.

– O să luăm prînzul şi o să mănînc *pasghetti!* exclamă Sylvie, mîndră de reuşita ei.

Chris surîse.

– Exact, *spaghetti*. Şi acum, ia-ţi la revedere de la Mom-Pom, o îndemnă Chris, cu mîna pe mînerul uşii.

Annie îi sărută pe amîndoi şi se uită în ochii lui Chris.

– Îţi urez o zi bună şi îţi mulţumesc, mamă, îi spuse el.

Apoi, plecară.

Annie închise uşa şi se întoarse în seră, să-şi vadă de treburile ei. Se simţea deodată nefolositoare. Ocupă-ţi timpul cu ceva, îşi spuse ea, studiind copăcelul de pe masă, înainte să înceapă să-l îngrijească.

Mai tîrziu, în dimineaţa aceea, se va duce la sala de gimnastică a lui Roy şi Bernie. Se întîlnea cu Brenda acolo. În sfîrşit, fusese de acord să se apuce de gimnastică. Apoi, vor lua prînzul. Tîrziu, după-amiază, avea oră de spaniolă şi apoi venea momentul primejdios cînd se ducea, de obicei, la doctoriţa Rosen, la cinci şi jumătate. Îi simţea lipsa, dar o să suporte orice. Pentru că Aaron o s-o sune în curînd.

Se uită la terasă şi la terenul de joacă unde obişnuia s-o ducă pe Sylvie, pînă cînd ceilalţi copii deveniseră prea cruzi. Te rog, Doamne, fă ca locul acesta să fie un cămin adevărat pentru ea, se rugă Annie. Se uită către est dincolo de East River şi podurile Triborough şi Whitestone. Văzu un avion ridicîndu-se în aer de pe aeroportul *La Guardia,* un tren traversînd calea ferată dinspre Queeus, un vapor, în drum spre port şi maşini, înaintînd pe autostrada FDR. Dar acolo, sus, suspendată deasupra agitaţiei oraşului, era linişte şi pace.

Uneori, lui Annie i se părea că este un loc perfect. Dar azi, în timp ce anticipa telefonul lui Aaron, era diferit.

Totul era posomorît, cu excepţia bulelor de şampanie care se ridicau dinăuntrul ei. Aaron, îi şopteau ele. Aaron. Aaron.

Fără Aaron, viaţa ei se întindea la nesfîrşit, ca un calendar pustiit. Îi umplea luna, săptămîna, ziua. Următoarele cinci minute. N-avea la ce să spere sau de ce să se entuziasmeze. O să-i fie dor de Pangor, de Sylvie, îi era dor de fiii ei. Îi era dor de doctoriţa Rosen. De Aaron. Avea nevoie de Aaron. Tînjea să-l ţină în braţe.

Pentru o clipă, Annie se simţi vinovată cînd se gîndi cît de disperată fusese Cynthia, probabil. Ar trebui să fiu mai îndurerată că a murit. Dar cît de îndurerată? se gîndi ea. Nu voia ca tristeţea pricinuită de moartea Cynthiei şi de plecarea lui Sylvie să-i umbrească speranţa de-abia îmbobocită. Eu sînt vie, îşi spuse Annie şi speranţa mă ajută să trăiesc. Aaron o să mă sune şi sper că o să fim împreună. Dar biata Cynthia va rămîne singură, în pămînt. Oare ce-i spusese Cynthia la spital, în ziua aceea îngrozitoare?

Că mama ei n-o iubise niciodată şi că, se pare, fusese blestemată să n-o îndrăgească nimeni.

Te rog, Doamne, fă ca Aaron să mă iubească, se rugă Annie şi apoi se duse în dormitor, să se îmbrace pentru gimnastică.

Oare de ce am fost de acord? se gîndea Brenda, în timp ce se afla în ascensor cu Annie, în drum spre ora de gimnastică aerobică de la Carnegie Hall Rehearsal Building. Dar ştia răspunsul. Arăta ca un rahat şi se simţea ca un rahat. Chiar şi Angela îi spusese. În curînd, va fi serbare la grădiniţa lui Tony şi nu voia să pună copilul într-o situaţie proastă! Trebuia să ia măsuri. Era de asemenea curioasă să vadă ce exerciţii făceau cei bogaţi şi celebri. Brenda ştia că Bernie şi Roy erau cei mai selecţi antrenori din oraş. Dar, dacă semănau cumva cu Siegfried şi Roy, nu voia să facă

parte dintre elevii lor.

Intrară într-o încăpere care îi amintea Brendei de sala de gimnastică a liceului *Iulia Richmond*, numai că nu mirosea a transpiraţie. O urmă pe Annie la cabine.

– Aş prefera să fac un exerciţiu. M-ar durea mai puţin şi ar fi mai ieftin, o imploră Brenda.

Nu se dezbrăcă, dar nici nu avea de gînd să plece, aşa că Annie îi ignoră protestele.

– Ai cinci minute la dispoziţie. Hai, Brenda. Oricum, fac eu cinste. Şi îţi promit că o să te simţi bine după aceea, îi zîmbi Annie.

Azi este veselă, se gîndi Brenda, cu ciudă. Lîngă ea, Annie îşi scoase fusta şi puloverul, dezgolindu-şi trupul mic şi suplu. O privi cum şi le aranja pe un umeraş şi apoi îşi scoase din geantă costumul de gimnastică. Dar Brenda tot nu se urnise din loc.

– Mişcă-te, Brenda, nu avem toată ziua la dispoziţie. Iar lui Bernie şi lui Roy nu le place să întîrziem.

Pentru o clipă, Brenda simţi că o urăşte.

– Dracu' să-i ia. Eu am nevoie de un regim ca să-mi trag portjartierul, iar tu vrei să fac gimnastică, deşi nu sînt în stare să-mi ridic piciorul.

Brendei îi apăru în minte imaginea hipopotamilor dansatori din *Fantasia* şi ridică din umeri. Mă rog, asta este, se gîndi ea şi începu să se dezbrace.

– Vei vedea, Brenda, o să-ţi placă. N-o să te mai poţi lăsa, e ca un drog. Eu mă simt vinovată dacă lipsesc de la o singură oră. Ştii, la fel cum se simt catolicii cînd vin la slujba de duminică.

De ce dracu' este atît de veselă? se întrebă Brenda. Mi se pare că este cu gîndul în altă parte.

– Ascultă, îi spuse Brenda. Eu sînt jumătate catolică, jumătate evreică şi, aşa cum văd lucrurile, vina este a evreilor. Mă rog, dacă lipsesc de la cîteva ore, nu mai pot ţine ritmul şi mă simt umilită.

– Ei, umilinţa este afacerea lui Bernie şi Roy şi se pare că le merge foarte bine.

Lipsită de entuziasm, Brenda se îmbrăcă în costu-

mul de gimnastică pe care îl cumpărase de la *Magazinul femeilor uitate*. Şi, cînd ieşi din cabină şi se uită în oglinda mare, înţelese de unde venea numele magazinului. O urmă pe Annie în sală. Recunoscu imediat alte două sau trei femei. Una era steaua de operă de anul trecut, cu care Luke era cît pe ce să se însoare, iar cealaltă, Lally Snow, o babă din înalta societate. Era şi Duarto, muncea alături de Lally să organizeze spectacole de caritate pentru victimele SIDA, care va avea loc în weekend-ul următor. O ura pe bătrîna şerpoaică. Fata mai tînără era Khymer Mallison, vreo nouă bogătaşă, care voia să pătrundă în societatea newyorkeză. Duarto îi decora noua casă din oraş.

– Annie, şuieră ea, uite cine este aici. Nu pot.

Annie ridică din umeri. În momentul acela, Melanie Kemp apăru, alergînd, într-un costum care imita leopardul, cu jabiere şi cu bentiţă legată pe frunte. Melanie era una dintre acele femei de societate care decorase mai întîi casele soţului şi apoi pe ale prietenilor. Duarto ura acest gen.

Apoi, se deschise uşa în celălalt capăt al camerei şi apărură Bernie şi Roy. Erau amîndoi musculoşi şi aveau păr blond, tuns scurt. Isuse Cristoase, se gîndi Brenda, sînt gemeni. Identici – atletici şi milităroşi. Şi veseli. Ridicol de veseli.

– O.K., fetelor, haideţi să dansăm după muzică.

Vorbise Bernie sau poate Roy. Ca în *încălzirea sexuală* de Marvin Gaye, Bernie, sau poate Roy, începură exerciţiile. Gemenii se mişcau printre ele, le corectau poziţia.

– Şi aş vrea să spunem bun venit celei mai noi membre a clubului nostru, Brenda. Aş vrea să ţi le prezint pe Khymer, Melanie, Barbara, Lally şi Annie. Te rog să nu fii timidă şi să ne urmezi exemplul.

Femeile se întinseră.

Brenda murmură ca pentru sine, cu respiraţia tăiată.

– Mai lasă-mă dracului în pace, că nu sînt titirez.

Brenda o văzu pe Annie înăbuşindu-şi rîsul şi

încercînd să se concentreze asupra exerciţiului. Stînga, dreapta, tot pe loc. Brenda pufăia, în timp ce încerca să ţină pasul.

Bernie se apropie de ea.

– Sînt sigur că poţi ridica piciorul mai sus, Brenda, zise el, zîmbind profesionist.

– Doar pînă la nivelul testiculelor, îl preveni ea, rînjind.

În numai cîteva minute, Brenda îşi depăşi limitele. Cristoase, oare nu l-au ucis pe Bob Foss cu rahaturile astea? se gîndi ea. Îi strălucea faţa de sudoare şi se încruntase. Dar văzu că scorpia bătrînă de Lally ţinea ritmul. Isuse, cred că are de două ori vîrsta mea, deşi cîntăreşte jumătate cît mine, se gîndi Brenda. Şi nu voia, în ruptul capului, să se dea bătută, în faţa lui Lally. Aşa că rezistă timp de patruzeci de minute agonizante. În cele din urmă, exerciţiile se încheiaseră.

Gemenii veniseră la ea să se consulte. Ar putea să mă scutească, se gîndi Brenda, prăbuşindu-se pe podea, cu respiraţia tăiată.

– Sînteţi cumva înainte de ciclu? o întrebă Roy, uitîndu-se la mormanul de grăsime de pe podea.

– Da, şi am tulburări, bombăni Brenda. Devin furioasă şi iraţională. Timp de două zile pe lună, mă comport ca bărbaţii. Ce ziceţi, vreţi să ne luăm la bătaie?

Cei doi se retraseră.

După ce se ridică de pe podea, Annie veni la ea şi se îndreptară împreună spre duş. Oare de ce dracu' era atît de fericită? se întrebă Brenda din nou.

Annie îi spuse gîfîind:

– Exerciţiile acestea mă animă... mă fac să trăiesc... şi, trebuie să recunoşti, cei doi gemeni sînt foarte atrăgători. Nu te-au excitat, Brenda?

Nu mai semăna deloc cu Annie pe care o cunoştea ea, se gîndea Brenda. N-o auzise niciodată vorbind despre sex. Ce-o fi cu ea?

– Parcă sînt Marat şi Sade! Cred că glumeşti!

exclamă Brenda. Mă simt ca un Martini *James Bond*: scuturată, dar nu excitată.

Lally Snow, deşi era suplă, nu se dezbrăcă în faţa celorlalte. Se duse într-o cabină şi ieşi îmbrăcată la patru ace. Era genul de femeie care nu auzise niciodată de vechea regulă – îmbrăcată, pune-ţi bijuteriile şi apoi renunţă la ceva. Iar acum, sclipind, se îndrepta spre cele două prietene ale ei.

– Am vîndut încă o masă? îi spuse ea Brendei.

Petrecerea pentru ajutorarea victimelor SIDA fusese fixată pentru a doua vineri din iunie. Toţi plecau din oraş în iunie şi era destul de greu să aduni oameni. Dar Brenda se străduise şi o impresionase pe Annie, care apelase la ajutorul lui Elise şi, în cele din urmă, Brenda se descurcase bine. Totuşi nu la fel de bine ca Lally, care-i vrăjea pe toţi.

– N-o să ghiceşti niciodată cine a cumpărat o masă întreagă, îi spuse Lally lui Annie – Aaron. Nu-i aşa că este frumos din partea lui?

Annie rămase împietrită, dar numai pentru o clipă. Brenda ştia că îl întrebase personal pe Aaron, dar spusese că va fi plecat, deşi Jerry, partenerul lui, cumpărase două locuri. Brenda o privi pe Annie care încerca să-şi revină.

– Aaron susţine întotdeauna o cauză justă, zîmbi ea.

– Da, o aprobă Lally. Se pare că acum este foarte preocupat de psihologie.

Apoi surîse, se întoarse şi se îndepărtă.

Ce dracu' înseamnă asta? se întrebă Brenda. Se uită la Annie. La început era atît de fericită şi acum se întristase brusc.

– Ce-i cu tine, Annie? Este vorba de Sylvie? Vrei să vin cu tine, mîine?

Annie oftă.

– Nu, nu, o să fie bine.

Brenda se întrebă dacă se întristase fiindcă Aaron mergea la petrecere.

– Ştii, dacă nu vrei să vii pentru strîngerea fondurilor,

nu eşti obligată s-o faci.

– Oh, nu, o să mă ia Chris. Şi-a cumpărat frac şi ar fi dezamăgit să nu-l însoţesc.

Brenda încercă să schimbe subiectul.

– Cum a fost la petrecerea de absolvire a lui Alex? Nu mi-ai povestit nimic. Cine a fost prezent?

Brenda observă că Annie se încordase.

– Doar familia, Chris. Alex, bunicii şi Aaron, bineînţeles.

Annie nu îndrăznea să-şi privească prietena drept în ochi.

– Şi? insistă Brenda.

– Şi ce? Atîta tot. Am cinat împreună şi ne-am simţit foarte bine. Alex a fost încîntat.

Brenda nu mai avea astîmpăr. Se apropia de miezul problemei.

– Şi, după cină?

– Zău, Brenda, eşti prea insistentă, zise Annie, zîmbind vinovată, ca o fată bună ce era. Hai să luăm prînzul împreună.

Plîngea! Gata, îi picase fisa. Brenda se întoarse spre Annie şi o privi.

– Te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Annie se uită la ea, şocată.

– Brenda! Nu-i adevărat! zise ea, dar se înroşi.

– Oh, da, aşa ai făcut! Te-ai culcat cu el!

Annie ridică din umeri.

– Prefer să spun că am făcut dragoste.

Clătină din cap, renunţînd să se mai prefacă.

– Era după petrecere. Lucrurile au mers atît de bine, Brenda. Mi s-a părut grozav să fiu cu el, din nou.

Brenda se încruntă, dar Annie nu observase. Pentru o clipă, şi-ar fi dorit să nu fi deschis acest subiect. Din cîte îşi dădea seama, nu erau deloc veşti bune.

– Deci, ce înseamnă asta, Annie? Aaron s-a răzgîndit în privinţa divorţului?

Annie încremeni.

– N-am mai vorbit de atunci.

Brenda încuviinţă din cap în tăcere, dar Annie i-o luă repede înainte.

– A trebuit să plece în New Hampshire, să rezolve nişte afaceri. Imediat după serbarea de absolvire.

– Te-a mai sunat de atunci?

– Nu, recunoscu Annie, dar nu au trecut decît două zile. Cred că nu s-a întors în oraş.

– Dar şi în New Hampshire există telefoane.

Nici una din ele nu pomeni de Lally Snow sau de masa rezervată de Aaron la serbarea de binefacere. Era evident că ticălosul nu o invitase pe Annie. Brenda îşi dădu cu ruj pe buze. Apoi se întoarse şi o privi direct pe prietena ei.

– S-a folosit de tine, Annie, zise Brenda, cît mai blînd posibil. A făcut-o de dragul timpurilor trecute. S-a folosit din nou de tine.

Annie îşi luă prosopul, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îl aruncă apoi în geanta de gimnastică. Brenda observă cît de speriată părea.

– O să sune, Brenda. Ştiu că o să sune.

– Oh, da. Te aştepţi să se poarte cinstit cu tine. Ce prostie! La fel cum s-a purtat Morty. Un divorţ civilizat. Cîtă tîmpenie.

Se aşeză pe banchetă, lîngă cabină, şi îi povesti lui Annie despre pachetul ei de acţiuni şi cît de proastă fusese să se lase jefuită de Morty.

– Ah, Brenda! Îmi pare atît de rău. Dar trebuie să faci ceva. Trebuie să-l dai în judecată.

– Mda? Cu ce? Avocaţii costă bani.

Brenda se opri. Nu putea să-i spună lui Annie despre tatăl ei.

– Mă tem de tribunale. Şi Morty ştie prea bine acest lucru.

– Nu poţi să-l laşi să profite de acest fapt, Brenda. O să-ţi împrumut eu bani, dacă ai nevoie. Sau o să găsim un avocat care să fie plătit după terminarea procesului.

– Vezi?

– Da, fiindcă trebuie să faci ceva, Brenda. Este

îngrozitor.

Brenda rămase surprinsă şi impresionată să vadă lacrimi în ochii lui Annie. Ce prietenă bună. Dar prea o luase în tragic.

Apoi, Annie se aşeză pe bancă lîngă ea. Băgă mîna în poşetă şi scoase o foaie de hîrtie.

– Brenda, aş vrea să citeşti asta, îi spuse Annie, dîndu-i scrisoarea Cynthiei.

Brenda se încruntă în timp ce despături foaia bleu, începu să o citească şi apoi căută semnătura.

– Este de la Cynthia, îi spuse Annie.

– Dar Cynthia a murit!

– A scris-o înainte să moară.

Brenda o citi din nou cu atenţie, clătinînd încet din cap.

– Este mărturisirea unei sinucigaşe?

– Ah, Brenda, este mai mult de atît. Povestea ei este şi a noastră.

CAPITOLUL 8

Supărată şi tulburată

Era ora şapte şi cîteva minute, de dimineaţă, şi Annie se simţea deja epuizată. După sinuciderea Cynthiei, weekend-ul petrecut la Boston, Aaron şi despărţirea lacrimogenă de ieri dintre Sylvie şi Chris, ziua aceasta se anunţa a fi cea mai dură din toate.

Împachetase deja tot ce era necesar pentru Sylvie – inclusiv ce nu era – şi vorbise cu portarul să care bagajele. Pusese deoparte o sacoşă cu chifle cu unt şi fructe, pentru drum. Sunase la garaj să se asigure că Hudson şi maşina vor sosi la ora opt. Nu mai avea şofer, dar Hudson fusese unul din acei posesori de limuzine care rămăsese credincios „doamnelor sale".

Discret şi curtenitor, o transportase pe Annie la *Saks, Mortimer's, Kenneth's* şi alte locuri pretenţioase. Dar acest drum era diferit.

Annie voise să savureze acest moment, înainte s-o trezească pe Sylvie. Era imposibil, bineînţeles, ştia deja. Şi, totuşi, nu-i venea s-o trezească, aşa că stătea în bucătăria confortabilă, bucurîndu-se de prezenţa fiicei sale în casă. Totul era normal, pentru ultima oară.

Dacă se uita înapoi, Annie putea să vadă foarte clar că viaţa ei era împărţită în două: cei douăzeci şi şapte de ani înainte de naşterea lui Sylvie şi cei şaisprezece care au urmat. Demarcaţiile reale nu erau date de evenimentele paşnice, cum ar fi, petreceri de absolvire, cocktail-uri, ci de urmele lăsate de naşteri, moarte, dragoste, pierderi. Şi acelea, numai dacă te marcau pentru totdeauna.

Naşterea lui Alex şi a lui Chris fuseseră minunate, miraculoase, bineînţeles, dar se petrecuseră în aceeaşi lungă perioadă cînd Annie trăia ca într-un vis. Se trezise odată cu naşterea lui Sylvie. Fiica ei reprezenta o problemă pe care rugăciunile, răbdarea sau timpul nu puteau s-o vindece. Şi, în furtuna de foc a mîiniei, durerii şi vinovăţiei, Annie se trezi şi, în cele din urmă, se maturiză. Îşi dorea s-o fi făcut mai demult. Doar că, atunci cînd se maturizase, se îndepărtase de soţ şi de unul din fiii ei.

Uneori, îşi făcea griji pentru Alex, băiatul ei frumos şi talentat. Chiar voia să studieze medicina? Oftă. Multe mame ar fi fost încîntate să aibă un băiat care nu se droga, premiant şi dornic să devină medic. Dar Annie era îngrijorată că o să fie învăluit de ceaţa ambiţiei şi a presiunii sociale, în care trăise şi ea odată.

Iar Chris – oare o să-i fie bine? se întrebă ea. Era copilul cel mijlociu, lipsit de probleme ,dar oare Aaron nu-l preferase întotdeauna pe Alex, iar ea se preocupase numai de Sylvie? Chris îşi întrerupsese studiile la colegiul *Princeton* şi lucra cu tatăl lui, la agenţia de publicitate. Oare nu încerca, în felul acesta, să se

bucure în sfîrşit de atenţia lui Aaron? Chris muncea din greu la fel ca şi Alex şi amîndoi păreau să se îndrepte spre succes. Dar ştiau ce înseamnă bucuria? Erau fericiţi? Pentru că restul nu conta.

Şi Sylvie era cea care o făcuse să vadă toate acestea. Fără să se străduiască, răsturnase valorile morale ale lui Annie, le aruncase pe fereastră. Nu conta cît cîştigai, cum arătai, ce realizai, pe cine cunoşteai sau cît aveai. Nu conta nici măcar cît de deştept erai. Toate acestea nu erau importante. Toate preceptele în care fusese educată, toate valorile care i se vîrîseră pe gît nu valorau nimic. Catolicismul. Educaţia. O figură atrăgătoare. Lucrurile drăguţe. Era greşit. Totul era greşit. Dar, de îndată ce îţi dădeai seama de acest fapt, de îndată ce abandonai aceste precepte, lumea ţi se părea îngrozitor de ridicolă.

Annie se uită pe fereastra de la bucătărie, privind soarele care răsărea pe East River, în această ultimă dimineaţă cînd Sylvie era acasă, înroşind peisajul creat de oameni... *„Pămîntul este al lui Dumnezeu, cu tot ce există, cu lumea şi cu oamenii"*, murmură ea. Nu mai era religioasă. Părăsise demult biserica catolică, dar simţea adevărul şi frumuseţea psalmilor şi o alinau. Azi, avea nevoie de alinare.

Azi, Sylvie o să mă părăsească, se gîndi ea. Chiar şi înainte de înmormîntarea Cynthiei, Annie plînsese pe ascuns, nopţi întregi, săptămîna trecută. Trebuia să se ascundă. Sylvie se întrista dacă o vedea plîngînd. Annie ştia, bineînţeles, că despărţirea va fi grea pentru Sylvie. Dar Annie ştia de asemenea că fiica ei trăia momentul şi, dacă clipele ei erau pline de soare, de prezenţa unui animal preferat, de mîncare bună, şi de prieteni, Sylvie o să se simtă bine. Dar cu mine cum rămîne? Aaron crede că am făcut-o pentru mine, dar se înşeală. Este spre binele ei, se gîndi Annie. Şi este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Îşi şterse lacrimile şi inspiră adînc. Poate că acesta este începutul celei de-a treia perioade a vieţii mele: viaţa fără Sylvie.

Poate va fi un nou început pentru Sylvie. Are nevoie de această şcoală, indiferent de ce spun Aaron şi Alex. Annie văzuse ce se întîmplase cu ea. Zi după zi, săptămînă de săptămînă, an după an, înconjurată de alţii, care erau mai deştepţi, mai rapizi, mai iuţi, Sylvie devenise din ce în ce mai frustrată, din ce în ce mai singură. Annie avusese grijă să-i dea fiicei sale ce avea nevoie, la fel cum propria ei mamă îi dăruise lui Annie dreptul de a se naşte.

Dar, spre deosebire de propria ei mamă, Annie n-o să fugă de răspundere. Va lupta pentru Sylvie. Studiase toate şcolile speciale şi descoperise *Sylvan Glades*. Deşi îi venea foarte greu să-şi dea fiica pe mîna străinilor, ştia că trebuia s-o facă. Iar Chris, Dumnezeu să-l binecuvînteze, fusese de acord cu ea.

Ironia era că Aaron o acuzase ani de zile că era prea apropiată de Sylvie, că o proteja şi că o răsfăţa. Încercase să se arate preocupat, dar Annie ştia care era adevărul. Nu credea că ar putea iubi vreodată ceva sau pe cineva atît de imperfect. Aşa este el, n-ai ce-i face, se gîndi Annie. Un copil afectat de sindromul Down nu se potrivea cu imaginea lui Aaron asupra propriei persoane. Îl rănise adînc şi, pe măsură ce trecea timpul şi Sylvie creştea, îi venea din ce în ce mai greu, nu mai uşor. La zece ani nu mai era nostimă ca la şase, iar la treisprezece, nu mai era nostimă deloc. Pentru el, era pur şi simplu imperfectă.

Şi multe alte lucruri deveniseră de asemenea imperfecte. Totul se schimbase între ei. Fusese o naştere dificilă. Annie se vindecase încet şi fusese deprimată. Iar Aaron nu se pricepea s-o aline. Se ferea de necazuri. Voia să iasă singură din starea ei. În cele din urmă, după reluarea vieţii sexuale, nu mai reuşise să ajungă la orgasm. Niciodată. De atunci şi pînă în ziua de azi.

Aaron încercase, la început, să fie răbdător. Făcuse o mică intervenţie chirurgicală, urmase o terapie, luase calmante. Şi, mult timp, acceptaseră lucrurile aşa cum

erau. Dar, între timp, Annie devenise şi ea imperfectă în ochii lui. Era prea mult pentru el – Aaron citise despre doctoriţa Leslie Rosen, specialistă în tulburări sexuale şi insistase ca Annie să se lase ajutată de ea.

Ca să se asigure, doctoriţa Rosen o ajutase să smulgă mare parte din vălurile care ascundeau adevărul vieţii ei. Doctoriţa Rosen o ajutase pe Annie să vadă ce copilărie tristă avusese şi ce tristă şi furioasă era. Îl adusese cu ea şi pe Aaron. Apoi, doctoriţa Rosen o ajutase să conştientizeze problemele căsătoriei sale. O ajutase să se hotărască să găsească o şcoală pentru Sylvie. Apoi, o părăsise şi psihiatra pusese capăt terapiei cînd Annie refuzase să renunţe la căsătorie. Iar acum, cînd se întîmplau toate acestea, Annie se simţea abandonată de doctoriţa Rosen, părăsită exact cînd avea mai multă nevoie de ajutor.

– Pluteşti încă în lumea viselor. Refuzi să vezi realitatea, îi spusese doctoriţa Rosen. Nu mai este nimic de făcut.

Acum, Annie se simţea din nou ameţită. Va trebui s-o ia încet, azi. Se gîndi s-o sune pe Brenda. Se oferise s-o însoţească la şcoala lui Sylvie, dar o refuzase. Voia să-şi dedice puţinul timp care mai rămăsese numai lui Sylvie. Acum, însă, îşi dădu seama că simţea nevoia să discute cu cineva. Se uită la ceas şi văzu că era numai şapte şi un sfert. Nu putea să sune; Brenda ar ucide-o. La urma urmei, nu murise nimeni, se gîndi ea. Deşi eu una am senzaţia că am murit. Trebuie să rezist fără acest telefon. Doar am trecut prin atîtea singură.

O porni pe hol, spre camera lui Sylvie. Fusese golită de comorile fetei. Rămăseseră numai Pangor, pisica siameză, şi Sylvie. Annie trase încet draperiile şi se întoarse să se uite la fiica ei, care dormea. Buclele aurite ale lui Sylvie zăceau pe pernă, iar faţa ei era relaxată în somn. Forma ochilor ei purta semnul bolii de care suferea, dar, în somn părea mai tînără şi opacitatea atît de evidentă cînd era trează se estompa.

– Sylvie.

Annie o atinse blînd pe umăr. Sylvie fusese atinsă cu dragoste şi blîndeţe de cînd se ştia, la fel ca motanul Pangor. Şi, la fel ca Pangor, Sylvie se întindea, se arcuia şi se rostogolea pe spate. Desfăcu braţele spre mama ei. În timp ce o îmbrăţişa, spera că Sylvie va fi întotdeauna protejată, ca să rămînă deschisă şi iubitoare.

– Bună, Mom-Pom.

Sylvie vorbea împleticit, dar o înţelegeai uşor dacă îţi dădeai silinţa. Mulţi nu şi-o dădeau.

– Bună, Sylvie.

– Bună, Pangor.

Pisica se întinse şi se rostogoli pe o parte. Annie îi mîngîie burta moale.

– Este timpul să vă treziţi amîndoi.

Annie se aşeză pe marginea patului.

– Îţi aminteşti ce trebuie să facem azi, nu?

– Să mă duc la şcoală, murmură Sylvie.

Îi citea frica în adîncul ochilor, deşi Annie se străduise atît de mult să-i explice.

– Dar o să-mi placă, după un timp.

Repeta ca un papagal ce îi spusese Annie de sute de ori. Mama ei încuviinţă din cap.

– Şi poate veni şi Pangor, nu-i aşa, Mom-Pom?

– Bineînţeles.

– Bine.

Sylvie dădu pătura la o parte şi se ridică în picioare. Se mişca greoi şi nesigur. Şi era foarte încrezătoare.

– Spală-te şi îmbracă-te. Hudson va sosi de îndată ce îţi termini micul dejun. Sylvie zîmbi. Îl plăcea pe Hudson, la fel cum o plăcea şi el. Annie îşi privea fiica scoţîndu-şi pijamaua roz. Apoi se duse în bucătărie. I se umpluseră ochii de lacrimi.

Şcoala nu era departe, îşi reaminti ea, doar la o sută şaptesprezece mile mai la nord, într-o zonă liniştită a statului New York. Annie oftă. Se uită la cutiile şi cuferele care aşteptau în hol. Şi îşi reaminti de ziua cînd ea însăşi plecase la şcoala domnişoarei Porter, cînd era

mai mică decît Sylvie. Ea nu avea nici o mamă care s-o ducă. Mama ei fugise şi nu se mai întorsese acasă. Nu-şi luase la revedere nici de la Annie, nici de la tatăl ei. Iar el, uluit, îşi trimisese unicul copil la şcoală.

Avea sentimentul că luptase întotdeauna împotriva singurătăţii. Oare ceilalţi oameni aveau aceeaşi senzaţie? se întrebă ea. Oare îşi petreceau viaţa fugind de singurătate? Ea suferise, dar hotărîse să nu-şi lase copiii pradă aceluiaşi sentiment, dacă putea să-i ajute cu ceva.

Iar *Sylvan Glades* era poliţa ei de asigurare împotriva singurătăţii, pentru Sylvie. În ciuda părerii lui Aaron, *Sylvan Glades* era de fapt o comunitate rezidenţială unde Sylvie va fi fericită să trăiască printre alţi oameni retardaţi. În cele din urmă, va avea o meserie, prieteni şi ajutor. Şi nu va fi deloc diferită. Va fi exact la fel.

Costa foarte mult, dar aleseseră îngrijirea de lungă durată, iar Annie adăugase bani din propriile ei fonduri la cei lăsaţi de Aaron. Era mai mult decît suficient. Iar apoi nu mai rămăsese decît să-şi elibereze copilul de singurătate şi apoi să aştepte ca singurătatea aceea s-o bîntuie pe ea.

Iar acum, totul era gata.

Luă cutia pregătită pentru Pangor şi băgă un calmant ascuns într-un cocoloş de brînză pe gîtul pisicii. Altfel, ar fi miorlăit tot drumul. Ar fi vrut să ia şi ea unul.

Hudson sună la opt fix. Sylvie, îmbrăcată într-o bluză albă de pînză şi cu un pulover albastru drăguţ, de la *Saks*, dansa entuziasmată.

– Mergem la şcoală. Şcoală. Şcoală, cîntă ea.

Annie încerca să zîmbească.

– Şcoala unde va trebui să şi dormi, îi reaminti ea.

– Da, şcoala unde va trebui să dorm, o aprobă Sulvie. La fel ca Alex şi Chris.

O luă de mînă pe Annie.

– Hai să mergem. Hai să mergem.

Sylvie era prea entuziasmată să doarmă în maşină, aşa că se jucară cu cărţi de colorat. Sylvie mîncă o

chiflă cu unt şi o jumătate de banană. Lui Annie, drumul i se păru nesfîrşit, dar se termină prea curînd.

– Aceasta este noua ta şcoală? o întrebă Hudson cînd ajunseră pe aleea clădirii elegante. Ah, ce loc grozav! fluieră el, admirativ.

Sylvie chicoti agitată.

– Ce loc grozav! repetă ea, cu ochii mari de uimire.

Lui Annie îi plăceau ochii fiicei sale. Pentru străini erau doar un semn al sindromului Down, dar pentru ea, ochii asiatici, uşor oblici erau misterioşi şi dulci. Ochi de pisică. Acum erau ochi înspăimîntaţi. Sylvie o surprinsese odată pe Annie cînd îi arătase poza unei gheişe într-o carte despre Japonia şi îi spusese:

– Ca ochii mei, mami.

Cînd opriră, se deschise uşa mare, de la intrare, şi apăru doctoriţa Gancher. O femeie solidă, dar blîndă. Hudson deschise portiera limuzinei pentru Sylvie şi Annie şi începu să descarce bagajele în timp ce erau salutaţi de doctoriţă.

– Bună, Sylvie. Mă bucur să te revăd.

Deşi avea o statură impozantă, doctoriţa Gancher nu insufla teama. Totuşi, Sylvie se dădu un pas înapoi.

– Bună, doamnă Paradise.

Annie îi dădu mîna.

– Spune „bună ziua“, Sylvie, o îndemnă Annie şi Sylvie mormăi un salut, iar apoi îşi ridică privirea.

– Am o pisică, spuse ea. Are ochii la fel ca mine.

Annie o privi mirată. Nu se mai comparase niciodată cu Pangor.

Mama ei se minuna adesea să constate cît de des îi ghicea Sylvie gîndurile.

Acum, doctoriţa Gancher zîmbi.

– Şi înţeleg că pisica o să stea cu tine, aici.

Sylvie o aprobă din cap. Hudson se întoarse spre ele. Descărcase deja bagajele lui Sylvie, lîngă maşină.

– Gata, am terminat. Unde le duc?

– Cred că este mai bine să le lăsaţi aici, deocamdată.

Doctoriţa Gancher o privi pe Sylvie.

– Eşti pregătită să-ţi vezi noua şcoală?

– Da.

Ocoliră clădirea principală, cafeneaua şi casa unde Sylvie va avea propria ei cameră. Toţi „studenţii" pe care îi văzu Annie păreau bine îngrijiţi şi aveau cu ce să-şi umple timpul. După mai mult de o jumătate de oră, terminară vizita şi se întoarseră de unde plecaseră.

– Eşti gata să-ţi iei la revedere de la mama ta?

Sylvie încuviinţă din cap.

– Da, Mom-Pom, zise ea indiferentă.

– Cred că este timpul să plecaţi, doamnă Paradise. Pot să vă sun astă-seară?

Annie tresări.

– Acum? întrebă ea şi apoi îşi dădu seama că, bineînţeles, aşa va fi mai uşor pentru Sylvie. Da, desigur.

Se întoarse spre fiica ei.

– La revedere, draga mea. O să vorbim cît de curînd.

Sylvie continuă să zîmbească.

– Nu pleca, Mom-Pom. Nu pleca.

Dar părea calmă.

– Acum trebuie să plec, draga mea. Aşa este regula la şcolile unde se doarme. Ai uitat?

Zîmbetul dispăru şi faţa lată a lui Sylvie se schimonosi.

– Nu pleca! repetă ea, gata să ţipe.

– Dar eşti aici, la noua ta şcoală. Aici cu Pangor şi doctoriţa Gancher. Aşa cum am vorbit.

Sylvie se smulse din mîna doctoriţei Gancher.

– Nu, nu, zbieră ea şi alergă la Annie, agăţîndu-se cu braţele de gîtul ei.

– Nu, urlă Sylvie şi îşi îngropă capul sub braţul lui Annie.

– Este mai bine să vă urcaţi în maşină, spuse doctoriţa Gancher calmă, luînd-o din nou de mînă pe fată. Sylvie se zbătea în timp ce doctoriţa o trăgea blînd, dar ferm, după ea. Annie încremenise în loc. Doctoriţa

Gancher o împinse uşor.

Annie se întoarse spre maşină. Fiica ei încerca să se smulgă din mîna străinei.

– Mami, nu. Nu, mami, nu! striga ea, din nou.

Annie încerca să-şi stăpînească lacrimile, să-şi ascundă durerea de Sylvie. Hudson îi deschisese portiera şi se sui în maşină.

– Nu pleca! Nu pleca! Nu pleca!

Isterică, roşie la faţă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Sylvie se lăsă în genunchi.

– Te rog, mami, nu pleca.

Hudson înconjură maşina, se instală la volan şi porni motorul. Pe scări, două asistente veniră în ajutorul doamnei doctor Gancher care încerca s-o ţină de umeri pe Sylvie. Dar braţele fetei se înălţau implorator spre Annie.

– Este timpul să plecăm? o întrebă Hudson, încet.

– Da, reuşi Annie să-i răspundă.

În timp ce înaintau pe alee pe sub arţari, Annie auzi ţipetele lui Sylvie, pînă ajunseră la porţile proprietăţii *Sylvan Glades*.

CAPITOLUL 9

Morty, afurisitule

Annie are dreptate, se gîndi Brenda. Chiar dacă şi-a distrus viaţa, în privinţa mea are perfectă dreptate. Intră în apartamentul ei şi o luă pe holul îngust şi întunecat care ducea în living-room. Începu să cotrobăie într-un sertar. Undeva, erau hîrtiile de divorţ. Căută printre cărţi poştale şi Kleenex-uri[1] mototolite. Şi găsi în sfîrşit cartea

1. Şerveţele de hîrtie

de vizită pe care i-o dăduse Duarto. *„Diana La Gravenesse, Esq. Susţin procese pentru femei şi divorţuri."* Annie avea dreptate.

– Ia-ţi un avocat bun, o sfătuise ea.

Un sfat foarte bun, se gîndi Brenda. Se gîndise mult timp după ce discutaseră luni, la gimnastică, şi acum avea de gînd să acţioneze. Se îndreptă spre telefon şi formă numărul.

Nu era uşor să fixezi o întîlnire. Secretarul masculin al doamnei avocat La Gravenesse încercase s-o amîne peste trei săptămîni, dar Brenda rămăsese fermă pe poziţie.

– Este o urgenţă şi trebuie să mă programaţi azi, insistase ea, intimidîndu-l.

De obicei îi plăceau homosexualii, iar prietenul ei Duarto era drăguţ, dar tipul acesta i se părea prea mieros.

În regulă, reuşise să fixeze o întîlnire. Şi acum ce-o să facă? Nu putea să meargă singură şi nici n-avea cum s-o ia pe Annie, fiindcă era distrusă.

Duarto i se părea cea mai bună soluţie. Era întotdeauna gata să sară în ajutorul cuiva şi, în plus, avea o fire veselă. O să-l roage s-o însoţească. Pentru că, trebuia să recunoască sincer se temea. Fusese proastă iar acum, dacă era prea tîrziu să pună capăt prostiei, va fi foarte nefericită, mult timp. Şi acest fapt o speria. Îşi dădu seama că nu putea s-o facă singură. Poate că Duarto o să meargă cu ea. Formă numărul lui.

– *Principessa, cara!*

Duarto părea atît de vesel la telefon.

– *Va bene?*

– Mă simt ca o carne de dat la cîini, dacă vrei să ştii. Şi ce dracu' îi tot dai zor cu *„principessa"?*

– Expresia aceasta îi impresionează pe ţărani, dacă vrei să ştii, îi explică Duarto în şoaptă. Ce fericită trebuie să fii. Eu stau aici, îngropat pînă la ţîţe în materiale şi ticăloasa asta continuă să caute. I-am arătat două sute douăzeci de nuanţe diferite de turcoaz şi tot nu-i

ajunge. M-a auzit cînd ţi-am spus „prinţesa". Aşa că n-o să- şi revină timp de o oră.

Oftă. Brenda ştia că lucra pentru Gayfrieda Schiff, o tîrfă care avusese noroc şi se căsătorise cu tipul care o întreţinea. Şi acum, John Schiff risipea mai mult de zece milioane de dolari pentru noua lor casă cu patruzeci şi trei de camere din Park Avenue. „Tîrfa fericită" era numele codificat pe care-l inventase Duarto pentru Gayfrieda.

– Cînd mă gîndesc cum îmi irosesc talentul şi ce mod de viaţă mi-am ales. Dar tu ce mai faci?

Brenda se încordă. Nu putea să-i ceară s-o însoţească. Era ocupat. Va trebui să se ducă singură.

– Morty a început să-şi facă reclamă. Mă gîndeam să consult avocatul pe care mi l-ai recomandat.

– Grozav! Faci exact ce trebuie. Dar o să vin cu tine, bineînţeles.

– Nu se poate. Trebuie să te ocupi de tîrfa fericită.

– Aiurea. O să-i spun că mi-a venit ciclul.

Duarto îşi schimbă glasul.

– Mi-aţi dat nişte veşti îngrozitoare, *principessa*. Dacă sînt toţi bolnavi, cine o să mai vină la cină?

Se opri şi Brenda îşi dădu seama că Gayfrieda se întorsese în cameră şi vorbea aşa pentru ea.

– Ah, bineînţeles că o să vin. Desigur, *principessa*.

– Dacă Gayfrieda Schiff crede că poţi s-o inviţi la serata unei prinţese, o să se drogheze de bucurie.

– Dar merită să încerci, draga mea. Vin la tine într-o jumătate de oră.

Brendei i se umplură ochii de lacrimi. Nu va trebui să meargă singură.

– Eşti un adevărat prinţ, Duarto.

– Nu, *cara*. Buatta este prinţ. Eu sînt sultan. *Ciao*.

Acum nu mai avea de ales. Îşi luă hotărîrea de divorţ, contractul, alte documente şi le vîrî într-o sacoşă *D'Agostino*. Şi adăugă articolele decupate din *Times* şi *Journal*. Apoi, se îmbrăcă. Era întotdeauna o grea încercare şi evita să se uite în oglindă. Îşi puse nişte

pantalonii largi, negri, pe care nu reuşi să-i închidă în talie, dar îi acoperi cu un pulover *Jessey Miyakec* din caşmir, cu nuanţe de negru şi gri. Îl cumpărase cu mult timp înainte să divorţeze.

– Ah, *cara,* arăţi ca Elizabeth Taylor. Ar trebui să mai dai jos cîteva kilograme, dar nimic mai mult, îi spuse Duarto cînd sosi.

Mai tîrziu, în taxi, după ce Duarto citise articolele din ziar, Brenda era la fel de speriată. Aveau mult de mers, iar maşina duhnea insuportabil a transpiraţie. Duarto îşi dădu ochii peste cap şi apoi deschise geamurile.

– Duarto, nu ştiu cum o să plătesc acest avocat, oftă Brenda. Morty a întîrziat trei luni cu plata pensiei alimentare şi sînt datoare tuturor, inclusiv fratelui său.

Duarto începu să caute în geanta diplomat.

– Bine că mi-am amintit, îi spuse el. Acum ai un serviciu.

Scoase un cec semnat cu numele Brendei şi adăugă:

– Iată primul salarlu.

Brenda se uită la hîrtia din mîna întinsă a lui Duarto şi apoi îl privi drept în ochi.

– Ia-l *cara,* o îndemnă el.

– Dar, Duarto, eu nu lucrez pentru tine.

– Acum lucrezi, *cara*. Am nevoie de o asistentă. Îmi vine din ce în ce mai greu să mă ocup de afacere în timp ce sînt cufundat pînă în gît în decoraţiuni interioare. Simt că înnebunesc fără ajutorul lui Richard. Şi trebuie să mă străduiesc şi mai mult de cînd s-au apucat de decoraţiuni şi tîrfele alea două bogate.

Brenda ştia că se referea la Melanie Kemp şi la Susan Cartaitrs.

– Deci, continuă el, tu eşti asistenta mea.

Brenda luă cecul, îl împături şi-l băgă în geantă. Apoi, cu capul plecat, ca să nu-i vadă lacrimile, îi spuse:

– Îţi mulţumesc, Duarto. Ai fost foarte bun cu mine.

– Nu, nu, *cara*. Tu ai fost foarte bună cu mine. Şi cu Richard. Mi-a spus la spital.

– Duarto, fă-o pe femeia asta să-şi găsească un serviciu şi scoate-o din bucătărie, pentru binele tuturor...

Brenda se apleacă şi-l sărută pe Duarto pe obraz.

– Îţi mulţumesc, Duarto, şi îţi mulţumesc de asemenea că ai venit cu mine.

– Nu-i nimic, am făcut-o cu plăcere.

Brenda oftă.

– Mi-aş fi dorit să nu fi fost nevoită să ajung aici. Urăsc această zonă a oraşului.

– Ba, trebuie s-o faci, îi spuse Duarto. S-a purtat dezgustător cu tine. Oricum, nu înţeleg cum te-ai ales cu atît de puţin. Doar nu eşti proastă!

– Ştiu, dar urăsc tribunalele şi avocaţii. Voiam să se termine mai repede.

Brenda nu voia să vorbească despre „afacerile" tatălui ei nici măcar faţă de Duarto. Deşi murise de ani de zile, moştenirea pe care i-o lăsase era teama de tribunale. Şi Morty ştia foarte bine acest lucru şi îl folosise împotriva ei. Se înţeleseseră fără proces.

– Banii nu sînt chiar atît de importanţi pentru mine, adăugă ea, ca şi cînd ar fi vrut să se convingă singură.

– Da, cînd îi ai. Dar nu-i deloc plăcut să îmbătrîneşti, mai ales cînd nu ai bani. Mi se pare dezgustător. Uită-te la taxiul ăsta. Ar trebui să ai o maşină cu şofer, *cara*.

Brenda se uită pe fereastră. Ajunseseră. Duarto îi plăti şoferului, în ciuda protestelor ei, şi intrară la numărul 125. Lista locatarilor era lungă şi dură pînă cînd găsi ce căuta. Biroul era la etajul paisprezece, de fapt la treisprezece, dacă scădeai parterul. Grozav. Frumos început.

– Crezi că este bună într-adevăr? îl întrebă Brenda pe Duarto, în timp ce erau în lift, aşteptînd să se închidă uşile.

Se simţea un miros acru, de sardele. Cabina

ascensorului fusese lambrisată odată în mahon. Acum, tot ce mai rămăsese din lemn era acoperit cu iniţiale şi vulgarităţi.

– Duarto, chiar este foarte bună?

– Bineînţeles, *cara*. Este vestită.

– Pe cine a mai reprezentat?

Brenda simţea că ar fi avut nevoie de un bărbat cu adevărat agresiv, dar avea încredere în Duarto. În problemele financiare era foarte realist, chiar dur.

– Pe nimeni, dar te rog să mă crezi că este grozav. I-a înfruntat pe Raoul Felder şi Marvin Belli. Este un cîine turbat.

Coborîră din ascensor la etajul paisprezece şi se treziră pe un culoar îngust, cu zeci de uşi...

– Nu-mi amintesc numărul camerei, gemu Brenda.

Nu mai rezista să coboare pînă în hol.

– 1412, îi spuse Duarto, dar culoarul se ramifica în mai multe direcţii şi numai cîteva uşi aveau plăcuţe sau numere. Mirosea a mucegai şi uşile erau găurite, ca şi cînd ar fi fost lovite cu picioarele sau cu ciocanul. Brenda se simţea din ce în ce mai rău. Se gîndi la singurul sfat folositor al mamei sale evreice: „Alege întotdeauna numai ce-i bun. Altfel vei regreta". Păcat că nu m-a învăţat şi unde să-l găsesc sau cum să-l recunosc, se gîndi Brenda, strîngînd în mînă sacoşa de plastic. Ştia însă un singur lucru: că acesta nu era locul unde să găsească ceva de calitate.

– Am ajuns! o anunţă Duarto.

Se treziră în faţa unei uşi metalice, de data aceasta cu o fereastră de sticlă pe care scria cu litere negre şi aurii: *„Biroul de avocatură al Dianei La Gravenesse"*. Duarto deschise uşa şi Brenda intră într-o sală de aşteptare bej, fără ferestre, cu cîteva fotolii vechi din piele, o măsuţă de cafea, cu reviste zdrenţuite şi o fereastră pe un perete, sub care stătea un secretar cu păr roşu.

– Aşează-te, o să mă ocup eu de tot.

Brenda îl văzu pe Duarto vorbind cu secretarul,

după care veni la ea, cu buzele strînse.

– Îmi plac băieţii ăştia care îşi dau importanţă. Cine dracu' se crede?

Ridică din sprîncene.

– Diana va veni în curînd, *cara.*

Şi apăru într-adevăr. Uşa vopsită în maron se deschise şi văzu o femeie impunătoare. Era înaltă cu umeri laţi şi braţe şi picioare lungi. Avea părul tuns scurt, de o culoare nedefinită, între blond şi castaniu, cu cărare la mijloc – era un fel de parodie de tunsoare, care imita frizura unui bancher din Wall Street. Pantofii, ciorapii, taiorul şi cămaşa de mătase erau maron-cenuşii, la fel ca ochii ei, iar ochelarii nu aveau rame şi erau susţinuţi de sîrme aurite. Era mare, rasată, austeră şi dură. Arăta formidabil.

– Duarto! Nu mi-aş fi imaginat că vii azi.

Vocea îi era gravă, dar destul de feminină. Zîmbi şi buzele ei groase dezgoliră cei mai frumoşi dinţi naturali, ar fi vrut să afle care era dentistul ei. Angela avea nevoie de nişte plombe.

– Eşti Brenda Cushman?

Propoziţia avea un ton interogativ, dar femeia nu-i aşteptă răspunsul. Îi întinse mîna ei mare, cu degetele ei mari, şi o strînse pentru o clipă pe cea mică şi grasă a Brendei. Şi, în cele cîteva secunde cînd o atinse, Brenda se simţi bine.

– Haideţi să mergem în birou, le sugeră Diana şi o ascultară.

Nervoasă, transpirată, Brenda îşi expuse cazul. La început, constatară că se bîlbîia dar, treptat, se relaxase. Poate că era o prostie, dar avea încredere în această femeie. Atîta încredere, încît îi povesti şi despre tatăl ei şi despre legăturile sale cu clanul mafiot.

– Nu vreau să mi se pună întrebări pe această temă. Îmi este frică şi soţul meu ştie.

Diana o privea atentă.

– Înţeleg. Dar s-a folosit de teama ta. Şi este evident că şi-a ascuns averea.

Se opri.

– Spune-mi, doamnă Cushman, ţi-ai ajutat vreodată soţul în afaceri?

– Să-l ajut? se miră Brenda. Eu dirijam, de fapt. De ce? Contează?

– Chiar foarte mult. Povesteşte-mi.

Ce ticălos fusese Morty, se gîndi Brenda. Morty îşi pierduse slujba – a treia oară în anul acela – cu două săptămîni înainte de nuntă, dar ea nu dăduse importanţă, fiind mult prea preocupată de noua ei viaţă. Tatăl ei, mama ei le acontaseră o casă în Bronx.

Mătuşile ei le cumpăraseră mobilă, aşa că se mutaseră într-o locuinţă complet mobilată, mulţumită familiei ei. Morty nu oferise decît personalitatea sa de comis-voiajor şi promisiunea unei vieţi bune. Iar ea lăsase în urmă trecutul întunecat al familiei ei. Se terminase cu excrocheriile, cu apelurile telefonice de la Peewee şi Lefty, cu vizitele bărbaţilor în limuzine, la miez de noapte.

Dar lucrurile nu mergeau bine. Morty nu-şi găsea de lucru, era întotdeauna obraznic cu şeful lui. Şi nici nu era în stare să strîngă bani – mă rog, cînd îi avea, ceea ce se întîmpla foarte rar. Aşa că Brenda îşi înghiţi mîndria şi îi ascunse dezamăgirea; se duse la tatăl ei şi-l rugă să-l ajute pe Morty să-şi găsească de lucru. În momentul acela, ştiu că ea trebuia să se preocupe de viitorul familiei. Şi se speriase. Fusese crescută de tatăl ei italian şi de mama ei evreică în ideea unei vieţi tihnite: să se mărite cu un bărbat înstărit, să stea acasă şi să depindă de soţul ei. Dar acum îşi dăduse seama că formula aceea nu se va aplica, dacă refuza să apeleze la ajutorul familiei.

Tatăl Brendei. Văzuse de asemenea realitatea; dacă nu-i dădea fiicei sale o mînă de ajutor, era sortită unei vieţi mizerabile, alături de un incapabil.

Aşa că îl instalase imediat pe Morty într-un magazin de corpuri de iluminat din Gordham Road, în Bronx, iar Brenda se adaptase imediat rolului ei de contabil,

deoarece Morty nu era în stare să manevreze banii. Îşi amintea că afacerea prosperase, nu pentru că soţul ei ar fi fost un om de afaceri capabil, aşa cum încerca să-i convingă pe oameni, ci pentru că tatăl ei aproviziona magazinul pe uşa din spate. Datorită relaţiiilor sale corpurile de iluminat care „căzuseră din camion" erau livrate în fiecare zi, la un preţ foarte scăzut.

Nu putea să explice toate acestea nimănui, în afară de fratele ei, Neil. Dar el era un circar, un om de nimic, care locuia pe Coasta de Vest şi nu avea nimic de a face cu familia.

Brenda stătea în fotoliul moale de piele al Dianei, amintindu-şi de toate acestea. Nu-i plăcuse să se cufunde din nou în mocirlă, dar trebuia să recunoască acum că fusese un început perfect. Afacerea prospera atît de rapid, încît fuseseră nevoiţi să se extindă. Şi, din nou, tatăl Brendei pusese roţile în mişcare şi Brenda le unsese.

Ticălosul ăla, se gîndi ea, amintindu-şi de noaptea cînd Morty intrase în birou, plin de importanţă. Ea urmase nişte cursuri şi învăţase să ţină contabilitatea şi să se ocupe de afaceri încercînd să-i arate şi lui, ca să poată s-o înlocuiască. Ar fi vrut să stea acasă. Angela era mică şi mama ei avea grijă de ea.

Dar Morty nu era genul de bărbat care să înveţe de la o femeie.

– Ocupă-te tu! ar fi tunat el.

Nu-l interesa decît să iasă în faţă şi să facă pe proprietarul. Ea era cea care achita facturile, se ocupa de livrări şi concedia oamenii. Morty se ocupa de angajări, bineînţeles. Era distractiv. Şi, cînd începură să se extindă, nu se mai sătura să deschidă magazine. El se fălea, iar Brenda negocia ipotecile şi prelungea creditele. Şi, în sfîrşit, după naşterea lui Tony, fu prea mult pentru ea şi îl anagajară pe Sy. Iar Brenda se retrăsese fericită la casa lor din Greenwich, descoperind că nu era deloc bine. Vecinii erau nişte snobi. Părinţii ei se aflau departe. Copiii erau nefericiţi. Ea era nefericită.

Oftă. Nimic nu ieşise aşa cum dorise.

Iar acum se uita la faţa interesată şi atentă a Dianei La Gravenesse.

– Dă-mi voie să-ţi explic cum a fost, începu ea.

CAPITOLUL 10

Neplăcerea de la Carlyle

Sfîrşitul de săptămînă se profila în faţa lui Annie, pustiu şi lung. Aaron nu o sunase încă. O speriau propriile ei gînduri. De ce nu acceptase invitaţia lui Elise în East Hampton? Pentru că nu suporta să facă faţă unei societăţi selecte. Dar nu suporta nici singurătatea. Vara, weekend-urile în oraş erau îngrozitoare. Dar nu avea de ales. Era prizonieră – se închisese în casă de bunăvoie, să aştepte telefonul lui Aaron.

Reuşise să treacă ziua de sîmbătă citind, udînd plantele, mîncînd puţin iaurt, iar apoi, epuizată de aşteptarea inutilă, s-a culcat la opt şi jumătate. A dormit pînă aproape de ora unu, cînd s-a trezit visînd că este în braţele lui Aaron. Cînd şi-a dat seama că era numai un vis, a ştiut că nu va mai reuşi să adoarmă în noaptea aceea. Şi-ar fi dorit să aibă nişte somnifere. Mîine o s-o sune pe Brenda şi o să împrumute cîteva seconale. Nu-i plăcea să ia aşa ceva dar nu ar fi rezistat la încă o noapte de nesomn.

Se dădu jos din pat, bău un pahar cu apă şi se duse în camera lui Sylvie. Poate că uitase ceva, dacă mai rămăsese vreun obiect neîmpachetat. Aprinse lumina şi deschise dulapul. Vechea haină a lui Sylvie, adidaşii, nişte nimicuri. Annie închise uşa. Televizorul. Annie se uita rar la televizor. Aproape niciodată la cel din living-room. Dar acum îl deschise.

Un film adaptat pentru televiziune – o reluare după *Mannix*. Acum comutase pe canalele televiziunii prin cablu. O femeie dezbrăcată, apăru pe ecran.

– Vrei să sugi aceste ţîţe? întreba ea, ţinîndu-şi sînii. Vrei să stau capră? Vrei să-mi dai sexul tău tare? Sună la *Elite Escort Service*. Sîntem tinere, fierbinţi şi te dorim. Eşti singur? Sună la *Elite*.

Annie închise televizorul, îngreţoşată. Astfel de emisiuni ar trebui interzise. Cine era atît de disperat încît să sune? Cine era singur? Pentru o clipă, în ciuda dezgustului, simţi compasiune pentru oamenii aceia.

Se duse în bucătărie. Era ora 1:18 dimineaţa. Cum o să suporte noaptea aceea?

Duminică. Da, dumninică era cea mai pustie zi a săptămînii. Stînd în faţa chiuvetei din bucătărie, Annie se forţă să ia două vitamine, înghiţindu-le cu suc de portocale. Se strădui să-şi învingă senzaţia de vomă şi apoi se uită la ceas. Două şi un sfert după-amiaza. Apoi se uită la ceasul de mînă. Pentru o clipă, Annie rămasă surprinsă să vadă ce tîrziu se făcuse. Era dezorientată. Insomnia ei îi afectase gîndirea, ştia prea bine. Dar, de fapt, nu gîndea. Tînjea după Aaron, după viaţa ei dinainte.

Nesomnul şi singurătatea o doborau. Poate, se gîndi ea, ar trebui s-o sun pe doctoriţa Rosen să-mi prescrie ceva. Nu, ar căpăta dependenţă la somnifere. O să se descurce de una singură.

Am greşit, Aaron. Ar fi trebuit să fiu mai atentă cu tine. N-ar fi trebuit să te învinovăţesc că n-o acceptai pe Sylvie aşa cum era. Aveai nevoie de mai multă atenţie. Îmi pare rău că m-am îndepărtat de tine. Îmi pare rău că n-am mai putut să ajung la orgasm. Îmi pare atît de rău. Dar de ce ai făcut dragoste cu mine în Boston, Aaron? De ce ai spus că mă iubeşti? Şi de ce, ah, de ce nu m-ai sunat?

Era unicul bărbat pentru ea. Acum ştia asta. Fără

Aaron, îşi va petrece viaţa rătăcind prin purgatorii ca acesta, singură. Nu putea să suporte singură New York-ul în iunie. Nu se putea duce la casa lor din Long Island. Nu suporta să fie singura lipsită de dragoste. De cînd se despărţiseră, se minţise singură. Crezuse sau, mai bine-zis sperase, că era ceva temporar, nu permanent. Şi apoi, serbarea de absolvire şi noaptea petrecută cu Aaron îi confirmase speranţa. Dar fusese o proastă.

Ce o să mă fac fără el? se gîndi ea. Du-te la plimbare să inspiri aer curat. Dar căldura de pe stradă o copleşi, sporindu-i confuzia şi dezorientarea. În timp ce mergea pe strada Eighty-four, trecu pe lîngă un magazin şi se privi în vitrină. Parcă nu se recunoştea: cămaşă vrede, fustă bej, adidaşi. Nu-şi dăduse seama în timp ce îşi punea aceste lucruri vechi, că aşa se îmbrăca la *Smith.*

În timp ce mergea, îşi aminti de zilele petrecute la colegiu şi, înainte de asta la *Porter's* şi la *Sacred Hear.* Cynthia, se gîndi la Cynthia. Se uită la biserica masivă din colţul de sud-vest al străzii Eighty-Fourth – Sf. Ignatius Loyola. Călugăriţele de la *Sacred Heart* în Philadeplhia duceau fetele la o biserică iezuită duminica, la ora patru. Lui Annie îi plăcea slujba. Va intra în biserică. Va aprinde o lumînare pentru Cynthia, pentru Sylvie şi pentru ea. Se uită la ceas. Patru fără zece.

Annie traversă şoseaua şi intră în uriaşa biserică romano-catolică. Nu ştia dacă acum se mai obişnuia să se tragă clopotele. Nu mai fusese într-o biserică de ani de zile, cu excepţia nunţilor şi înmormîntărilor, care aveau loc mai ales în biserici episcopale. Nu era de acord cu catalicismul sau cu Papa, dar azi se simţea atrasă spre această biserică. Annie se uită la şirurile de bănci şi la mozaicul uriaş din spatele altarului, impresionată de frumuseţea şi atemporalitatea lor. Se aşeză pe o bancă. Biserica era aproape goală, cu excepţia unor islandeze bătrîne, care se rugau cu mătăniile. Cît de puţin se schimbase. Îşi lăsă mintea să rătăcească

între amintiri şi rugăciuni. Binecuvîntată să fie Cynthia. Biata Cynthia. Doamne, ajut-o pe fiica mea, Sylvie. Şi pe Aaron. Aaron – numele lui deveni o litanie. Te rog, Doamne, fă-l să mă iubească. Fie ca rugăciunea ei să fie ascultată.

Bănuise corect că iezuiţii nu vor trage clopotele. Începu slujba, iar corul şi tămîia o transfigurară, învăluind-o într-o mantie de pace. Pentru o clipă, pierdu noţiunea de timp şi spaţiu. Apoi, deodată, ca şi cînd Dumnezeu ar fi răspuns rugăciunilor ei, ştiu ce avea de făcut. *O să-l sun eu pe el!* Am fost prea rece. O să-i spun ce simt. O să-i demonstrez. Poate că nu ştie. Dar *trebuie* să ştie. O să-i mărturisesc. Da, aşa era cel mai bine cu inima plină, îngenunche lîngă bănci, murmură „mulţumesc" şi plecă în grabă.

Annie găsi un telefon public în Madison Avenue. Bineînţeles, se gîndi ea, mă aşteaptă *pe mine* să-l sun. Este nesigur. Se teme că va fi ca înainte. Nu ştie cît m-am schimbat. Cît m-am maturizat. Cît de diferite vor fi lucrurile acum, cînd Sylvie este plecată. De ce nu m- am gîndit mai dinainte?

Formă fără să-i tremure mîna numărul lui Aaron la *Carlyle* şi vorbi cu un glas hotărît. Dacă era plecat în weekend? Sau dacă avea treabă să facă vreo reclamă publicitară? Pînă nu-l auzea, nu se linştea. O mai iubea, nu? Doar aşa îi spusese.

– Aaron, sînt eu, Annie. Trebuie să te văd.

– Annie, s-a întîmplat ceva?

– Nu, nu. Dar este foarte important, Aaron. Trebuie să-ţi spun ceva. Pot să vin să te văd?

– Acum? Azi? Este neapărată nevoie?

Încercă să-i înfrîngă reţinerea.

– Da, acum, zise ea, fermă.

După ce se arătă de acord, Annie puse receptorul în furcă şi îşi şterse mîinile umede pe fustă. Păcat că nu era bine îmbrăcată. Dar nu mai putea să aştepte. Înaintă, cu privirea pironită înainte. Cînd ajunse la *Carlyle* îşi dădu seama că respiră sacadat şi încercă să se

liniştească.

Încet, cît de calmă putea, traversă holul mic. N-o opri nimeni. Deşi era îmbrăcată aşa, nu părea nelalocul ei. Luă ascensorul pînă la etajul unde locuia el.

Apoi sună la sonerie şi aşteptă. Ah, Doamne, nu-i răspundea. Sună din nou. Cînd Aaron deschise în sfîrşit uşa, i se tăie respiraţia cînd îl văzu.

– Annie, n-am crezut că o să ajungi atît de repede. Intră, îi spuse el, închizînd uşa în urma ei. Probabil că erai la colţ, cînd ai sunat. Nu mi-am dat seama, adăugă el.

Se uită de jur-împrejur, la camera mică, dar elegantă. Cine plătea pentru toate astea? se întrebă ea. Probabil că firma.

– Am vorbit cu Sylvie, îi spuse Aaron.

– Oh?

– Da, am vorbit ieri cu ea. Spune că îi place şcoala. Am discutat destul de mult. Poate că este mai bine aşa.

Se opri, fiindcă nu ştia ce să mai spună.

Annie se duse la fereastră şi se uită în jos, pe Madison. Văzu cîteva cupluri mergînd braţ la braţ şi, în clipa aceea interpretă totul ca un semn. Da, oamenii trebuiau să fie în cupluri. Aaron şi ea vor fi din nou împreună. Slavă Domnului.

– Este o privelişte uimitoare. Atît de diferită de a noastră.

Apoi, pentru prima oară, îşi pierdu stăpînirea de sine şi se înroşi la faţă.

– Mă refer la apartamentul din Gracie Square.

Se opri pentru o clipă, descumpănită. Mergea mai greu decît îşi imaginase.

– Ai putea să stai ore sau chiar zile întregi să te uiţi pe fereastră.

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu m-am uitat niciodată de cînd sînt aici?

Aaron rîse, ferindu-şi faţa. Discuţia lor nu ducea nicăieri. Simţi presiunea momentului.

Annie se plimba prin cameră, conştientizînd deodată situaţia în care se afla. Fusta ei era ridicolă şi Aaron observa astfel de lucruri. Se aşeză pe canapea, în timp ce Aaron se îndreptă spre un mic bar.

– Vrei nişte sherry? o întrebă el.

Acceptă şi apoi ţinu paharul, în timp ce el îşi turnă un scotch şi luă două înghiţituri. Soţul ei o privi. Annie observă ce încordat era.

– S-a întîmplat ceva? Dacă nu-i vorba de Sylvie, te nemulţumeşte vreunul din băieţi?

Se aşeză pe scaun.

– Oh, nu, nu-i vorba de asta. Sînt foarte bine cu toţii, Aaron, îl asigură ea, repede.

Era atît de frumos, cu pielea netedă şi păr negru, strălucitor. Şi o iubea. Doar aşa îi spusese. Însă observă că îşi scosese verigheta.

Sorbi din sherry, să se întărească, şi puse paharul pe măsuţa de cafea dintre ei. În momentul acela, dragostea pe care o nutrea faţă de el era atît de puternică, încît era convinsă că o va simţi şi el şi îi va răspunde la fel.

– Aaron, o să-ţi vorbesc deschis, zise ea, cred că îţi datorez măcar atît. M-am gîndit mult după serbarea de absolvire a lui Alex şi am luat o hotărîre.

Spre surprinderea ei, îl văzu pe Aaron ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşa întredeschisă de la camera alăturată. Oare de ce se ferea întotdeauna de sentimente puternice?

– Nu, te rog, Aaron. Lasă-mă să-ţi explic pentru ce am venit.

Îi făcu semn să se aşeze la loc pe scaun.

– De atunci, am tot aşteptat telefonul tău. Mă gîndeam că nu m-ai sunat pentru că nu ai vrut. Dar azi, în timp ce stăteam în biserică, mi-am dat seama de ce nu ai sunat.

– În biserică? pufni Aaron. De cînd ai început să te duci la biserică?

Annie îşi împreună mîinile în poală şi se îndreptă

de spate, ca şi cînd ar fi vrut să dea greutate vorbelor sale.

– Te temeai să nu mă jigneşti. Aşteptai să te sun eu. Şi cred că simţeai nevoia să ştii cît de mult te iubesc. Aşa că, iată-mă Aaron. Am venit să-ţi spun că aş vrea să încercăm din nou.

Se uită în jur, la camera elegantă, dar anonimă şi zise:

– Vino acasă, Aaron. Acesta nu este un loc pentru tine. O s-o luăm de la început, fără Sylvie. Acum se simte bine unde este, Aaron. Şi o să ne simţim şi noi bine. Ştiu asta acum.

Annie zîmbi şi îşi înălţă mîinile. Dar Aaron se afundă pe scaun. Îl privi şi clipi din ochi.

– Şi tu vrei acelaşi lucru la fel de mult ca şi mine, nu-i aşa? îl întrebă ea.

– Dar nu înţelegi, Annie, murmură el. S-a terminat.

– Cum adică s-a terminat?

– Divorţăm. Ai uitat? Căsătoria noastră s-a destrămat.

– Dar asta a fost acum un an. Însă lucrurile s-au schimbat. De ce să se destrame, Aaron? La Boston...

– Nu s-a întîmplat nimic la Boston, Annie, o întrerupse el. Ne-am distrat la serbarea de absolvire a fiului nostru, atîta tot.

Se uită spre dormitor. Oare de ce era aşa agitat? se întrebă Annie pentru o clipă. Apoi, forţa cuvintelor lui pătrunse prin zidul de speranţă, magie, nebunie şi credinţă religioasă puerilă după care îşi ascunsese obsesia. Se înroşi la faţă de umilinţă şi începu să tremure. Nici dacă ar fi lovit-o nu ar fi durut-o atît. Dar nu, nu era posibil. Nu se putea termina acum, cînd îi spusese că o iubeşte şi făcuse dragoste cu ea. Cînd îi simţise trupul cald, sănătos, viril.

– Annie, îi spuse el blînd, mă însor.

Annie îşi duse mîna la gît, ca şi cînd ar fi vrut să-şi înăbuşe un strigăt.

– Te însori, Aaron? Ce vrei să spui?

– Ce ai auzit. Sîntem aproape divorţaţi şi o să mă însor după aceea.

– Serios?

Oare înnebunise? Poate că nu o iubea. Dar nici pe altcineva nu putea să iubească. Nu era posibil... nu se putea. Simţi că se sufocă.

– Nu vorbi aşa, te rog, oftă Aaron.

Dar tot nu-i venea să creadă. Inventa. Totul era o nebunie. Trebuia s-o dovedească. Avea nevoie de dovadă, ca un copil.

– Cu cine? Cu cine te însori? se auzi Annie întrebînd.

– Cu Leslie Rosen.

– Cu cine?

Numele i se părea familiar.

– Cu doctoriţa Rosen. Mă căsătoresc cu Leslie Rosen.

Rămase încremenită. Nu era adevărat. Glumea. I se părea de necrezut. Doctoriţa Rosen a ei. Apoi începu să rîdă, nedumerită.

– Nu se poate, Aaron. A fost psihiatrul meu. În probleme de sex. Nici măcar n-o plăceai. Aţi discutat doar de două ori şi n-ai plăcut- o.

– Asta a fost acum doi ani, Annie. Lucrurile s-au schimbat de atunci.

– Da, într-adevăr. M-ai părăsit şi doctoriţa Rosen a refuzat să mă mai îngrijească.

Lui Annie i se accelerase pulsul şi se făcu stacojie la faţă.

– Despre asta era vorba? gemu ea. Dumnezeule, Aaron. De cînd durează această legătură?

Îşi acoperi faţa cu mîinile. Şi apoi se gîndi din nou la cele întîmplate la *Ritz.*

– Ai făcut dragoste cu mine. Ai venit în patul meu şi înăuntrul meu. Era ca la început. Chiar tu ai spus-o.

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Leslie Rosen.

– Asta a fost demult, Annie. Haide, trezeşte-te. Nu

mai visa cu ochii deschişi. Revino în prezent.

Se apropie de Annie şi îşi puse mîna pe umărul ei.

– Continui să faci pe victima, Annie.

Annie rămase cu gura deschisă. Îi ardea faţa de ruşine şi de furie. Ah, Doamne! O trădaseră. Aaron. Doctoriţa Rosen. Amîndoi. Şi acum nu suporta să-i vadă pe amîndoi asistînd la umilirea ei. Sări în picioare, cu mîinile strînse în pumni. Verigheta se înfipse în carnea degetului inelar.

– Sînt singura întreagă la minte din această cameră, zise ea, scuipînd cuvintele.

I se tăie respiraţia, aşa că se opri pentru o clipă. Probabil că se aude cum îmi bate inima. Aaron stătea acolo şi o privea, iar doctoriţa Rosen se aşezase în spatele lui. Tăceau amîndoi, uniţi. Se uita la ei şi pentru o clipă i se păru că se învîrteşte camera cu ea. Doctoriţa Rosen îşi pusese mîna pe umărul lui Aaron, ca şi cînd ar fi vrut să-i arate că îi aparţinea.

– N-am înţeles, murmură Annie. N-am ştiut că mă urăşti atît de mult.

I se umplură ochii de lacrimi, dar nu voia să plîngă în faţa lor. Se concentră asupra lui Aaron.

– Cred că aţi înnebunit.

N-o să plîngă, dar durerea era de nesuportat. Îşi feri privirea. Se simţea ca un copil mic în faţa unor copii mai mari, cruzi şi sadici. Trebuia să fugă de ei înainte s-o rănească şi mai mult. Inspiră adînc şi încercă să se mişte din loc.

– Plec, zise ea, încet. Să nu îndrăzniţi să-mi vorbiţi. Vă urăsc pe amîndoi. Sînteţi nebuni. Plec.

Cînd făcu primul pas, o cuprinse ameţeala, dar reuşi să se ridice, sprijinindu-se de un scaun. Tremurînd, le întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Se mişca greu, parcă ar fi avut picioare din plumb. I se păru că durase foarte mult să traverseze camera. În cele din urmă, cu mîna pe clanţă, se uită peste umăr.

– Ah, apropo. Poate că trăiesc în trecut. Visez cu ochii deschişi, cum ai spus. Dar află că Aaron m-a

regulat la Boston. Iar trecutul în acest caz este la o distanţă de mai puţin de o săptămînă, zise ea. Şi să ştii că m-a regulat şi la propriu şi la figurat.

Deschise uşa apoi şi ieşi demnă.

CAPITOLUL 11

Elise nu se amuză

Bill o invitase pe Elise să ia prînzul cu el. Era neobişnuit, dar, în ultima vreme era neobişnuit chiar să-l şi vadă. Stătea mult timp singură în Greenwich sau în East Hampton. În timpul verii Manhattan-ul îi dădea o senzaţie de claustrofobie. Dar, de fapt, New York-ul aparţine femeilor care lucrează. Ca Linda Robinson, Tina Brown, Alice Mason şi îngrozitoarea aia de Mary Birmingham, care i i-l luase pe Gil Griffin, Cynthiei. Chiar şi amărîta aia de Mary MacFadden a reuşit să lucreze. Da, New York-ul era pentru muncitori. Ce conta că avea rezervate cele mai bune mese la restaurante de lux, cum ar fi *Mortmer's, La Cirque* şi alte locuri pentru doamnele care luau prînzul în oraş. Ea se simţea întotdeauna expusă, ca o vitrină.

Îşi aminti din nou de camera 705 şi de „imprudenţa" ei de săptămîna trecută. Ah, Doamne. Ei bine, n-o să mă mai gîndesc la acest episod. Dar avusese o cameră video. Îmi amintesc foarte bine. Apoi îşi alungă întîmplarea din gînd. Mai întîi, o să trec pe la *Martha,* să văd ce au, apoi o să iau prînzul cu Bill. Se simţi bine la *Martha* – la cel mai elegant magazin din oraş. Era un loc liniştit, ferit de priviri indiscrete.

În timp ce străbătea Manhattan-ul, Elise îşi dădu seama ce stînjenită se simţea în pielea ei. Se abţinu să-şi toarne vodca din sticla din faţa ei şi îşi pipăi părul şi tivul fustei. Sînt îmbrăcată ca o bogătaşă din Green-

wich, care se duce în oraş să ia prînzul, se gîndi ea. Nici măcar nu pot merge la cumpărături în hainele astea. Gîndul acesta o înspăimîntă, aşa că apăsă pe un buton, în maşină, să discute cu şoferul ei.

– Vreau să trec mai întîi pe acasă, îl anunţă ea.

Trebuia să se schimbe.

În ascensor se gîndi ce bine ar fi fost s-o ia pe Chessie cu ea, în oraş. Tînjea după discreţia şi gustul ei impecabil, dar aici, în Manhattan, aveau doar un majordom, o bucătăreasă şi o spălătoreasă. Elise, la fel ca Oscar Wilde, se mulţumea numai cu ce-i mai bun, dar era din ce în ce mai greu de găsit. Cum o să se descurce dacă Chessie o s-o părăsească vreodată? Chessie avea grijă de hainele ei, de coafură şi de calendarul ei zilnic. Dar Chessie n-o să plece niciodată, aşa că nu avea rost să se îngrijoreze, îşi spuse ea.

Da, nu trebuia să-şi facă griji. Grijile îi otrăveau viaţa, o făceau să bea mai mult, să se îndoiască de ea. Se uită în oglinda din ascensor şi reuşi să zîmbească. O să se îmbrace şi o să se machieze şi mai atent decît de obicei. O să-i uimească pe toţi cînd o să ia prînzul cu Bill.

Cînd intră în apartament, se duse direct în dormitor, care era mare, cu tavan înalt, din care atîrna un candelabru austriac de cristal, pe care Elise nu-l aprindea niciodată. Camera ei era luminată doar de veioze cu becuri roz, acoperite de abajururi de aceeaşi culoare. Pereţii erau de asemenea roz, o nuanţă care reflecta culorile. Erau împodobiţi cu modele de ipsos şi aveau de asemenea două nişe cu arcade în formă de scoică. În fiecare nişă se afla cîte un valoros vas de porţelan pe care Elise le moştenise din vasta colecţie a mamei sale, adăpostită acum într-una din aripile de la Metropolitan. În rest, camera era cît se poate de obişnuită, mobilată destul de modern.

Elise îşi scoase repede taiorul pe care-l purta, gîndindu-se cu ce să se îmbrace. Poate prea mult timp. Se răzgîndise. Nu vreau să arăt ca Nancy Reagan, care

vizitează Mărul cel Mare, se gîndi ea, zîmbind. Un pianist de jazz din Paris îi spusese odată că New York era poreclit Mărul cel Mare pentru că acolo întîlneai toate tentaţiile posibile. Se gîndi din nou la camera 705 şi oftă. Nu se va îmbrăca într-o toaletă europeană. Poate în costumul de piele *Claude Montana*, de culoarea lavandei, cu umeri mari; era revoltător, dar se potrivea cu statura ei înaltă şi culoarea se asorta cu părul. Şi, în felul acesta, nu o să mai semene cu o bogătaşă din Greenwich. Îl purtase o singură dată şi îl lăsase pe aici, pe undeva. Oricum, o costase o avere, aşa că ar face bine să-l mai poarte.

Elise se ghida după principiul să-şi cumpere lucruri de bună calitate, care să dureze. Mai avea-şi acum primele ei taioare *Chanel* din anii '50, pălăriile *Halson* din anii '60, *Mackies* din anii '70 şi *Lacroix* din '80. Casele ei erau decorate de *McMillan* şi păreau nedecorate – iar mobila şi tapiseria era puţin uzată. Nu le recondiţionase niciodată. Crescuse într-o casă enormă, în New York, într-o vilă în Palm Beach şi într-o locuinţă şi mai mare în East Hampton şi în toate covoarele aveau găuri şi lampadarele de mătase erau zdrenţuite. Dar covoarele erau *Aubusson* şi lampadarele fuseseră făcute din mătase italiană. Generaţii întregi de bogătaşi eliminaseră nevoia de a dovedi cuiva ceva.

Acum, în ciorapi şi în lenjeria de corp, se duse să-şi caute costumul *Montana*. Nu era în garderobă, dar putea fi în zeci de locuri. Deşi dulapul era la fel de mare ca un dormitor dintr-un apartament obişnuit, hainele lui Elise invadau garderoba din camera de oaspeţi, dulapurile din hol şi chiar şi garderoba mult mai mică a lui Bill. Acum căută peste tot, dar nu găsi costumul de culoarea lavandei.

Traversă din nou dormitorul şi deschise uşa spre baie şi garderoba lui Bill. Dar încremeni în prag, cu ochii mari de uimire. Camera era goală. Nu mai era nici o sticlă, nici o cămaşă pe rafturi, nici un pantof. Elise trase un sertar. Dispăruse şi lenjeria. I se opri respiraţia.

Plecase. Doar ştiuse că o s-o părăsească. Ah, Doamne. O părăsise deja. Se aşeză pe marginea căzii, gata să se prăbuşească. Oare ce-i spusese la telefon? Hai, gîndeşte-te. Încercă din răsputeri să-şi amintească. Se oprise să ia prînzul împreună şi insistase să se întîlnească la restaurant. Nu voia să afle, asta era. Nu, nu se putea. I se părea imposibil.

Însă putea fi orice. Bill avea o garderobă completă în toate casele lor şi în apartamentul din Londra. Cînd pleca, nu-şi lua niciodată mai mult de o mică valiză, cu strictul necesar. Iar acum dispăruse tot. O părăsise, iar ea nici măcar nu-şi dăduse seama.

Lipsită de speranţă, deschise uşa dulapului de haine. Poate cine ştie... uşa se deschise uşor, descoperind interiorul gol, cu excepţia rochiei de piele *Claude Montana,* care atîrna pe un umeraş.

– Ia-o pe Fifth Avenue, îi spuse Elise şoferului.

Dar încotro? se gîndi ea. Ce o să mă fac? Unde aş putea să mă duc?

– La catedrala Sf. Patrick, adăugă ea, spunînd primul lucru care- i trecu prin cap.

Îşi lăsă capul să cadă pe suportul din piele al scaunului, în timp ce limuzina ei îşi croia drum prin traficul de la ora prînzului. Era însă prea şocată să simtă efectele paharului de vodcă pe care-l băuse în apartament. Închise ochii, copleşită de sentimentul de pustietate. Îşi duse degetele mîinii drepte le gît. Pulsul rapid o asigură că nu murise. Atingerea blîndă o făcu să geamă. Simţind lacrimile în colţul ochilor, apăsă pe buton şi închise paravanul glisant care o despărţea de şofer. *Pas avant les domestiques.*

Încet, ca pe un descîntec, pronunţă cuvîntul în şoaptă: gol. Nu ştia dacă se referă la dulapuri sau la ea. Dar trăia demult acest sentiment. Şi se simţea bătrînă. Acum se materializase cea mai cumplită temere a ei. Era singură. Nu conta ce făcuse, ca să se asigure că nu

va trebui niciodată să înfrunte singurătatea, nu conta la cîte compromisuri recursese ca s-o evite. Acum era singură. Toţi banii, relaţiile ei, frumuseţea, talentul ei, nu-i mai foloseau la nimic. Băgă mîna în geantă şi scoase o batistă. Ce o să mă fac? se gîndi ea din nou, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ce o să mă fac?

Îşi imagina garderoba lui Bill, pe ea, deschizînd fiecare sertar, să se asigure că nu se înşelase. Dar nu. Erau toate goale. Dispăruse totul. Era evident. Clătină din cap, aproape violent, să-şi alunge imaginea îngrozitoare a sertarelor acelora deschise, golite de orice urmă a omului cu care se căsătorise cu aproape douăzeci de ani în urmă. Îşi strînse palmele, ca şi cînd efortul ar fi avut darul să-i elibereze tensiunea din corp.

Cînd termină de plîns şi îşi domoli suspinele, îşi dădu seama că nici măcar nu-şi pusese întrebarea clasică, inevitabilă, şi se agită brusc. Nu-şi pusese prima întrebare care venea de obicei în gîndul femeilor părăsite – cu ce am greşit? Elise îşi suflă nasul şi savură faptul acesta, pentru o clipă, acceptîndu-l ca pe un mic dar. Nu am nici o vină, se gîndi ea. Şi, fără nici o umbră de îndoială, îşi dădu seama că făcuse tot ce putuse ca să-şi salveze căsătoria. Bill fusese cel care continuase să aibă aventuri, s-o trădeze, în timp ce se bucura de averea şi de poziţia ei socială.

Elise stătea dreaptă, cu capul sus. Îşi şterse ochii din nou, apoi deschise o pudrieră, să se studieze. Se machie cu gesturi mecanice, îşi dădu cu ruj şi îşi frecă buzele să-l uniformizeze. Bill nu ştia că Elise se dusese la apartament. Credea că vine direct la Greenwich, să ia prînzul împreună. Voia să-mi dea vestea la masă, într-un restaurant public? se gîndi ea. Şi se bazase pe educaţia lui Elise şi pe repulsia ei naturală de a face scene în public, ca să-i toarne tot ce avea de spus şi apoi să plece şi s-o lase cu sentimentele ei.

Îşi întoarse capul dintr-o parte într-alta şi zări muzeul Gugenheim. Geamurile fumurii confereau o aură ciudată clădirii şi Elise închise ochii. Cînd îi deschise din

nou, văzu grandoarea Muzeului Metropolitan, dominînd-o din dreapta. Îşi aminti de după-amiaza aceea superbă de mai, pe care o petrecuse acolo cu Annie, plimbîndu-se din încăpere în încăpere. După aceea, se aşezaseră pe banca de piatră din grădină printre azaleele roz, exuberante. Oare ce-i spusese Annie în ziua aceea? Că bărbaţii le iau pe toate foarte uşor.

Îşi dădu seama că nu putea face faţă mulţimii de la ora prînzului, la Patrick's. Nici turiştilor din Rockyeller Center.

– Mosely, m-am răzgîndit. Vreau să merg în Madison Sqaure.

Poate că o să mă duc la librăria aceea minunată din Minety-third Street, se gîndi ea. O să stau singură printre standurile de cărţi şi o să mă gîndesc ce să fac.

Annie avea dreptate, bineînţeles. Îşi fac bagajul şi pleacă. Nu-şi dau seama că a părăsi o femeie este un act de laşitate.

Elise, ca majoritatea femeilor generaţiei ei, credea că bărbaţii erau curajoşi şi capabili, deşi avea atîtea dovezi care demonstrau contrariul. Dar acum trebuia să admită că Bill nu era nici una, nici alta. La fel ca şi soţii prietenelor ei. La fel ca Aaron al lui Annie.

Elise ridică receptorul din maşină şi formă numărul lui Annie, rugîndu-se la Dumnzeu s-o găsească acasă. Răsuflă uşurată cînd îi răspunse după al doilea apel.

– Annie, sînt Elise.

Îşi drese glasul.

– Am nevoie de tine.

– Ce s-a întîmplat, Elise?

– Annie... Bill m-a părăsit, spuse Elise în şoaptă.

Dar vocea lui Annie era o alinare.

– Unde eşti, Elise? Vrei să vin la tine?

– Îţi mulţumesc, Annie, reuşi Elise să spună, rîzînd. De fapt, sînt în maşină, la zece minute depărtare de casa ta. Pot să vin la tine? Ne întîlnim în faţa clădirii.

– Bine, o să te aştept, zise Annie şi închise.

E în ordind, se gîndi Elise. Acum avea unde să se

ducă. O s-o ia pe Annie. Inspiră adînc, după aproape o oră.

– Mosely, du-mă în Gracie Square.

În timp ce şoferul îi ţinea portiera deschisă, Annie se sui în maşină şi se aşeză pe bancheta din faţa lui Elise, nu lîngă ea.

– Unde ar trebui să mergem? întrebă Annie.

– Nu ştiu. M-am tot învîrtit, pînă acum.

– Mosely, zise Annie apăsînd pe un buton şi vorbind cu şoferul. Mergem în Sutton Place.

Apoi îi explică lui Elise.

– Putem să coborîm şi să ne plimbăm, în părculeţul acela. Este gol întotdeauna.

Cînd maşina întoarse în York Avenue, Elise deschise barul şi luă sticla de *Stoli.*

– Vrei să bei ceva, Annie?

Elise puse două cuburi de gheaţă într-un pahar de cristal şi îşi turnă cu generozitate. Amestecă băutura cu degetul arătător şi apoi o dădu peste cap.

– Vreau doar sifon. O să-mi iau singură.

Apoi, se uită la Elise şi-i spuse:

– Şi acum, povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

Elise se întoarse să se uite pe fereastra maşinii, cu paharul într-o mînă şi batista mototolită în mîna cealaltă, iar apoi o privi din nou pe Annie.

– Bill m-a părăsit. Şi-a făcut bagajele şi a plecat.

Annie se opri pentru o clipă.

– Păi, era timpul s-o facă. De ce mai plîngi?

– Ce? Nu înţelegi? Sînt singură, Annie. Nu mai sîntem căsătoriţi, zise Elise. Sînt singură, repetă ea, pronunţînd încet fiecare cuvînt.

– Eşti căsătorită de mult timp numai cu numele, Elise. Şi te-ai chinuit destul. Ai fost singură de mult timp, aşa că nu mai contează. De ce te temi?

Elise se opri, încercînd să absoarbă judecata raţională a lui Annie. Bău din nou din pahar. Prea multă băutură, prea multă teamă, prea multă singurătate.

– Annie, se bîlbîi ea, căutîndu-şi cuvintele, mă tem că o să sfîrşesc ca Cynthia.

Annie îşi luă geanta de pe podea, o deschise şi scoase un plic. Apoi i-l dădu lui Elise şi o îndemnă.

– Citeşte!

Elise aşeză paharul în orificiul de pe braţul canapelei şi luă hîrtia din mîinile prietenei ei.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– Este o scrisoare pe care a scris-o Cynthia, înainte să se sinucidă. Am vrut să ţi-o arăt şi cred că acum este momentul cel mai potrivit.

Elise trînti plicul în poala lui Annie, ca şi cînd ar fi ars-o.

– Nu fi macabră.

Annie îi dădu plicul înapoi.

– Citeşte, o îndemnă ea. Dacă nu vrei să sfîrşeşti ca Cynthia.

Elise deschise plicul posomorîtă. Mesajul Cynthiei se tîrîse din mormînt şi-i făcea pielea de găină.

Annie aşteptă pînă cînd Elise termină şi-i înapoie scrisoarea.

– Deci, Elise, fără regrete. Ai scăpat exact la timp. Vreau să te duci acasă şi să scrii cu ruj pe oglinda din baie: „nu a fost destul de bun pentru mine".

Lui Elise îi veni să zîmbească.

– Chiar că n-a fost şi nici Aaron nu este destul de bun pentru tine.

– Aşa se pare. Însă este destul de bun pentru psihiatra mea.

Annie îi povesti pe scurt scena de la Carlyle.

– Ah, Annie!

Annie îi zîmbi, la rîndul ei.

– Ce planuri ai pentru tot restul zilei?

Elise ridică din umeri.

– O s-o vizitez pe mama mai tîrziu, azi după-amiază. Şi ar fi trebuit să mă întîlnesc la prînz cu Bill, dar...

Annie se ridică în picioare.

– Nu ştie deocamdată că ai descoperit că a plecat?

– Nu, am venit din Greenwich pentru prînz şi am trecut pe la apartamentul din oraş dintr-o toană. Probabil că intenţiona să-mi spună la masă... într-un loc public, bineînţeles, ca să nu fac o scenă.

– Atunci fă o scenă, Elise, o îndemnă Annie.

– Acum, n-aş mai putea nici măcar să stau la aceeaşi masă cu el. Sînt prea...

Îşi căută cuvîntul potrivit.

– Prea ce?

– Prea furioasă. Mă tem că, dacă îl văd, o să spăl cu el pe jos.

– Fă-o, Elise, dar nu la restaurant, unde poate să scape. Du-te la firma lui. Încolţeşte-l.

– Ca pe un şobolan? o întrebă Elise. Ca pe un şobolan ce este, îşi răspunse ea, singură.

Elise se înveseli la gîndul să-l umilească pe Bill la birou.

– Annie, ar crăpa dacă l-aş înfrunta acolo. Mi-ar plăcea tare mult, dar nu pot.

– O să merg cu tine şi o să aştept în maşină, se oferi Annie.

Rezemîndu-se de spătarul confortabil al canapelei, Elise se opri, se gîndi şi apoi îi dădu şoferului adresa de la biroul lui Bill. Se întoarse spre Annie.

– Sînt nervoasă, recunoscu Elise.

– O să te aştept. Voi fi aici. După aceea, o să fii fericită.

Elise se uită la prietena ei şi încercă să ridice din umeri, cu graţie.

– La toţi dracii! zise ea. Oricum, n-am nimic de pierdut.

Ticălosule, se gîndi ea şi rîse din toată inima. O să-ţi fac o surpriză, Bill. Pregăteşte-te pentru o mare surpriză. Doar n-o să dau înapoi. Oh, nu, indiferent ce ar fi spus mama, n-o să mă retrag ca un animal bătut. Annie aşa a făcut şi Aaron i-a frecat nasul în trădarea lui, aşa cum un stăpîn crud îşi bagă cîinele cu nasul în propriile

excremente. Annie are dreptate. N-o să-l las să triumfe.

Şi Brenda, în ciuda realismului şi limbajului ei spurcat, l-a lăsat pe Morty s-o părăsească şi a rămas practic falită, deşi el stă pe milioane. La fel ca şi Bill, s-a folosit de slăbiciunea soţiei sale în folosul lui. Cu excepţia lui Bill. Lui n-o să-i meargă cu mine. Nu sînt aşa de previzibilă pe cît a crezut el.

Şi-l imagină pe Bill în birou, pregătindu-se să o ducă pe ascultătoarea Elise la prînz, convins că o să scape uşor şi curat. Şi-l imagină acolo, în biroul pe care ea i-l decorase discret, în nuanţe de albastru, cu *William Taft Atchinson – Partner* scris pe uşă, cu litere aurite. Datorită *ei* devenise partener de afaceri şi nu doar un funcţionar oarecare la distinsa firmă de avocaţi *Cromwell Reed.* Parcă îl vedea azi, ascunzîndu-se în spatele uşii lambrisate, înconjurat de micile simboluri ale pasiunii şi puterii sale, acelea care simbolizau originea lui nobilă de WASP şi pe care le îndrăgea atît de mult. Dar momelile pentru raţe, sculptate de mînă, sacul din perete, pentru golf, ciocanele de polo[1], n-or să-l ajute azi. Şi nici biroul uriaş, de mahon, călimările de cristal sau colecţia de porţelanuri antice japoneze; nu, nici măcar poza ei, în ramă de argint, care stătea în colţul biroului.

Cînd maşina trase în faţa intrării impunătorului zgîrie-nori din Wall Street, Elise deschise portiera înaintea şoferului. Annie se aplecă pe fereastră cînd Elise se întoarse spre ea.

– N-a fost destul de bun pentru tine, Elise. La fel cum n-a fost nici Gil pentru Cynthia. Aşa că du-te acolo şi învaţă-l minte. Pentru noi toate.

– Este singura mea plăcere. Nu pleca, n-o să dureze mult.

Apoi Elise trecu hotărîtă prin uşile care se învîrteau

---

1. polo hipic

auzindu-le cum şuierau în spatele ei, atît de tare le împinsese. Cînd ajunse în ascensor, apăsă pe butonul patruzeci şi cinci.

Elise îl văzu pe Bill tresărind, cînd trînti de perete uşa biroului său. Se opri în prag, dominîndu-l cu statura ei, urmărindu-l cum se albea la faţă.

– Nemernicule. Dintre toate lucrurile dezgustătoare pe care mi le-ai făcut, acesta este cel mai josnic.

Se îndreptă spre biroul lui, cu mîinile în şolduri. Secretara lui Bill se fîţîia pe la uşă, neştiind ce să facă. Elise îi făcu semn să iasă, fără să se întoarcă şi trecu de prag, dar rămase să privească.

Elise îşi dădu la o parte părul de obicei perfect coafat şi-i spuse:

– Nu eşti suficient de bărbat să ai curajul să-mi spui în faţă că mă părăseşti? A trebuit să-ţi văd garderoba goală ca să aflu? Unde este bileţelul, Bill? Pînă şi Nelson Rockfeller a lăsat un bileţel, vierme ce eşti...

Văzu că i se umezise buza de sus. Încercă să-i vorbească şi, pînă la urmă reuşi, cu un glas ascuţit, speriat.

– Linişteşte-te, Elise. Hai să nu facem o scenă. Intenţionam să discutăm la prînz.

Probabil că se defectase încuietoarea, pentru că secretara nu reuşea să închidă uşa. Elise vedea cu coada ochiului secretarele care se adunau în hol. Bill le observase de asemenea.

– Hai să discutăm ca nişte oameni maturi, o rugă el.

– Maturi, zbieră ea, vrei să fii matur?

Bill îi făcu semn spre uşă, dar ea continuă:

– Au trecut aproape douăzeci de ani, Bill. Două decenii de minciuni, infidelităţi şi umilinţe. Te-am iubit. Ţi-am dăruit o casă, timpul meu şi cariera mea. Nu voiam decît să fiu normală şi poate să fiu iubită. Am fi putut să avem mult mai mult decît atît. Nu ţi-am cerut niciodată să-mi fii recunoscător, nu ţi-am scos ochii cu banii mei, nici măcar cînd ţi-am cumpărat locul în

această firmă. Am fost o soţie bună pentru tine. Şi merit mai mult.

Bill înconjură biroul, dar Elise îl urmă.

– Spune-mi un singur lucru, Bill, şi apoi o să plec. Vreau să ştiu neapărat. De ce acum? De ce acum, după ani de zile cînd îţi petreceai nopţile cu amantele şi femeile sunau în miez de noapte? După toate secretarele, menajerele şi chelneriţele? De ce acum?

Observă că încearcă s-o îndepărteze, dar o luă după el. Apoi, îi căzură ochii pe rama de argint şi se opri. Îi scosese poza şi, în locul ei, văzu faţa zîmbitoare a altei femei – mult mai tînără. I se părea vag familiară.

– De data aceasta m-am îndrăgostit, zise el.

Elise îl privi pentru o clipă şi apoi luă press-papiers-ul la care Bill ţinea atît de mult – două mingi goale de golf pe un suport de marmură – pe care i-l dăruise partenerul său de afaceri. Şi apoi cu degetele ei îngrijite, luă bilele şi aruncă marmura peste poza înlocuitoarei sale. Bill tresări cînd îi văzu mişcarea şi auzi zgomotul îngrozitor. Observă cum se face pămîntiu la faţă şi rămîne cu gura căscată.

Dar ea nu se clinti din loc şi nu clipi. Stătea nemişcată şi apoi, încet, zdrobi bilele şi le trînti pe biroul lui Bill.

În momentul acela, Don Reed, patronul firmei, intră zîmbind calm. Dar, înainte să apuce să scoată vreo vorbă, Elise se întoarse spre el şi îi spuse pe acelaşi ton cu care vorbise Mercedes McCambridge's în *Exorcistul:*

– Ieşi afară! şi el se supuse imediat.

Bill se sprijini de birou, ca şi cînd s-ar fi temut să nu cadă.

– Elise, te rog, nu este nici timpul, nici locul potrivit. Hai să discutăm mai tîrziu, acasă.

Detestă tonul lui implorator.

– Acasă? Care casă, Bill? Te-ai mutat. Nu mai avem o casă împreună, ai uitat?

Luă o crosă de golf din sacul sprijinit de perete şi,

cu o mişcare demnă de Babe Didrikson, zdrobi abajurul *Lalique* al lămpii de birou.

Bill o privea mirat.

Cînd îl roti din nou, sfărîmă cutia de sticlă *Imari*.

– Te-ai folosit de mine şi acum m-ai aruncat.

Şi, zicînd acestea, trînti crosa de golf pe podea, peste sticla spartă şi îşi croi drum prin mulţimea de avocaţi şi secretare care blocau uşa.

– N-o să scapi aşa cum crezi, Bill. Nu pot să te las, de data aceasta.

Cînd intră în ascensor, Elise îl auzi pe Don Reed, şeful comitetului executiv al firmei, spunînd:

– Bill, aş vrea să discut cu tine în biroul meu.

Elise bătu uşor la uşa dormitorului mamei sale, apoi o deschise încet. Asistenta medicală se ridică de lîngă pat, se întoarse şi zîmbi.

– Bună ziua, doamnă Atchinson. Tocmai vorbeam despre dumneavoastră.

Femeia se apropie de Elise şi îi spuse în şoaptă:

– Mă tem că nu-şi aminteşte că trebuia să veniţi. A trebuit să-i spun eu.

Apoi adăugă, bătînd-o pe Elise pe braţ:

– A fost cînd conştientă, cînd nu, biata de ea.

Pe urmă, ieşi pe uşă şi spuse:

– Chemaţi-mă, dacă aveţi nevoie de mine. Voi fi alături.

Elise se îndreptă spre mama ei şi puse mîna pe perna de satin, evitînd firul de plastic care atîrna din braţul îngrozitor de subţire al mamei sale. Nu ştia niciodată dacă o s-o găsească trează sau plutind în lumea viselor, în trecut.

O văzu deschizînd ochii, cînd o mîngîie pe obraz.

– Mamă, sînt Elise.

– Da, bineînţeles, este luni, nu-i aşa?

Elise răsuflă uşurată şi se aşeză.

– Exact, zise ea, zîmbind. Este luni, deci trebuie să apară Elise.

Apoi se aplecă, o sărută pe frunte şi îi spuse:

– Ce mai faci, mamă?

– Sînt bătrînă şi obosită. Dar tu ce faci, draga mea? o întrebă ea, studiindu-i faţa.

Şi eu sînt la fel de bătrînă şi de obosită, se gîndi Elise. Şi singură. Sper că nu arăt prea cumplit. Sper că nu poate să-mi citească singurătatea din privire.

– Sînt bine, mamă. Şi ţi-am adus ceva.

Ultima oară cînd venise, mama ei fusese agitată cînd Elise se prezentase. Plînsese şi spusese;

– Nu, Elise a mea este o fetiţă.

Băgă mîna în geantă şi scoase un pachet învelit în hîrtie maron. Desfăcu sfoara şi scoase fotografia cu ramă de argint. Spera că poza ei recentă o s-o ajute pe mama ei să-şi amintească de ea, o îndurera să n-o recunoască.

– Poţi să vezi fără ochelari?

– Bineînţeles.

Bătrîna se încruntă, încercînd să discearnă figura din fotografie – Elise stătea pe pajiştea casei sale din East Hampton.

– Tu eşti, ce frumos.

– Da, a fost făcută pe plajă, vara trecută. Cred că arăt destul de bine, nu-i aşa, mamă?

– Ai făcut-o pentru un film?

Elise îşi ridică brusc privirea.

– Care film? o întrebă ea.

– Văd că tot lucrezi pentru Hollywood, Elise. Ce loc îngrozitor. Ai grijă.

– N-am mai fost la Hollywood de ani de zile. De cînd eram foarte tînără, îţi aminteşti? Acum locuiesc aici, la New York. Nu mă duc nicăieri.

Mama lui Elise închise ochii şi clătină din cap, dintr-o parte într-alta.

– Îţi vor banii, Elise. Or să te pună să-i investeşti în filmele lor. Nu trebuie să faci asta, draga mea. Ar fi prea umilitor.

Elise se cutremură. Ştia că nu avea rost. Aceste

devieri de la realitate se petreceau fără voia mamei ei, ea voia să încerce.

– Mamă dragă, am fost la Hollywood cu mult timp în urmă şi acum m-am întors. Stau aici. Sînt mai mare ca vîrstă, mamă.

– Bărbaţii trăiesc pe seama femeilor frumoase de la Hollywood, continuă mama ei, fără s-o audă pe Elise, o femeie bogată şi frumoasă ca tine n-ar avea nici o şansă. Or să se folosească de tine, draga mea, şi or să-ţi spună că te iubesc. Dar este vorba de bani. Întotdeauna de bani.

Elise îşi înăbuşi un oftat şi apoi îi spuse:

– Sînt atentă, mamă, dar, uneori, cred că sînt prea atentă. Trebuie să risc.

– N-o să reuşeşti niciodată, Elise. Or să te umilească, or să-ţi ia banii şi apoi or să te arunce. Uite ce i-au făcut verişoarei tale, Barbara. Biata de ea, locuieşte tocmai în Africa, înconjurată de droguri şi îi iau banii.

Mama ei ridică vocea şi o privi intens pe Elise.

– Nu-i lăsa să te tragă în jos, draga mea, păstrează-ţi demnitatea şi onoarea. Este tot ce-ţi rămîne. Să faci întotdeauna doar ce se cuvine.

Elise se încordă, sperînd că mama ei nu observase. Ar fi foarte dezamăgită de mine acum, dacă ar şti. Şi oricît de mult tînjea după alinarea şi înţelegerea mamei ei, nu putea să-i spună de trădarea lui Bill şi de aventura ei de la *Carlyle*. Şi despre faptul că o viaţă onorabilă nu era o asigurare împotriva singurătăţii.

Se uită la mama ei care începuse acum să aţipească. Pleoapele ei subţiri se închiseră. Elise îi spuse foarte încet:

– Mamă, este tîrziu şi ar trebui să te odihneşti.

Elise puse fotografia pe noptieră, printre sticluţele cu medicamente.

– Ne vedem săptămîna viitoare. Vrei să fac ceva pentru tine înainte să plec?

Mama ei nu deschise ochii, dar murmură:

– Spune-i bunicului că vreau să mă plimb cu po-

ney-ul.

Elise se ridică şi o sărută pe obraz. Acum i se umpluseră ochii de lacrimi. În clipa aceasta se simţea mai singură decît se simţise vreodată, în viaţa ei...

– Da o să-i spun.

CAPITOLUL 12

Clubul soţiilor părăsite

Annie fusese suprinsă cînd Elise îi telefonase s-o invite la prînz, a doua zi, la *Le Cirque*. De ce la prînz? Şi de ce la *Le Cirque*? Deşi Elise avea mai mulţi bani decît orice femeie pe care o cunoştea, Annie ştia de asemenea că nu-i plăcea să-i risipească. La *Le Cirque,* o jumătate de chiflă costa şase dolari, iar un suc de grapefruit, doisprezece. Poate o făcea numai de efect, fiindcă nu avea de gînd să comande aşa ceva la aperitive, cînd erau atîtea bunătăţi.

Dar, dacă o surprinsese invitaţia, se arătă de-a dreptul şocată cînd Brenda o sunase să-i spună că şi ea era invitată. Annie stătuse la biroul ei, încercînd să-şi aştearnă cîteva rînduri pe hîrtie. Nu ştia nici măcar dacă intenţiona să scrie o poveste, un poem sau să ţină pur şi simplu un jurnal. De fapt, nu scrisese aproape nimic. Îşi propusese să stea aşa cîte o oră în fiecare zi, chiar dacă nu făcea altceva decît să fixeze pagina albă. Dar, slavă Domnului, cel puţin încerca. Problema era că, în clipa în care se aşeza, o cuprindea un val de deprimare, care îi tăia orice avînt. Cînd sună telefonul, întrerupînd liniştea amorţită, tresări şi apoi oftă uşurată.

– Ce zici, Annie? Elise m-a invitat la cină, la *Le Cirque*. S-a hotărît să se amestece cu vulgul?

– Habar n-am, îi răspunse Annie.

– Mă întreb dacă are legătură cu Bill. Nu ştiu dacă

ţi-am spus, dar am aflat de la Angela că a avut trei secretare în ultimul an. Le hărţuieşte. Spune că una din fete, care făcea practică vara la firma lor de avocatură, a jurat că şi-a fluturat sexul în faţa ei.

– Haide, Brenda. Despre asta vorbesc practicanţii de la *Comwell Reed*? Oricît ar fi de insistent, Bill este un bărbat atrăgător. Nu cred că are nevoie să recurgă la aşa ceva, ca să-şi facă rost de o femeie.

– Nu poţi să ştii ce îi excită. Şi, după părerea mea, toţi bărbaţii sînt nişte cîini.

Annie îşi simţi golul din piept.

Brenda simţise se pare, pentru că o întrebă:

– Cum ţi se pare fără Sylvie? Cu ce îţi umpli timpul?

– Sînt bine. Mă gîndeam să scriu un roman.

– Grozav! Şi eu am început unul, la colegiu.

– Serios?

– Da. Era *Război şi pace*, dar m-am plictisit să-l citesc.

Annie rîse. Brenda o amuza întotdeauna.

– Deci, cum rămîne cu prînzul? insistă Brenda. Ce motiv o fi avut să mă invite pe mine?

– Cine ştie? Cred că o să aflăm în curînd, oricum.

– Angela mi-a spus de asemenea că Elise a apărut ieri la *Cromwell Reed* şi a făcut o scenă teribilă.

Annie încercă din nou să-şi imagineze cum fusese, după ce Elise îi povestise în maşină. Şi surîse.

– Cum adică? întrebă ea.

– S-a dat în spectacol în biroul lui Bill de la *Cromwell Reed*. Şi pe hol. Şi unde mai pui că era îmbrăcată într-o rochie roşie de piele! Angela spune că s-a terminat cu mariajul lor.

– Ah, ce uşurare, zise Annie.

Se bucură de asemenea că Brenda aflase din altă parte.

– Doamne, a înghiţit atîtea mizerii, ani de zile. Oare ce a făcut-o să izbucnească acum? se întrebă Brenda.

Annie simţi cum i se adună mînia în suflet. Oftă, încercînd să se descarce. Modul în care se comportau bărbaţii era revoltător. De nesuportat.

– Cine ştie? Poate moartea Cynthiei, zise Brenda. Poate ultimul gest al lui Bill. Se pare că şi-a dus puicuţa la dineul firmei, noaptea trecută. Şi este o Van Gelder. Phoebe Van Gelder. Probabil că Bill se gîndeşte să-şi ia o moştenitoare mai tînără. Doar că tinerica se ocupă de cocaină.

– De unde ştii toate astea, Brenda? o întrebă Annie, pe jumătate iritată şi pe jumătate amuzată.

– Din ziarul *Post* de azi, recunoscu ea, ştii, era o ghicitoare, care suna cam aşa: „Care artistă frumoasă dintr-o familie de vază a făcut pe soţia la petrecerea firmei *Cromwell Reed?* Şi s-a jucat cu piciorul pe sub masă?"

Am dezlegat-o singură. Şi Duarto m-a lămurit în privinţa „nasului de turtă dulce"

– Biata Elise.

– Şi acum, Annie, spune-mi cu ce o să te îmbraci? Eu m-am îngrăşat prea mult, chiar şi pentru pantalonii mei largi.

– Haide, Brenda, ce fel de întrebare e asta?

– Una evreiască. Este una din cele patru întrebări care se pun de Paşte. Cu ce o să te îmbraci? De unde l-ai cumpărat? Cît a costat? Au şi mărimea mea?

– Foarte nostim.

– Deci, trebuie sau nu să-mi cumpăr ceva?

– Ştii ce a spus Emerson.

– Se pare că am uitat pe moment.

– Fii atentă la toate afacerile care te obligă să-ţi cumperi haine noi.

– Da, sau dă-ţi întîlnire cu un tip pe nume Spike. Ce dracu'. Vrei să ştii un tip ca Ralph Walde despre pantalonii largi şi lucruri de genul acesta? Ştii că tot timpul cît a locuit la Walden Rond a luat prînzul la maică-sa? Şi şi-a spălat rufele acasă? Zău.

– Brenda, Thoreau este cel care a locuit la Walden Rond, nu Emerson, zise Annie rîzînd.

Îi făcea bine să rîdă şi ştia că Brendei îi plăcea s-o audă.

– Haide, Brenda, o mustră ea. Oricît de rece ţi se pare Elise, este o femeie bună şi sînt sigură că suferă. Poate are nevoie de prietene. Aşa că fii serioasă.

– Sînt serioasă. Mă gîndeam să mă îmbrac cu adevărat bizar. Ça şi cînd Elizabeth Taylor ar participa la un bar mitzvah[1] în Hawaii. Nu ştiu de ce, dar, cînd sînt în preajma lui Elise îmi vine să vorbesc în idiş şi să mă îmbrac cu caftan. Dar nu mai intru în pantaloni şi mă apropii de problema fatală. Ştii ce vreau să spun, nu?

– Nu prea cred.

– Bineînţeles, slăbănoagă ce eşti. Aşa că o să-ţi explic. Cînd nu-ţi mai încap pantalonii largi trebuie fie să slăbeşti, fie să-ţi cumperi haine mai mari. Scump şi demoralizant, ca să mă exprim aşa, deci, prefer să mănînc. Dar dacă încerc să mi se potrivească lucruri care nu mă încap, este de asemenea demoralizant, aşa că mănînc. Bineînţeles, dacă-mi cumpăr haine noi, mai mari, înseamnă că o să mă încurajez să fiu lacomă, aşa că mănînc. Pînă acum n-am depăşit măsura 54, aşa că, întrebarea este, ce fac? Cumpăr ceva şi mai mare pentru *Le Cirque,* sau arăt ca un rahat?

– Brenda, îmi dai dureri de cap. N-ai vrea să te hotărăşti singură?

– Mda. Pe urmă, o să-mi spui că în sufletul meu este o persoană slabă, care tînjeşte să iasă la iveală. Aş vrea tare mult să fie aşa, pentru că aş avea jumătate din greutatea de azi.

În cele din urmă, stabiliră ca Brenda să nu-şi cumpere nimic şi să se îmbrace conservator, ceea ce era foarte bine pentru că Annie nu avea alt gen de haine.

Cînd Annie se duse pe jos la restaurantul *Le Cirque,* din Park Avenue, se trezi fără să vrea pe strada Seventhy-Sixth. De cînd îşi vizitase soţul la hotelul

1. Sărbătoare evreiască

Carlyle, ura strada aceea şi încerca s-o ocolească. În dimineaţă aceea, plecase de acasă de la ora opt şi nu se întorsese să se schimbe. Era dimineaţa cînd lucra la spital – foarte obositor, dar nu-i plăcea să-şi părăsească pacienţii. Aşa că rămase pînă tîrziu. Elise şi Brenda or s-o ierte. Dar, fiindcă întîrziase, fusese nevoită să se grăbească. Şi acum, trecu întîmplător pe lîngă hotelul lui Aaron şi se cutremură.

La New York era o dimineaţă senină, ca de primăvară, cu un cer albastru, de iunie, şi cu toate că era încă rece, ceva se schimbase în aer. Mirosea a primăvară cu aromă de vară. La *Le Cirque*, Annie fu salutată de Sirio, geniul celebrităţilor. Cunoştea starea materială a fiecărei femei bogate care cina în oraş şi le aşeza la mese, conform importanţei lor. Acum, zîmbi cordial şi o conduse la Elise, care stătea deja la una din mese, în holul care era considerat, în mod surprinzător, locul cel mai bun. Era evident că se bucura de mare trecere. Lui Annie nu-i plăcuse niciodată acest restaurant, din cauza decoraţiunilor din cristal şi a tonalităţilor albastre, prea formale pentru prînz, dar trebuia să recunoască acum că i se potrivea lui Elise, care stătea relaxată, ca şi cînd s-ar fi aflat pe o scenă. Şi era într-adevăr o scenă. Vizavi de ea îl văzu pe Brooke Astor cu două femei pe care Annie nu le cunoştea. Elise îi făcu semn cu mîna cînd o văzu pe Annie şi o sărută fără să-i atingă obrajii, cînd se aşeză lîngă ea. Apoi îşi luă paharul şi zîmbi.

– Un Martini? Sau preferi nişte apă minerală franţuzească?

Vocea ei părea ciudată, aproape mecanică.

– Un alb, îi spuse Annie chelnerului. Elise, te simţi bine?

– Da, cît se poate de bine în starea în care mă aflu. Cred că în termeni medicali se numeşte „grav, dar stabil"

Ridică paharul.

– Dar îmi iau medicamentul. O agitaţie la uşă anunţă intrarea Brendei. Era îmbrăcată în ceva foarte mare şi foarte roşu, cu un decolteu împodobit cu pene. Mă

bucur că am convins-o să se îmbrace conservator, se gîndi Annie.

– Sper că este o specie pe cale de dispariţie, pentru că merită să moară, murmură Elise.

Nici lui Annie nu-i plăceau blănurile şi penele, dar răsuflă uşurată cînd văzu că erau sintetice. În ce dracu' se îmbrăcase Brenda? Annie se uită pe furiş la Elise care părea netulburată. Elise n-ar face niciodată observaţii în public oaspeţilor săi.

– Bună, Brenda.

Elise zîmbi binevoitor şi se asigură că toată lumea auzise cum îşi salutase invitata. Numai generaţii întregi de *savoir faire*[1] îi conferiseră această încredere în sine, se gîndi Annie. Ea trebuia adesea să facă un efort de voinţă, ca să nu se simtă stînjenită de Brenda.

– Bun, deci gaşca s-a adunat, surîse Brenda veselă. Despre ce dracu' este vorba?

Elise nici nu tresări măcar.

– S-a întîmplat ceva, răspunse ea şi Annie remarcă ce dur suna glasul ei.

Annie şi Brenda se uitase la Elise, aşteptînd-o să continue.

– Mi se pare că s-a tulburat echilibrul lucrurilor şi trebuie corectat.

Elise se uita de la una la alta.

– Propun să facem ceva.

– Ce vrei să spui? o întrebă Annie.

– După cum ştiţi, Bill m-a părăsit şi ştiţi de asemenea ce se spune despre o femeie înaltă.

Zîmbetul lui Elise era la fel de amar ca vocea ei.

– Îmi pare aşa de rău, Elise.

– Brenda, acum n-am nevoie de compasiune. Am ales un loc public, ca să nu izbucnim în lacrimi. Dacă o să vreau un soţ, o să-mi cumpăr unul, mai tîrziu. Dar,

1. descurcăreţii (fr.)

între timp, vreau să facem dreptate.

– Spune-mi la cine să ne repezim, Elise, zise Brenda. Hai să punem mîna pe tîrfuliţa de Van Gelder.

Elise o privi cu reproş pe Brenda.

– Te-am chemat aici pentru că am considerat că nu eşti proastă deloc, zise ea. Cred că nu ai înţeles bine. Nu-mi pasă de noile lor trofee, adică de femeile cu care umblă. Ci de ei – Gil Griffin, Morty, Aaron şi Bill. Mai ales Bill. Trebuie să plătească pentru ce au făcut şi vreau să găsim un mijloc de a egala scorul. Trebuie să demonstrăm societăţii că nu ne lăsăm aruncate la gunoi. Trebuie să facem ceva. Avem posibilităţi financiare, inteligenţă, relaţiii şi imaginaţie. Hai să-i facem să plătească.

Annie se gîndi din nou la scrisoarea Cynthiei pe care o avea şi acum în poşetă. Nu reuşise s-o pună deoparte, la fel cum nu reuşise să şi-o alunge din minte. Poate, dacă întreprindea ceva să egaleze scorul şi să se răzbune pe Gil, va fi mai bine.

– Eu sînt pentru, zise Brenda, luînd lista de preţuri. Dar n-am putea să comandăm mai întîi de mîncare?

După ce plecă chelnerul, Brenda întrebă:

– Discutăm despre răzbunare, aşa ca în filme, sau cum stau lucrurile?

– Nu chiar răzbunare. M-am gîndit la ceva mult mai sofisticat. Cum ar fi încercarea de a face dreptate, zise Elise.

– Grozav. Mie una mi-a plăcut întotdeauna codul lui Hammurabi „Ochi pentru ochi" sună frumos. Sau ce-aţi spune despre o catastrofă în masă? Adunaţi la un loc, i-am lega, ne-am pune măşti şi ne-am vopsi în culorile războiului; mie îmi stă foarte bine cu pene, zise Brenda şi apoi vom încerca să-i ruinăm pe rînd. Este ca şi cînd ai castra cîini – ca să nu mai facă necazuri pe viitor. De fapt, este o soluţie umană. Am pune capăt intoxicării cu bestosberon.

– Castrare.

Elise se opri, ca şi cînd ar fi luat în calcul posibilitatea, cu adevărat.

– Tentant, dar murdar, hotărî ea. Mult prea murdar.

– Aşa faci întotdeauna, critici. Atunci, care este ideea ta grozavă, Elise?

Ascultînd discuţia prietenelor ei, mintea lui Annie o luă razna. Răzbunare? Dreptate? Doar nu vorbeau serios, se gîndi ea. Sigur, trebuie să ne unim eforturile, dar ceea ce propune Elise era violent, drastic. Nu, îşi spuse ea, nu asta îşi dorea.

Deodată, lui Annie îi veni o idee. Poate ar trebui să formeze un club, un comitet de acţiune al soţiilor părăsite, care să se susţină unele pe altele. Şi să se răzbune într-un fel pe Gil. În felul acesta n-am mai fi atît de singure, se gîndi ea. Toate trei avem suficiente motive să fim furioase.

Le studie pe Elise şi pe Brenda. Două prietene atît de diferite, dar, în realitate, asemănătoare. Erau amîndouă cinstite, te puteai bizui pe ele şi apreciau adevăratele valori. Păcat că nu se plăceau una pe alta. Annie zîmbi. Cine, în afară de ea, ar fi putut crede că Brenda, o fată grasă, crescută în Bronx, cu tată italian şi mamă evreică şi Elise, superba moştenitoare a două averi uriaşe ar putea avea ceva în comun?

Dar Annie simţea că aşa era. Sufereau amîndouă, ascunzîndu-şi durerea în autodistrugere – Brenda mînca, iar Elise bea. Dar, dacă nu puteau să facă faţă propriei lor dureri şi furii, poate se vor libera prin Cynthia. Toate trei se puteau uni din compasiune pentru ea, îndreptîndu-şi mînia împotriva lui Gil. Poate vor trece la acţiune în numele ei şi-l vor înfrunta pe Gil. Trebuia măcar să afle că ele ştiau ce îi făcuse.

Şi, după aceea, poate, vor fi în stare să se confrunte cu propriile lor situaţii. Brenda este bolnavă de bulimie, din cauza lui Morty, se gîndi Annie. Şi acum este cît pe ce să-şi îndepărteze amîndoi copiii de ea, fiindcă se amestecă în vieţile lor şi îi pisează cu telefoanele. Iar Elise devine din ce în ce mai tristă şi mai reţinută. Trebuie să-şi dea seama ce efect distrugător are Bill asupra ei.

Dar eu? se gîndi Annie. Cum rămîne cu furia mea

împotriva lui Aaron? Dar o voce, în adîncul sufletului ei, îi spunea: „Nu este la fel de rău ca ceilalţi". Totuşi, avea nevoie de prietenele ei. Fiindcă era o adevărată sinucidere să trăiască aşa.

Poate sinuciderea Cynthiei o să aibă un impact pozitiv. Annie ştia că încearcă prea mult să transforme răul în bine, să vadă partea luminoasă a lucrurilor dar poate de data aceasta o să meargă. Ideea i se părea prea grozavă ca să n-o pună în practică. Puteau să formeze un grup de întrajutorare, la fel ca acela al mamelor cu copii afectaţi de sindromul Down.

Elise se aplecă şi le zîmbi.

– Ei bine, poate o să-i castrăm fără să vărsăm nici o picătură de sînge.

Îşi înălţă sprîncenele diaabolic, în timp ce Annie şi Brenda o ascultau atente.

– Hai să găsim punctul vulnerabil al fiecăruia. Fiecare din ei are cîte o slăbiciune. Şi apoi să-i lovim. Să-i pedepsim. Bill, de exemplu. Cred că este foarte mîndru de virilitatea lui. Sau îşi urăşte mama...

– Nu trebuie să fii Freud ca să-ţi dai seama de asta.

– Atunci, să-l ajutăm să se desfăşoare. Să fie lovit de vreo femeie sau două. Poate o să angajăm cîteva fete s-o facă. Ceva de genul ăsta, propuse Elise.

Annie văzu că Brendei îi plăcea ideea, dar ea nu era convinsă. Doamne, i se părea mai rău decît îşi imaginase. Ideea ei de formare a unui grup bazat pe căldură, prietenie şi întrajutorare se risipi în aer.

– Nu ştiu, Elise, începu ea să şovăie.

Prietena ei începu din nou.

– Fii atentă. O să-ţi explic ce vreau să spun. Acum o generaţie sau două, lucrurile stăteau cu totul altfel, în cazul unui cuplu căsătorit. O.K., poate că soţul era cel care aducea banii în casă şi el făcea regulile. Dar regulile impuse de societate spuneau că, dacă era un om decent şi voia să se bucure de respectul celorlalţi, trebuia să fie însurat, să nu divorţeze. Iar acest fapt îi conferea femeii o anumită poziţie pe care se putea baza.

Dar dacă bărbatul încălca această regulă, îşi primejduia propria sa carieră. Societatea îl eticheta drept un ticălos. Iar cea care se căsătorea cu el după ce încălca această regulă era de asemenea respinsă şi ostracizată. Prin urmare, nu puteai să te foloseşti de o femeie cumsecade ca de un tub de pastă de dinţi, pe care să-l arunci după ce se goleşte, aşa cum a aruncat-o Gil pe Cynthia şi Bill pe mine.

– Sau Morty, o aprobă Brenda. Deşi nu dădeam prea mulţi bani pe capul lui, oricum.

– Să vă arăt ceva, continuă Elise.

Băgă mîna în geantă şi scoase fotocopia unui articol dintr-o revistă.

– Ah, Doamne, doar n-o fi unul din articolele alea cu „ajută-te singur". Ai milă de noi! o rugă Brenda.

– Nu, nu-i aşa ceva. Este numărul de luna trecută al revistei *Fortune*, pentru numele lui Dumnezeu.

Elise întinse numărul din mai şi le arătă poza lui Carolyne Roebim.

– Se întîmplă pretutindeni. Bărbaţii cu succes în afaceri îşi schimbă soţiile cu altele mai tinere şi mai arătoase. Ia ascultaţi: „trofeul îi face pe oamenii de afaceri de cincizeci şi şaizeci de ani să se simtă că pot concura sexual cu bărbaţi mai tineri"

Se uită la Brenda şi la Annie.

– Mi se pare foarte potrivit pentru noi.

Apoi continuă:

– „Eliberaţi de stigmatul divoului, aceşti bărbaţi aşteaptă să se refacă" Ia ascultaţi, acum este vorba de familia Forbes.

Îşi drese glasul.

– „Omul de afaceri de azi nu se simte împlinit fără o altă nevastă, mai înaltă, mai blondă şi mai tînără. Ea este simbolul succesului său. În loc să stigmatizeze un bărbat care divorţează, societatea modernă consideră că o a doua soţie este mai degrabă o mare realizare. Ba chiar o necesitate."

Elise se opri şi le privi pe celelalte două femei peste

ochelari. Aştepta.

– Acest articol a fost scris înainte sau după ce Malcolm a părăsit-o pe Libby? o întrebă Brenda pe un ton sec.

Mama lui Elise – fusese bună prietenă cu prima doamnă Forbes.

– Hai zău. Nu este nici o noutate, adăugă Brenda. Societatea a fost întotdeauna împotriva femeilor. Nu s-a schimbat nimic.

– Nu asta este ideea!. exclamă Elise, nu vă daţi seama ce departe s-a ajuns cînd o revistă a oamenilor de afaceri recunoaşte tendinţa şi decretează o normă? Doar nu citez din *Spy*. Pentru numele lui Cristos, este o publicaţie serioasă, la fel ca şi *Doonesbury*, care tratează acelaşi subiect.

Aruncă furioasă alt ziar pe masă.

– Şi ce ai vrea să facem, mă rog? Să ne îmbrăcăm în costume de luptă şi să patrulăm pe străzi? Să le ucidem pe Georgette Mosbacher şi Carolyne Roehm? Ar fi o plăcere, dar nu ştiu dacă ar merita să-ţi petreci viaţa alături de Jean Harris pentru ele, zîmbi Brenda. Bineînţeles, s-ar putea să mă înşel.

Annie ştia că lui Elise care se dusese în Madeira, nu-i plăcea să se discute de scandalul iscat de directoarea şi doctorul dietetician Scarsdall. Dar oare Brenda ştia?

– Crezi că Jean Harris m-ar putea ajuta să slăbesc? o întrebă Brenda, inocentă. Poate ar merita, într-adevăr.

Annie observă ca Elise începea să-şi piardă răbdarea.

– Încetează, Cynthia a murit. Nu-ţi dai seama cît de serios a devenit totul?

Îşi muşcă buzele, să-şi oprească tremuratul.

– Ce te costă să spui „destul"? Nu înţelegi? Nu este vorba doar de Cynthia! Ci de noi toate! Nu înţelegi? strigă ea. Ne scurgem pe zi ce trece spre neființă, din cauza lor. Societatea spune că este în ordine.

Annie interveni.

– Am mai puţine motive decît oricare dintre voi să mă înfurii. Aaron n-a fost la fel de rău ca Morty şi Bill.

– Mda, aşa crezi tu, zise Brenda.

– Ba nu, aşa crede el, o contrazise Elise.

Apoi se opri.

– Aş vrea să propun o moţiune spre aprobare. Cred că este timpul să trecem la acţiune. Haideţi să-i distrugem pe aceşti bărbaţi. Psihic, financiar şi social. Să avem grijă ca mariajele lor să eşueze, afacerile să meargă prost şi să-i părăsească prietenii. Ei ne-au distrus. Să vadă şi ei cum este. Acesta este planul: să spălăm cu ei pe jos.

– Îmi place, spuse Brenda. Dar poate nu este suficient de dur.

Se întoarse spre Annie.

– Tu ce crezi?

– Nu sînt sigură, zise ea uimită. Sper că glumiţi, nu-i aşa? Fie glumiţi, fie aţi înnebunit.

Annie o privi pe Elise, dar prietena ei nu schiţă nici un zîmbet.

– Elise, Brenda, oare am înţeles bine? Vreţi să vă răzbunaţi? Să ne distrugem foştii soţi?

– Da, zise Elise, foindu-se pe scaun. Oare pe cine am auzit eu spunînd: „Doar cei slabi caută să se răzbune, cei tari vor să facă dreptate"? Propun să formăm Clubul soţiilor părăsite.

Elise luă linguriţa de cafea şi bătu cu ea în masă, oficial. Apoi se uită la Annie.

– Eşti alături de noi?

Annie rămase tăcută.

– Haide, nu fi aşa de bleagă, o îndemnă Brenda.

– Da, răspunse ea tristă, încuviinţînd din cap.

– Deci se acceptă propunerea de formarea Clubului soţiilor părăsite.

– Ura! exclamă Brenda.

Cele trei femei ridicară paharele şi ciocniră vesele.

– Şi acum, continuă Elise în noul ei rol de preşedinte, cineva trebuie să ia cuvîntul şi să sublinieze scopurile clubului. Brenda?

– Eu vreau să spălăm pe jos cu ticăloşii noştri de soţi.

Apoi, privind-o cu subînţeles pe Annie, continuă:

– Să-i distrugem pe toţi. Vreau să-l văd pe Morty falit. Ştiu că este lucrul care l-ar durea cel mai mult.

Preşedinta se întoarse apoi spre Annie.

– Annie?

– Vreau ca Gil să-şi piardă influenţa. Să nu mai aibă putere şi poziţie socială.

Elise se grăbi să-şi exprime dorinţa.

– Iar Bill să rămînă impotent. Să se termine cu rolul lui de amorez.

Annie se lupta cu cel de-al doilea gînd al ei – ca o fată bună, ce era. Apoi oftă şi spuse:

– Şi vreau să-l văd pe Aaron părăsit; trădat şi părăsit.

Elise zîmbi, încîntată.

– Bravo, zise ea. Iar mîine seară o să ne privim ţintele adunate într-un singur loc, la spectacolul de binefacere dat pentru ajutorarea victimelor SIDA. Ca nişte raţe în bătaia puştii. Va fi începutul sfîrşitului lor.

– Sau, ca să ne exprimăm altfel, sfîrşitul noilor lor începuturi, spuse Brenda.

Ciocniră paharele şi toastară din nou.

– Pentru noi, zise Elise. Pentru soţiile părăsite.

– Să fie! exclamă Annie zîmbind. Nu s-ar putea ca motto-ul nostru să fie: „Nu înnebunim, ci ne răzbunăm"?

– Oh, te rog, o imploră Brenda, nu s-ar putea să facem şi una şi alta?

CAPITOLUL 13

Plecăciuni în faţa banilor

– *Tout* New York, *tout* New York, dragă! spunea Gunilla Goldberg, în timp ce stătea în faţa intrării sălii de bal de la *Pierre,* privind mulţimea şi lăsîndu-se privită.

Gunilla era, cum ar spune francezii, o femeie „de o

anumită vîrstă" dar, în cazul ei, nu puteai determina acea vîrstă, graţie chirurgiei estetice, machiajului, regimului şi exerciţiilor fizice. Părul ei blond, de culoarea şampaniei, era pieptănat stil paj şi prins la spate cu o clamă de diamante în formă de arc, care devenise semnul ei distinctiv. Ca de obicei, era îmbrăcată într-o rochie superbă, în seara aceasta, de la casa de mode *Lacroix,* din mătase grea, cu o fustă amplă, din catifea neagră, care începea de la genunchi. Ochii ei căprui erau scoşi în evidenţă de genele vopsite, iar spîncenele arcuite îţi dădeau impresia că este mereu mirată.

Soţul ei, Sol Goldberg, bancherul, intrase deja în salonul sclipitor, dar Gunilla o aşteptă o clipă pe noua şi tînăra ei prietenă, Khymer Mallison să-şi facă apariţia, în timp ce Gunilla sorbea scena. Sala de bal *Pierre* avea trei candelabre mari de cristal, suspendate în centru, iar faţetele din cristal austriac sclipeau în mii de culori. Flori, trandafiri albi şi nemţişori se aflau în mijlocul fiecărei mese, ţîşnind în sus ca nişte uriaşe fîntîni florale. Aplicele de pe pereţi luminau bronzul, machiajele şi bijuteriile perfecte. Paharele se atingeau în clinchete cristaline, chelnerii şerpuiau prin mulţime. Ringul de dans începuse să se umple. Gunilla ştia că era cel mai bun moment să-şi facă apariţia.

Era cea de-a patra petrecere anuală de binefacere pentru victimele SIDA şi veniseră cei mai importanţi oameni din New York. Societatea mafiotă a femeilor reuşise să vîndă mesele. Alinarea SIDEI era o temă prea la modă ca să lipseşti, se gîndi Gunilla. Intuise de la început.

Cele trei săptămîni la Vevey meritaseră, îşi spuse ea. Pielea ei sclipea proaspătă, în rochia *Lacroix,* fără spate. Se întoarse spre Khymer, protejata ei cu cîţiva zeci de ani mai tînără, şi zîmbi, expunîndu-şi dinţii perfecţi.

– Acum, o să-ţi arăt cum se face, zise ea mieros şi se îndreptă spre ringul de dans, dînd din cap şi zîmbind

celor importanţi.

– Ia te uită pe cine a adus *le chat*[1], murmură Melanie Kemp, decoratoarea de case de lux, prietenei şi partenerei sale de afaceri, Susan.

Multe din femeile născute în societatea newyorkeză continuau să-şi bată joc de franceza afectată a Gunillei, de aparamentul ei exagerat de dichisit, de hainele ei exagerat de elegante. În spate, îi spuneau şi acum „ursul Gummi", din cauza poveştii – mincinoase, mai mult ca sigur –, potrivit căreia îşi cunoscuse primul soţ cînd era prostituată şi se îndrăgostise de ea după ce îşi scosese dantura, să-l satisfacă. De atunci, se recăsătorise de două ori, întotdeauna cu bărbaţi mai bogaţi şi mai mici de statură. Acum, devenise o persoană importantă în circuitul social al petrecerilor de binefacere, care reprezentau un mod de viaţă. Şi nimeni nu mai îndrăznea să-i spună „ursul Gummi" în faţă. Muncise din greu şi îşi ocupase locul cuvenit în societatea newyorkeză. Şi, dacă se zvonea totuşi că soţul ei, Sol, era interesat de altă femeie, societatea aştepta să vadă cum vor evolua lucrurile.

– Da, a sosit, zise Susan, o brunetă cu un aspect cabalin, dar drăguţă. Şi este cu Khymer Mallison.

– Vrei să spui cu „căţărătoarea" Mallison, nu? o întrebă Melanie, răutăcioasă.

Melanie şi Susan îşi vopseau părul blond la acelaşi salon, patronat de Gunilla. Acum îl frecventa şi Khymer. De fapt, urmau toate sugestiile Gunillei, de la coafură, la gimnastică aerobică, practicată sub îndrumarea lui Bernie şi Roy. O întîlneai pretutindeni. „Căţărătoarea". De aceea o porecliseră aşa în *Pagina şase,* săptămîna trecută. Toţi din New York citeau ziarele de scandal, dar numai cei foarte siguri de poziţia lor socială recu-

---

1. pisica (fr.)

noşteau. Iar Susan şi Melanie se încadrau amîndouă în acastă categorie: aveau moşteniri de familie, soţi din înalta societate şi meserii amuzante. Era grozav de distractiv să fii plătită ca să cheltuieşti banii altora.

– Ah, eşti răutăcioasă pentru că l-a angajat pe Duarto, şi nu pe tine, o tachină soţul lui Susan, Charles.

Era adevărat că fetele încercaseră să semneze un contract pentru a decora noua casă din oraş a familiei Mallison şi nu reuşiseră.

– Cred că Khymer este foarte drăguţă, foarte energică.

– Ah, scuteşte-mă, te rog, spuse Susan, dîndu-şi ochii peste cap. Deci Gunilla a format-o pe Shelby Cushman şi a trecut acum la Khymer?

Gunilla era renumită pentru faptul că le adopta nouvenite şi le ajuta să se lanseze în societate. Cei răutăcioşi spuneau însă că îşi consolida poziţia, făcîndu-i pe noii îmbogăţiţi să-i fie datori. Toţi ştiau că ultima ei protejată era Shelby Cushman, soţia lui Morty Cushman, cel care îi făcea atîta reclamă la vînzările cu amănuntul. De fapt, în timp ce Susan o urmărea, Gunilla îi făcu semn lui Khymer spre Siberia socială, o masă sub balconul sălii, în timp ce ea se urcă pe podium şi se aşeză lîngă Shelby Cushman care era însoţită de importantul ei soţ.

– Gunilla arată bine, recunoscu Melanie.

– Este şi normal. O mie de maimuţe şi-au dat glandele pentru ea.

– Acolo a fost? Eu credeam că s-a dus să se reculeagă într-o mănăstire zen.

– Da, da, înseamnă că tu mai crezi şi în iepuraşul de Paşte. Hai, maturizează-te, Melanie. Trezeşte-te şi miroase Shaliniar-ul.

Susan se întoarse şi se uită dincolo de ringul de dans, la cealaltă masă.

– Apropo de zen, iată-l în personaă. El este cu adevărat ce ai putea numi „tînăr şi energic", Charles, îi spuse soţului ei.

Kevin Lear era frumos, înalt, bine clădit, vestit şi ca actor şi ca budist zen. Într-un oraş ca New York-ul, unde toţi erau blazaţi în privinţa filmelor, el era o vedetă după care oamenii întorceau capul. Traversă salonul şi se îndreptă spre masa principală, împingînd-o pe logodnica lui, un fotomodel de douăzeci şi unu de ani. Îşi ţinea mîna pe spatele ei gol, dezvelit de decolteul care se întindea pînă la fund. Mulţi ochi erau atraşi spre acest cuplu atrăgător. Annie, care stătea la o masă, în partea din faţă a sălii, se întoarse să-i privească. În timp ce-i studia, văzu că două din degetele vedetei dispărură în fundul fetei.

Foarte interesant, se gîndi Annie. Foarte zen. Se gîndi la variaţiunile temei zen: Ce înseamnă sunetul unei mîini? Oare acum o să dea mîna cu oamenii cu degetele acelea? Îşi feri ochii şi se concentră asupra mesei ei. Era încîntată să vadă că fiul ei, Chris, discuta cu Jerry Loest despre o filmare publicitară complicată. Brenda asculta atentă în timp ce Jerry explica ce costisitor era să faci publicitate unei afaceri noi. Deşi îşi făcea vînt cu evantaiul, Annie o auzi spunînd:

– Morty s-a îmbogăţit oricum. Şi prietena ei ştia ce vorbea.

Poate fusese o greşeală să vină la această petrecere. Ea una abia mai suporta. Oare Aaron o să apară? Va veni cu Leslie? Se întrebă dacă toţi din jurul ei ştiau cît de proastă şi oarbă fusese.

Dar, la urma urmei, nu se putea ascunde la nesfîrşit şi era o cauză bună, se gîndi Annie, deşi ajunsese să dispreţuiască asemenea manifestări. Numai bîrfe şi plictiseală. O deprima că aceşti oameni talentaţi, cu bani, nu puteau face altceva mai bun decît să se distreze.

Se uită în jur, pentru a nu se ştie cîta oară. Unde era Aaron? Cercetă salonul de bal. Unele cupluri dansau, dar majoritatea stăteau la mesele lor şi discutau. Primul fel fusese deja servit şi acum chelnerii, încărcaţi cu tăvi grele, se învîrteau printre ei. Masa la petreceri de acest gen era întotdeauna lipsită de interes. Oameni nu veneau să mănînce, decît ca în junglă. Şi aici era o adevărată junglă, se gîndi ea.

Apoi, se uită dincolo de Chris, Jerry, soţia lui, Elise şi senatorul la cele două locuri de la masă. Cine nu sosise încă? se întrebă ea.

Cynhtia cumpărase aceste locuri, la insistenţele lui Annie. Şi în agitaţia înmormîntării, uitase complet. La fel ca Brenda şi Elise, se pare. Pînă acum. Annie o privi pe Brenda, care îşi muşca buza, şi se albi la faţă. Nu mai este printre noi, dar nu am uitat-o, se gîndi Annie, ironizîndu-se. Au trecut numai două săptămîni şi sînt atît de prinsă de noua mea viaţă, încît am uitat practic de Cynthia. Îşi desprinse privirea de la scaunele goale şi i se umplură ochii de lacrimi.

– Ah uite! exclamă Duarto, care stătea lîngă Brenda.

Se pare că băuse mai mult decît de obicei în noaptea aceasta, se gîndi Annie. Dar ştia că iubitul lui murise cu cîteva luni în urmă. Şi veselia lui i se părea disperată. Semăna mai mult a nefericire. Îl privi pe Duarto cum studia un nou-venit şi fluiera apreciativ.

– Ia te uită ce cowboy, zise el, cu un pronunţat accent spaniol.

Annie se întoarse să-l vadă pe Oscar Lawrence, designer-ul renumit pentru luxoasele lui haine gen vestul sălbatic care se urcase pe podium şi se aşezase cu soţia lui. Fruntea îi era brăzdată de o cicatrice prinsă în copci.

– Am auzit că a avut un accident la polo, zise Brenda.

– Mă rog, interveni Duarto, lingîndu-şi buzele. El spune că a căzut de pe cal în timp ce vîna în Virginia. Dar eu am aflat că nu s-a accidentat nici la polo, nici la vînătoare.

– Şi atunci cînd, la dresaj? întrebă Annie.

– Nu, draga mea. În timpul copulaţiei. Se regula cu un armăsar, în propriile sale grajduri şi se pare că animalului nu i-a plăcut.

– Ah, Duarto!

Annie se uită la Chris, dar era absorbit în conversaţie cu „unchiul" său Jerry. Eunice, soţia lui Jerry, chicoti.

– Jur că am auzit de la unul din servitorii lui, zise Duarto. Ce plăcere. Dar s-a zvonit demult că lui Oscar îi plac senzaţiile tari.

– Duarto, oftă Brenda Cushman, uneori mă tem că viaţa trece pe lîngă mine.

– Mai bine aşa, decît să ţi-o ia înainte, îi spuse el, sorbind din pahar. Nu vezi cîte operaţii estetice au femeile astea?

Lui Annie nu-i venea să rîdă. De fapt îi era silă de atîta cinism. Seara aceasta avea două scopuri: să adune fonduri pentru tratarea maladiei SIDA şi să-l onoreze pe Gil Griffin. Se spunea că ar fi contribuit cu o sută de mii de dolari. În program erau listaţi toţi participanţii şi sumele donate, dar Annie ştia din experienţă că majoritatea cifrelor publicate nu erau adevărate. Khymer Mallison, de exemplu, era trecută cu douăzeci şi cinci de mii de dolari, dar Duarto le spusese că îşi donase mobila veche şi trecuse această valoare umflată. Totuşi, se vor striga nişte bani şi Annie se gîndea că era oricum mai bine decît nimic. Cît despre Gil Griffin, oricît dăduse, n-o făcuse sigur din motive caritabile. Era pur şi simplu o investiţie bună. Annie se ocupa de mult timp de petrecerile de binefacere ca să ştie că o sută de mii de dolari nu erau suficienţi să-şi cumpere o

masă la majoritatea balurilor de caritate, dar balul anual pentru ajutorarea victimelor SIDA era o arenă relativ nouă – de numai patru ani - aşa că investise unde se vedea.

Gil Griffin era elegant şi distins, recunoscu ea, flancat în centrul mesei de noua şi tînăra sa soţie, Mary Birimingham şi de Gunilla Goldberg, matroana balurilor. Stătea cu capul într-o parte, cum obişnuia, şi primea felicitările celor care-l periau. Aceasta va fi o seară de felicitări şi autofelicitări. Annie ştia prea bine. Dar adevăratul scop al serii era să joace jocul New York-ului; să arate ce aveau şi să se compare cu alţii care aveau la fel sau mai mult. Locul gol de la masă, al Cynthiei, părea un reproş mut.

Societatea newyorkeză evoluase faţă de trecut cînd nu era nimeni în afară de grupul Celor Patru Sute. Vedeai aceiaşi oameni la fiecare serată: averile vechi, averile noi, scăpătaţii veniţi din Europa, nobili de mică importanţă. Uneori, ascendenţele se estompau sau se amestecau, dar feţele rămîneau aceleaşi. Cînd o căsătorie din înalta societate eşua, era greu s-o iei de la capăt în faţa unui asemenea public. Annie ştia prea bine acest lucru. Se uită din nou prin sală, întrebîndu-se unde era Aaron.

Duarto se aplecă peste masă. Îi studia pe Kevin Lear şi pe frumoasa sa însoţitoare. Fuseseră clienţii lui. Şi una din obligaţiile unui decorator din înalta societate era să-şi distreze clienţii, să-i invite la petreceri şi să-i prezinte oamenilor potriviţi.

– Cînd stă cu mine în Connecticut o săptămînă, uită de diafragma femeilor, le mărturisi el. I-am spus că poate face doar sex anal dar a refuzat, susţinînd că doar avocaţii sînt concepuţi aşa, rîse Duarto.

Apoi se întoarse s-o salute pe Sally Snow, altă clientă de-a sa.

Era îmbrăcată într-o rochie verde, ca otrava, mulată

pe corp, din jerse de mătase cu cîteva rînduri de volane la gît.

- *Ciao, cara.*

Se sărutară reciproc, fără să se atingă şi, cînd se îndepărtă, spuse în şoaptă:

– Este însuşi şarpele din grădina raiului. Se spune că n-o să mai poată purta niciodată o rochie scurtă sau un costum de baie. Din cauza cicatricilor.

– Oricum, a meritat să plătească acest preţ, oftă Brenda Cushman, uitîndu-se la sînii şi la stomacul ei imens. Cît crezi că ar putea să taie din grăsime? întrebă ea.

Annie ştia că Brenda ţinea un nou regim şi putea să mănînce numai fructe tropicale. Lua de asemenea nişte pilule speciale, făcute din usturoi pisat şi enzime de papaya.

– Am slăbit şase kilograme, dar miros ca un ananas sicilian, îi mărturisi ea lui Annie.

De partea cealaltă a mesei, se afla Elise cu bătrînul senator din Maryland, Roland Walker. Unchiul lui Elise, Bob Bloogee, aranjase în ultimul minut să fie însoţită de vechiul său prieten văduv. Elise părea suplă, destinsă şi reţinută ca întotdeauna. Însă senatorul Walker era îmbrăcat într-un costum demodat, care îi era prea strîmt şi avea o ploaie de mătreaţă pe umeri. Elise se gîndi la camera 705, la sărutările delicioase ale tînărului aceluia, la îmbrăţişarea lui. Elise prinse privirea lui Annie, îşi ridică o sprînceană şi îi făcu semn spre masa alăturată cu o uşoară înclinare a capului.

Bill Atchinson stătea acolo cu Phoebe Van Gelder şi familia Van Gelder, împreună cu alţii, printre care Celia Reed, soţia uscată şi bătrînă a patronului firmei *Cromwell Reed,* unde lucra Bill Atchinson. Annie uită la Elise şi zîmbi. Ani de zile această femeie vulgară o plictisise pe Elise la petreceri. Acum, Annie era încîntată s-o vadă pe Celia şoptind ceva la urechea lui

Bill. Era una dintre puţinele femei care reuşea să enunţe pe un ton plictisitor chiar şi cea mai savuroasă bîrfă. Nu fu nevoie să fie atentă ca să audă vocea urîtă, stridentă a Celiei.

– Ei bine, au anunţat logodna, deşi toţi ştiu că este homosexual. Din cauza titlului, bineînţeles, Lally vrea ca fiica ei să fie Prinţesa Guliano. Petrecerea trebuia să înceapă, adică oaspeţii se aşezaseră la masă, cînd au descoperit că fugise cu naşul. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? îi spuse ea lui Bill şi celorlalţi de la masă.

Familia Van Gelder părea plictisită, iar Bill se mulţumi să încuviinţeze din cap.

– Dar Lally ar fi trebuit să-şi dea seama că este un impostor. Nu există prinţi veneţieni. Doar conţi. Toată lumea ştie asta, pufni Celia Reed.

Elise şi Annie îşi înăbuşiră zîmbetele.

Elise îi spusese lui Annie că Celia era fiica unui barman din Cincinnati şi se mai lustruise abia după ce se măritase cu Donald Reed, membru al unei vechi familii newyorkeze. Annie se întrebă dacă toată lumea din Cincinnati cunoscuse ascendenţa nobilimii veneţiene.

Elise se strîmbă, îi aruncă o privire lui Annie şi îşi înălţă ochii în tavan. Apoi rîseră amîndouă.

Brenda însă nu rîdea. O studia pe Shelby, care stătea lîngă Morty, la masa principală. Şi eu arăt ca o chiftea siciliană, se gîndi ea. Chiar şi cînd stătea jos, Brenda îşi dădea seama ce suplă era Shelby. Oftă. Cînd îl cunsocuse pe Morty, era la fel de suplă ca Shelby. Timpul însă, îşi spusese cuvîntul. Dar oare cum reuşesc să se menţină toate aceste femei? se întrebă ea.

Dar, de fapt, numai femeile erau suple. Majoritatea bărbaţilor peste treizeci şi cinci de ani erau supraponderali. Brenda se gîndi o clipă la acest fapt. Chiar şi în cazul de faţă, bărbaţii deţineau puterea. Nu conta că

aveau chelie şi burtă. Dacă erau bogaţi, puterea era de partea lor. Nu avea importanţă cum arătau.

În schimb, femeile... Se uscaseră toate, ca nişte beţe de chibrituri. Se uită la Elise, care cîntărea acum mai puţin decît în adolescenţă. Dar, bineînţeles, se gîndi Brenda, n-am văzut-o niciodată să ia mai mult de trei sau patru îmbucături la o masă şi nu mînca niciodată desertul. Iar Annie număra tot timpul caloriile şi făcea exerciţii. Ce viaţă! Dar, în timp ce îi studia pe cei adunaţi, observă că nici una din celelalte femei de vîrsta ei nu pierduse bătălia cu kilogramele în plus atît de evident ca ea. Îşi privi din nou pieptul şi stomacul voluminos. Ce n-aş da să pot îmbrăca o rochie de gata şi să nu fiu umilită de ticăloasele de vînzătoare. Să ies din ocean fără să alerg să mă acopăr cu un prosop. Da, şi să pot să-mi ridic piciorul drept paralel cu podeaua. Dar nu pot şi ce-i cu asta? încercă ea să se liniştească.

Soţul tău a părăsit o femeie grasă pentru una slabă, asta este problema. Brendei puţin îi păsa de părerile oamenilor din jur, dar ştia că, atunci cînd o comparau cu Shelby, îşi spuneau doar că Morty Cushman o părăsise pentru că este grasă. Şi gîndul acesta o întrista. Iar cînd Brenda se întrista... Cînd dracu' ne mai aduce de mîncare? se gîndi ea, uitîndu-se după chelneri.

De partea cealaltă a mesei, Elise închise ochi pentru o clipă şi se întrebă dacă o să reziste pînă la sfîrşitul serii. Băuse deja singură sticla de şampanie mediocră pe care le-o dăduseră. Poate, dacă ar dansa. Dar senatorul nu se deranja, aşa că o să bea în continuare.

Elise ştia că Bill era capabil aproape de orice, dar Phoebe Van Gelder nu era exact genul lui. Stătea lîngă Bill, tînără, drăguţă şi plictisită. Bijuteria şi rochia erau oribile. Oare în ce se îmbrăcau femeile din ziua de azi? Phoebe părea la fel de blazată de petrecere ca

Elise.

Îl auzi pe Bill care se întoarse de la Celia spre Phoebe.

– Presupun că n-ai vrea să dansezi cu mine?

Apoi adăugă:

– Adică nu ştiu dacă îţi place să valsezi?

– Îmi place, dar numai cu partenerul potrivit, îi spuse ea.

– Şi cine ar fi acela? o întrebă el.

– Bărbatul care m-ar lua pe sus.

Elise îi studia cum se privesc fix. Oamenii de la celelalte mese îi studiau de asemenea. Apoi, încet, Bill întinse mîna dreaptă şi o apucă pe Phoebe de talia ei îngustă. O trase spre el şi apoi o tîrî pe ringul de dans.

– Ei bine, nu-i aşa că este romantic? o auzi Elise pe Celia.

– Foarte, o aprobă soţul ei.

Elise sorbi ultimul pahar de şampanie. Fără o băutură adevărată, o să mor, se gîndi ea. O să se ducă la toaletă ca să plece de la măsuţa asta îngrozitoare. Felurile principale de mîncare se terminaseră. Acum, nu mai urma decît desertul. Îşi ceru scuze senatorului şi se ridică.

În timp ce cobora scara, Annie Paradise o strigă încet din spate.

– Elise, aşteaptă-mă.

– Mă duceam la toaletă, spuse ea luînd-o de braţ pe Annie. Dar acum o să mă duc la bar, dacă vii cu mine. Trebuie să mi-i alung din gînd pe barbarii de la masa alăturată. Şi pe senator. O fi el vestit pentru discursurile din Senat, dar astă-seară n-a scos nici o vorbă.

După ce se aranjară şi lăsară cîte un dolar femeii care se ocupa de toaletă, traversară holul şi se duseră în café-bar-ul *Pierre,* trecînd de scaunele înalte, din mahon. Annie se uită la tavanul pictat în ulei şi la ferestrele

mici, cu o formă ciudată. Elise devenise deodată autoritară. Era imposibil să-i rezişti. Ochii ei de vedetă căpătaseră o strălucire pe care timpul n-o ştersese. Bărbaţii întorceau capetele după ea. Elise era încă frumoasă, se gîndi Annie. Este învăluită într-un aer de importanţă, mister sau ceva anume, care pluteşte în jurul ei ca un nor.

La bar, comandă o vodcă dublă, iar Annie vin alb.

– Ei bine, spuse Elise, nu-mi pare rău că biata Cynthia a pierdut această petrecere. Este destul de oribil să ai un soţ care te înşeală. Nu este nevoie să-ţi mai fluture cuceririle pe sub nas. Bine cel puţin că Aaron n-a apărut cu doctoriţa lui.

Elise se cutremură. Era prea umilitor să pomenească de Bill şi de Phoebe.

– Iar acum, Gil şi Mary Birmingham sînt în fruntea bucatelor, de parcă ar fi un prinţ.

Elise clătină din cap.

– Sînt curioasă să ştiu pe cine a rugat Cynthia s-o însoţească?

– Pe Roger Trento, îi spuse Annie.

– Cine este? Nu cred că am auzit de el.

– Instructorul de tenis de la club, îi răspunse Annie şi o văzu pe Elise strîmbîndu-se.

– Nu-i de mirare că s-a sinucis, murmură Elise şi mai comandă de băut.

Pentru o clipă, Annie se gîndi la comentariul lui Elise. În afară de Chris, ea nu mai avea decît o singură opţiune pentru noaptea aceasta. Maurice Dingman, un prieten de-al lui Jerry Loest, ras, plicticos şi cu douăzeci de ani mai mare ca ea. De unde şi-ar fi găsit un bărbat care s-o însoţească, dacă n-ar fi fost Chris?

– Mai bine mă întorc la fiul meu.

Oftă, o sărută pe Elise şi se ridică să plece. Dar se opri brusc, sprijinindu-se de bar.

Pe una din banchetele mici, aliniate de-a lungul

peretelui, stăteau Aaron şi Leslie Rosen. El era îmbrăcat în frac, cu eşarfă albă de mătase, cu franjuri, înfăşurată neglijent în jurul gîtului. Părul, pielea şi dinţii îi sclipeau în timp ce zîmbea. Annie zăbovi o clipă să-i studieze, iar apoi se întoarse, aşa cum o învăţase tatăl ei să facă, dacă asista la un dezastru. Urcă treptele cafenelei şi ieşi în hol. Apoi, ţinîndu-se strîns cu mîna de balustradă, alergă pe scări pînă în sala de bal.

Controlează-te, se gîndi ea. Doar ştii că acum are propria lui viaţă. Încetează. Trebuia să te aştepţi să-i vezi împreună, la un moment dat. Mai bine mai devreme decît mai tîrziu. Comportă-te normal, îşi porunci ea, în timp ce traversă sala.

Cînd se aşeză la masă, văzu că Duarto continua să vorbească.

– Nu facem decît să ne închinăm paralelor, oameni buni, spunea el. Nu-l onorăm pe Gil Griffin, ci paralele lui.

– Ce anume? întrebă Chris.

– Paralele lui, adică *dinero,* banii. Totul se reduce la bani. Nimeni nu se preocupă de victimele SIDA, de cei bolnavi sau fără adăpost. Cel puţin nimeni dintre aceşti oameni. Din oraşul acesta. Petrecerile acestea au ca substrat banul. Cine îl are şi cine îl dă.

I se umpluseră ochii de lacrimi.

– Nimănui nu-i pasă că Richard a murit. Nu l-a vizitat nimeni.

Se întoarse spre Brenda.

– În afară de tine, *cara.* N-o să te uit niciodată pentru ce ai făcut.

Duarto ridică mîna Brendei şi i-o sărută. Apoi, i se adresă lui Annie.

– A venit să-l vadă în fiecare zi. I-a cumpărat fructe, carne şi *lasagna.*

Îşi şterse ochii şi se întoarse spre Brenda.

– Eşti o bucătăreasă groaznică, îi spuse el.

– Ştiu, dar mă străduiesc, îi răspunse ea, bătîndu-l pe mînă.

Acum, cei de pe ringul de dans erau rugaţi să se întoarcă la mesele lor, să-şi termine desertul, să se facă linişte şi să se aşeze pe scaune. Era timpul discursurilor. De pe podium, Robert Hazzenfus luă microfonul. Fondase cîteva spitale municipale, şase clinici şi alte aşezăminte medicale. Iar acum făcuse alt gest filantropic: se zvonea că, într-una din camerele locuinţei sale enorme, amenajase un cabinet ginecologic complet. Unii oameni jurau că veneau în fiecare săptămînă două prostituate, iar la cea îmbrăcată ca asistentă medicală asista în timp ce el o examina pe cealaltă. Annie se îndoia că povestea era adevărată, dar zvonurile, persistau.

Elise se uită la Annie şi la Brenda, şi, în timp ce toţi erau atenţi la masa principală, îi arătă cu mîna ei graţioasă pe Bill, Morty, Aaron şi Gil şi spuse în şoaptă:

– Pentru soţiile părăsite.

Celelalte două îşi ridicară simultan paharele, ca şi cînd ar fi repetat acest episod.

– Doamnelor şi domnilor, vă rog, spuse Hazzenfus. Mă bucur că vă distraţi, dar haideţi să ne amintim motivul pentru care ne aflăm aici, în noaptea aceasta.

Conversaţia încetă, cu excepţia mesei principale, unde Gunilla Goldberg continua să-i şoptească lui Shelby Cushman.

– O vezi pe Perseus Paglevi? o întrebă ea.

Shelby privi în aceeaşi direcţiea.

– Este femeia aceea slăbănoagă, în negru?

– Toate sînt slăbănoage şi în negru, draga mea. Acesta este New York-ul. Mă refer la cea care stă lîngă Pat Buckley.

– Adică tipa cu figura de arăboaică sau irlandeză? o întrebă Shelby, cu accentul ei sudic, moale.

– Niciodată, absolut niciodată să nu-i spui unei persoane arăboaică, draga mea, clătină Gunilla din cap. Este de prost gust. Nu uita că el a inventat cuvîntul arian.

Shelby încuviinţă din cap, însuşindu-şi reproşurile. Mai avea atîta de învăţat.

– Ce-i cu ea?

– Şi-a micşorat sînii. De trei ori. Pe viitor, să ţii minte un lucru: de două ori este limita pentru oricare parte a corpului. Altfel, rişti să te trezeşti cu sindromul Michael Jackson. Oricum, nu i-a reuşit operaţia şi acum nu mai are sfîrcuri. Este cel mai ciudat lucru pe care l-ai văzut vreodată. A pierdut unul şi atunci medicii au hotărît că este mai simetric să i-l scoată şi pe celălalt. Acum îşi lipeşte proteze din latex, ca să se vadă pe sub haine. Eu foloseam acelaşi adeziv pentru gene false. Este oribil. Mă întreb dacă pătează rochiile. Sînt foarte mulţumită că sprîncenele acelea nu se mai poartă. Soţul meu – nu Sol – cel de-al doilea, le ura.

Se opri, ca şi cînd s-ar fi gîndit.

– Mă ura şi pe mine bineînţeles.

Shelby chicoti. Gunilla îşi arcui sprîncenele, îşi îngustă ochii şi continuă:

– Ascultă, draga mea. Chiar dacă eşti din Sud, nu cred că eşti proastă. Doar l-ai prins în mreje pe Morty Cushman şi să nu-mi spui că ţi-a fost uşor cu ticălosul ăsta grăsan. Te plac. Vreau să te ajut. Aşa că ţine minte: toţi bărbaţii urăsc femeile. Fără excepţie. Cînd întîlneşti unul crezi că este o excepţie şi te îndrăgosteşti, este timpul să faci o cură balneară, timp de o săptămînă, să-ţi restabileşti nivelul zahărului în sînge.

După ce zise acestea, se întoarse spre Robert Hazzenfus şi continuă să vorbească. Îl tot lăuda pe Gil Griffin. Doamne, se gîndi Gunilla, toţi ştiau că este un ticălos deosebit, într-o lume plină de ticăloşi obişnuiţi. Se uită la soţul ei, Sol, şi se întrebă dacă era adevărat

că ultima lui legătură amoroasă era primejdioasă. Copiii erau prea mari s-o protejeze acum; aşa că va trebui să se protejeze singură. Se întoarse spre Shelby şi îşi continuă lecţia.

– Bineînţeles, şi reciproca este valabilă, adică toate femeile îi urăsc pe bărbaţi. Aceasta este baza civilizaţiei, după cum ştim prea bine.

Îşi luă poşeta, o deschise, scoase rujul ei roşu, *Paloma* şi îşi unse buzele cu grijă. Dar, deşi se ruja cu grijă, pasta roşie crăpa în zeci de dîre subţiri, ca o pînză de păianjen care-i radia din gură. Faptul că putea să se machieze de faţă cu cinci sute de oameni o uluia pe Shelby. O privi împietrită, pînă cînd Gunilla termină şi îşi ridică privirea spre ea şi spre mulţimea sclipitoare.

– Toţi ne urîm unii pe alţii, draga mea. Să nu uiţi niciodată asta.

CARTEA A DOUA

SOŢII SE SPERIE

CAPITOLUL 1

Înţelegerea îndrăgostiţilor

Trei sau patru din bărbaţii-ţintă ai Clubului soţiilor părăsite se adunaseră la ceai. Ceai! se gîndi Morty Cushman. Al dracului de elegant. Ca şi această societate mixtă. Mda, *Federated Funds Douglas Witter* era impresionantă. Nu putea nimeni să nege acest fapt. Bineînţeles, se gîndi Morty, cheltuiseră destul ca să fie impresionantă. Aceşti tipi ştiau cum s-o facă şi o făceau bine. Jefuiau văduve şi orfani din timpul războiului. Se uită la Gil Griffin şi la Bill Atchinson. Nişte ticăloşi ai Revoluţiei americane.

De fapt, afurisita de cameră arăta ca şi cînd ar fi fost construită atunci. Era lambrisată în lemn negru, lucios, pînă la jumătatea pereţilor şi restul era acoperit de tapet în dungi, crem cu albastru, pînă la tavan. În centrul încăperii se afla o masă lungă. cu un candelabru uriaş din alamă, cu vreo douăzeci de braţe, care susţineau nişte afurisite de lumînări. Da, lumînări adevărate! Era o piesă veche de la afurisitul de magazin de antichităţi *Washington's* sau ceva de genul acesta. Bineînţeles, în tavan erau îngropate discret lumini electrice. Podelele erau închise la culoare, de asemenea din lemn lustruit, ca într-o casă adevărată. Dar cel mai afurisit din toate era faptul că întregul apartament era la al şaizeci şi optulea etaj din cele o sută douăzeci ale Wall Street-ului, iar ferestrele îţi ofereau o superbă privelişte a portului New York. Asta dacă ar fi fost nişte ferestre autentice, pentru că nu erau – geamul era opac. Cît rafinament: să ai resursele financiare necesare să creezi un apartament cu ambianţă colonială, în vîrful unui

zgîrie-nori şi apoi să ignori priveliştea. Aveau clasă, ce mai.

Întreaga echipă se adunase să sărbătorească oferta. Stocul de acţiuni al lui Morty Nebunul era acum – chiar în această clipă – negociat de Marele Consiliu de administraţie. I se părea de necrezut. Morty se bucurase de succes şi ţinuse piept tuturor, ca un luptător de stradă, dar aceşti tipi erau cu totul altfel. Nişte animale! Morty auzise destule lucruri despre tacticile lor. Se ghidau după sloganul „repede-te la gît" şi o făceau cu mult rafinament. Tocmai acesta era paradoxul care-l fascina pe Morty.

Se uită prin cameră. Gil stătea în capul mesei, privindu-i pe ceilalţi ca un afurisit de împărat, cu capul uşor înclinat într-o parte, ascultînd-o pe soţia sa, Mary Birmingham, care stătea lîngă el şi-i şoptea la ureche. Oare de unde găseşte un costum care să i se potrivească atît de bine? se întrebă Morty. Ştia că este nevoie de ceva mai mult decît de bani. Probabil că avea eleganţa în sînge, o moştenise. La fel ca forma perfectă a capului lui Gil, părul blond, care arăta şi mai frumos la bătrîneţe, cînd se amesteca cu cel cărunt. Şi gîtul. Morty îl invidia. Gîtul lui Gil îi ţinea bărbia proiectată înainte, dîndu-i un aer integru. Morty observă ochii albaştri, de oţel, ai lui Gil clipind pentru o clipă, cînd îşi duse degetul arătător la buze şi încuviinţă din cap spre Mary. Morty continuă să-i studieze pe ceilalţi.

Vreo doisprezece turci tineri, toţi în cămăşi albe, imaculate, şi costume călcate, cenuşii sau bleumarin erau aşezaţi în jurul mesei. Părul lor – dacă aveau – era dat pe spate, iar ochelarii – dacă purtau – sclipeau. Cravatele erau plictisitoare – din mătase, cu modele mici, roz, roşii sau galbene. Se numeau „cravatele puterii" Toţi păreau bogaţi şi curaţi. Bogaţi şi curaţi. Morty recunoştea, în sinea lui, că nu părea a fi nici una, nici alta. Era gras – îşi vedea umbra uriaşă zilnic şi cum se îmbrăca într-un costum, îl şifona. Totuşi, se gîndi el în timp ce scoase un trabuc, se afla aici.

Se afla aici pentru că merita; pentru că era deştept; şi pentru că – trebuia să recunoască – avusese noroc. Călărea purtat de valul anilor '80 şi, pentru el, valul fusese foarte înalt. Stătea la această masă cu şaizeci şi una de milioane de dolari în buzunar şi se simţea foarte bine. Cristoase, se gîndi el, plutind de fericire, sînt probabil cel mai bogat dintre aceşti afurisiţi.

Să fii atît de bogat era mai bine decît orice pe lume, mai bine decît să mănînce, mai bine decît un meci, şi chiar mai bine decît sexul.

Aceşti oameni îl fascinau. Trebuia să recunoască şi asta. Erau nişte oameni cu adevărat puternici, care puteau transforma visurile în realitate. Cînd îi venise ideea să se lanseze pe picior mare, discutase cu cîteva bănci de investiţii. Aceştia se uitaseră la cifre şi îi întorseseră spatele fără să se uite înapoi. Dar Gil sesizase potenţialul. Se pare că nu-l interesase că nu erau bani gheaţă sau că era vorba de o expansiune exagerată. Spusese că-i plăcea ideea. Apoi, Gil Griffin, care nu făcuse niciodată nimic în viaţa lui, nu-şi murdărise mîinile şi nu vînduse nici un ac în viaţa lui, se aşezase la masă cu Morty şi îi spusese că o să-i facă publicitate. Dar o să-l coste, bineînţeles – acţiuni în valoare de patruzeci şi două de milioane. Iar firma de avocatură a lui Bill va primi alt pachet, de cinci milioane. Era aproape dublu faţă de ofertă, bani obţinuţi din sudoarea lui Morty, în numele lui Morty, dar trebuia să recunoască acum că aceşti tipi se descurcaseră grozav. Erau nişte genii!

– Am vrut să marchez această încheiere încununată de succes a ofertei, spunea Gil, cu ceva care să reflecte atît delicateţea necesară pentru a o realiza, cît şi frumuseţea unei oferte care ar putea fi numită o adevărată „înţelegere între îndrăgostiţi".

Audienţa, formată din avocaţi însetaţi, agenţi intermediari şi afacerişti, zîmbi apreciativ. Gil le captase atenţia şi ţinea în mînă o mică telecomandă, care-i permitea să deschidă uşile, să lase ecranul pentru vizionarea filmelor, să micşoreze intensitatea luminii, să ia

legătura cu paza, să sune administraţia sau personalul de serviciu, ca să intre să-i servească.

– Nu cred că trebuie să vă reamintesc că felul în care ne-am ocupat de afacere ne-a permis să obţinem o sumă impresionantă pentru *Federated Funds Douglas Witter*, iar acest fapt înseamnă un Crăciun fericit pentru noi toţi.

Răsună un murmur apreciativ.

Morty ştia că de Crăciun se dădeau prime, adesea de două ori cît salariile uriaşe ale acestor tipi.

– Şi o dovadă de apreciere pentru toţi cei care au muncit din greu, zise Gil.

Discret, doi bărbaţi împrăştiară cutii albastre *Tiffany*. Morty întinse mîna după cea legată cu fundă albă, dar, cînd observă că nimeni nu schiţase vreun gest, renunţă.

Mă rog, îşi aminti el, Gil este mai bogat decît mine. Oare cîte afaceri de acest gen o mai fi încheiat?

După discurs, Gil se întoarse, apăsă un buton pe telecomandă şi uşile biroului se deschiseră. Două japoneze în costume tradiţionale stăteau în prag. Îi făcură o plecăciune adîncă lui Gil şi apoi intrară, începînd imediat un fel de ceremonie complicată. Spălau vase şi le umpleau din nou mişcîndu-se cu încetinitorul parcă. Era cea mai mare plictiseală la care asistase vreodată. Se uită nervos la *Rolex*-ul de aur, cu cadran încadrat cu diamante. Îi era foame şi îi venea să facă pipi. Spera să se termine mai repede.

Îl studie peste masă pe Bill Atchinson. Tipul părea fascinat, dar era atît de înnebunit după femei, încît le-ar fi privit oricum. Morty ştia că se încurcase acum cu o artistă nebună şi Dumnezeu ştie ce o privea făcînd. Morty ştia însă că viaţa înseamnă mai mult decît sex. De fapt, el prefera să se ducă la un meci, cu vecinii. Sigur, femeile îşi aveau importanţa lor. Bineînţeles, aveai nevoie de o soţie ca să pătrunzi în asemenea cercuri. Dar trebuia să fie una rafinată. Şi Shelby era. Ea ar şti ce făceau japonezele alea afurisite.

O cunoscuse într-o galerie de artă din Soho unde

decoratorul acela homosexual, Duarto, îi dusese pe el şi pe Brenda, să cumpere ceva pentru pereţi. Shelby îl ajutase, iar apoi, cînd primise un obiect interesant, îl sunase pe Morty, nu pe Duarto sau pe Brenda. Băuseră ceva, apoi luaseră cina împreună iar ea îi vorbise despre ce dorise – despre propria ei galerie, despre genul de magazine pe care ar vrea să le deschidă. Acum pregătea o expoziţie Ed Schlossberg, evreul care se căsătorise cu fiica lui John Kennedy şi îi cunoştea pe toţi şi pe toate.

Acum avea propria ei galerie de artă, de fapt, galeria lui Morty, şi pregătea o expoziţie cu lucrările nebunei de Phoebe Van Gelder. Morty ştia că l-ar ajuta să pătrundă în lumea aceea, care-l fascina şi-l ameţea în acelaşi timp. Dacă o să se joace cu băieţii cei mari, nu-i strică să se mai şlefuiască. De exemplu, n-ar fi rău să priceapă rahatul acesta cu japonezele. Ce se petrecea, oare, pentru numele lui Dumnezeu?

Terminaseră, în sfîrşit. Gil se ridică, făcu o plecăciune şi chelnerii apărură cu cărucioare mobile, încărcate cu mîncare. Grozav. Morty nu se omorîse niciodată cu băutura, dar îi plăcea să mănînce.

Însă, cînd căruciorul veni lngă el, să se servească, se trezi în faţă cu nişte bucăţi hidoase. Nu era un tip religios, dar ştia ce prefera şi acest peşte crud şi excremente de balenă nu erau pe gustul lui. Mîncare afurisită, pentru homosexuali. Shelby ştia că nu trebuie să-i bage pe gît asemenea rahat. Nu gusta nici măcar din păsărica femeilor, ce Dumnezeu!

Se întoarse spre tipul distins cu mutra inteligentă, de lîngă el, care îşi umpluse deja farfuria.

– Bun, nu? îl întrebă Morty.

– Cel mai bun, îi răspunse ticălosul.

Aşa credea el.

Apoi, se întoarse spre tipul din partea cealaltă. Era Stuart Swann, unul din tipii distinşi, dar neeficienţi din vechea gardă. Era singurul care nu se arătase atît de entuziasmat. De fapt, părea dezgustat. N-avea decît. În

spatele lor, începu să bată o pendulă veche.

– Acesta era ceasul familiei mele, spuse Stuart.

Morty ştia că toată afurisita de companie fusese a familiei lui. Mare scofală. Şi acum ce este de capul tău? Morty ura averile vechi. Gil Griffin le luase şi le sporise. Aşa trebuia să faci.

Oamenii se ridicaseră şi se mişcaseră prin jur, aşa că îi făcu semn chelnerului să plece şi se ridică şi el. Bill vorbea bineînţeles cu una din gheişe. Morty îl citise de la început că era cam serios, dar lucra la cea mai mare firmă de avocaţi din oraş şi asta îi dădea importanţă. Şi făcea ca afacerile lui Gil să pară cu adevărat solide. Şi, în afară de asta, putea să-l manevreze. Era un avocat de paie. Foarte convenabil.

Între timp, Gil Griffin şi Mary Birmingham se apropiaseră de cealaltă gheişă. Morty se îndreptă spre ei, la fel ca majoritatea celor din cameră. Parcă erau nişte căţei, se gîndi, conduşi de Gil, şi Morty ştia că aşa era în viaţă, dacă nu erai conducătorul haitei. Se duse la ei.

– Frumoasă petrecere, îi spuse el lui Gil.

Dădu din cap spre Mary care stătea mereu lîngă el, agăţîndu-se de fiecare vorbă a lui. Dar aşa făceau toate.

– Foarte frumoasă, repetă Morty.

– Îţi mulţumesc. Ţi-a plăcut ceremonia ceaiului? îl întrebă Gil.

Deci, asta fusese. Morty o văzu pe Mary aruncîndu-i o privire soţului ei. De ce ticălosul ăsta îşi bătea mereu joc de el?

– Da, a fost grozavă. Inedită.

– În colaborările pe care le-am avut cu japonezii, am observat cîtă atenţie acordă detaliului. Precizia lor vine din filozofia zen. Iată de ce îmi place ceremonia ceaiului – fiecare acţiune este programată şi executată perfect. La fel cum a fost oferta noastră.

Morty se mulţumi doar să încuviinţeze din cap. Zen, pe dracu'!

Dar se vorbea mult despre interesul manifestat de Gil faţă de japonezi. Aşa că afurisita asta de ceremonie

a ceaiului era un rahat. Fusese citat recent în *Business Week*, unde afirmase că diverse firme japoneze sînt puse pe fapte mari, răspîndind fel de fel de zvonuri despre o aşa-zisă răzbunare pentru Pearl Harbour. Tipul ăsta avea o mulţime de idei trăsnite. Morty se întrebă dacă nu cumva era totul un ecran de fum, cu el nu se ştia niciodată.

Ca în scandalul care izbucnise înainte să se însoare cu Mary. Cînd presa începuse să urle, negase totul, afirmînd că erau doar prejudecăţi masculine, împotriva unei femei tinere şi talentate. Susţinuse că nu există nimic între ei. Era doar mentorul ei. Era însurat de douăzeci de ani. Revistele de femei preluaseră subiectul şi Asociaţia naţională a femeilor sau una din grupările acelea aiurite îi luase un interviu lui Mary Birmingham despre acest subiect, la conferinţa lor anuală.

Dar ceea ce l-a şocat pe Morty a fost că, atunci cînd Gil a divorţat, a anunţat, peste trei luni, că acum începuse să întreţină relaţii cu Mary. Aşa că i-a păcălit pe toţi. Şi a obţinut ceea ce a vrut. Mary stătea lîngă el, în timp ce ceilalţi cîini se gudurau pe lîngă amîndoi. Morty îl aproba. În fond şi el procedase la fel.

Îi păcălise pe toţi. Brenda habar-n-avea care era averea lui. O cumpărase cu nimic. Cristoase, avocatul lui, Leo Gilman, cîştiga mai mult ca ea.

Da, îşi spuse Morty. Aş putea juca în echipa lui Gil. Poate voi fi chiar la fel de bun ca el.

Bill Atchinson, abandonat de gheişă, li se alătura. Bine – acum Morty putea să pomenească de Shelby şi de galeria ei, fără să se teamă că va fi tratat de sus. Banii schimbau lucrurile. Nu ca atunci cînd era cu Brenda. Putea s-o ducă oriunde pe Shelby şi să fie acceptaţi.

– Am auzit că expoziţia lui Phoebe se înfiripă.

Bill zîmbi.

– Aşa se pare.

Phoebe Van Gelder era nebună de legat, după părerea lui Morty, dar era de asemenea o Van Gelder, îi

cunoştea pe toţi şi se bucura de aprecierea presei. Era slăbănoagă, bizar îmbrăcată, dar nu putea să nege că avea o ascendenţă impresionantă. Iar arta ei conceptuală, sau cum dracu' s-o fi numit, se bucura de succes în Soho, dar nu fusese prezentată în nici o galerie selectă. Pînă acum. Nici Bill, nici familia Griffin nu întreţinuseră relaţii sociale cu Morty, dar se gîndea că ar putea profita de expoziţia lui Phoebe ca să lanseze cîteva invitaţii la cină. Şi pe urmă, poate, va deveni o obişnuinţă. Tipii aceştia din interior se ajutau întotdeauna unul pe altul. Ori de cîte ori devenea disponibil vreun sac de acţiuni. Dacă se asocia cu ei, putea să cîştige sume fabuloase.

Morty scosese primii bani serioşi cu această afacere. Acum, în loc să aibă toate bunurile investite în afaceri, în loc să se extindă, să se întindă pînă la limită, pusese mîna deodată pe şaizeci şi una de milioane de dolari. Şi n-o să renunţe la nici un bănuţ. Bine că scăpase la timp de Brenda. Încheiaseră o înţelegere înainte de divorţ, aşa că nu avea dreptul la nimic. Ce bine că nu suportă avocaţii şi tribunalele. Fusese mult mai uşor să se înţeleagă cu ea rapid şi ieftin înainte să-şi facă reclamă. Morty îşi depozitase deja mare parte din bani la bănci elveţiene. Dar, în mod ciudat, în loc să se sature, devenise şi mai înfometat. Gil cîştiga an de an asemenea sume, nu o dată în viaţă. Aşa că Morty voia mai mult. Mult mai mult.

Dacă ar avea atîţia bani, le va da un nume. Centrul Morty Cushman pentru cercetarea cancerului. Biblioteca Morty Cushman. Sediul Cushman. Casa M.R. Cushman pentru fetele abandonate. Se gîndi pentru o clipă. Ah, dracu' să le ia de spitale şi de fete abandonate. O să-şi cumpere o echipă de baschet. Poate *Giants* sau *Knicks*. Cine ştie, poate chiar *Yankees*. Steinbrennes, idiotul ăla i-ar vinde-o, pînă la urmă. Nu se ştia niciodată. Putea reface echipa, să redevină ce fusese. Şi apoi va fi faimos, va avea un spate. Nu doar nebunul din reclamele TV, ci o persoană adevărată. Cineva care

realizase ceva.

Acum, însă, trebuia să se ducă la toaletă. Probabil că oamenii aceştia nu făceau pipi, se gîndi el. Nu voia să întrebe. O vezică slabă era, evident, semn de slăbiciune. Continua să stea la fereastră, încercînd să zărească Statuia Libertăţii, prin sticla opacă. Uşa la biroul lui era încă deschisă. Morty îşi aminti că acolo era o toaletă şi un duş, ca în majoritatea birourilor de directori. O să se strecoare pe furiş.

Nu observă nimeni cînd intră înăuntru. Stătea cu spatele la uşă, şi îşi golea vezica, gemînd aproape de uşurare, cînd auzi pe cineva intrînd în biroul de afară. Termină de urinat şi stătu nemişcat. Cristoase, ce-ar fi să-l prindă? Auzi glasul lui Gil şi al secretarei lui, Nancy Rodgers.

– Nu, este important şi o să-l sun de aici, auzi Morty, cît se poate de clar. Nimeni nu trebuie să mă întrerupă.

Doamna Rodgers murmură ceva.

– Bine atunci, dă-mi numărul, spuse Gil.

Morty îşi ţinu respiraţia. Gil străbătuse încăperea şi era la biroul lui, de partea cealaltă a uşii de toaletă. Morty stătea nemişcat, uitîndu-se la WC-ul plin de urină spumoasă. Îl auzi pe Gil vorbind.

– Bună, Asa? Ce este?

Urmă o pauză.

– Doar ţi-am mai spus, Asa. Am mai discutat.

Altă pauză.

– Nu, nu vreau să dureze pînă în octombrie. Aşteaptă o lună.

Morty îl auzi oftînd.

– Bineînţeles că n-o să fim prinşi, Asa. Am mult mai mult de pierdut decît tine. Nu uita. Şi nu uita că toate informaţiile despre Morty cel Nebun şi pachetul lui de acţiuni sînt adevărate. Foarte adevărate. Aşa că ai un reportaj pe cinste. Iar eu nu-ţi cer în schimb decît să acţionezi cînd îţi spun. Asa, nu fi tîmpit. Şi nu mă mai suna. Acum, după ce oferta s-a concretizat, nu vreau să mai primesc telefoane. Este clar?... Bine.

Morty stătea acolo încremenit în loc. Îl auzi pe Gil închizînd şi traversînd camera. Apoi răsună zgomotul unei uşi închise. Mintea i-o luă razna. Ce era cu pachetul lui de acţiuni şi cu luna octombrie? Cu cine discutase Gil? Oare pe tipul care scrisese despre ofertă în *Journal* nu-l chema Asa şi mai nu ştiu cum? Era un nume ciudat.

Cu grijă, încet şi silenţios, Morty Cushman deschise uşa şi se uită în biroul lui Gil Griffin. Acolo, pe poliţa imaculată de marmură, văzu o bucată de hîrtie roz, cu un număr de telefon notat pe ea. Morty o luă. Apoi, formă numărul încet.

– Asa Ewell, răspunse o voce, la celălalt capăt al firului.

Morty puse receptorul la loc şi clătină din cap. Gil Griffin, marele afacerist. Tipul era un escroc. Punea ceva la cale ca să sporească preţul acţiunilor. De necrezut. Morty zîmbi. Aşa jucau băieţii mari, dar, de data aceasta, juca şi Morty Cushman. Dacă n-o să-l taie el, o să se taie singur. Apare ceva în presă, toţi sar în sus şi preţul creşte. Bine pentru toată lumea. La urma urmei, tuturor le plăceau înţelegerile între îndrăgostiţi.

Se depărtă de birou şi ieşi din cameră, lăsînd uşa WC-ului deschisă.

CAPITOLUL 2

Uh – Oh in Soho

După părerea lui Aaron Paradise, Soho – porţiunea din Manhattan care era destinată odată comerţului şi producţiei – era cea mai palpitantă din tot New York-ul. În numai zece ani, zona decăzuse, iar fabricile pe jumătate abandonate, cu garduri din fier forjat s-au transformat în galerii de artă, boutique-uri, baruri ale artiştilor,

cu apartamente fabuloase deasupra, în locul magazinelor de dulciuri, unelte şi plane.

Cineva – un proprietar de terenuri isteţ, fără îndoială – îl numise nu după Soho-ul londonez, ci după faptul că zona se afla la sud de Houston Street (pe care străinii de oraş îl pronunţau ca oraşul texan; fiindcă newyorkezii îi spunea „Howsten"). Însă, la fel ca Soho-ul londonez, această zonă devenise un rai pentru tinerii artişti. Clădirile aveau ferestre enorme şi spaţii mari, perfecte pentru îndeletnicirea lor. *Très avant-garde* şi foarte atrăgător pentru newyorkezii mereu în căutare de nou. Ca o ironie a sorţll, avangarda umflase preţurile şi îi gonise pe majoritatea artiştilor şi boemilor care se stabiliseră în aceste locuri. Aaron ridică din umeri. Aşa să fie. Nu avea răbdare cu boemii. Dacă nu puteau plăti chiria, n-aveau decît să plece. El însuşi renunţase la pretenţiile artistice, ca să-şi cîştige existenţa. Făcea parte din procesul de maturizare. Totuşi se bucura că avusese odată astfel de înclinaţii. Îi conferea „un nu ştiu ce", care lipsea multora în afaceri.

Acum, Aaron străbătea Broaddway-ul, trecînd pe lîngă vitrinele uriaşe de la *O.K. Harris,* fără să se uite. Spre deosebire de majoritatea puştilor îmbrăcaţi în blugi din jurul său, Aaron, era îmbrăcat într-un costum *Armani* de tweed şi o cămaşă fină din caşmir. Prea formal pentru o asemenea întîlnire, dar nu se aşteptase să fie chemat. Sigur, se gîndi el, am dat trei mii de dolari pe haine şi tot nu sînt îmbrăcat bine pentru această ocazie.

Era iritat, fără îndoială. În reclame – noroc că erau numai nişte reclame – apărea drept cel mai bun. Canseco al publicităţii. Aşa că ştia cît de important era să te îmbraci potrivit. Dar, de data aceasta, nu era. De fapt, nici nu ar fi trebuit să fie aici. *United Foods* era treaba lui Jerry acum, fir-ar să fie. Ce dracu' era cu crizele astea? Altă furtună stupidă într-un lighean cu apă. Aaron oftă. Ştia că se aştepta de la el să aducă noi clienţi, să facă minuni, dar oare Jerry nu putea măcar să satisfacă dorinţele uneia deja existente? Dacă ţinea la

parteneriatul lor, ar fi trebuit să se agite mai mult.

Aaron o luă la stînga pe Spring Street, apropiindu-se de adresa mansardei unde Anton, fotograful acestui spot publicitar, locuia şi lucra. O fată îmbrăcată tipic pentru Soho, colanţi, un pulover larg şi o şpacă revoltătoare, în stil african, pe părul ei superb, ciufulit, îi zîmbi. Razele soarelui de după-amiază sclipiră în inelul micuţ prins în nara dreaptă. Aaron îi surîse, la rîndul lui. Cristoase, îi plăcea zona aceasta! Cu ani în urmă, o implorase pe Annie să se mute aici, cînd casele erau ieftine şi nu se mai vedeau decît cîţiva artişti ascunşi ilegal: fotografi, dansatori şi pictori săraci şi cei cărora le plăcea să trăiască printre ei. Dar Annie nu fusese de acord, invocînd lipsa magazinelor, şcolilor şi bibliotecilor. Annie cea practică întotdeauna! Spusese că ar fi greu pentru Sylvie. Sylvie, Sylvie, mereu Sylvie. Aaron clătină din cap. Mă rog, presupunea că nu conta – va trebui să-i cedeze totul cînd o să se despartă, aşa că era acelaşi lucru. Acum, el şi Leslie căutau o locuinţă, una mai mare decît cea pe care o avea ea în West Broadway. Îi părea rău că era atît de strîmtorat financiar – din cauza divorţului, a lui Sylvie şi a taxelor pe care trebuia să le plătească pentru facultatea lui Alex.

Aaron nu era obşinuit să-şi facă griji pentru bani. Nu avusese niciodată probleme, cu excepţia primilor ani cînd se căsătorise cu Annie. Dar avusese succes în afaceri şi totul se rezolvase repede. Presupunea că, după moartea tatălui său, o să moştenească o sumă importantă. În viaţă primeşti bani după ce reuşeşti sau mori. Aaron oftă.

Da, era un Paradise din ramura Newport a familiei. Şi un Bennet din partea mamei. Urmase şcoli selecte, fusese membru al clubului *Knickerlocker Grays* şi urmase cursurile şcolii de dans a doamnei Staford. Studiase la *Yale*, se căsătorise cu o fată de familie şi ieşise din tipar doar cînd încercase să scrie scenarii.

Dar nu ţinuse. Viaţa de scriitor fusese cît pe ce să-l înnebunească. Îşi dăduse seama că tînjea după

distracţii, relaţii interumane, răspundere. În ciuda educaţiei sale înalte, era un om care ştia să trăiască. Şi se mîndrea cu acest lucru. Aşa că se mulţumi să scrie pentru reclame. Şi era genial. Ştia cum să atragă noi clienţi şi cum să-i manevreze pe cei existenţi. Publicitatea i se potrivea. Şi, datorită descendenţei lui, se simţea superior faţă de ceilalţi, din aceeaşi branşă. Era plăcut să te simţi cel mai sigur din cameră. Dar, partenerul lui, Jerry Loest, era cel mai nesigur.

Aaron grăbi pasul, întrebîndu-se cît o să mai reziste să lucreze cu Jerry. Parteneriatul acesta i se păruse perfect cînd fondase agenţia. Chiar şi numele lor se combinau într-o glumă inteligentă. Jerry, cu sclipirile lui uimitoare şi o estetică vizuală deosebită şi Aaron, care reuşea să aducă clienţi şi să-i mulţumească. Iar acum mai erau încă cinci parteneri, deosebit de creatori şi fascinanţi.

Paradise Loest era o firmă care se bucura de succes. Toate tinerele talente doreau să facă parte din personal, deşi nu beneficiau de salarii prea mari şi aveau mult de lucru. Oamenilor le plăcea să lucreze pentru ei. Şi se străduiau din răsputeri. Pe Aaron îl amuza gluma care se vehicula în firma lor, o variaţie a sloganului vechiului magazin de dulciuri. „Dacă nu aţi venit sîmbătă, să nu veniţi nici duminică". Aşa se menţineau în frunte.

Lui Aaron nu-i plăcea să coboare ştacheta. Nu voia să practice strategii învechite, pentru mai multă siguranţă. Fusese băiatul cel rău la *Darcy, McManus,* dar metoda lui era nouă, proaspătă şi atrăgea clienţii. Avea un stil pe care şi-l formase de unul singur.

Dar acum, Aaron recunoştea că erau o mulţime de tineri care mergeau pe urmele lui. Duetsch, Kirshenbaum şi Brid. Ei realizaseră o reclamă pentru hainele elegante, care înfăţişa un anglo-saxon îmbrăcat gen Ralph Lauren, sub care scria: „Îmbrăcaţi-vă ca englezii. Gîndiţi ca evreii". Ce impact avusese acest îndemn! Aaron trebuia să recunoască. Apoi formaseră firma

Goldmuth Jeffrey. Aaron considera că se inspiraseră după *Paradise Loest*. Era la fel de gelos pe *Buckley Decerchio Cavalier*, unde chiar şi preşedintele avea sub treizeci de ani – şi era şi o fată. Se auzi că Jerry avea mare succes şi cîştigase aproape cinci milioane de dolari. Aaron oftă. Acest sînge tînăr îl făcea să se simtă obosit.

Se gîndi la tatăl său. Ce durere! Odată, considerase că Aaron era leneş. Prea leneş ca să muncească. Iar lui puţin îi păsase. Bătrînul îşi clădise propria afacere şi se pregătea să construiască un imperiu. Iar acum, propriul lui fiu îl privea cum o făcea.

Îl bucura să-l aibă pe Chris alături. Tatăl lui Aaron şi Annie se întristaseră cînd Chris renunţase să-şi continue studiile la *Princetown*, preferînd să lucreze pentru el, la agenţie. Aaron se prefăcuse de asemenea supărat, dar, în inima lui era mîndru. Chris nu semăna cu Alex, nu avea o personalitate atît de marcantă – dar era bine că dorea să înveţe cum se fac afacerile. Ar fi drăguţ să aibă pentru cine să consolideze firma, ca să ştie că o s-o conducă cineva din familie în locul lui, mai tîrziu. Aaron încetini paşii pentru o clipă. Bătrîneţea, ritmul mai lent, capul plecat – toate aceste idei îl întristau profund. Chris, oare la ce se gîndea? Doar era tînăr, în plină maturitate. Avea o soţie nouă, cu mulţi ani mai tînără şi o întreagă viaţă înaintea lui Chris care era un puşti necopt. Nu era în stare să preia conducerea unei firme. Nici acum şi poate niciodată. N-avea stofă, ce mai!

Aaron ajunse la adresa respectivă şi apăsă pe butonul soneriei lui Anton. Holul întunecat, de fapt doar un vestibul, era murdar cu pereţii mîzgăliţi şi un ascensor oribil. Apărea scris mai ales „Mănîncă păsărică sau mori" Aaron se întreba cum putea Herb Brubaker să suporte aşa ceva. Nu era genul de bărbat pe care să şi-l imagineze mîncînd păsărică. Era un patron între două vîrste, din vestul ţării, pe care Aaron îl dispreţuia, dar nu se deosebea cu nimic de toţi ceilalţi de la *United*

Food. Se mira că aleseseră ideea publicitară a lui Aaron, dar, la urma urmei, fusese cu adevărat strălucită.

Cumpăraseră firma de produse cosmetice *Sandrine* şi nu ştiuseră cum dracu' să-şi vîndă produsele moderate ca preţ şi destinate în special tineretului. Şi Aaron le propusese ceva superb – un trup gol de femeie mînjit de machiaj de diverse mîini – dintre care unele vădit masculine. Reclamele comerciale transmise de televiziune vor trebui să evite prim-planurile, dar în cele tipărite care erau fotografiate azi, puteau merge mult mai departe.

Şi apoi o convinseseră pe La Doll, o nouă cîntăreaţă tînără şi talentată, să le pozeze. Ce lovitură! Firma se grăbise să completeze cecuri generoase.

Deci ce dracu' se întîmplase? se întreba Aaron, în timp ce apăsă pe clanţă şi intră în ascensor. Se pare că Herb îi urmărise jucîndu-se cu trupul lui La Dolll şi se gîndise să încerce şi el. Oare Jerry şi oamenii lui nu reuşiseră să-i distragă atenţia? Clienţii, în timpul filmărilor, erau la fel de nesuferiţi ca herpesul într-un bordel; trebuiau supravegheaţi cu multă atenţie.

Ascensorul se opri în sfîrşit la etajul cinci. Mansarda era uriaşă şi albă, cu ferestrele enorme pe cei doi pereţi laterali şi panouri mari, albe, reflectau lumina. Geamurile erau acoperite cu hîrtie de camuflaj iar în mijloc trona un scaun de lemn, gol acum şi, în loc de haosul zgomotos, caracteristic unei filmări, văzu oameni adunaţi în grupuri tăcute. Ai lui stăteau într-un colţ, iar cei ai lui Herb Brubaker, în cel opus. Cristoase, se gîndi Aaron. Era perfect, ce mai!

Se uită la Paul Block, care ridică din umeri. Mîna lui, da, mîna lui masculină ar fi trebuit s-o atingă pe La Doll, el, Pat Tilley, John Carthay şi alţi cîţiva care îşi foloseau mîinile alese drept model, cîştigau peste o jumătate de milion de dolari pe an. Acum Paul stătea indiferent, cu mîinile pe genunchi. Puţin îi păsa ce se întîmplă în jurul lui. Îşi asigurase mîinile la compania *Loyd's,* dar Aaron ştia cît de atenţi erau tipii aceştia.

Dar mîinile lui Herb erau cele care creaseră necazuri. Jerry, în pantalonii lui lăbărţaţi, din catifea reiată, îmbrăcat într-un pulover şleampăt, alergă imediat la Aaron. Avea o mutră de gîndac. Iată un tip, ba chiar un evreu, care se îmbracă idiş şi gîndeşte englezeşte, îşi spuse Aaron exasperat. Cristoase, era un om imposibil!

– Unde este La Doll? pufni Aaron.

– În cabina din spate.

– Grozav! Şi ce face, îşi sună avocatul?

Jerry ridică din umeri.

– Cred că plînge. Aaron, trebuie să sunăm la *United* şi să anulăm contractul cu Herb.

Julie, contabila, li se alătură.

– Are dreptate, Aaron. Tipul este un porc.

– Da, însă este *clientul* nostru, le reaminti Aaron.

Isuse, nu avea de gînd ca acest eveniment neplăcut să ajungă la urechile lui Macready, de la *United.* Ar fi o notă proastă pentru toţi şi Herb ar deveni duşmanul lor. Aaron nu avea nevoie de o vendetta în Milwakee. În schimb, dacă ar reuşi să aranjeze lucrurile şi să muşamalizeze atitudinea lui Herb, acesta i-ar rămîne dator. Grozav.

– Sînt sigur că a interpretat greşit gestul lui. S-a îndepărtat de context, începu el.

– Cristoase, Aaron, dar a ciupit-o de sfîrc! zise Julie. Nu avea cum să interpreteze greşit.

Chris apăru în spatele lui.

– Aşa este tată. Nu ne-a venit să credem.

Ah, grozav! se gîndi Aaron. Acum, şi fiul lui trecea de cealaltă parte a baricadei.

– Cînd o să am nevoie de părerea ta, o să ţi-o cer, pufni el, întorcîndu-i spatele.

– Jerry, pot vorbi cu tine între patru ochi, pentru o clipă? îl întrebă el, blînd.

Asociatul lui încuviinţă din cap şi-l urmă la o fereastră din colţ. Aaron îşi păstră zîmbetul pe faţă – ştia că erau urmăriţi – dar îşi coborî glasul ameninţător.

– Fii foarte atent la ce am să-ţi spun! Nu m-am spetit

să obţin acest contract ca să-l pierd acum din cauza unui incident tîmpit, cu un client care a băut prea mult la prînz. Numai Dumnezeu ştie că această căţea nu este o virgină şi nici nu este prima oară cînd se lasă ciupită de sfîrcuri pentru bani.

Se opri, îşi frecă bărbia şi îşi împrospătă zîmbetul.

– Şi acum, o să intru în cabina ei şi o să-i promit orice. Iar tu între timp, o să te porţi frumos cu Brubaker.

– Aaron, îţi garantez că n-o s-o îndupleci, iar eu refuz să lucrez pentru Brubaker.

– Ba o să vă vedeţi amîndoi de treabă. Ai înţeles? Te-am scăpat de necazurile pricinuite de socrul tău, ţi-am garantat împrumutul. Aşa că acum, o să faci ce-ţi spun eu, fir-ar să fie! Nu-ţi permit să-mi ratezi acest contract.

Respiră sacadat, dar continua să zîmbească.

– Şi, Jerry, adăugă el, fă astfel ca totul să treacă drept un incident minor.

Apoi se întoarse şi traversă mansarda, trecînd pe lîngă coafeză, specialistul în machiaje şi produsele cosmetice înşirate pe o bancă, gata să fie unse pe corpul perfect al lui La Doll.

Trebuia să fie o reclamă inspirată. Ruj de buze trasat pe spatele fetei, fard pudrat pe coapse, rimel pe un picior, de sus pînă jos, în jurul gleznei. Toate fotografiate în culori frumoase, într-o lumină abundentă. O să le arate el puştilor de la celelalte agenţii. Să vedem dacă vor putea să ţină pasul cu el. Era încă în stare să se menţină în frunte.

Da, era gata să smulgă vechiul şi să aducă noul. S-a terminat cu povara trecutului. Era încă tînăr şi în cea mai bună formă. El şi Leslie vor intra împreună într-o lume nouă. Dar, pentru o clipă, în mod inexplicabil, se gîndi la Annie, în timp ce se îndreptă spre cabina lui La Doll. La *Carlyle* făcuse o scenă urîtă. Cristoase, îi părea rău. Nu ar fi trebuit să aibă aventura aceea, în Boston. Clătină din cap. Fusese foarte greu s-o împace pe Leslie. Noua lui prietenă era o tigroaică în pat şi în viaţă. La fel

ca şi lui, îi plăcea să obţină ce dorea. Şi reuşise să-l cîştige. Iar Annie... ea încerca doar să fie bună. Sorta gunoiul pentru reciclare, se oferea voluntară, era conştiincioasă. Dar nu putea fi o tigroaică. Mai ales în pat. Sexul era ceva blînd pentru ea. O interesa mai mult dragostea. Şi tot nu reuşea să ajungă la orgasm. Din această cauză, îi dădea senzaţia că nu era suficient de bărbat pentru ea. Nu putea niciodată să se ridice la înălţimea bunătăţii ei. Oftă.

Pe de altă parte, trebuia să admită că Leslie ar fi trebuit să pună capăt mai demult relaţiei doctor-pacient cu Annie. Dar considerase că avea nevoie de ajutor pentru Sylvie. Şi poate că era adevărat. Acum, el era cel care va trebui să se ocupe de Sylvie. În curînd, va fi nevoit să viziteze locul acela. Se încrunta la gîndul acesta. O să mai amîne.

Acum, nu-şi dorea decît s-o convingă pe La Doll. Poate ar fi bine să-i ofere un mic cadou – sau, cine ştie, unul mare! Oricum, nu conta decît s-o întoarcă pe calea cea bună.

Pusese mîna pe clanţa uşii, cînd văzu o fată, cu telefonul în mînă, care-i făcea semn disperată. Cristoase, nu se mai termină odată! Toţi trăgeau de el.

– Domnule Paradise, vă caută cineva de urgenţă...

Totul era urgent. Îl căutau probabil cei de la birou, cu vreo tîmpenie copilărească, pe care n-o putea rezolva decît el.

– Preia mesajul, îi strigă Aaron peste umăr.

– Dar mi s-a precizat că este domnul Cushman şi trebuie să vă vorbească neapărat!

Aaron se întoarse şi se îndreptă spre telefon. Norma, secretara lui ştia foarte bine că nu trebuia să dea unui client numărul studiourilor de filmare. Oare de ce o făcuse? Se gîndi la La Doll. Mă rog, nu conta dacă mai întîrzia cîteva minute, îşi spuse el.

– Morty, cum dracu' ai dat de mine?

– Cu radarul, băiete, cu radarul, zise Morty, amuzat de propria lui glumă. Nu te lua de secretară. S-a străduit

să mă paseze. Dar trebuia neapărat să discut personal cu tine. Fără intermediari. Fii atent, Aaron. Imediat după ce închid, vreau să-l suni pe agentul de bursă şi să cumperi cît mai multe acţiuni Morty Nebunul.

Interesant, se gîndi Aaron. Dar era oare legal? Îl ajutase pe Morty Cushman să-şi realizeze visurile. Ce mai urma?

– Ce îmi ceri de fapt Morty?

– Nu îţi cer, îţi spun. Cumperi pentru amîndoi şi îţi garantez că o să cîştigăm enorm. N-aş fi reuşit niciodată să trezesc interesul celor din Wall Street fără ajutorul tău. Şi acum este timpul să mă revanşez. Morty nu-şi uită prietenii.

Aaron îl prezentase lui Gil Griffin, iar reclamele sale îl făcuseră regele vînzărilor cu amănuntul. Poate că îi vindea un pont.

– Este o treabă ilegală?

– Numai dacă sîntem prinşi. Oricum n-o să dureze mult, doar ştii. O să păstrăm rahatul timp de o lună şi o să cîştigăm un milion de dolari. Cam despre asta este vorba.

Cristoase, avea mare nevoie de bani ăştia. În felul acesta, va putea să cumpere partea lui Jerry, să renunţe la parteneriatul lor şi să elimine probleme de genul celei de acum.

– Deci, la ce cifră te-ai gîndit, Morty?

– Vreau un milion. Crezi că poţi să mergi?

Isuse, un milion! Nici gînd.

– Ce se întîmplă, Morty?

– Să spunem că o să facem o mişcare.

Aaron se gîndi rapid. Aprecia bineînţeles că i se vindea un pont, dar nu-i plăcea ideea că Morty se folosea de el. Şi, oricum, nu avea de unde să adune banii ăştia. Divorţul n-o să-l coste ieftin.

– Cît de sigură este această afacere?

– Mai sigură ca orice, îţi jur. Dar vreau să ştiu dacă ai un cont pe numele altcuiva sau unul de care să te poţi folosi? Un prieten, o mătuşă bătrînă sau ceva de

genul ăsta?

Sylvie. Contul fiicei sale era singura soluţie.

– Oricum, nu unul din care să scot repede un milion, Morty.

– La dracu'! Doar ştii ce se spune: ai nevoie de bani ca să faci bani. Totuşi, poţi să-mi avansezi patru sute de mii?

– Da, cred că da.

– Şi să-ţi rămînă şi ţie ca să cumperi acţiuni?

– Da.

– Bine. Atunci fă-o.

Morty închise. Aaron rămase în loc. Cifrele îi jucau pe dinaintea ochilor. Durase ani de zile şi muncise din greu să strîngă fondul necesar pentru a-i asigura viitorul lui Sylvie. Era o risipă, dacă te gîndeai cît de limitat va fi viitorul ei. Dar îi oferea garanţia că nu va ajunge niciodată într-un azil de stat. Acum, poate va reuşi să dubleze suma aceea. Şi să cîştige şi el ceva, în timp ce îi va face de asemenea un serviciu lui Morty, care va cimenta pentru totdeauna relaţiile lor. Totuşi, era periculos. Dar lui îi plăcea să rişte. Ridică receptorul şi începu să formeze numărul agentului său de bursă.

Apoi îşi reaminti. Fir-ar să fie! Fondul nu-i aparţinea în întregime. De cînd Annie adăugase capitalul moştenit de la tatăl ei, trebuia să autorizeze orice tranzacţie. Şi ea nu va accepta să rişte. Mai ales cînd era vorba de banii lui Sylvie. Aaron oftă. Dacă ar reuşi, ar asigura viitorul lui Sylvie şi pe al său. Merita să profite de această şansă. Îl pupa în fund de ani de zile pe Cushman şi acum îi oferise un pont mare. De ce trebuia ca Annie să-i stea în cale? De ce să fie pedepsit? Dacă n-ar fi fost divorţul, ar fi putut să se folosească de bani ca să-l elimine pe Jerry.

Se gîndi o clipă la weekend-ul din Boston. N-ar fi trebuit să se culce cu ea. Fusese o greşeală. Dar i se păruse atît de drăguţă şi filmul cu Alex fusese atît de grozav, încît îi venise uşor să se poarte afectuos. Păcat însă că Annie înţelesese greşit. Din ziua aceea,

petrecută la *Carlyle,* nu mai luase legătura cu ea. Nici n-ar fi putut.

Rămase gînditor lîngă telefon, agitat în aşteptarea confruntării cu La Doll. Trebuia să existe o soluţie. Putea să-l sune pe Gil Griffin. Era convins că l-ar ajuta. *Federated Funds* se ocupa de fondurile lor şi, cu toate că el se folosea de propriul său agent de bursă, putea să apeleze la John Reamer. Însă, dacă tranzacţia se făcea prin Gil...

Aaron ridică din umeri. Îl cunoştea destul de bine pe Gil. Era o favoare, dar nu prea mare. Şi s-ar simţi uimilit să-l sune pe Morty şi să-i spună că nu avea de unde să obţină banii, pentru că fosta lui soţie nu era de acord. După ce va încheia afacerea, o să-i explice lui Annie şi o să mărească fondurile lui Sylvie. Nu avea de ce să mai stea pe gînduri.

Ridică receptorul şi formă 411 – informaţiile.

– Aş vrea să aflu numărul sediului central al companiei *Federated Funds Douglas Witter.*

CAPITOLUL 3

Stăpînii universului

Cele cîteva raze ale soarelui de amiază care reuşiseră să pătrundă prin sticla veche de două sute de ani a ferestrelor sale uriaşe, căzură pe faţa lui Gil Griffin, în timp ce stătea singur, în capul mesei enorme. Ştia că nu era un bărbat frumos: avea gîtul prea lung şi capul prea mic. Cu părul dat pe spate, în stilul specific din Wall Street şi cu nasul lui patrician, vulturesc, semăna cu o pasăre de pradă. Dar, cu toate acestea, ştia de asemenea că este atrăgător. Şi pentru femeile atrase de putere era irezistibil.

Pentru un bărbat de peste cincizeci de ani avea o condiţie fizică excelentă. Juca squash în fiecare zi şi îşi spulbera adversarii. Cîştiga întotdeauna şi îşi apăra cu ferocitate teritoriul. Şi, dacă victoriile sale se datorau pe de-o parte îndemînării sale, iar pe de altă parte faptului că partenerii săi tineri se temeau să-l supere, cu atît mai bine. Nu-şi dorea decît să cîştige şi să aibă cît mai mult, iar Gil zîmbi la gîndul propunerii lui Hubson, pe care o prezentase adversarilor săi la squash.

Se simţea puternic şi ştia că era puternic. Oferta lui Cushman mersese bine şi acum era gata să scoată şi mai mult din ea, deşi va trebui să aştepte pînă în octombrie. După micul lui flirt cu Asa Ewell, era convins că va putea s-o folosească în mod creator, pe viitor. Bill Atchinson, omul de paie, era de asemenea prezent. Gil avusese nevoie de cineva de la *Cromwell Reed*, pe care să-l supună intereselor lui şi Bill se arătase interesat. Oferta lui Morty Nebunul fusese puţin hazardată, dar reuşită. Peştii mici o cumpăraseră. Şi, cu aprobarea vestitei firme de avocaţi Cromwell Reed, se băgaseră şi peştii cei mari. Aşa că îşi permitea să-i arunce un oscior lui Bill, deşi era un prost.

Acum, o aştepta cu nerăbdare pe Mary, soţia lui. Se surprinsese pe sine însuşi şi pe doamna Rodgers, secretara lui de mai bine de zece ani, cînd aranjase această întîlnire, deoarece calendarul lui, de obicei, era plin deja cu întîlniri programate din timp. Era un semn al puterii, pentru că doamna Rodgers şi computerul lui nu mai prididеau să-i aranjeze şi să-i rearanjeze timpul. Gil Griffin putea face orice dorea, iar acum, dorea s-o vadă pe Mary.

Cînd o privise mai devreme, în timpul întîlnirii de la ora două şi jumătate, la care îl cucerise şi pe Smith Borney, i se întărise sexul de mîndrie. O pusese de asemenea să lucreze la marea afacere japoneză şi, cu toate că fusese greu şi riscant, o lăsase să se descurce. O învăţase multe lucruri şi se dovedise o elevă silitoare. Şi, în afară de asta, era inteligentă. Iar acum se simţea

îngrozitor de excitat. Ştia că trebuia s-o aibă. În curînd, înainte să se termine ziua. Acum.

Experimenta un erotism teribil în această relaţie a lor de mentor şi protejată. Munca lor era grea şi serioasă. Mary îşi juca bine rolul, se îmbrăca discret, îşi purta părul blond strîns într- o panglică. Acesta era modul ei de prezentare. În timp ce conducea întîlnirile şi scotea în evidenţă lipsurile cît şi meritele comentariilor echipei sale, degaja o putere masculină.Toţi o remarcau. Dar numai Gil putea s-o vadă dezbrăcată, numai el ştia ce sunete scotea în timpul orgasmului şi cum o poseda.

La patru şi jumătate, cînd bătu pendula *Queen Anne,* care aparţinuse de generaţii familiei Swann, apăru Mary. Intră, fără să-şi unduiască şoldurile, degajînd un aer încrezător. Avea o manieră directă şi eficientă. Şi totuşi, în cele cîteva secunde în care-i zări expresia şi închise uşa în urma ei, o văzu transformîndu-se din femeia de afaceri în nevasta iubitoare. Ochii îngustaţi, genunchiul îndoit, mişcarea şoldurilor – erau pentru el gesturi clare, evidente. Gil o privea în tăcere, nemişcat, cu ochii sclipitori. Era incredibil de intuitivă şi îl satisfăcea şi în afaceri şi în pat. Dar aici nu exista pat, bineînţeles.

Mary îşi aşeză servieta diplomat în capătul mesei de mahon şi se îndreptă spre Gil. În timp ce se apropia, îşi scoase haina taiorului şi îşi trecu limba peste buzele deja umede. Avea umeri laţi şi talie îngustă, iar contrastul era scos în evidenţă acum de bluza ei simplă, albă de mătase şi fusta neagră. O cuprinse de talie. Fără să vorbească, Mary îşi desfăcu bluza, descoperind un sutien din satin roz, care-i ridica sînii mici. Faptul că erau atît de mici reprezentau singura ei imperfecţiune, dar acum îi prezentase frumos, ca nişte prune pe o farfurie.

Tînjind încordat, Gil absorbi sclipirea albă a frumuseţii ei.

Era o păpuşă din porţelan cu buze roz, gropiţe în

obraji şi un sex ascuns de părul blond, pubian ca o bomboană interzisă. Nu reuşea niciodată să-i înţeleagă personalitatea contradictorie. Era dură ca un bărbat, independentă şi totuşi se lăsa dominată în întregime de el. Ca de obicei, ştia ce dorea şi îi interpreta corect privirile.

Îngenunche, îi desfăcu fermoarul la pantaloni şi-i luă în gură sexul umflat, în timp ce Gil ajunse la orgasm exact în clipa cînd durerea şi plăcerea se întîlniră. Era dur cu ea, dar îi plăcea. Le plăcea la amîndoi. Făcea parte din ritualul de excitare. Iar acum, faptul că o vedea stînd acolo, îngenuncheată pe podea, cu gura ei ca un boboc de trandafir plină de sperma cremoasă a sexului lui, îl incita la fel de mult ca atingerea. Îl aţîţa s-o posede în locuri interzise, unde exista oricînd pericolul să fie prinşi. O regulase pe bancheta din spate a limuzinei lor, în dormitoare străine, la petrecerile prietenilor şi pe diverse plaje din lume. Prima oară, o dusese în baia companiei lor şi o iniţiase în plăcerile sexuale cu forţă şi duritate. Relaţia lor fusese întotdeauna un motiv de bîrfă şi de scandal. Gil voia ca toţi bărbaţii să-l invidieze şi să se teamă de el.

Buzele lui Mary făceau minuni. Acum se ridică, în timp ce el îi pusese din nou mîinile în jurul taliei şi o ridică pe masă, trăgîndu-i fusta pe şolduri. Gil îi privi picioarele lungi, în ciorapi negri. Îi interzisese demult să poarte dresuri şi acum îşi punea portjartier negru, de mătase. O urmări cum se căţăra pe masa lată şi se aşează în patru labe, cu faţa spre pendulă şi cu fundul ei roz, delicios, spre Gil, făcîndu-l să se ridice. Mary se uita peste umăr, lingîndu-şi din nou buzele cu limba ei roz. Gil îi apucă fesele cu mîinile în timp ce îi pătrundea carnea primitoare. O strînse cu putere, aproape vicios. Toate sentimentele lui Gil se cristalizau aici, în carlinga de control a celei mai puternice firme din Wall Street, în cea mai puternică ţară din lume. Se aplecă peste ea.

– Vrei? o întrebă el cu un glas răguşit.

Era prima oară cînd vorbea vreunul din ei.

– Da, oh, da.

– Chiar aici, pe masă? Pe masa unde ne întîlnim cu Jamisen, McMurdo şi membrii consiliului de administraţie?

Mary gemu.

– Da, Gil.

– Şi este bine?

– Da.

– Da, ce?

– Da, Gil. Este foarte bine.

Îi alunecau genunchii pe suprafaţa lucioasă a mesei, aşa că o trase la loc şi o străpunse, înfigîndu-şi mîinile în coapsele ei. O legănă pînă cînd o făcu să geamă. Apoi se opri pentru o clipă şi-i acoperi gura cu o mînă, blînd dar ferm.

– Fără zgomote, o preveni el.

Cu cealaltă mînă, luă telecomanda.

– Ştii ce am de gînd să fac acum? o întrebă el.

Mary clătină din cap.

– O să sun serviciul de pază şi bodyguarzii vor fi aici în trei minute.

Mary gemu din nou şi o străpunse. Se apucă de umerii lui, ca să-i suporte atacul violent. Nu era rău deloc pentru un bărbat de cincizeci de ani, se gîndi el, cu respiraţia uşor accelerată.

– Vor bate la uşă din clipă în clipă, îi spuse el, vor veni şi o să mă vadă cum te regulez.

În momentul acela ajunse la orgasm, aşa cum fusese convins că se va întîmpla, în timp ce Gil o poseda frenetic. Apoi, bărbatul se cutremură, legănat de valurile plăcerii. Pe urmă, apăsă pe butonul telecomenzii, să anuleze apelul.

Ori de cîte ori încerca să-şi compare actuala soţie cu fosta, Mary se situa în toate privinţele pe primul loc. În timp ce Cynthia era reţinută (Doamne, în toţi anii pe-

trecuţi împreună, nu admisese niciodată sexul oral), Mary era lipsită de inhibiţii. Iar în privinţa afacerilor, nu încăpeau de asemenea comparaţii. Nu se simţea niciodată singur alături de Mary. Şi în timp ce Cynthia era prin excelenţă o femeie de casă, Mary îi înţelegea toate dorinţele. Ştia cît de mult ţinea la *Jaguar*-ul lui JKE. Şi o încînta chiar să constate cît îl pasiona. În plus, nu-şi dorea copii. Îşi dăduse seama că Gil era copilaşul ei şi trebuia să-i acorde toată atenţia.

Mary se dădu jos de pe masă, îşi netezi fusta şi îşi încheie bluza.

– Eşti minunat, se mulţumi ea să spună.

Gil zîmbi în sinea lui, în timp ce o privea cum îşi aranja lucrurile. Simţi un ghimpe de gelozie la gîndul că alt bărbat ar putea s-o posede vreodată. Voia să existe doar el, acum şi pentru totdeauna. Era o dorinţă de adolescent, chiar primară, dar aşa simţea. Îl mira chiar şi pe el forţa acestui sentiment. Nu-l mai trăise demult, de cînd o cunoscuse pe Cynthia. Atunci cînd o respecta şi se temea de ilustra ei familie. Dar senzaţia aceasta se vaporase demult. Oare se va evapora la fel şi în cazul lui Mary?

Observînd că se întunecase la faţă, Mary îşi trecu degetele uşor peste tîmplele lui Gil şi-i zîmbi plină de o adoraţia pe care o rezerva numai pentru el. Lui Gill îi pieri furia şi spaima.

Acum Mary stătea îmbrăcată, dinaintea lui. Îi venea greu să creadă că această femeie, cea pe care tocmai o posedase pe masă, o să-l ajute să dea cea mai mare lovitură din cariera lui. Vor găsi împreună cea mai bună companie japoneză pentru a fi înghiţită. Şi nu era nevoie numai de bani. În felul acesta, vor afla toţi din Wall Street că el, Gil Griffin, i-a păcălit pe ticăloşii de asiatici care începuseră să-şi bage nasul în teritoriul lui. Ah, ce mult ura alte rase! Considera că este frustrat de dreptul lui natural şi îl ofensa, ba chiar îl şoca să vadă

negri, latino-americani sau asiatici în funcţii de conducere. Sau – şi mai rău – alături de femei albe. Ştia, în această privinţă că semăna cu mulţi alţi bărbaţi de acelaşi rang cu el.

Toate nedreptăţile vor fi spălate de această tranzacţie.

– Ce părere ai de *Mitsui Shipping?* o întrebă el pe Mary.

Soţia lui zîmbi.

– Am început deja campania de... Se opri, căutînd cuvîntul potrivit... dezinformare, zise ea.

– Va declanşa multe surprize, zîmbi Gil, şiret.

Existau scurgeri de informaţii chiar şi în cadrul companiei lui, atît de bine controlate, spre disperarea lui Gil. În felul acesta, se puteau strecura alţii pe coama valului, valul pe care se străduise atît de mult să-l creeze. Dar nimeni n-o să se caţere pe valul lui. Şi poate că atunci va depista cine dădea informaţii, deşi acum i-ar fi cel mai de folos. Trebuia să joci ca un adevărat actor. Să manipulezi situaţia cu toate uneltele disponibile: prin scurgeri de informaţii, adevăruri, minciuni, zvonuri.

– Şi care este ţinta noastră reală? o întrebă el.

– Nu-mi dau seama deocamdată. Poate *Dotsoi* sau *Maibeibi*.

Gil îşi ţuguie buzele. Posibil. Şi, în cazul acesta, Mary era cea mai potrivită persoană. Dar acum, văzu că soţia sa se încruntase.

– Gil, trebuie să faci ceva în legătură cu Stuart Swann. Nu suport să-l mai simt în preajmă. Uneori, cînd observ cum mă priveşte, mă ia cu fiori.

Gil încuviinţă din cap.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui Stuart. O să mă ocup eu de el.

Apoi, Mary scoase ceva din geanta ei dimplomat.

– Şi, Gil, am primit alt plic.

Gil oftă şi întinse mîna. Aceste scrisori anonime nu

însemnau nimic. Oamenii plini de succes, bogaţi şi arătoşi erau întotdeauna ţinta răutăţilor. Doar îi explicase de atîtea ori lui Mary. Singurul ei defect era faptul că o preocupa prea mult imaginea ei publică şi părerea celorlalţi. Ridicase scandalul relaţiei lor amoroase la proporţii naţionale, dar, de atunci, nu-i mai păsase de ce scria presa de scandal. Gil considera că nu trebuia s-o intereseze. În schimb, ea încetase să mai ţină discursuri la organizaţiile profesionale ale femeilor şi se interesa mai mult de relaţiile sociale.

Îi înmînă plicul. Gil îl deschise şi scoase un articol decupat din ziarul *People* sau altă fiţuică de acest gen. Prezenta o poză sobră a lui Elise Atchinson, viitoarea fostă soţie a lui Bill. Tipul părea complet vrăjit de femeia aceea, Van Gelkder. Ridicol, ce mai! Era obsedat, pur şi simplu. Gil nu-şi permitea să iubească atît pe cineva, nici măcar pe Mary. Se uita la pagină. Sub fotografia lui Elise scria: *„Indiferenta Elise Eliot plecînd de la înmormîntarea unei prietene"*. Şi, după această precizare, apăreau mîzgălite cuvintele: *„Întreabă-ţi soţul a cui înmormîntare a fost. Întreabă-l de ce a murit respectiva prietenă"*.

Gil se uita direct în ochii albaştri ai lui Mary. Aştepta să vadă cum reacţionează. Dar nu exista nici un fel de reacţie. Gil nu se simţea deloc răspunzător de sinuciderea Cynthiei. Fusese gestul unei femei slabe, lipsită de personalitate. Cît se poate de previzibil. Pe Gil nu-l surprinsese, fiindcă îi cunoştea foarte bine slăbiciunile. Ceda întotdeauna, uneori, chiar şi fără să protesteze.

– Am mai discutat despre asta, Mary.

– Ştiu. Dar îmi dă o senzaţie proastă. Cineva din firmă îmi trimite asemenea gunoaie.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Este o prostie. Avem lucruri mult mai importante de făcut, dar dacă insişti, o să deschid o investigaţie.

Uitîndu-se din nou la fotografia lui Elise, se gîndi că

ar fi bine – de dragul lui Bill – să fie mai tare decît fusese Cynthia. O luă pe Mary pe după umeri şi apoi ieşiră din încăpere, să-şi încheie întîlnirile de afaceri din ziua aceea.

În spatele lor, pendula bătu ora exactă.

CAPITOLUL 4

Cumpărături

Brenda rătăcea prin magazinul de mobilă din *Bloomingdale,* încercînd să nu se mai gîndească la mîncare şi la întîlnirea de după- amiază cu Morty şi cu avocatul lui. Înainte, obişnuia să meargă la cumpărături pînă cădea de oboseală, ca să uite de căsătoria ei lipsită de satisfacţii, dar acum nu-şi mai permitea. Iar azi cumpărase deja ceva – un pulover pentru Angie, care-i va oferi o bună scuză să treacă să-şi vadă fiica. Urma să se întoarcă la şcoală, cît de curînd. Nu mai putea decît să se uite şi să se prefacă interesată.

Annie se oferise să vină la ea, ştiind cît de agitată era Brenda, dar o refuzase. I-ar fi plăcut să o susţină cineva, dar era sigură că ar fi făcut o scenă. Şi poate că Morty va aminti de tatăl ei şi de anii petrecuţi în închisoare. Dacă lucrurile se împuţeau, şi existau toate şansele să se întîmple asta, mai bine să n-o expună pe Annie. Spre deosebire de Elise şi de Annie, ea nu crescuse într-o familie nobilă, unde sentimentele nu se exprimau niciodată cu voce tare.

Cînd ajunse în faţa unui mobilier deosebit care semăna cu un dormitor dintr-un conac englezesc, Brenda se uită la preţuri şi zîmbi în sinea ei. Nu se compara cu magazinul de mobilă al lui Romano, din Bronx, se gîndi ea. Acolo, unde mama şi mătuşile ei îşi cumpărau

mobilierul, totul se vindea sub formă de seturi – de dormitor, de living-room, de sufragerie. Mătuşa ei, Sally, le spunea „compleuri", dar ea studiase la *Hunter* un an.

Iar acum, în timp ce studia preţurile de la *Bloomingdale,* Brenda îşi aminti de începuturile căsătoriei ei cu Morty, cînd locuiau în casa semidecomandată pe care tatăl ei i-o cumpărase în Bronx. Mătuşa ei preferată, Rose, sora tatălui ei, o dusese la *Romano's*. Mătuşa Rose trecuse pe lîngă vînzător şi se dusese direct în biroul patronului, pe care-l salutase ca pe un vechi prieten, ceea ce era oarecum probabil.

– Poate să ia tot ce doreşte, Sonny. Oferă-i ce-i mai bun, spusese mătuşa.

Brenda ştia exact ce îşi dorea – dormitorul ridicat pe o platformă, în mijlocul magazinului. Îl alesese de fapt cu mult înainte ca ea şi Morty să se logodească. Era atît de entuziasmată de casă, de prima ei casă. Răsfoia revistele şi căuta diverse combinaţii coloristice.

Dar, peste cîteva săptămîni, cînd sosi mobila alb cu auriu, rămase dezamăgită. Nu semăna cu pozele din reviste. Ceva nu mergea dar Brenda nu ştia ce anume. Observase că, în reviste, mobila nu se prezenta în seturi. Dar de unde puteai cumpăra lucrurile pe care le prezentau în revistele acelea frumoase? Dezamăgită, hotărî să aleagă aşternuturile potrivite. Înarmată cu o reclamă furnizată de o revistă pentru mirese, se dusese pentru prima oară la *Bloomingdale* şi se îndreptase spre raionul de garnituri pentru pat. Cearceafurile *Porthault* costaseră aproape la fel de mult ca dormitorul, dar Brenda era încîntată. Tatăl ei îi dăduse o mulţime de bani. Simţea pentru prima oară că achiziţionase un lucru de calitate, chiar dacă cheltuise mult. Era atît de mîndră, încît i le arătase lui Morty.

Soţul ei fusese cît pe ce să-şi înghită trabucul cînd auzise cît costaseră aşternuturile.

– Ai înnebunit? Ai cheltuit o asemenea sumă pentru nişte aşternuturi pe care n-o să le vadă nimeni? Du-le înapoi.

Ar fi trebuit să ştie. La ce să se aştepte de la Morty, care purta cămăşi făcute la comandă, dar îşi cumpăra lenjerie ieftină de la Job Lot?

– Lenjerie ieftină, pentru că nu o vede nimeni decît tu, draga mea.

Ha, ha. Într-adevăr. Pentru ea nu se potrivea decît ce era ieftin. Brenda îşi încleştă dinţii. Dar nu uitase această lecţie şi nici cît de mult o duruse să ducă aşternuturile înapoi. În momentul acela, hotărî că n-o să-i mai spună niciodată preţul real al lucrurilor achiziţionate. Şi îşi respectă promisiunea.

Pentru el tot ce era mai bun, dar nu şi pentru ea şi pentru copii. Aşa că începuse lupta. Şi continuă, observă ea, cu amărăciune. Morty plătise studiile lui Angie, dar, în loc să-i ofere o vacanţă în Europa, o angajase la o firmă de avocaţi din Park Avenue. Ticălos zgîrcit! Ei bine, o să lupte împotriva lui. Aşa că ar fi mai bine să-şi mişte fundul gras în biroul lui Leo Gilman. Azi, ea şi Diana se întîlneau cu el şi cu Morty, pentru a încerca să schimbe înţelegerea lor.

Morty coborî din ascensor la etajul patruzeci şi nouă, unde se afla biroul avocatului său, în Central Park South. Stătea udat de ploaie, de sudoarea sfîrşitului de august şi de propria transpiraţie nervoasă, în faţa recepţiei. Îşi aranjă haina pentru o clipă, încercînd să se controleze şi se apropie de birou. Recepţionera era lîngă un perete din sticlă, care oferea o splendidă panoramă a Central Park-ului în zilele senine. Îi costă de-i frige pentru priveliştea asta, se gîndi Morty. Apoi se corectă. De fapt, mă costă pe mine, îşi spuse el furios. Iar din cauza ploii, ferestrele se transformaseră într-un fundal cenuşiu, fosforescent, în ciuda copacilor, a lacului şi a aleilor parcului. Privelişte! Cristoase, se întrebă de ce îşi dau oamenii banii pe aşa ceva. Ei bine, el plătise o mulţime de bani pentru Leo Gilman, ticălosul, şi nici nu erau măcar preţurile din Park Avenue. Leo ar face bine să nu încarce nota de plată, care se

ridica oricum la o sută şaptezeci şi cinci de dolari pe oră. Bill Atchinson, înfumuratul ăla, pretindea precis cu două sute de dolari mai mult.

Cînd îşi aminti de Bill Atchinson, se întoarse furios. El şi Gil nu-i vînduseră nici un pont. Munceşti o viaţă întreagă, construieşti ceva din nimic şi apoi toţi acei contabili, avocaţi şi agenţi de bursă îţi iau partea şi te lasă sîngerînd. Nu avea încredere în nici unul din ei. Zîmbi. Oricum, îşi luase măsuri. Banii lui se aflau la loc sigur, în Elveţia. Îşi dorea doar să mai facă încă o afacere pe picior mare, în genul celor manevrate de Gil Griffin. Tipii aceia doi, Bill şi Gil, cîştigaseră aproape cît el din oferta lui. Şi asta ar fi trebuit să-i apropie, dar tot nu-l băgaseră în cercul lor. Ca atunci cînd îl sunase pe Gil în legătură cu afacerea Nalisco.

– Prea tîrziu, Morty. Cărţile au fost jucate.

Morty zîmbi în sinea lui cînd îşi aminti de conversaţia pe care o surprinsese la telefon, între Gil şi tipul de la *Wall Street Journal*. Gil n-avea de gînd să-l bage pe Morty nici măcar în această afacere, dar o să se bage singur. Pot să le fac jocul, se gîndi el.

Şi Leo ar face bine să nu-l tragă pe sfoară. Bineînţeles, Morty ştiuse că Brenda nu voia să ajungă într-o sală de tribunal. O apuca tremuratul numai cînd trecea pe lîngă o maşină de poliţie. Dar ce dracu' se întîmplase acum? Voia să redeschidă tratativele legate de înţelegerea lor? Îşi luase un avocat? Sigur, era lacomă, ca toţi ceilalţi viermi.

Fusese uşor să-i ascundă adevărata situaţie financiară. Dar nu putea să facă un secret din oferta publică. Totuşi, se aşteptase la această situaţie. Sigur, nu putea nega faptul că Brenda era deşteaptă. Dar el se pregătise de mult pentru această mişcare. Chiar contabilul lui îi dăduse ideea. Bineînţeles, Morty nu recunoscuse că fusese iniţiativa lui, la fel cum nu recunoştea niciodată contribuţiile Brendei. Şi nici nu-i dăduse nimic. Doar o pensie prăpădită, în schimbul căreia ea îi cedase toate acţiunile. Aşa că, dacă voia ceva în plus

acum, era cît se poate de rău. Putea să-şi pună pofta în cui. Puţin îi păsa de faima acestei tipe, La Gravenesse, avocata ei.

– Domnul Cushman? îl întrebă o secretară.

Morty încuviinţă din cap.

– Domnul Gilman vă aşteaptă.

În timp ce o urma pe secretară spre biroul lui Leo Gilman, Morty începu să se tragă nervos de turul pantalonilor. Îi intrau întotdeauna chiloţii în fund. Brenda nu putea să sufere acest obicei, aşa că se opri brusc cînd îşi aminti. Se întreba dacă fosta lui soţie şi avocata ei sosiseră deja. Simţea cum îi pompează adrenalina în vene, ca întotdeauna cînd se pregătea să lupte pentru bani.

De cînd primise telefonul lui Leo, luni, şi aflase de această întîlnire, Morty revizuise în minte de nenumărate ori termenii înţelegerii cu Brenda. Şi oricît s-ar fi gîndit ajungea mereu la concluzia că îi făcuse un serviciu grăsanei bătrîne. Nu putea să nege că se căpătuise de cînd se măritase cu el. Şi avusese noroc. La urma urmei, el era Morty Nebunul. El realizase toate acestea. Poate că tatăl ei, mafiotul, îi ajutase puţin, la început, dar el trudise după aceea. Aşa că Brenda se putea considera norocoasă. Chiar dacă fusese frumoasă, nu fusese niciodată suplă.

El şi secretara se apropiară de uşa din sticlă, îngropată în pereţi din cărămidă. Totul era foarte select. Ia te uită pe ce se duc banii mei, se gîndi Morty. Poate Shelby o să le vîndă un tablou să împodobească pereţii. În felul acesta, ar mai recupera ceva. Cînd intră în birou, Leo se ridică de la masa acoperită cu cristal, care îi servea drept birou şi veni zîmbind spre Morty, cu mîna întinsă. Morty nu remarcase niciodată atît de clar ca acum ce mult se deosebea de Leo. Păr grizonat, tuns în stil *La Coupe,* costum *Giorgio Armani,* pantofi italieneşti, scumpi. Mă costă o groază de bani, dar oricum, o să mă scoată mai ieftin decît dacă aş fi nevoit s-o recompensez pe Brenda, se gîndi Morty.

– Morty, mă bucur să te văd. Arăţi grozav.

– Ascultă Leo, nu mă mai peria! Ce vrea Brenda? Cît o să mă coste să scap de ea? Şi cine este această avocată La Gravenesse? Despre ce este vorba?

Leo se strădui să-l liniştească.

– Îţi promit că o să se aranjeze, Morty. Înţelegerea pe care aţi încheiat-o nu poate fi atacată. N-ai de ce să te îngrijorezi. Mă ocup eu de La Gravenesse, nici o grijă.

– Mda, aşa i s-a spus şi lui Donald Trump. Te-am plătit destul, Leo. Credeam că n-o să mai am probleme.

– Ascultă, Morty, oricine are douăzeci şi cinci de dolari în buzunar şi o nemulţumire pe suflet poate deschide un proces. Doar ne-am aşteptat la asta. Fosta ta soţie a văzut oferta, s-a înfuriat, s-a lăcomit şi a găsit un avocat la fel de lacom.

– Spune-mi şi mie care nu este lacom!

– Uite ce este Morty, chiar dacă te-am costat ceva bani, consider că ţi-am economisit şi mai mulţi.

Morty îl aprobă posomorît.

– Ai grijă să rezolvi treaba asta.

– O să fim duri, o să le arătăm că ştim să facem afaceri. Spui că Brendei nu-i place să aibă de-a face cu tribunalele. Şi nu are bani să susţină un proces. O să dea înapoi.

Leo îl bătu pe umeri pe Morty.

– Şi, Morty, se opri, fără scene, O.K.? Indiferent ce spune, trebuie să rămîi calm.

Morty încuviinţă din cap.

– Atunci, să mergem. Ne aşteaptă.

Morty şi Leo intrară în sala de conferinţe. Brenda şi avocata ei – o femeie impunătoare, remarcă Morty imediat – stăteau pe sofa, în capătul opus al unei mese lăcuite, aflată în centrul camerei. Morty îi aruncă o privire Dianei, încercînd s-o cîntărească. În momentul acela, ochii lor se întîlniră pentru o clipă şi simţi un fior rece pe şira spinării. Încercă să-şi revină, în timp ce Leo le salută. Morty se mulţumi doar să mormăie ceva şi se

aşeză. Îşi întinse picioarele, îşi încrucişă gleznele şi îşi aprinse un trabuc. În cele din urmă, se uită la Brenda, studiind-o prin perdeaua de fum.

Stătea pe sofa, cu picioarele desfăcute din cauza grăsimii, cu mîinile încleştate pe geanta din poală. Avea sprîncenele uşor ridicate şi i se umezise buza de sus. Din cîte o cunoştea, după douăzeci şi unu de ani de căsătorie, observă că era nervoasă. Bine. Cu atît mai bine pentru el. Dar mai sesiză ceva nou, deosebit. Aceeaşi energie subtilă care se citea pe faţa Dianei. Are prea mult, se gîndi el, asta este. Nu se mai sătura.

– Ticălos zgîrcit ce eşti, o auzi exclamînd.

Deci aşa o să fie, îşi spuse el. O s-o luăm de la început.

Brenda scăpase poşeta din mîini. Faptul că îl vedea pe Morty stînd aici nepăsător, cu trabucul lui afurisit de optsprezece dolari în colţul gurii, în timp ce Angela trudise toată vara, era prea mult pentru ea. Cine dracu' se credea? Era un rahat, nimic mai mult. Brenda se gîndi că nu avea rost să se enerveze ca altă dată. Îi venea să-l omoare cu mîinile ei.

– Cîte cutii de trabucuri ai cumpărat luna asta, în timp ce fiica ta a lucrat pentru patru dolari pe oră? pufni Brenda.

Apoi se întoarse spre Diana şi continuă:

– A avut întotdeauna mai mulţi bani decît avea nevoie, dar a vrut să-i scoată pe Angela şi Anthony de la şcoala particulară, ca să facă economie. Asta s-a întîmplat în anul cînd şi-a cumpărat în schimb un yacht.

– Şcoala aceea publică din Madison Avnue se afla la cîteva blocuri de apartamentul nostru. Era destul de bună pentru chinezi şi arabi. Aşa că de ce n-ar fi fost bună şi pentru doi plozi evrei. Nu uita că tu ai învăţat la liceul *Julia Richmond*, pentru numele lui Dumnezeu.

Morty ştia întotdeauna cum putea s-o jignească cel mai bine pe Brenda – prin copii. Era ultima muniţie pe care o putea folosi, dar o s-o păstreze pentru mai tîrziu, dacă va fi nevoie.

– Pentru că am fost nevoită, nu pentru că am vrut. Dar copiii noştri puteau face ce doreau, aşa că de ce să se chinuiască? Pentru că tu ai fost un sărăntoc? Pentru că părinţii mei nu s-au priceput să mă dea la o şcoală selectă? Ei bine, eu am vrut întotdeauna ce este mai bun pentru ei.

Leo Gilman îi aruncă o privire lui Morty.

– O.K., oameni buni, haideţi să inspirăm adînc şi s-o luăm de la început.

Ticălosul, se gîndi Brenda. El l-a ajutat pe Morty să mă tragă pe sfoară. Ei bine, n-o să se mai repete. Se uita la cei doi bărbaţi plini de ei înşişi. Îi ura. Îi ura pe toţi. Furia îi dădea putere. Diana o să le vină de hac. Simţea asta.

Avocata ei se apleacă înainte şi o bătu liniştitor pe genunchi. Apoi, i se adresă direct lui Leo Gilman.

– Ne aflăm aici deoarece clienta mea doreşte să modifice înţelegerea financiară referitoare la pensia ei şi a copiilor. În lumina valului uriaş stîrnit de campania publicitară pentru promovarea companiei domnului Cushman, la puţin timp după încheierea înţelegerii, am vrea să oferiţi nişte sume mai echitabile.

Morty pufni.

– Dacă vreţi să fie echitabile, atunci n-ar trebi să primească nimic. Pentru că nu valorează nimic.

– Dacă înţelegerile s-ar baza pe valoare, domnule Cushman, atunci dumneata ai fi falit.

– Cine dracu' te crezi? o apostrofă Morty pe Diana, roşu la faţă de furie.

Bine, se gîndi Brenda. Lasă-l să turbeze. Sper să facă apoplexie. Oare micuţa Shelby îţi aminteşte să iei pastile contra tensiunii?

Leo Gilman îl potoli pe Morty şi apoi se întoarse spre Diana.

– Domnişoară La Gravenesse, înţelegerea a fost semnată şi parafată şi s-a ataşat hotărîrii de divorţ. De atunci, au trecut mai bine de trei ani, spuse el. Nu se mai poate face nimic. Este un document perfect legal.

Morty îl văzu pe Leo trăgîndu-şi mînecile cămăşii sale *Bijan*, ca şi cînd ar fi vrut să-şi sublinieze vorbele. Îi plăcea gestul acesta. Îi dădea senzaţia că Gilman trudea pentru banii pe care-i cîştiga. Poate că acum o amuţise.

Dar Diana continuă imperturbabilă.

– Nu prea cred, domnule Gilman, continuă ea cu un glas profund, cosiderăm că, în situaţia de faţă, sîntem confruntaţi cu un conflict de interese. Din cîte am înţeles, l-aţi reprezentat pe domnul Cushman la divorţ, iar clienta mea, la sugestia dumneavoastră, a fost reprezentată de un tînăr, de-abia ieşit de pe băncile facultăţii, pe care l-aţi angajat pentru ea, un anume domn Barry Marlowe. Iar acum am descoperit că a devenit asociatul firmei dumneavoastră, la numai cîteva luni după pronunţarea divorţului. De aceea considerăm că aceste aspecte pot schimba respectiva înţelegere.

Leo Gilman îşi linse buzele.

– Prostii! strigă Morty. O înţelegere nu poate fi modificată.

Diana îi zîmbi.

Leo Gilman se mişcă pe scaun.

– Lasă-mă pe mine, Morty.

– Domnişoară La Gravenesse, nu-mi plac insinuările dumneavoastră. Firma aceasta se bucură de o reputaţie fără pată şi nu ar trebui să faceţi acuzaţii fără acoperire. Oricum, va trebui să le dovediţi. În orice caz, nu are nici o legătură cu problema noastră. Doamna Cushman a semnat înţelegerea de bună voie. L-am angajat ulterior pe domnul Marlowe pentru că am fost impresionaţi de prestaţia lui. Acum este prea tîrziu să se răzgîndească. Nu mi se pare drept să profitaţi de succesul în afaceri al domnului Cushman după divorţ. De aceea, sîntem pregătiţi să facem faţă unui proces lung şi costisitor, în interesul dreptăţii. Aşa cum a afirmat domnul Cushman, o înţelegere nu poate fi schimbată.

– Şi noi sîntem pregătite să atacăm acest punct de vedere, zise Diana. Avem informaţii şi dovezi că

afacerea a luat ființă cu sprijinul doamnei Cushman şi al părinţilor ei. Şi că domnul Cushman a jucat, de fapt, un rol minor.

Leo zîmbi.

– Domnişoară La Gravenesse, toată lumea îl cunoaşte pe Morty Nebunul. El este firma. N-aş vrea să vă răpesc timpul şi să epuizez resursele financiare ale doamnei Cushman încercînd să dovediţi contrariul.

Brendei i se strînse stomacul. I se umezise buza de sus şi fruntea. Era atît de nedrept! Ştia că Diana exagera – ea şi tatăl ei nu păstraseră nici un fel de evidenţe contabile şi nu avea cum să dovedească nimic. Dacă deschidea proces, ce se va întîmpla? Cum s-ar simţi Angela şi Tony să vadă din nou în ziare numele bunicului lor? Cine nu-l plăcea şi nu-l credea pe Morty Nebunul? Tipul care îţi oferea produse ieftine?

Diana îşi scoase ochelarii şi-şi lăsă capul în jos. Apoi oftă. Oare se dă bătută? se gîndi Brenda agitată. Poate că acum este prea tîrziu să mai facă ceva. Doamne, de ce am fost atît de proastă şi de speriată atunci? De ce m-am mulţumit cu atît de puţin? Dezamăgirea ei era atît de profundă, încît, pentru o clipă, îi veni ameţeală. N-ar fi trebuit să-mi fac speranţe deşarte, îşi spuse ea cu amărciune. Şi cînd te gîndeşti că mi-am pierdut atîta timp să răscolesc printre hîrtii şi să discut cu Diana. Iar acum va trebui să-i achite onorariul. Oh, Cristoase!

Diana rămase tăcută. Apoi, întinse braţul lung să ridice geanta diplomat de pe podea, o deschise, scoase un dosar gros şi-l trînti pe masă. Morty îl recunoscu imediat şi i se strînse stomacul. Pe el, scria cu litere îngroşate. *Fotocopii. Impozite pentru domnul şi doamna Morton Cushman pe anii 1980, 1981 şi 1982.*

Morty clipi din ochi.

Implicaţia era cît se poate de clară pentru toţi cei de faţă. Leo şi Morty se uitară unul la altul. „Ce dracu' este ăsta?" îi transmise Leo din priviri. Morty semăna cu un elefant rănit. Nu ştia ce să facă; să atace sau să-şi găsească un loc unde să-şi dea sfîrşitul. Fusese o

lovitură mortală pentru el.

Înainte ca Morty să-şi revină, Leo îi vorbi direct Dianei:

– Domnişoară Grevenesse, aş vrea să mă consult între patru ochi cu clientul meu. Este posibil să mă fi înşelat. Poate că există o bază reală pentru revizuirea înţelegerii.

– Nu-mi vine să cred! rîse Brenda din nou.

Îi tremura vocea groasă în timp ce maseuza asiatică îi frămînta carnea. Brenda auzi geamătul profund al Dianei şi deschise ochi zîmbind.

Pe masa de masaj de lîngă ea, Diana îşi întoarse capul, o privi şi îi surîse, la rîndul ei. Se uitară una la alta şi apoi chicotiră ca două puştoaice care se jucau în zăpadă. Cînd se liniştiră, Brenda continua s-o privească pe Diana. Fără ochelari, cu părul răvăşit era surprinsă să constate cît de atrăgătoare părea Diana. Degaja de fapt o frumuseţe masculină.

Brenda aflase mai multe amănunte despre Diana de la Duarto. Era o tipă căreia îi plăcea să lupte şi să cîştige. Lucrase şapte ani la procuratură, unde anchetase diverse cazuri legate de abuzuri sexuale. După aceea, îşi deschisese propriul ei birou de avocatură şi nu prelua decît cazuri legate de drepturile femeilor şi ale copiilor. Dăduse în judecată municipalitatea din partea unui copil orfan dus într-o casă unde fusese molestat şi cîştigase. Iar de curînd apărase o femeie care-şi ucisese tatăl tiran şi o achitase. Acum, lucra la alt divorţ, în care soţul furase ideea soţiei şi o patentase sub numele lui. Brenda admira amestecul de stăpînire de sine, afecţiune şi dinamism al Dianei. Dar, mai ales, o admira pentru felul în care îi înfruntase pe Leo şi pe Morty.

– I-am zguduit puţin, zise Diana.

– Este modestă! Leo Gilman era cît pe ce să leşine. Nu-mi venea să cred cînd l-am văzut cum se uita speriat la Morty. Doamne, a fost grozav! Bravo, Diana!

– Hai să nu ne entuziasmăm pînă nu se semnează înţelegerea şi primeşti cecurile. Ştii care este zicala: „Nu spune hop pînă n-ai sărit gardul" sau: „Nu s-a terminat pînă n-a început să cînte grasa" Diana continuă. Ei bine, Brenda, vei vedea că o să cînţi cît de curînd.

Brenda se opri, uimită să vadă dacă nu era ofensată că o făcuse „grasă" Dar Diana o privea cu atîta căldură, încît îşi dădu seama imediat că nu ar fi capabilă niciodată s-o jignească. La urma urmei, sînt într-adevăr grasă, se gîndi ea. Apoi îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă.

Fusese o idee bună să vină aici, la *Salonul Tokyo*. Era o casă de masaj de pe strada West Fifty-seventh, unde Brenda se oprea uneori cînd se întorcea de la Angela, care-şi închiriase un apartament de vară pe Fifty-Third and Ninth Avenue.

Micuţa japoneză care o masa pe Brenda pufni şi se urcă pe masă. Se agăţă de o grindă suspendată de tavan, ca o maimuţă şi începu să maseze spatele Brendei. Şi acum fu rîndul ei să geamă şi să pufnească.

Diana rîse. Avea un rîs frumos, se gîndi Brenda; gutural şi cald.

– Ei bine, dacă tot a trebuit să te calce cineva în picioare azi, slavă Domnului că a fost o femeie, spuse Diana.

– Nu Domnului ar trebui să-i mulţumesc, ci ţie, Diana, îi răspunse Brenda. Eşti sigură că o să semneze înţelegerea? Două cecuri de cîte un milion fiecare? Unul acum şi unul în Ziua Recunoştinţei?

– Nu avem nici o garanţie, dar cred că o s-o facă. I-am strîns cu uşa. A fost un procedeu murdar, însă eficient. O să înaintez chiar mîine actele, ca să nu-i las timp să se răzgîndească.

Se opri.

– Ştii Brenda, am fi putut obţine mult mai mult. Sînt convinsă.

– Poate, dar ştii ce se spune: „Ce-i în mînă nu-i minciună" Şi, în afară de asta, nu am fost niciodată un

vultur. Două milioane de dolari, neimpozabili şi nişte acţiuni este tot ce mi-am dorit. Şi nici copiii mei nu au nevoie de mai mult. Poate că sînt o vacă, dar nu sînt un porc.

Rîse.

– Două milioane de dolari! Nu-mi vine să cred! Este ca şi cînd ai cîştiga la Loto. Mă simt grozav!

Diana surîse.

– Şi eu m-aş simţi mai bine dacă această femeie s-ar da jos din spinarea mea, zise ea, strîmbîndu-se. Şi, ca să-ţi dovedeşti recunoştinţa, ce-ar fi să-i spui să înceteze?

– Numai dacă accepţi invitaţia mea la cină.

– S-a făcut.

Brenda îi făcu semn maseuzei să termine. Pe urmă, japonezele făcură o plecăciune şi ieşiră din cameră. Diana se ridică şi îi căzu prosopul. Înainte să-l ia de pe jos, observă că avea pieptul turtit, ca un băiat şi umerii laţi. Doamne, are o frumuseţe masculină, se gîndi Brenda. Apoi se înroşi la faţă şi se întoarse. Ce ciudat, îşi spuse în sinea ei. Mai mult decît ciudat.

CAPITOLUL 5

Balta cu broaşte

Elise dovedea o mare stăpînire de sine.

– Este revoltător! exclamă ea în timp ce se uita la articolul decupat de Brenda din ziarul *Post*. Cum poate un bărbat să-şi anunţe logodna cînd este încă însurat? întrebă ea, mai mult exasperată decît supărată.

Douăzeci de ani de respectabilitate, discreţie, o viaţă lipsită de ostentaţie şi nobleţe fuseseră spulberaţi acum de viitorul ei fost soţ, care îşi bătea joc de amîndoi. Nu numai că o să-l oprească să-i mai administreze

averea, dar o să renunţe complet la serviciile firmei Cromwell Reed, deşi se ocupau de generaţii în şir de afacerile familiei ei. În felul acesta, îl va pune într-o lumină proastă pe Bill şi poate că va grăbi şi divorţul.

– Probabil că a intrat în andropauză, zise ea. Altfel nu pricep de ce a făcut-o.

– De fapt, n-a făcut-o, îi atrase atenţia, Brenda. Aici scrie că Phoebe a anunţat că vor fixa data, ceea ce nu-i acelaşi lucru nu-i aşa, Annie?

Annie ar fi zîmbit, dar era prea îngrijorată pentru Elise.

– Mă rog, recunoscu ea, nu este o formulă oficială.

– A fost lovită cu pietre, probabil. Duarto spune că pluteşte de obicei.

Elise părea că nu le aude.

– Bill ştie foarte bine că am oroare de ziare. Pe urmă, o să apară în *Enquierer* că Phoebe poartă copilul meu fecundat cu sperma lui Elvis sau cine ştie ce tîmpenie o să inventeze!

Apoi zîmbi fără să vrea.

– Mă rog, ca avocat ar fi trebuit să-şi dea seama că acest gest n-o să-l avantajeze într-o eventuală înţelegere financiară. Ca să nu mai vorbim că a dovedit o deplorabilă lipsă de gust.

Elise se gîndi la mama ei. Aceste cuvinte reprezentau cea mai crudă critică. Dar, cel puţin mama n-o să afle, îşi spuse ea.

– Apropo, ţi-am văzut poza în *People,* Elise, zise Brenda. Arăţi foarte bine.

Şi, zicînd acestea, scoase altă tăietură din ziar. Elise se uita la fotografie. Începuse să apară în toate cotidienele. Această fotografie nu era autorizată. Citi cine era autorul – Larry Cochran. Dumnezeule! îşi aminti de camera 705. Oare ce fotografii îi mai făcuse?

– Arăţi bine, ţinînd seama de circumstanţe, repetă Brenda.

– Care circumstanţe? zise Elise, uşor speriată.

– Faptul că veneai de la o înmormîntare, Elise, îi

explică Brenda.

Elise zîmbi.

– Bineînţeles. Presupun că publicitatea mă întristează.

– Vorbind de gust, hai să prînzim, le sugeră Brenda.

Dacă Elise se temea de ziare, Brenda se temea la fel de mult de tribunale. Iar Diana La Gravenesse nu reuşise încă să obţină semnarea înţelegerii sau primul cec de la Morty. Spera să nu iasă prost. Acum se baza pe banii aceia. Va fi în sfîrşit independentă. Şi gîndul acesta îi sporea apetitul.

Azi se întîlniră la restaurantul *La Gronouille,* singurul loc pe care-l ştia Brenda unde mîncarea era la fel de bună ca florile. Şi, pentru treizeci şi şase de dolari putea mînca ce dorea. Îşi făcea griji pentru bani. Dacă nu se rezolvau lucrurile cu Morty, nu-şi permitea să arunce o sută de dolari pentru prînz. Hrana abundentă o înveseli. Iată-le pe toate trei, în mijlocul aşa-numitei bălţi cu broaşte din oraş.

Brendei îi plăcea să discute cu Elise şi cu Annie. Chiar dacă nu ieşea nimic şi nu reuşeau să-i facă dreptate Cynthiei, era plăcut să aibă un motiv să se îmbrace şi să iasă în oraş. Bineînţeles, Brenda era fericită să aibă grijă de copiii ei. De fapt, îl sunase pe Anthony chiar în dimineaţa aceasta, oferindu-se să vină la şcoală şi să-i ia rufele. Nu era nici un deranj. Dar Tony o refuzase. Acum, era la vîrsta cînd părinţii îl stînjeneau. Dar Brenda tînjea să-şi petreacă mai mult timp cu el. Îi plăcea să facă treabă, mai ales că în felul acesta uita de foame. Nu-şi imagina cum reuşea Annie să stea departe de Sylvie, mai ales că băieţii ei îşi vedeau acum de vieţile lor.

Era îngrijorată pentru Annie. De cînd plecase Sylvie, nu-şi revenise. Mai ales, din cauza ticălosului ăluia de Aaron.

Pentru Brenda, copiii erau totul. Spre deosebire de Annie, ea nu-şi ocupa timpul cu Comitetul Special Olimpic şi nici nu se oferea voluntară pentru *Beckstein Burn Center.* Nu făcuse parte niciodată din viaţa socială

şi nici nu o să facă, dar îi plăcea ideea şi devora în secret ziarele de scandal. Însă ar fi preferat să moară, decît să recunoscă. Cînd Morty încercase să-şi croiască drum în înalta societate, Brenda se încăpăţînase să se înfigă în loc. Ştia cum vor apărea nişte parveniţi care vor să cucerească piscurile succesului. Cel puţin ea îşi cunoştea limitele.

Annie avea stofă ce mai, iar Elise avea în plus şi bani, trebuia să recunoască. Se întreba dacă Elise citea ziarele de scandal.

– Iată ce ar trebui să facem după părerea mea, spune Elise, să pregătim un fel de raport despre Gil şi ceilalţi, care să includă munca şi viaţa lor socială. Şi cuceririle, bineînţeles. Şi apoi, după ce o să-i cunoaştem, mai bine, vom putea să le descoperim punctele vulnerabile.

– Avem nevoie de un dosar. Despre tot şi toate. Cît mai multe informaţiii din copilărie, din anii de şcoală. Semnul zodiacal. Culoarea preferată. Agentul lor de bursă, bancherul, croitorul. Cum îşi beau cafeaua.

– Sigur, lucruri de genul ăsta, continuă Brenda, amprente dentare, cicatrice, tatuaje, poziţii preferate de sex, cele mai cumplite coşmaruri.

– Este exact ce voiam să aud, zise Elise, încuviinţînd din cap aprobator.

– Doar că eu nu pot. N-am obţinut încă banii de la el, aşa că mă aflu pe teren nesigur, zise Brenda.

O văzu pe Elise încordîndu-se, Brenda ştia că, la fel ca şi celelalte femei din înalta societate americană, Elise devenea rigidă cînd se înfuria şi acum se înfuriase. O privi glacial.

– Nu fi bleagă, Brenda, îi spuse Elise, adresîndu-i acelaşi cuvînt cu care o caracterizase ea pe Annie.

Brenda sări ca arsă. Eu lupt să mă menţin în viaţă şi ticăloasa asta bogată mă face bleagă?

Se înroşi la faţă şi se aplecă spre ea.

– Tu nu ştii ce înseamnă să fii la mîna unui bărbat. Ţie ţi s-a dat totul întotdeauna. N-ai fost nevoită să pupi

în fund un bărbat ca să te asiguri că o să-ţi plătească pensia, ca să-l poţi privi în ochi pe administrator în ascensor şi nici n-a trebuit să socoteşti dacă îţi poţi permite un prînz de treizeci şi şase de dolari. Ştii cît a trebuit să mă umilesc lună de lună faţă de Morty – pentru că nu am nimic? Nu ştii Elise şi nici n-o să ştii niciodată.

Brenda se înfuria repede. Îşi dădu seama că, deşi vorbea încet, începuse să atragă atenţia celor de la mesele din jur. Dar puţin îi păsa.

Annie se aplecă spre ele şi spuse:

– Să ştii că nici lui Elise nu i-a fost uşor, Brenda.

Brenda îşi ridică privirile şi o apostrofă.

– Nu acum, Annie. Scuteşte-mă de gesturile tale de „fată bună".

– Pot să mă apăr şi singură, Annie. Şi, în afară de asta Brenda are dreptate într-o anumită privinţă, zise Elise şi îşi concentră atenţia asupra Brendei.

Brenda continuă pe un ton scăzut:

– Ştii ce cred eu, Elise? Că pentru tine nu este decît un joc. Ceva care să-ţi ocupe timpul pînă la divorţ. O schimbare de orizont, în loc să te duci în sudul Franţei sau să faci înconjurul lumii cu yacht-ul tău afurisit. Este ca o nouă jucărie. În schimb eu lupt pentru viaţa mea, plod răsfăţat şi bogat ce eşti! Pentru mine nu este un joc.

Brenda luă o înghiţitură de apă din pahar. Apoi îl puse jos şi o privi pe Elise strîngînd din ochi, la fel cum făcea tatăl ei.

– Aşa că nu-mi spune mie că sînt bleagă. Cînd o să fii gata să pui la bătaie tot ce ai, abia atunci vei putea să mă critici. Însă, pînă atunci, păstrează-ţi reproşurile pentru tine.

Elise continuă s-o privească pe Brenda, care citi ceva deosebit în ochii ei.

– Îmi pare rău, Brenda, spuse Elise în cele din urmă, încet. Am fost lipsită de bun simţ şi sensibilitate. Ai dreptate. Nu ştiu ce înseamnă să fii la mîna unui bărbat.

Elise clipi repede din ochi, îşi înălţă capul şi spuse:

– Te rog să mă ierţi, Brenda. Ar fi trebuit să mă

gîndesc.

Surprinsă, Brenda se rezemă de spătarul scaunului.

– Sigur. Nu-i nimic, Elise.

Brenda îşi regretă imediat ieşirea.

– N-ar fi trebuit să fiu atît de dură cu tine.

– Dar ştiu ce înseamnă să depinzi de un bărbat din punct de vedere emoţional. Şi se pare că a depinde de un bărbat, indiferent din ce puncte de vedere, este degradant, zîmbi Elise. Aşa că asta este. N-o să întreprindem nici o acţiune împotriva lui Morty pînă cînd Brenda nu-şi rezolvă problemele. De acord, doamnelor?

Annie le zîmbi şi încuviinţă din cap. Cînd hotărîseră să formeze acest club, nu prevăzuse că s-ar putea ivi situaţii de acest gen. De fapt îşi dădu seama că lucrurile îi scăpau de sub control. Iar doctoriţa Rosen îi demonstrase că era instabilă emoţional.

Annie clătină din cap, ca şi cînd ar fi vrut să-şi limpezească minţile. Nu-i făcea bine să se gîndească la Aaron şi doctoriţa Rosen. În timpul zilei, îşi găsea ceva de făcut, dar noaptea, singură în apartamentul ei, se adîncea în gînduri. Fusese atît de simpatic, de spiritual. O făcuse să rîdă. Şi o înţelesese, îi apreciase glumele blînde. Cel puţin aşa fusese odată. Pînă atunci n-o cunoscuse nimeni cu adevărat.

– Deci, ce ne preocupă acum? le întrebă ea.

– Nu cred că ştiu deocamdată. Vreau să spun că noi căutăm în general punctele lor slabe, nu-i aşa? zise Elise.

– Da, trebuie să-i lovim sub centură, adăugă Brenda.

Elise îşi ţuguie buzele.

– În cazul lui Gil este evident. Vă propun să acţionăm pe două fronturi: să descoperim ce companie intenţionează să preia, să-i sabotăm afacerea şi să vedem de asemenea ce matrapazlîc a comis pînă acum. O să ne folosim de fisc şi, dacă am reuşi să implantăm o persoană de încredere în organizaţia lui, vom apela chiar la foruri superioare. Nu cred că poliţia ne-ar folosi la ceva – vreau să spun scrisoarea Cynthiei dovedeşte

că a fost o sinucidere. Dar, din punct de vedere social, putem să-l distrugem. Noua soţie, cum o cheamă?

Îşi consultă notiţele.

– Birmingham. Mary Birmingham, îi şopti Brenda.

– Mda. Se pare că îşi doreşte un nou apartament în Fifth. Lally face parte din comitetul de decizie. Poate vom putea să-o ţinem departe de această clădire. Şi cred că putem de asemenea s-o ţinem departe de oricare funcţii sociale importante.

– Eu pot să fac rost de dosare vechi referitoare la compania lui Morty. Le-am păstrat pe toate. Poate vom găsi ceva folositor, se oferi Brenda.

– Grozav. Iar tu Annie parcă spuneai că o să cinezi cu Stuart Swann?

– Da, el m-a invitat, răspunse ea, roşindu-se.

Brenda observă că se îmbujorase şi se întreabă dacă se înroşise pentru că avea o întîlnire şi noi nu?

– Bine, zise Elise. Stoarce-i informaţiile. Hai să aflăm care este următoarea ţintă a lui Gil.

Annie încuviinţă din cap fără să vrea.

– Poate o să discut şi cu unchiul meu Bob, despre Gil, zise Elise. S-ar putea să ne fie de ajutor.

Se uită din nou în carnetul ei.

– Cu Bill va fi mai greu. I-am tăiat resursele financiare, bineînţeles şi o să-mi retrag administrarea averii de la firma *Cromwell Reed.* Dar cred că vom putea face ceva cu Van Gelder.

– Vrei să le distrugi cuibuşorul dragostei? o întrebă Brenda.

– Mai bine-zis o să le distrug reputaţia.

– Ştii că se droghează? zise Brenda.

– Serios? O să ne fie de folos. De unde ştii? se interesă Elise.

– Nu sîntem chiar atît de lipsite de resurse, zîmbi Brenda.

– Poate o să-i pomenesc de acest lucru lui Girton la următoarea mea vizită. Este doctorul familiei Van Gelder. Cred că este de datoria mea să le spun să-şi ajute

fata, nu? Cam atît despre Bill şi logodnica lui deocamdată. Plăteşte impozitele şi nu are prieteni dubioşi.

Se opri, răsfoind paginile.

– Brenda, continuă Elise, soţul tău nu este impecabil. După ce vă rezolvaţi afacerile, o să-i pun pe oamenii mei să se uite prin dosarele lui. Poate o să doborîm doi iepuri dintr-o lovitură. Şi vei avea ocazia să-l storci şi mai mult de bani.

– Nu, Elise. Înţelegerea noastră va rămîne intactă. Nu vreau să stric totul.

Brenda se enervase din nou.

Elise o privi înţelegătoare.

– Sigur, bineînţeles. Deci, n-o să ne agăţăm de el?

– Nu.

De data aceasta, Brenda nu glumea.

– Mă rog, spuse Elise veselă, tăind această propunere de pe listă, putem cel puţin să-l împiedicăm să intre în *Union League Club* şi *Madison.*

– Cum, a făcut cerere să fie primit? o întrebă Brenda uimită.

– Aşa se pare. Respectă dorinţele soţiei.

– De unde ştii?

– Nici eu nu sînt lipsită de resurse, îi zîmbi Elise cu superioritate. Nu ar fi fost acceptaţi oricum.

Ridică din umeri.

– Ştii ce atitudine au cei de acolo. Am putea de asemenea să sabotăm noua galerie de artă a soţiei sale. Vom avea grijă să dea o petrecere la care nu va veni nimeni. Şi înţeleg că ea a făcut cerere să fie primită în *Junior League.*

Se uită la Annie. Brenda ştia că acesta era cel mai select club al femeilor din New York.

– Nu va fi acceptată, spuse Elise. Mai ales una ca ea, care a furat soţul altcuiva.

Se opri şi se uită din nou la Annie.

– Apropo de cele care fură soţii altora. Ce zici de doctoriţa soţului tău? N-ar fi bine să încercăm să închidem agenţia de publicitate a soţului tău?

– Nu, Elise. Nu mi se pare cinstit, protestă Annie. Ar lovi şi în partenerul lui. Iar Jerry este un tip cumsecade.

Annie nu îndrăznea să adauge că nu voia să-i facă rău lui Aaron.

– Nu jucăm cinstit pentru că nici ei nu au făcut-o, îi reaminti Elise.

– Dar, la urma urmei, este tatăl copiilor mei! exclamă Annie.

– Un penis nu mai este o poliţă de asigurare.

– Oare a fost vreodată?

– Mă rog, poate că o să-l lăsăm în urmă pe Aaron, zise Elise, închizînd carnetele.

– Ascultă, doamnă Eliot, i se adresă Brenda, ţi-a spus cineva vreodată că eşti frumoasă cînd te înfurii?

Elise îi zîmbi Brendei.

– Nu. Majoritatea m-au vrut docilă. Dar s-a terminat cu vremurile acelea. O să mă schimb.

Se uită în jur la încăperea elegantă.

– Nu mai vreau să mă perpelesc. Vreau sînge.

– S-a produs o mutaţie genetică, obişnuită în timpul holocaustului nuclear sau al divorţului, remarcă Brenda, încuviinţînd din cap.

– Deci acum, sîntem nişte Ninja Mutante din Evul Mediu? zise Annie.

– Exact, o aprobă Elise.

CAPITOLUL 6

Cina de la ora opt

Soarele apunea deasupra oraşului sclipitor, înroşind cerul, în timp ce Annie se întorsese pe strada East Eighty-four şi se îndrepta spre apartamentul ei din Gracie Sqaure. Cînd se urcă în ascensor se uită la ceas, dîndu-şi seama că pierduse noţiunea timpului de

cînd plecase Sylvie.

Era şase. Mai avea o oră pînă să-l întîlnească pe Chris, să bea ceva şi apoi să cineze cu Stuart Swann la opt. Întîrziase prea mult, dar îi venea greu întotdeauna să plece de la spital. Îi venea la fel de greu să se şi ducă acolo, se gîndi ea. Şi acum va trebui să se grăbească. Dar mai bine să fie în criză de timp, decît în criză de nervi, îşi spuse ea. Nu vreau să mă gîndesc prea mult la această întîlnire.

Annie nu se mai întîlnise cu nici un bărbat de cînd o părăsise Aaron. De fapt, nici măcar înainte de căsătorie nu se prea ducea la întîlniri. Era prin excelenţă monogamă. Cunoscuse un băiat drăguţ la *Miss Porter's* şi începuse să-i scrie. Reuşiseră să facă dragoste o dată, chiar în living-room-ul apartamentului newyorkez al tatălui său, dar nu fusese o relaţie serioasă. Apoi îl cunoscuse pe Stuart, într-un weekend, cînd o vizitase pe Cynthia şi îşi dădură întîlniri pînă cînd îi fusese prezentat Aaron. Dar nu se culcaseră împreună. Se jenase să-i mărturisească doctoriţei Rosen ce lipsită de experienţă era. Şi iat-o acum, şi mai patetică, divorţată şi evident incapabilă să-şi găsească un bărbat.

Mă rog, nu considera această cină o întîlnire ci, mai degrabă o discuţie cu un vechi prieten. Şi dacă ieşea ceva pînă la urmă, ei bine...

Bărbaţii. Se întîmpla ceva cu bărbaţii de vîrsta lui Aaron. Ceva care spera că n-o să-i caracterizeze şi pe băieţii ei.

Bineînţeles, bărbaţii din generaţia lui Aaron aveau altă mentalitate. Se aşteptau să domine femeile şi să fie răsfăţaţi de ele. Cel puţin, acesta este exemplul pe care i-l oferise tatăl lui Aaron. Apoi, regulile s-au schimbat, dar nu şi bărbaţii. Annie observă că şi Chris şi Alex aveau altă atitudine faţă de prietenele lor.

Totuşi, Aaron, Morty, Gil şi Bill aveau nevoie să fie dădăciţi. Annie presupunea că noile soţii erau uşor de dus în braţe, dar aveau aceeaşi privire plină de adoraţie. Oare Stuart aparţinea aceleiaşi categorii sau

era diferit? Doamne, se gîndi ea, m-am umplut de amărăciune sau aşa se întîmplă cu bărbaţii şi femeile de vîrsta noastră?

Poate că în noaptea aceasta va descoperi ceva util: ce urmărea Gil, care era punctul lui vulnerabil? O adevărată acţiune de spionaj, se gîndi ea. Dar îşi va da silinţa să se bucure din plin de această seară. Numai Dumnezeu ştie că avusese multe ocazii să se afle în compania bărbaţilor, dar aşa li se întîmplă femeilor între două vîrste care îşi pierdeau soţii. Bineînţeles, cîteva din prietenele ei îi făcuseră diverse „sugestii". Dar Annie nu suporta să audă de bărbaţi ca Felix Boraine, un văduv urît şi bogat de şaptezeci de ani, sau Georges Martin, un tip amuzant, dar evident homosexual, care se oferea drept escortă. Astfel de bărbaţi nu se puteau compara cu Aaron. De aceea, prefera să fie singură.

Cînd intră în apartamentul ei, Annie îşi dori să rămînă acolo. Avea multe de făcut: să se ocupe de corespondenţă, să-i scrie lui Sylvie. Îi era dor de fiica ei. Încerca să-i scrie în fiecare zi. Dar acum nu mai avea timp. O să se întoarcă devreme şi o să se achite de obligaţii la noapte. Ordinea şi bunul gust cu care îşi aranjase casa o făceau să se simtă în largul ei, spre deosebire de întîlnirea cu Stuart, de care nu era la fel de sigură.

Dar Dumnezeule, ştia că trebuia să iasă. Stătea atît de mult timp singură la cină. Prînzul nu era o problemă şi reuşea să-şi umple zilele cu munca ei voluntară la spital, cu plantele, scrisul, Clubul soţiilor părăsite, dar serile erau dificile! Trebuia să înceapă să facă ceva. Aaron se recăsătoreşte şi eu nici măcar nu am un prieten, se tachina ea.

Deşi îi rămăsese mai puţin de o oră, îşi turnă un pahar de *Evian* şi se aşeză pe scaunul ei favorit. Voia să se gîndească: la Sylvie, la viaţa ei de la *Sylvan Glades,* la propria ei existenţă fără Sylvie şi Pandor. Nu-i era dor numai de fiica ei, ci şi de adorabila pisică siameză. Totuşi, nu avea inima să-şi ia alt pisoi. Asta sînt eu.

Motanul a plecat şi nu pot să-l înlocuiesc. Bău toată apa din pahar. Chris va fi la *Ceainăria rusească* la şapte, iar apoi se va întîlni cu Stuart la opt, la *Petrosian*. Doamne, şi eu trebuie să ajung pînă acolo, gemu ea, ridicîndu-se. Nu îl angajase pe Hudson pentru seara aceasta, aşa că va fi nevoită să ia un taxi. Spera să găsească unul care să nu pută; să aibă un şofer care să vorbească englezeşte şi să-i dea restul la o bancnotă de douăzeci de dolari. Şi acum, ar fi mai bine să se grăbească.

Nu-i lua niciodată prea mult timp să se îmbrace. La şase şi jumătate îşi puse o pereche de pantaloni crem din mătase şi îşi trase bluza croşetată, tot din mătase peste buclele ude încă. Apoi se aşeză în faţa oglinzii şi deschise cutia cu bijuterii care-i rămăsese după ce mama ei fugise de acasă. Clipsurile şi colierul de aur pe care le văzuse adesea la mama ei deveniseră bijuteriile sale preferate. Se uita în oglindă după aceea şi aproape că o zări pe mama ei. Dar nu sînt la fel de brunetă, observă ea – şi nici la fel de frumoasă. Însă sînt totuşi drăguţă sau măcar atrăgătoare. Dar noaptea aceasta aparţine intrigilor. Poate o să-mi joc mai bine rolul dacă o să-mi dau cu mai mult fard de pleoape. Dar ochii ei rotunzi refuzau să arate misterios, indiferent cît se machia.

Se uita la ceasul *Waterford* şi spori ritmul. Parfumul, cheile, poşeta. Peste bluza şi pantalonii de mătase îşi puse un Rinioro japonez modificat de Hanal Mori, bej, cu cîteva pete subtil colorate în nuanţe de ruginiu şi ocru. Apoi, se uită în oglinda din hol şi se declară mulţumită. Îşi zîmbi, să-şi dea încredere. Arăt grozav. Aaron a fost un prost că m-a părăsit. Şi, ca şi cînd ar fi vrut să-i sporească buna dispozie, apăru un taxi exact cînd ieşi din bloc. Poate o să se distreze.

Ceainăria rusească era decorată pentru Crăciun. Dar nu fiindcă voia să epateze, ca majoritatea magazinelor newyorkeze. Ceainăria era decorată întodeauna pentru Crăciun, pentru că aşa îi plăcea patronului ei, Faith

Stewart Gordon.

Mesele cele mai bune – spre suprinderea lui Annie – nu erau cele din mijlocul restaurantului lung, îngust, ci banchetele roşii, semicirculare de la intrarea coridorului. La fel ca *Le Cirque* – să vezi şi să fii văzut, presupunea ea, dar era un curent groaznic la picioare, în ciuda uşii frumoase, rotative, din alamă lustruită. Nu, pe Annie n-o deranja că stătea întotdeauna în spate. Totuşi, în seara aceasta, se va aşeza la bar, se gîndi ea.

Da, Chris o aştepta deja, pe una din banchete! Probabil că va trebui să suporte curentul. Annie răspunse zîmbetului său şi fu încîntată cînd se ridică s-o întîmpine.

– Chris, ce drăguţ din partea ta! Dar n-o să luăm decît ceva de băut. Cum ai reuşit să faci rost de o masă?

– Cine ştie, poate o să te conving totuşi să mănînci ceva, surîse Chris. Oricum, Faith mă cunoaşte acum datorită tatei.

Bineînţeles. Aaron frecventa toate restaurantele de elită din oraş. Drăguţ din partea lui să-l iniţieze pe Chris, făcea parte din tradiţia familiei Paradise să aibă întotdeauna o masă bună.

– Ce ai vrea să comanzi? o întrebă Chris.

– Doar nişte vin alb.

Îi făcu semn unui chelner, dădu comanda şi ceru încă un *Perrier.*

– Deci, cum merg lucrurile? o întrebă Chris.

Părea exagerat de vesel.

– Bine, îi răspunse ea. Sylvie este bine, iar Alex m-a sunat sîmbătă.

– Oho! A mai sunat şi altcineva?

Îl privi mirată.

– Da, Brenda Cushman.

– Cine? o întrebă el, privind în gol.

– Prietena mea, Brenda. Chris, ce vrei de fapt să afli?

– Tata nu a sunat?

Se încordă, dar avu grijă să pară indiferentă.
– Mamă, tata m-a invitat la nunta lui.
Încercă să-şi ascundă sentimentele.
– Da, mi se pare normal. Doar eşti fiul lui.
– Cel de-al doilea fiu, zise el, cu amărăciune. Oricum, vreau să ştiu dacă te-a sunat să-ţi spună?
Se gîndise întotdeauna cu groază la această clipă. Hotărîse demult că n-o să-şi amestece fiii în viaţa ei personală şi nici n-o să-l denigreze pe Aaron. Nu era frumos, aşa că îi zîmbi.
– Nu, dar nu este nevoie. Sîntem divorţaţi. Este liber să facă ce doreşte.
– Haide, mamă! Nu-l mai proteja, izbucni Chris. Nu mai fi atît de bună.
Îşi feri privirile şi apoi se întoarse din nou spre ea.
– Ştii nu mai sînt un copil. Am dreptul să aflu ce dracu' se petrece!
– Păi se pare că ai aflat deja. Tatăl tău se însoară.
– Da, cu psihiatra.
Annie clipi.
– Am terminat de mult cu doctoriţa Rosen.
– Isuse, mamă.
Chris clătină din cap şi oftă.
– Ascultă mamă, încerc să aflu ce simt în legătură cu acest lucru şi tu nu mă ajuţi deloc.
– Se pare că încerci să afli ce simt eu.
– Da, şi asta. În ultima vreme nu-mi place cum se comportă tata la lucru. Este...
Se opri, iar Annie îi citi ezitarea şi durerea în ochi. Chris era loial, se gîndi ea. Era loial surorii lui, ei, tatălui său. Oare va fi posibil să fie loial tuturor în acelaşi timp, sau va fi sfîrşit. Ce norocos era Alex că nu-i păsa de nimic. Alex semăna cu Aaron; iar Chris cu ea.
– Tata este mai dur decît am crezut, zise el, în cele din urmă.
– Trebuie să fii dur ca să coduci o firmă, Chris.
– Îl stînjeneşte pe unchiul Jerry, şi-i face observaţie de faţă cu ceilalţi, deşi nu este vina lui.

– Partenerii de afaceri au adesea probleme, spuse Annie.

– Cred că tata nu mai vrea să fie asociatul lui. Dar nu ar fi mai cinstit să i-o spună direct?

Se opri şi o luă de mînă.

– Mamă, a fost prezent la petrecerea de absolvire a lui Alex. V- am văzut pe tata şi pe tine ţinîndu-vă de mînă. Şi apoi am plecat cînd ne-am întors la hotel.

Oftă.

– Mamă, m-am legat de cineva. Este o femeie pe care cred că pot s-o iubesc şi care m-a făcut sensibil la astfel de lucruri. Aşa că ştiu ce s-a petrecut între voi doi la Boston. Şi nu era o prostie copilărească atunci cînd am sperat că o să vă împăcaţi.

Annie simţi cum îi tremurau buzele. N-aveai cum să protejezi pe nimeni în această lume ticăloasă, se gîndi ea cu tristeţe.

– Nu, recunoscu ea, nu a fost o copilărie.

– Dar nu s-a putut, nu-i aşa?

– Da.

– Tata este un adevărat ticălos?

Ah, Doamne. Cum să-i răspundă la asemènea întrebare? Cum să fie cinstită faţă de Chris, de Aaron şi de ea însăşi?

– Nimeni nu este ceva anume cu adevărat, Chris.

În momentul acela nu găsise altă explicaţie că nu era suficientă.

– Chris, du-te la nunta tatălui tău, dacă poţi. Nu este un monstru.

Se simţea brusc epuizată. Aproape că nu mai putea să suporte să se gîndească la cina cu Stuart Swann. Inspiră adînc.

– Şi acum, zise ea, trebuie să plec. De fapt, am o întîlnire.

– Şi eu la fel, mamă. Şi am vrut s-o cunoşti.

Făcu semn unei femei de la bar, o femeie adevărată, nu o studentă sau o fată, remarcă Annie suprinsă. Era cu cel puţin zece ani mai mare ca el! Dar observă

imediat că era drăguţă. Purta o jachetă albă, lungă şi o fustă bej scurtă, cu geanta şi pantofii asortaţi. Era mult mai rafinată şi sofisticată decît oricare fată cu care s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Chris.

Femeia cu păr şi ochi negri se apropie de masă. Zîmbi discret şi i se încreţiră ridurile din jurul ochilor.

– Doamnă Paradise?

– Annie.

– Annie. Ne-am întîlnit de Crăciunul trecut. Sînt Karen Palinsky.

Se aşeză lîngă Chris şi-l luă de mînă.

Bineînţeles, Annie o recunoscu. Făcea parte din personalul lui Aaron.

– Da, îmi amintesc. Mă bucur că ne-am reîntîlnit.

Karen arăta mai bine, mai destinsă decît atunci.

– Doamna Paradise, Annie, vreau să vă mulţumesc că aţi crescut un om atît de minunat, zise Karen, întorcîndu-se să-i zîmbească lui Chris.

– Ssst! o apostrofă el.

– Nu, vorbesc serios. Întîlneşti foarte rar un bărbat care să nu fie închis, timid sau să urască femeile.

– Serios? se miră Annie.

– Da şi dacă nu v-aţi dat seama pînă acum, înseamnă că nu aţi stat singură sau aţi avut noroc.

– Da, poate.

Annie se simţea ameţită.

– Şi acum, trebuie să plec.

Se ridică şi se întoarse spre Chris.

– Văd că te las pe mîini bune.

Îl sărută înainte să plece.

Peste zece minute, Annie intră în clădirea superb împodobită de pe strada West Fifty-Ieight, care adăpostea localul *Petrossian's*. Construit în stil baroc, oferea cel mai rafinat caviar din oraş.

Spera că Stuart nu o să întîrzie, deşi, dacă i se întîmplase şi la înmormîntarea Cynthiei... Annie nu se simţise niciodată bine să stea singură la bar. Presupunea că nu avea suficientă încredere în propria-i per-

soană. Se gîndea mereu la biata Alice Adams pe care n-o invita nimeni la dans, în ciuda zîmbetelor ei, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva amuzant. Doctoriţa Rosen avea dreptate în această privinţă; se identifica întotdeauna cu victimele. Dar acum n-o s-o facă. În seara aceasta era destul de nervoasă. Era ceva între o adolescentă şi o Mata Hari între două vîrste. Şi încă nu-şi revenise după întîlnirea cu Chris. Aaron se însoară, se gîndi ea şi apoi încercă să-şi alunge acest gînd. Dacă Stuart nu era acolo, o să-şi comande un Campari şi o să-şi privească manichiura pînă venea.

Dar Stuart sosise deja şi bea ceva. Cînd o văzu, se ridică şi-i zîmbi. Apoi se îmbrăţişară.

– Arăţi superb, draga mea, zise el, privind-o intens. Sînt atît de fericit să te văd.

– Şi eu mă bucur, Stuart, îi răspunse Annie, privindu-l la fel de direct.

Şi Stuart arăta bine. Bineînţeles, se mai îngrăşase, ca mulţi alţii de vîrsta lui. Era blond, precum Cynthia, cu părul, genele şi sprîncenele în aceeaşi nuanţă cu pielea. Şi avea nişte pistrui mici şi nostimi, care semănau mai mult cu nişte puncte. Avea ochi căprui, dar cu mult galben, iar irisul era multicolor. Annie îşi aminti tresărind uimită că îl poreclise Ochi Pătat, şi zîmbi. Poate că o să se distreze bine împreună.

– Îţi sînt atît de recunoscător că ai venit. Nu ne vedem prea des.

Se opri.

– Şi a fost îngrozitor ultima oară, la cimitir. Doamne, eram distrus. Am alergat ca vîntul de la Tokio – era cît pe ce să fac o criză de inimă – şi am ajuns la sfîrşitul serviciului religios... Afurisit să fie Gil. Dar îmi face bine să te văd.

Îşi luă băutura – ceva incolor, cu cuburi de gheaţă – şi sorbi din ea.

– Ştiu că m-am comportat deplorabil în ziua aceea. Bineînţeles, eram şocat. Şi nu-mi revenisem după drum, dar mi s-a părut totul fals şi trist – ca şi cînd n-ar fi ţinut

nimeni la sora mea – în afară de tine.. Cînd te-am privit, am simţit, nu ştiu cum, că eşti reală şi că ai iubit-o.

Stuart se opri brusc.

– Nu trebuie să te scuzi... începu Annie.

Dar sosi chelnerul exact cînd nu trebuia.

– Bună seara, madame, doriţi ceva de băut? o întrebă el.

– Da, te rog, un Campari cu apă minerală.

– Da şi mai vreau şi eu unul dublu.

Stuart se întoarse spre Annie.

– Şi, dacă nu ai nimic împotrivă, hai să începem cu salata lor specială.

Annie încuviinţă din cap.

– Bine.

Oare cît băuse pînă acum, se întrebă ea. Şi ce oare – gin sau vodcă? Gin probabil. Începu să se încrunte. Încetează, îşi porunci ea.

– Deci, cît a trecut de cînd nu ne-am văzut? Să fie zece ani? Vreau să spun, în afară de întîlnirea de la cimitir.

– Da. Adică nu. Te-am văzut la înmormîntarea Carlei şi apoi în Vail, îţi aminteşti?

Fusese acolo cu a doua soţie, beat criţă, lîngă ceainăria *Cookie's*, încălţat în apreschiurile pe care le purtau toţi în Vail. Da, îşi dădu ea seama. Atunci fusese foarte beat.

– Nu. Tu îţi aminteşti? Mă rog, probabil că aşa este, zise el zîmbind.

Apoi, rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Annie îl studie pe ascuns. Avea pungii la ochi. Oftă, simţindu-se ca o anvelopă cu o mică înţepătură. I se desumfla speranţa, se gîndi ea cu tristeţe. Mă rog, putea cel puţin să plece în altă parte înainte să se turtească de tot.

– Şi la serviciu cum mai merge? se interesă ea cît mai indiferentă.

– Ah, ca de obcjei. Nimic nou.

– Trebuie să fie pasionat să ai de-a face cu toate preluările acelea uriaşe de companii şi să fii în miezul

marilor afaceri.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse ea, vorbesc ca Lorelei Lee. Încă puţin şi o să-l laud că este un bărbat important şi puternic.

Dar Stuart nu observase, se pare.

– Nu-i cine ştie ce.

– Şi care este următorul vostru obiectiv sau nu ai voie să spui? îl întrebă ea, simţindu-se vinovată că era atît de insistentă.

Stuart începu s-o studieze mai atent.

– Ce-i cu tine, Annie? Cauţi un pont? Ai nevoie de bani?

Se înroşi. Îngrozitor.

– Nu. Nici vorbă. Nu am probleme financiare.

– Sper că nu ai de gînd să joci la Bursă. Nu este loc pentru mici investitori. Te rog să mă crezi. Ştiu mai bine.

– Se joacă chiar atît de murdar pe cît se spune?

Spera să n-o întrebe cine spune asta.

– Să zicem că un om din afară nu are nici o şansă. Şi cînd vrea să facă o mişcare de mare amploare, este distrus. Uită-te la Milken. A fost terminat.

Stuart sorbi din nou din pahar.

– Deci n-ar trebui să investesc deloc.

Stuart se opri.

– Uite ce este, n-ar trebui să spun nimic, dar ştiu că Gil Griffin este interesat de *Mitsui Shipping*. Dacă pune mîna pe ea, o să crească preţul acţiunilor. Cumpără cîteva, dacă trebuie, dar cheltuieşti numai cît îţi poţi permite să pierzi.

– Este grozav să lucrezi cu Gil?

Se înroşi. Ah, trebuia să renunţe la prefăcătorie.

Dar Stuart nu observase şi pufni.

– Da, dacă îţi place să fii un Prometeu. Gil ne smulge din ficat doar o dată pe săptămînă.

– Este chiar atît de rău? Mai conduce maşina aceea XKE?

– Glumeşti? Este viaţa lui.

– Unde o parchează?

– Are propriul ei birou.

Annie rîse.

– Chiar aşa? insistă ea.

– Annie, de ce îmi pui atîtea întrebări despre Gil Griffin? Te-ai îndrăgostit de el?

Annie tresări.

– Bineînţeles că nu. Dimpotrivă... adică...

Se opri, încurcată.

Stuart încuviinţă din cap.

– Ce este cu Gil?

O privi atent.

– Doar nu ai de gînd să te pui cu el.

– Păi...

– Annie, nu fi nebună. Tipul ăsta este inuman. Lasă-l în pace. Ştii, cînd a murit Cyntia, Gil nu mi-a spus. Dacă secretara mea nu mi- ar fi transmis condoleanţe, nici n-aş fi crezut.

– Este incredibil.

– Nici să nu te gîndeşti să-l înfrunţi. Este mai periculos decît o cobră. Şi este invincibil. Iar căţeaua cu care s-a însurat este aproape la fel de rea. Se merită unul pe celălalt.

Sorbi din nou din băutură.

– Ceea ce trebuie să înţelegi în privinţa lui Gil este că lui nu- i place să zdrobească oameni, ci simte nevoia s-o facă.

Annie încuviinţă din cap, în timp ce Stuart îşi termina băutura şi se cutremură fără să vrea. I se făcea pielea de găină. Dar nu era înspăimîntată. Exagera, fiindcă se îmbătase şi vorbea melodramatic.

– Haide, Stuart. Oare distrugerea nu este un efect secundar al voinţei sale? L-am cunoscut pe tipul acesta. Este lipsit de maturitate, egoist, dar nu este diavolul.

– Oh, nu, nu! Aici te înşeli.

Îi făcu semn chelnerului să-i umple paharul.

– Nu sînt psihiatru, dar ceva nu este în ordine cu tipul acesta. Nu m-a terorizat nimeni ca el, în viaţa mea. Te uiţi în ochii lui, Annie şi nu vezi nimic. Absolut nimic.

– Vrei să spui că nu are suflet!

– Ascultă, nu ştiu dacă există Dumnezeu. De fapt, nu ştie nimeni, să fim cinstiţi. Dar există Lumina. Principiul Organizator.

– Eu am întotdeauna necazuri cu asistentul principal, glumi Annie, încercînd să înveselească atmosfera.

– Dar în ochii lui Gil Griffin nu există lumină, Annie. Ci numai întuneric.

Annie încercă să pară calmă. Oare în ce se băgaseră ea, Brenda şi Elise? Stuart avea dreptate, era prea beat sau îşi scuza propria slăbiciune exagerînd forţa adversarului său?

Chelnerul veni să le ia comanda. Annie ceru caviar, gălbenuşuri tari şi pîine prăjită. Nu comanda niciodată garnitură de cartofi. Era o vegetariană convinsă şi îşi făcea o singură concesie cu caviarul.

– Eu o să iau cotlet, zise Stuart. Şi încă un gin dublu.

Rămaseră tăcuţi timp de cîteva minute, conştienţi amîndoi de stînjeneala şi încordarea care îi învăluiseră.

– Ce mai face fiica ta? o întrebă Stuart deodată. Spuneai că ai trimis-o la o nouă şcoală.

– Da, se adaptează.

Annie simţi că se sufocă. Spera că Sylvie se simţea bine, spre deosebire de ea. Gil era un monstru invizibil. Iar Stuart un beţiv, nepotrivit pentru ea. Oftă din nou şi i se umplură ochii de lacrimi.

Stuart o bătu pe mînă.

– Şi Aaron? Ai terminat-o cu el?

Annie şi trase mîna brusc.

– Te rog, hai să nu mai vorbim nici despre el, nici despre Gil Griffin. Uite, a venit mîncarea.

Nu fusese de fapt o seară chiar atît de rea, se gîndi Annie cînd intră în apartamentul ei. Chris fusese o încîntare deşi nu-i venise uşor s-o cunoască pe femeia cu care trăia. Şi de îndată ce îl exclusese pe Stuart ca posibil partener, o incitase cu bîrfe şi bancuri triviale. Putea fi amuzant, chiar dacă era ameţit. Şi poate

informaţiile în legătură cu *Mitsui Shipping* vor fi de folos. Poate Brenda şi Elise vor fi interesate. În ciuda dezamăgirii, se simţea bine. Va da lovitura să le spună ce descoperise. Dar n-o să le spună de căsătoria lui Aaron. Nu putea – cel puţin deocamdată.

În hol, deschise dulapul şi îşi atîrnă kimono-ul. Acolo, pe consolă, o aştepta un teanc de corespondenţă. Îl luă şi se duse în dormitor.

Îşi scoase pantofii şi se trînti pe pat, uitînd cît de grijulie era să nu şifoneze cuvertura. Apoi sortă repede plicurile. Cîteva note de plată, o scrisoare de la mătuşa ei. Nişte cataloage. Şi o declaraţie de venituri de la *Federated Funds Douglas Witter*. Annie o deschise oftînd. O parcurse rapid, gata s-o pună deoparte pe noptieră, ca s-o completeze mai tîrziu. Dar se opri şi o cercetă din nou. Era vorba de o cumpărare uriaşă, care înghiţise toată suma, cu dobîndă cu tot. Ce dracu' înseamnă asta? Trebuia să fie o greşeală. Verifică numele şi apoi numărul de cont. Ce dracu' se întîmplă?

Se ridică şi întinse mîna să ia receptorul. Chiar dacă era unsprezece şi jumătate, o oră nepotrivită, o să afle cine dracu' dăduse ordin să cumpere acţiuni Morty Nebunul. Găsi în agendă numărul agentului ei de bursă. Nu autorizase această achiziţie. Trebuia să fie o greşeală.

CAPITOLUL 7

Larry Cochran

Larry ieşi din cada strîmtă pe linoleumul uzat din bucătărie.

– Numai cei mai prăpădiţi oameni din New York aveau cada în bucătărie, îşi spuse el cu voce tare, ca întodeauna după ce folosea cada veche şi duşul de mînă.

Avea o cameră mică, o bucătărie cu cadă, dulapuri vechi, infestate cu cinci sute de generaţii de gîndaci, o cămăruţă şi mai mică în spate şi o toaletă într-o debara. Se spăla şi se bărbierea în chiuveta de bucătărie. Şi toate acestea pentru şapte sute patruzeci şi doi de dolari pe lună.

Îi era scîrbă şi groază. Luna aceasta nu avea cei şapte sute patruzeci şi doi de dolari. De cînd se întîlnise cu Elise Elliot, munca sa luase o întorsătură dramatică. Devenise obsedat. Îl cuprinsese febra creaţiei. Acum, în sfîrşit, i se cristalizase în minte un scenariu şi şi-o imagina pe Elise în rolul principal. Scria zi şi noapte, fără să se gîndească la nimic. Nici la autorizaţia de reporter care va expira din nou, în curînd şi nici la chiria pe care nu avea cu ce s-o plătească.

De obicei, era capabil să se întreţină pozînd celebrităţi cu ochii goliţi de sentimente şi vînzînd filmul la diverse publicaţii.

Dar fusese atît de obsedat de Elise şi de scenariul pe care-l scria pentru ea, încît nu se gîndise la bani pînă nu primise nota pentru plata chiriei. Iar domnul Paley, proprietarul nerăbdător să tabere asupra chiriaşilor ca să mărească suma stabilită iniţial, nu era niciodată răbdător.

Scenariul lui era bun cu adevărat. Ştia că era. Scrisese deja de cînd terminase şcoala, dar fuseseră simple materiale comerciale, lipsite de valoare. Şi fusese cît pe ce să le vîndă.

Însă nu reuşise, oricum. Nici măcar nu avea un agent. Ce o să faci cînd n-o să-ţi cumpere nimeni scenariul? se întrebă el, în timp ce îşi luă prosopul subţire, uzat. Te întorci la artă. Îşi şterse corpul suplu, îşi scutură capul şi împrăştie stropi de apă pe linoleumul rupt. *La Boheme.* Paradisul rataţilor.

Se duse în dormitorul mic, unde dormea pe un pat îngust, căută printre hainele atîrnate pe o mătură pe care o numea în glumă garderobul său şi îşi luă cămaşa şi pantalonii ponosiţi. Şi la fel cum îşi privise mai înainte

apartamentul jalnic, se uita cu aceiaşi ochi la blazerul şi pantalonii săi largi, cenuşii. Erau uzaţi, lucioşi şi scămoşaţi. Este imposibil să trăieşti aşa, se gîndi el pentru a o suta oară de cînd se întîlnise cu Elise.

Luă o cămaşă albastră de pe cuier, o mirosi sub braţ, să vadă dacă mai putea s-o poarte şi smulse nişte fire destrămate de la guler. Şosetele aveau găuri la călcîie. Îşi puse cureaua neagră, din piele de şarpe – cadou de la o prietenă care o cumpărase cu reducere, de Crăciun, cînd lucra la *Bloomingdale's*. Acum, începuse să se cojească. Ia să vedem, de cînd o port? Trei ani? Patru ani. Dumnezeule n-am mai cumpărat o curea de patru ani.

Îşi luă ceasul de pe chiuvetă dar îi alunecă din mînă. Grozav. Era tot ce-mi mai trebuia. Dar, cînd îl ridică de pe podea, constată că mergea bine. Dacă puteai spune despre un *Timex,* că merge bine... Se crăpase, dar continua să ticăie, se gîndi el, în timp ce-l prindea la încheietura mîinii. Era deja cinci şi cinci şi îi spusese lui Asa că o să ajungă la el la şase. Isuse, dacă voia să obţină un împrumut de la cel mai bun prieten al lui, trebuia cel puţin să ajungă la timp.

Ieşi în grabă din apartament, închizînd yala dublă. Să mori de rîs şi mai multe nu, îşi spuse el. Oare ce vreau să apăr de hoţi? Un televizor stricat pe care nu am cu ce să-l repar şi un pick-up vechi, cine dracu' mai foloseşte acum pick-up? CD-urile sînt la modă. Nici măcar nu mi-am cumpărat un casetofon.

Trecu prin holul slab luminat. Scîrţîitul podelelor era acoperit de cearta din apartamentul vecin. Rosie se îmbătase din nou. Înseamnă că n-o să vină să-i ceară chiria nici la noapte, nici mîine dimineaţă. Să sperăm că o să am noroc, se gîndi Larry. Poate voi reuşi să mă fofilez trei zile.

Cînd ieşi în stradă, se simţi imediat mai bine, eliberat parcă din temniţa sărăciei. Toamna la New York. Copacii care străjuiau York Avenue îşi desfăşurau evantaiele galbene pe pavajul cenuşiu. Se îndreptă în pas

vioí spre autobuz şi îşi aminti să ceară un permis. Era mai ieftin. Pentru el conta fiecare bănuţ. Avea disponibili două sute şaisprezece dolari în cont şi treizeci şi unu de dolari în buzunar. Şi nici o altă resursă. Mama lui, care locuia în Missouri, trăia din pensia ei de profesoară. Ştia că pusese ceva bani deoparte dar, după ce absolvise şcoala, jurase că n-o să-i ceară niciodată, nimic. Tatăl lui îi părăsise cînd Larry era mic. Într-o zi, o să-i dea el bani şi în nici un caz nu o să-i ia. Dar ce o să fac acum? Larry ştia că ajunsese la limită cu cărţile de credit. Aşa că era singura lui speranţă, pînă îl plăteau cei de la revista *People*. Se încruntă, amintindu-şi cît de mult îl duruse să vîndă poza lui Elise.

Se gîndise că n-o s-o facă. Da, da, crezuse că n-o s-o facă niciodată. Dar o făcuse, din disperare. Se simţise ca şi cînd ar fi trădat-o, mai ales acum, după ce făcuse dragoste cu ea. Fiindcă o iubea. Mărise fotografiile pe care i le făcuse şi le atîrnase în tot apartamentul. Şi îşi derula obsesiv în minte fiecare clipă petrecută în camera 705. Se oprea din scris numai ca să-i revadă filmele, cînd rulau la *Thalia* sau *Biograph*. O iubea şi creaţia lui o dovedea.

Începu să se gîndească acum ce o să-i spună lui Asa, ca să obţină împrumutul. La urma urmei, la colegiu era ceva obişnuit şi chiar după aceea, cînd unul din ei rămînea în pană de bani. Dar nu se mai împrumutaseră unul de la altul, de mult timp Asa se descurca cu salariul lui modest de la *Wall Street Journal,* iar Larry reuşea să-şi achite datoriile vînzînd ocazional fotografii cu celebrităţi. Pînă acum, fusese O.K. Nu grozav, dar O.K.

Dar nu mai putea – Larry se săturase. După cinci ani de cînd absolvise, rămăsese acelaşi student falit. Fără resurse, fără bunuri. Fără nimic de vîndut. Decît, bineînţeles fotografia lui Elise.

Sigur, săptămîna aceasta ar fi trebuit să iasă, la vînat cu aparatul lui de fotografiat. Dar îi era silă să fotografieze celebrităţi şi personalităţi mai mult sau mai puţin valoroase. Nu mai putea. Şi, în plus, scrisul începuse

să-l obsedeze. Mai ales că mergea atît de bine.

Larry înţelegea femeile, femeile merituoase, singure. Isuse, doar aşa era şi mama lui. Şi acest scenariu, această poveste a unei femei singure, misterioase mergea superb. Nu voia să se întrerupă tocmai acum şi să rişte să-şi piardă inspiraţia. Trebuia neapărat să obţină bani de la Asa, ca să reziste pînă primea cecul de la reviste *People*.

În Fifth Avenue, luă alt autobuz. Stabilise să-l întîlnească pe Asa la deschiderea unei expoziţii stupide. Prietenul lui insistase şi făcuse rost de invitaţii pentru amîndoi. Mă rog, cine ştie, poate o să facă nişte fotografii şi o să obţină un împrumut. Coborî în West Fifty-seventh Street şi se îndreptă spre adresa dată.

Cînd se urcă în ascensor se rugă în sinea lui: Te rog, Asa, te rog, împrumută-mă pînă la sfîrşitul lui octombrie ca să-mi pot plăti chiria. Ştiu că pînă atunci o să termin scenariul şi o să sosească şi cecul. Sînt atît de aproape, Asa. Şi este grozav. Da, Asa, cu adevărat grozav. Nu te-am mai văzut niciodată atît de entuziasmat de creaţia mea.

Şi, de îndată ce o să capăt împrumutul, o să fotografiez toate afurisitele de celebrităţi diin New York! Îţi promit.

CAPITOLUL 8

Strada West Fifty-seventh

Cînd Annie ajunse la biroul lui Elise din Plaza Rockefeller, la numărul 30, o găsi pe Brenda aşteptînd-o în hol, lîngă biroul de informaţii.

– Firma lui Elise este la etajul treizeci şi nouă, îi spuse Brenda.

Clădirea se aflã în mijlocul *Centrului Rockefeller* şi

reprezenta un prototip al arhitecturii decorative newyorkeze. În timp ce se îndreptau spre ascensoare, Brenda se uită în jur şi spuse:

– Pentru mine rămîne aceeaşi veche clădire pe care o ştiam din copilărie, zise ea, oftînd.

– Ştiu ce vrei să spui, o aprobă Annie. Într-un fel şi mie îmi vine greu să-i spun Centrul Rockefeller.

Apoi oftă şi ea.

– Cred că totul se schimbă.

– Ai înţeles perfect! exclamă Brenda. După cum vezi, şi noi ne schimbăm.

Elise fusese veselă cînd le sunase. De fapt, pentru o femeie aflată în plin divorţ era neobişnuit de veselă. Annie spera că nu băuse. Sigur, nu era politicos să discute despre aşa ceva, deşi observaseră că exagera. Totuşi, la ultimul prînz luat împreună, remarcase că se mai domolise. Uneori un şoc, cum este divorţul te ajută să revii cu picioarele pe pămînt, se gîndi Annie. Şi, bineînţeles, acest club al lor putea fi de asemenea folositor. Oricum, Annie spera că o să-i folosească lui Elise şi, poate, într-o anumită măsură şi ei.

Acum însă o preocupa problema banilor lichizi din cont. John Reamer nu ştia nimic în legătură cu această tranzacţie. Apoi, încercase să ia legătura cu Aaron, dar nu răspunsese apelurilor ei. Crezuse că agentul ei de bursă o s-o lămurească, deşi era foarte speriată. Apoi, Brenda o trezi la realitate.

– Annie. Am ajuns.

Cînd se deschiseră uşile ascensorului, o văzură pe Elise, care le aştepta în hol.

– Bravo, aţi venit la timp. Intraţi în biroul meu.

– Uau! exclamă Brenda, vădit impresionată.

Fereastra din spatele biroului lui Elise dădea spre Central Park şi priveliştea se întindea cît vedeai cu ochii, spre nord.

– Este frumos, zise Annie. Parcă ai sta pe un nor.

– Haideţi să trecem la treabă, le sugeră Elise.

– De data aceasta, eu deschid şedinţa, o anunţă

Brenda. Şi am nişte veşti. Angela mi-a spus că Shelby a fost respinsă de *Junior League* şi este furioasă pe Morty.

– De ce pe Morty? se miră Annie.

– Spune că a fost respinsă pentru că el este evreu.

Brenda se zgudui de rîs.

– A trebuit să-i promită că o s-o ducă la Aruba de Ziua Recunoştinţei, ca s-o recompenseze.

Elise zîmbi. Îşi scoase carneţelul şi verifică ceva.

– Şi eu am descoperit ceva. Din păcate, Gil a fost acceptat deja în clădirea de pe strada Fifth. Lally nu ne-a ajutat prea mult. Oricum, vestea bună este că Gil Griffin este investigat de ani de zile de Comisia fiscală. Un tip, pe nume De Los Santos, se ocupă de el.

– Şi de ce nu a fost acuzat niciodată? întrebă Brenda.

– Cine ştie? Poate nu sînt dovezi, poate a mituit pe cineva de acolo. Annie cred că ar trebui să discute cu domnul De Los Santos, de la SEC.

– De ce eu? întrebă ea, gîndindu-se înspăimîntată la contul lui Sylvie.

– Doar erai cea mai bună prietenă a Cynthiei. Poate ar trebui să-i arăţi scrisoarea ei. La urma urmei, ţie ţi-a trimis-o. Vezi dacă este un om de încredere. Sau dacă a fost mituit de Gil? Dacă n-a fost, interesează-te dacă poate să ne ajute cu ceva sau dacă putem noi să-l ajutăm. Fă investigaţii. Află dacă ne este prieten sau duşman.

– Bine, o aprobă Annie. Şi cu Bill cum rămîne?

Văzu cum se învîrteau rotiţele în capul lui Elise.

– Brenda, n-ai putea obţine copii după balanţele contabile ale lui Bill, prin Angela? Parcă lucra la *Cromwell Reed* în timpul verii, nu?

– Da. Este prietenă cu cîteva secretare. Dar nu ştiu. Poate. De ce?

– Nu vreau ca fiica ta să rişte, dar am o idee. Însă nu vreau să discutăm despre asta pînă nu obţin documentele.

– O.K.

Acum, Annie observă că ambele femei o priveau.

– Şi cu Aaron cum rămîne? o întrebă Brenda. Ai vreo sugestie?

Cînd auzi numele lui, îşi aminti să-l caute din nou la birou, înainte să plece.

– Nu, deocamdată, spuse ea.

Nu voia să recunoască de faţă cu ele că îl visa aproape în fiecare noapte. Îi era ruşine.

Observă că Elise şi Brenda se priveau una pe cealaltă cu sprîncenele ridicate.

– Apucă-te să strîngi probe împotriva lui, îi spuse Elise. Nu uita că îl avem în vedere, chiar dacă l-am lăsat la urmă.

– Şi ia spune cum a fost cina cu Stuart? se interesă Brenda.

Annie le povesti, subliniind părerile lui Stuart. Dar, în loc s-o alarmeze, Elise deveni şi mai entuziasmată.

– Dar este minunat, draga mea! *Mitsui Shipping.* O să verific imediat.

Annie ezită.

– Nu uita că Stuart ne-a prevenit, îi atrase ea atenţia.

– Haide, Annie, o linişti Brenda. Doar ştii că Stuart este un papă-lapte.

– Şi Annie, ţine cont că nu am uitat de Aaron, îi reaminti Elise, cînd se ridicară să o însoţească în limuzina ei.

– Azi, clubul se reuneşte la încîntătorul bistrou franţuzesc de pe strada East Fifty-seventh.

Pe strada East Fifty-seventh, Shelby era nervoasă. Bineînţeles, nu recunoscuse niciodată, dar nu era uşor să deschizi o expoziţie în propria galerie de artă. Iar această galerie nu se afla în vreun subsol din Wooster Street, ci aici în oraş, într-un cartier select.

De-abia aştepta să vadă cine o să vină. Şi ar face bine să vină cu toţii. Se săturase să sărute hienele alea. Şi lui Shelby Symington nu-i plăcea să sărute hiene. În

Atlanta, de unde era ea, oamenii se înghesuiau s-o sărute pe ea. Familia Symington conducea oraşul de cel puţin cinci generaţii şi nu exista nici o persoană importantă în tot sudul cu care Shelby să nu fie înrudită prin sînge sau prin alianţă.

Însă la New York lucrurile erau diferite şi ştiau că aici este altă lume. Şi, în afară de asta, Atlanta începuse să fie un univers prea îngust pentru ambiţiile lui Shleby. Învăţase între timp că acest univers mai vast era plin de oameni care aveau bani, dar nu şi gust. Ei bine, ea era fericită să-i uşureze de prima parte, ca să-i înzestreze cu a doua.

Era însă puţin supărată fiindcă nu fusese admisă în *Junior League*. Cum îndrăzniseră să respingă o Symington? Mama ei ar fi şocată şi ar începe din nou să-i reproşeze că se măritase cu „evreul acela", cum îi spunea lui Morton. Totuşi, ştia că mama ei va trimite pe cîteva din prietenele ei din lumea bună şi, în felul acesta, galeria ei va fi menţionată la rubrica consacrată personalităţilor.

Acoperise scena artei cu milioane de mici favoruri de cînd se măritase cu Morton; prezentase oameni importanţi tinerilor artişti talentaţi, înainte să-şi cîştige un nume; aranjase împrumuturi; practic, dăduse bani proprietarilor de mici galerii rafinate. Iar acum era momentul să-şi arate recunoştinţa şi să vină la expoziţia ei. Ar vrea să fie sigură de prezenţa lui Jon Rosen.

Rosen era, fără îndoială, cel mai influent critic de artă din New York şi poate din ţară. Scria articole pentru *Art World* şi făcea parte din fiecare afurisită de comisie artistică importantă. Shelby se străduia să nu aibă sentimente antisemite în ciuda protestelor familiei ei cînd se căsătorise cu Morton, dar tipul acesta era îngrozitor. Cel puţin, Morton era patetic de recunoscător că o avea la braţul lui. Însă Jon Rosen era un mizantrop, căruia îi plăcea să se simtă superior tuturor, să scoată în evidenţă defectele şi niciodată calităţile. Semăna cu un motan, veşnic la pîndă.

Shelby ştia că soţul ei avea destule defecte, dar promiscuitatea nu se număra printre ele. Dacă era lipsit de imaginaţie şi oarecum egoist la pat, cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că umblă după femei. Shelby se gîndea chiar că ar putea să aibă cîte o relaţie discretă – fiindcă nu făcea rău nimănui. Însă nu accepta să fie înşelată de nici un bărbat. Fusese foarte greu să-l bage în pat pe Morton şi o făcuse doar ca să cimenteze înţelegerea. Nu era uşor să pui mîna pe un newyorkez bogat şi mai ales pe unul recunoscător, ca Morton. Atît de recunoscător, încît era gata să-i dea tot ce dorea, inclusiv propria ei afacere. Iar ea putea să-l ţină sub control, spre deosebire de Brenda. Din ziua în care Duarto îi adusese pe Morton şi pe Brenda la galeria ei, ştiuse că tipul avea tot ce-şi dorea ea, bani, lipsă de gust şi dorinţa de a deveni şi mai bogat.

Dar Jon Rosen nu putea să-şi ţină acasă mîinile lungi, albe şi moi. Lui Shleby i se părea că era o formă evreiască de alcoolism, care le caracteriza rasa, la fel ca şi terapia. Oare sora lui nu era psihiatru, psiholog sau ceva şi mai dezgustător? Mă rog, trebuia să spere că Jon Rosen va fi în toane bune în noaptea aceasta, cînd va scrie despre expoziţia ei.

Acum, se uita cu mîndrie de jur împrejur. Spectacolul care se prezenta privirii era profund, sensibil, dar înzestrat cu acea ironie sau nevroză necesară pentru a capta atenţia în acest scop. În cele patru încăperi principale ale galeriei atîrnau cataloagele mamut ale lui Phoebe Van Gelder, iar două camere mai mici adăposteau lucrările pe care nici Shelby nu îndrăznise să le expună ostentativ. La urma urmei era vorba de artă, nu de tablouri porno, dar mulţi nu sesizau diferenţa. Nu trebuia să te gîndeşti decît la Jesse Helms. Bineînţeles, Shelby dorea, avea nevoie, să şocheze publicul: altfel, expoziţia nu va ieşi cu nimic în evidenţă. Dar nu voia să-i şocheze atît de tare, încît să nu cumpere nimic.

Desigur, conta şi faima famíliei lui Phoebe Van Gelder care ocupa aceeaşi poziţie privilegiată la New

York, precum Symington în Atlanta sau poate chiar mai mult – putere şi bani. Van Gelderii erau bancheri şi oameni de afaceri – în New York de cînd era oraşul era colonie olandeză. Şi cînd apărea această familie, atrăgea toată lumea bună din New York. La urma urmei, unchiul lui Phoebe fusese odată vicepreşedinte, iar alt unchi fusese primarul oraşului timp de trei legislaturi. Dar Van Gelderii erau renumiţi mai ales pentru ceea ce Symington nu fuseseră niciodată însă aveau o avere uriaşă.

Ei bine, această expoziţie va începe să schimbe lucrurile. N-o să mai facă pe sclava la galeria lui Leo Castelli, în timp ce el şi alţi mentori în artă făceau averi. Shelby va începe şi ea să se îmbogăţească. Şi nu va fi prima femeie care să îmbine comerţul cu arta. Păcat că fusese nevoită să se mărite, ca să reuşească, oftă ea.

Ei bine, mă descurc cum pot. Poate o să-l înscriu pe Morton la Şcoala Soho. Zîmbi şi se alină privind galeria – galeria ei. Shelby străbătu din nou camerele, admirînd podelele sclipitoare, pereţii albi virgini şi aiureala pictată pe pînzele mari.

Phoebe distingea peste tot buze – buze, mai lucioase decît în realitate, pulsînd, sărind parcă din tablouri. Unele erau tridimensionale, realizate din mai multe straturi, iar altele constau din ipsos lipit pe suprafaţa pictată. Toate păreau unde, strălucitoare, deschise şi primitoare. Dacă înspăimîntătoarele femei ale lui Kooning creaseră senzaţie, Shelby era sigură că şi aceste buze vor fi acceptate. Erau tulburătoare, fără îndoială, dar păreau vii. Semăna cu stilul Georgiei O'-Keeffes. Şi, dacă avea noroc, alte cîteva zeci vor atîrna în bibliotecile şi saloanele din întreg oraşul peste cîteva luni. Iar ea va triumfa. Stai să vezi cînd Ross Bleckner şi Richard Prince vor da cu ochii de tablouri.

Şi apropo de asta, ar fi mai bine să se grăbească acum. Trebuia să verifice sistemul de amplificare, deoarece Phoebe insistase să-şi pună propria muzică modernă. Iar acum era bine să se împrospeteze puţin şi

să aibă grijă de aperitive.

Uşile ascensorului se deschiseră şi apărură cei care vor servi sandvişuri şi băuturi. De obicei se dădea vin alb, struguri şi brînză, dar Morty sugerase să îmbunătăţească meniul, iar ea fusese de acord. Trebuia să pregătească totul impecabil. Le arătă chelnerilor unde să ducă mîncarea şi îi lăsa pe mîna Antoniei – directoarea galeriei sale şi deci sclava ei.

CAPITOLUL 9

Arta de dragul artei

Morty stătea stînjenit la uşa ascensorului, privind galeria lui Shelby care începea să se umple. „Expoziţie" era într-adevăr cuvîntul cel mai potrivit pentru acest spectacol. Dacă aceste tablouri uriaşe nu ar fi fost poze mărite din *Hustler,* Morty nu ar fi ştiut ce sînt. Dar ce ştia el despre această artă modernă afurisită. Bănuia că poţi cumpăra aceste mizerii la fel de bine de pe strada Forty-second, dar Shelby fusese curator la Muzeul de Artă Modernă, aşa că trebuia să se priceapă mai bine. Totuşi, el nu-şi dăduse niciodată banii pe aşa ceva şi se îndoia că aceşti oameni or s-o facă. Şi nici nu păreau deloc şocaţi.

Totuşi, apăruseră destui bărbaţi şi femei elegante, în haine de seară, care se învîrteau prin galerie şi mestecau sandvişuri cu pateu. Cel puţin, mîncarea era bună, la fel de bună ca ficatul pe care-l pregătea mama lui, Dumnezeu s-o odihnească în pace. Doar muzica sau ce dracu' o fi fost îl scotea din sărite. Bill Atchinson îşi ţinea un braţ în jurul lui Phoebe. Ca de obicei, ea era îmbrăcată în ceva revoltător şi tot ca de obicei Bill nu-şi putea dezlipi privirile de la ea. Era cineva şi toţi o ştiau. Avea de toate: bani, educaţie, creativitate şi frumuseţe.

Bill plutea în al nouălea cer. Toţi se uitau la ea şi simţea cît îl invidiau. Nu era rău pentru un tip de aproape şaizeci de ani. Nu era rău deloc.

Ca de obicei, devenea agitat cînd se gîndea la vîrsta lui. Nu arăta de cincizeci şi şapte de ani. De fapt, nici măcar de cincizeci şi se simţea cu douăzeci de ani mai tînăr. Gîndea ca un tînăr, deci era tînăr. Şi Phoebe era de aceeaşi părere deşi, în cele mai intime momente ale lor îi spunea „tăticule".

Se uită de jur împrejur prin galerie. Oamenii începeau să sosească. Acum vor vedea cu toţii fabulosul talent pe care el îl recunoscuse şi îl cultivase. Acum, iubita lui va aparţine lumii.

Dar, pentru o clipă, îşi alungă ideea. Li se alăturaseră doi tineri. Unul din ei părea homosexual, dar celălalt... oare Phoebe nu se uita la el într-un fel anume? Bill îşi dorea să se termine mai repede divorţul, ca să se însoare cu Phoebe şi să fie în sfîrşit a lui. Ah, dar de ce se agită? Doar îl iubea. Ştia asta. Se uita fix pentru că avea emoţii, aşa cum era normal cînd deschideai o expoziţie. Numai el putea s-o înţeleagă. Avea un suflet atît de bătrîn. Se uită din nou la tablourile ei. Atît de bătrîn şi fierbinte.

Aaron Paradise şi Leslie Rosen se duceau la operă, dar urmau să participe şi la vernisajul expoziţiei. Nu era numai faptul că Aaron voia să-i facă o plăcere lui Morty, clientul lui valoros.

– Vreau să văd de ce este în stare această fată, Aaron, îi spusese Leslie.

– Din cîte am observat, Phoebe are nevoie de ajutor şi mi-ar plăcea să i-l acord.

Leslie era sigură că arta lui Phoebe va fi foarte sugestivă şi o s-o ajute s-o înţeleagă mai bine. În afară de asta, atît ea cît şi Aaron, aveau posibilitatea să-şi găsească noi clienţi. Nu era o idee rea. Va fi prezent şi Gill Griffin. Şi nu strică să te dai bine pe lîngă unul ca el.

Aaron se simţea – trebuia să recunoască – puţin

stînjenit la gîndul că s-ar putea s-o întîlnească pe Annie. Dar îşi spuse că tot trebuia să se întîmple odată. Oricum, era pregătit. Şi aşa cum îi explicase Leslie de atîtea ori, nu trebuiau s-o lase pe Annie să facă pe martira.

Leslie arăta superb în noaptea aceea, se gîndi Aaron cînd coborîră din ascensor şi intrară în noua galerie de artă. Se îmbrăcase deosebit şi îşi ridicase părul, dezgolindu-şi gîtul ca de sidef. Rochia neagră, fără umeri, avea un decolteu amplu şi atîrna pînă la podea. Era o creaţie *McFadden,* se gîndi el, care făcea femeile să pară statuare. Iar ea avea într-adevăr o înfăţişare clasică. Era mult mai frumoasă decît Annie.

– Te iubesc, îi murmură el, în păr.

– Bine, zise ea şi se uită prin încăpere, ridicînd din sprîncene, ca de obicei.

Aaron îi urmă privirea.

– Ah, Doamne sfinte! exclamă el, uitîndu-se la enormul organ genital de pe perete.

– Stai să vezi ce o să spună Jon cînd o să vadă.

Aaron nu ştia dacă se referea la tablou sau la Phoebe Van Gelder. Stătea în faţa lor, lîngă Bill Atchinson, într-o bluză neagră, mulată şi transparentă şi o fustă scurtă.

– Cum ai caracteriza această ţinută? o întrebă Aaron pe Leslie.

– Exibiţionism.

Aaron rîse.

– Mergem? îi oferi el braţul.

Apoi înaintară spre el. Era timpul să converseze.

Larry Cochran ieşi din ascensor şi îl văzu pe Asa stînd lîngă uşă. Aşa că se duse la el, zîmbind:

– Asa îmi pare atît de rău că am întîrziat.

Larry îşi bătu prietenul pe spate. Asa îl îmbrăţişă stînjenit. Tipul era homo sau bisexual. Larry avea impresia că nici el însuşi nu era prea lămurit în această privinţă. Nu era o persoană fizică. Larry se întreba uneori dacă Asa se simţise vreodată atras de el, dar nu

era sănătos să se gîndească la asta.

– Larry, mă bucur că te văd. Tocmai am ajuns şi eu. La timp pentru şampanie, zise Asa, oprind un chelner.

Larry îi studie încet pe cei prezenţi şi apoi îl dirijă pe Asa spre un colţ liniştit.

– Deci, ce noutăţi ai, Asa? Ce s-a mai întîmplat?

Asa ridică uşor din umeri.

– Nimic nou, amice. Dar tu?

Larry sperase că Asa o să-i ofere un subiect de conversaţie, pînă cînd se gîndea cum să-i ceară nişte bani. Ar fi vrut să termine mai repede. Însă remarcase că pe Asa îl preocupa ceva. Este la fel de falit ca mine, se gîndi Larry. Bineînţeles, nu era nimic neobişnuit în cazul lor, deoarece lipsa de bani şi de succes îi ţinuse împreună, se pare, în toţi aceşti ani. N-ar fi fost uşor să rămînă prieten cu un tip care plesnea de faimă şi de bogăţie.

Larry îi puse aceeaşi întrebare ca de obicei cînd se întîlneau.

– Ai vreun pont pentru mine?

Ca şi cînd ar fi avut bani de investit, chiar dacă i s-ar fi oferit unul.

Asa zîmbi ca întotdeauna şi îi răspunse:

– Nimic folositor.

Larry clătină din cap. Ştia cît de etic era Asa în privinţa carierei. Îi plăcea să fie curat. Dar apoi, în mod surprinzător, Asa adăugă:

– Toţi s-au îmbogăţit în afară de mine, deşi ştiu mult mai multe decît ei. Aş vrea să am nişte bani lichizi. După cum merge bursa, nu poate să piardă nimeni.

Larry simţi un gol în stomac.

– Vrei să spui că n-ai nici un ban?

– Sînt falit ca un ceas de doi dolari, îi declară Asa, posomorît. Trăiesc din privilegii. Deşi mie nu mi se pare deloc un privilegiu.

– Şi eu care aveam de gînd să-ţi cer nişte bani, azi, gemu Larry – Dumnezeule, Asa. Dacă nu achit şapte sute patruzeci şi doi de dolari pentru chirie, sînt pe

drumuri, zise el, sorbind din şampanie.

– Eu nu am decît cărţi de credit.

Asa se opri pentru o clipă şi apoi adăugă:

– Dar, dacă rezişti pînă la sfîrşitul lui octombrie, cred că o să-ţi avansez o sumă importantă.

– La sfîrşitul lunii primesc şi eu ceva. Nu, îmi trebuiau acum.

Larry îşi înghiţi dezamăgirea. Apoi se întoarse spre prietenul său.

– Ce o să se întîmple la sfîrşitul lunii? O să cîştigi la Loto?

– Trebuie să-mi iasă o afacere, zise Asa, încercînd să abată curiozitatea lui Larry. Dar tu ai scris în ultima vreme. Nu ai mai făcut poze. Credeam că eşti în bani.

– Nu, spuse Larry, nu încă.

Gil şi Mary Griffin erau conduşi de Morty şi Shelby în saloanele galeriei.

– Ah, sînt atît de fericită că aţi venit, spunea blonda Shelby. De-abia aştept să văd cum o să reacţionaţi.

Gil se uita în jur. Cam exagerat. El personal era scîrbit de astfel de lucruri prezentate public, dar ştia că nu trebuia să-şi dezvăluie adevăratele sentimente. În lumea artei era un neavizat şi avea destulă înţelepciune să n-o arate. Dar Mary părea şocată. Va trebui să-i ţină o lecţie.

– Am vrut să vă duc în saloanele mici, zise Shelby. Acolo se află cîteva din operele selecte ale lui Phoebe.

Gil nu era interesat. Pe Mary o frămîntau aspiraţiile sociale, cum ar fi apartamentul din Fifth Avenue şi comisiile acelea ridicole de binefacere. Dar lui Gil nu-i păsa. Cynthia se ocupase de aceste prostii de societate care îl ajutaseră odată. Însă acum depăşise această etapă şi, în afară de asta, îl plictisea. Însă, dacă Mary dorea, nu avea nimic împotrivă. Pînă la un anumit punct. Doar n-o să atîrne asemenea tablouri pe pereţii lor, indiferent cît de moderne erau. Oricum, era mai bine în saloanele mai mici, unde nu era atîta zarvă. Aşa că o

luă pe Mary de braţ şi îi urmă pe Shelby şi pe detestabilul Morty Cushman, atît de ostentativ şi lipsit de gust. Tipul devenise cam insistent în ultima vreme. Gil îl făcuse milionar, iar acum îşi băga nasul peste tot. Dar o să-l aducă în curînd de unde a plecat.

În momentul acela şi Shelby era nemulţumită de Morty. Era îngrijorată. De ce mergea atît de prost? Se uita prin cameră, dar nu îndrăznea să numere oamenii. Ştia că veniseră puţini, pentru că putea să ajungă la bar fără să-şi croiască drum cu coatele. Unde erau cei din înalta societate? Femei ilustre, ca Gunilla Golderg şi Khymer Mallison? Oare nu veniseră din cauza lui Morty? Poate că mama ei avusese dreptate. Era un evreu newyorkez şi nu conta dacă avea sau nu bani. Iar arta era un lucru sensibil, mai ales aceste tablouri. Pusese mult la bătaie pentru o artistă practic necunoscută. Oftă. Spera măcar că Morty nu o să vorbească.

Gura lui Gil se deschise cînd Shelby îi duse să vadă tablourile mai mici. Poziţii sexuale cu femei şi bărbaţi umpleau pînzele. Imaginile erau tulburătoare, sadice şi profund erotice pentru Gil. Strînse involuntar braţul lui Mary.

– Interesant, se mulţumi el să spună, revenindu-şi repede.

– Da, foarte, îl aprobă Mary, iar Gil sesiză nerăbdarea din glasul ei.

Poate o să atîrne unul în dormitorul lor. Vizitaseră în tăcere cele două saloane, privind fiecare pînză în parte.

Shelby simţise şi ea uimirea lui Mary. Se întoarse spre Morty şi înălţă din sprîncene. Iar soţul ei ridică din umeri şi nu spuse nimic, slavă Domnului. Shelby privea cuplul care sorbea tablourile, transfigurat. Mirosea prima ei vînzare. Şi dacă Gil şi Mary Griffin cumpărau, ceilalţi se vor grăbi să le urmeze exemplul.

În saloanele principale, Duarto tocmai îşi făcuse apariţia. Şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Însă nu tablourile îl şocaseră. Acolo, printre acele picturi cu

nefolositoare organe genitale feminine, se afla bărbatul cu care ar fi dorit să-şi petreacă restul vieţii. Nu simţise niciodată o asemenea dorinţă în vintre, deşi făcuse destule cuceriri la viaţa lui. Venise aici, ca de obicei, pentru nişte afaceri şi principala lui ţintă era Mary Birmingham Griffin. Tocmai auzise de la o persoană de încredere care lucra pentru Linda Steri că Linda, agenta imobiliară de lux, vînduse familiei Griffin un apartament în clădirea lui Jackie Onassis, de pe Fifty Avenue 1040, iar Duarto avea mare nevoie să-l angajeze pentru decorare. Dar îl dorea la fel de mult pe acest bărbat, care stătea lîngă unul din oribilele tablouri ale lui Phoebe.

Se vedea clar că era homosexual, dar oare era disponibil? Stătea lîngă un tip înalt, brunet, tînăr, dar lui Duarto nu-i plăcea genul Jinny Stewart. I-au plăcut întotdeauna cei blonzi, pistruiaţi. Cine ar fi putut să-şi imagineze? Adora chiar şi chelia tipului.

Bineînţeles, în ziua de azi era foarte periculos să te întîlneşti cu un străin. Muriseră atîţia din prietenii lui Duarto încît era prea dureros să-i numere. După ce asistase la o şaptesprezecea înmormîntare, renunţase la relaţii întîmplătoare. El personal fusese grijuliu şi norocos. Trăise cu Richard timp de unsprezece ani, nu-l înşelase niciodată şi, după ce Richard se îmbolnăvise, Duarto ieşise seronegativ. Ar fi trebuit să se considere norocos şi asta era şi părerea lui. Duarto îşi amintea cît de mult îl susţinuse Richard în munca lui. Acum, chiar şi cu ajutorul Brendei se simţea copleşit. Iar de la moartea lui Richard era singur. În momentul de faţă, însă, îl studia pe Asa Ewell şi simţea că pluteşte de fericire.

– Deci, în loc să faci clic-clic, te-ai apucat să scîrţîi pe hîrtie? îl întrebă Asa pe Larry.

– Da, am scris, am avut inspiraţie.

Într-adevăr, se gîndi Larry şi Elise Elliot a fost inspiraţia mea.

Draga Elise. I-am vîndut poza pe care i-am făcut-o ziarului *People*. Acum trebuie să renunţi la speranţa de

a o mai vedea vreodată. Am vîndut-o. N-o să înţeleagă niciodată gestul meu. O să creadă că s-a folosit pur şi simplu de ea, cînd o să-şi vadă fotografia.

Încercă să-şi alunge gîndurile negre. Observă că şi Asa părea posomorît; alcătuiau amîndoi o pereche patetică.

– Te-a cuprins inspiraţia? Grozav, Larry, şi atunci de ce eşti atît de distrus? Nu cred că ai numai probleme financiare.

Larry era recunoscător că putea să-şi descarce sufletul, dar se temea să discute despre sentimentele lui. Cristoase, ce-ar crede Asa despre el, dacă ar afla ce făcuse? Ei bine, va trebui să rişte, altfel o să înnebunească. Aşa că începu să-i povestească încet despre Elise.

– Nu-mi venea să cred, Asa. Elise Elliot se afla acolo, pe Madison Sqaure. I-am făcut poze în timp ce mergea. Cînd a intrat în barul hotelului *Carlyle,* m-am pierdut şi am urmărit-o pur şi simplu. Era întunecat, rece şi aproape gol. Stătea singură.

Stătea cu paharul în mînă, îşi spuse în sinea lui, apoi continuă:

– Aşa că i-am făcut cinste cu o băutură.

– Şi după aceea? se interesă Asa.

– A acceptat. Am venit la masa ei şi am discutat. Şi apoi ne-a petrecut după-amiaza făcînd dragoste.

Larry îşi lăsă capul în jos, iar Asa rîse amuzat.

– Deci, care este problema? Eu unul nu văd nici una.

– Ba da, este o problemă. Doar ţi-am spus cît sînt de falit.

Asa se fîţîi stînjenit şi încuviinţă din cap.

– Ei bine, a trebuit să vînd una din pozele pe care i le-am făcut. La dracu, Asa, am trădat-o. După ce mi-am petrecut cea mai încîntătoare după-amiază cu o femeie, am trădat-o ca să supravieţuiesc.

Larry crezu că sentimentul de vinovăţie era contagios, pentru că îl văzu tresărind pe Asa cînd pronunţă

cuvîntul „trădare".

Prietenul său îşi ridică încet privire.

– Ştiu şi eu cîte ceva despre greşeli. Unele pot fi iertate spunînd doar „îmi pare rău". Altele trebuie pedepsite. Dar în cazul tău cred că este simplu, Larry. Scrie-i o scrisoare, spune-i că-ţi pare rău pentru ce ai făcut şi roag-o să te ierte. Fără explicaţii, fără şovăieli, doar „îmi pare rău"

– Dar n-o să vrea să mă mai vadă niciodată.

Asa dădu din cap.

– Şi atunci ce ai de pierdut? zise el, muşcîndu-şi buza.

Deşi discuta despre propria sa problemă, Larry observa stînjeneala prietenului său.

– Te simţi bine?

– Cine crezi că se simte bine? zise Asa. Oricum, acum discutam despre tine. Cere-i iertare.

– Şi dacă ea nu o să vrea?

– Nu pierzi nimic dacă încerci, Larry, te rog să mă crezi. Larry se gîndi la sfatul logic al lui Asa. Avea dreptate, ca de obicei. O să-i scriu. Mărturisirea face bine sufletului, îşi spuse el, ceva mai vesel. Începu să-l privească mai atent pe Asa. O idee bună, de la un prieten bun. Dar de ce părea atît de distrus? Şi parcă îşi cumpărase un costum nou? Oare de ce trăia frugalul Asa din cărţi de credit? Ce se petrecrea?

– Asa, ce-i cu tine? Te preocupă ceva?

Larry era sigur că avea ceva pe conştiinţă şi nu era doar o proastă dispoziţie trecătoare.

Se apleacă spre el şi-i spuse cu blîndeţe, văzînd că nu-i răspunde:

– Ştii că poţi avea încredere în mine, amice. Hai, dă-i drumul.

Asa îşi feri privirile.

– Şi eu am vîndut pe cineva, Larry. Şi aşa cum ţi-am spus, nu toate lucrurile pot fi iertate.

– Ce vrei să spui? Ce ai făcut? îl întrebă Larry în şoaptă.

Asa se întoarse spre bar, evitînd să-i răspundă.

– Nu vreau să discutăm acum despre asta, Larry. Aşteaptă pînă la Halloween.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă, privind mulţimea.

– Îmi pare rău că nu pot să te ajut în momentul de faţă, Larry. Ce o să faci?

– O să mă comport la fel ca toţi rataţii din New York. O s-o sun pe mama.

Apoi, îl observă pe bărbatul cu înfăţişare exotică din colţ care-i privea – adică îl studia de fapt pe Asa. Şi fericit că putea să schimbe subiectul, îi spuse prietenului său:

– Cred că eşti falit.

Urmînd privirea lui Larry, văzu un spaniol mustăcios, înalt, cu ochi căprui. Asa se uita în altă parte. Nu ştia niciodată cum să se descurce în asemenea situaţii.

Dar, cînd privi în cealaltă direcţie, îl văzu pe Gil Griffin. Isuse, nu voia să fie văzut discutînd cu el! Gil îi transmisese un mesaj să continue cum stabiliseră pînă la Halloween. Şi el fusese de acord. Un asemenea gest va fi greu să treacă neobservat. Asa ar fi vrut să renunţe la înţelegerea lor, dar era prea tîrziu. Cheltuise deja mare parte din banii pe care-i primise.

– Hai să ne uităm la tablouri, îi sugerase el lui Larry, luîndu-l de braţ.

– Chiar trebuie? îl întrebă Larry.

Jon Rosen nu împărtăşea aversiunea lui Larry în privinţa tablourilor. Era simplu. Sosise tîrziu, ca de obicei, şi observase întreaga expoziţie dintr-o privire. Un spectacol provocator. Dar lipsit de importanţă şi de inspiraţie. Însă Phoebe Van Gelder era deosebit de atrăgătoare. Jon aşteptă pînă cînd Shelby Symington, barracuda din Atlanta, îl luă de braţ, aşa cum se aştepta şi îl duse la Phoebe şi la grupul adunat în jurul ei. Alcătuiau un contrast interesant – Shelby bronzată, blondă şi senzuală, Phoebe palidă, cu păr negru şi osoasă. Două exemplare opuse de femei.

– Phoebe, zise Shelby cu un glas afectat. Aş vrea să ţi-l prezint pe Jon Rosen.

– Bună, Jon. Eşti rudă cu Donald?

Phoebe îl privi drept în ochi. Ai ei erau dilataţi de entuziasm şi încă ceva. Trupul ei micuţ, aproape băieţos, era acoperit efemer de o pînză transparentă. Îi întinse mîna. Era foarte mică şi foarte fierbinte.

Jon nu ştia ce atitudine o să ia faţă de ea. Observase imediat că era disponibilă şi lui îi plăcea să posede şi să cucerească familiile din înalta societate. Sînt la fel ca sora mea Leslie, se gîndi el. Nu mă simt niciodată vinovat. Se întreba doar ce prefera mai mult: să o posede şi să o desfiinţeze ca artistă sau s-o reguleze şi pe ea şi publicul, ridicînd-o în slăvi? Dilema era interesantă şi îl excită. Shelby îi privea intens pe amîndoi, la fel ca altcineva – un tip mai în vîrstă. Şi înainte ca Shelby să continue prezentările, Jon făcu primul pas.

– De ce nu-mi arăţi ce ai de arătat? o întrebă el.

Phoebe zîmbi şi plecară fără să scoată nici un cuvînt.

Larry Cochran este şocat de tablouri. Nu subiectul îl deranja, ci execuţia deplorabilă, lipsită de viaţă.

– Ce-i asta? îl întrebă el mirat pe Asa. Autodispreţ? Sau o declaraţie politică?

Se uita la Phoebe Van Gelder. Părea împietrită, incapabilă să dea explicaţii. O micuţă prinţesă bogată. Deşi îşi luase aparatul de fotografiat, nu va reuşi să vîndă o poză care avea drept fundal unul din tablourile lui Phoebe. Larry încerca să nu se gîndească la frumuseţea pe care ar fi putut s-o creeze, dacă ar avea resursele ei. Prea mult resentiment.

Mama lui o să-i trimită un cec, o să termine scenariul şi o să-i fotografieze pe aceşti snobi, ca să aibă ce mînca. Se pregăti s-o pozeze pe Phoebe. Stătea lîngă un tip înalt, cu păr grizonat. Purta un blazer ridicol, din piele neagră, cu nasturi aurii. *Chanel* în mizerie. Poate,

ar trebui să-i prindă pe amîndoi. Era greu să faci o fotografie fără să prinzi o labie pe fundal. Dar Phoebe era vedeta acestei luni, aşa că va reuşi probabil să mănînce o săptămînă din fotografiile ei. Larry rătăcise prin toate cele patru săli principale. Făcuse cîteva fotografii, dar nu prea multe. Nu prea avea mari speranţe. Sylvia Miles, Castelli, Harris şi alţi magnaţi din lumea artei. Cîţiva de pe Broadway, lipsiţi de importanţă. Nu merita să-şi strice filmul cu ei. Va trebui să-i ceară nişte bani mamei sale. Şi să-şi găsească o slujbă. Şi să se scuze faţă de Elise. Sigur, n-o să folosească la nimic. Bine, cel puţin că mîncarea era bună la acest vernisaj.

– Este tatăl ei? îl întrebă el pe Asa.

– Da de unde. Este Bill Atchinson, logodnicul.

– Ăsta este Bill Atchinson?

Lui Larry nu-i venea să creadă. Bărbatul acesta o părăsea pe Elise Elliot pentru un rahat de femeie ca Phoebe? Clătină din cap. Se uită la ea. Se încolăcise de braţul lui Morty Cushman, tipul din reclamele TV. Îşi arcuia spatele, scoţîndu-şi în evidenţă sfîrcurile prin bluza subţire, transparentă.

– Este dementă, îi spuse el lui Asa. N-aş regula-o cu scula ta.

– Slavă Domnului!

Homosexualul care-l fixase pînă atunci făcu prima mişcare şi Asa se duse să discute cu el. Aşa că Larry rămase singur la bufet, delectîndu-se cu creveţi reci.

Uitîndu-se plictisit la una din pînze, se gîndea că ar fi timpul că se întoarcă acasă, cînd observă că proprietara galeriei sau cum şi-o fi spunînd ieşi dintr-una din încăperile mai mici. Larry se întreba ce o fi acolo. Oamenii intraseră şi ieşiseră din ea toată noaptea. Poate era salonul personalităţilor şi se hotărî să facă o încercare.

Luîndu-şi o mutră cît mai indiferentă, se îndreptă spre uşă. Nu era încuiată. Apăsă pe clanţă şi intră.

Camera era cam întunecată, iar tablourile mai mici erau luminate slab. Într-o clipă, se acomodă şi zări

obscenitatea picturilor. Iar apoi, îi văzu.

Jon Rosen stătea cu spatele spre uşă şi braţele sprijinite de perete. Pentru o clipă, Larry crezu că tipului i se făcuse rău. Dar apoi o remarcă pe Phoebe Van Gelder, aproape ascunsă după el, strînsă între corpul lui şi perete. Îngenunchease şi luase în gura ei roşie, deschisă, sexul lui Jon Rosen. Mă întreb dacă revista *Art News* ar fi interesată de un asemenea instantaneu, glumi Larry în sinea lui, în timp ce se retrăgea din cameră.

CAPITOLUL 10

Nenorocirea

Aaron întinse mîna să răspundă la telefonul care suna în urechea lui, trezindu-l din vis. Era un vis frumos. Plin de culori. Şi o fată. Păcat, se gîndi el.

– Mda? răspunse el cu un glas răguşit.

Se întoarse să vadă dacă Leslie era lîngă el, în pat, dar plecase. Se trezise şi se dusese probabil să facă gimnastică. Îl uimea întotdeauna. Se uită la ceas. Era şapte şi jumătate. Cine putea să-l sune la ora asta?

– Uite ce este, avem o problemă.

Era Morty Cushman şi părea îngrijorat.

Cristoase, oare se întîmplase ceva cu noua serie de reclame Morty Nebunul? se întrebă Aaron. Ce voia? Doar îl scutise pe Jerry de această însărcinare, pentru numele lui Dumnezeu. Nu cumva Drew şi Julie făcuseră vreo greşeală?

– Ce este?

Aaron se ridică şi îşi luă o ţigară. Lui Leslie nu-i plăcea să-l vadă fumînd în pat, dar acum nu era aici.

– Acţiunile, spuse Morty.

Aaron tresări.

– Da. Ce-i cu ele?

– Ah, Cristoase, gemu Morty. Ai citit *Journal?*

– Nu.

Era ora şapte şi jumătate dimineaţa, ce dracu! Aaron nu se trezea niciodată cu noaptea în cap. Acum, cînd era şef, îşi permitea să vină la serviciu la zece şi zece. Seara trecută asistase la prezentarea unei reclame pînă după ora unsprezece. Şi ţipase la Julie şi la fiul lui, Chris, pentru că făcuseră o greşeală stupidă. Dacă nu verifica fiecare lucru afurisit, nu ieşea nimic bine. Aşa că n-ar fi avut cum dracu' să citească *The Journal.* Şi ce voia să spună de fapt? Ce dracu' mai era cu ghicitoarea asta?

– Ei bine, ticălosul de Asa Ewell a scris un articol azi-dimineaţă şi m-a împroşcat cu noroi. De fapt ne-a împroşcat pe toţi. Ascultă: *„Pe măsură ce se depune praful după vînzarea publică a lui Morty Nebunul, încep să iasă la iveală fisurile de la temelia companiei sale. Deşi la început deţinea controlul asupra vînzărilor, Morty Nebunul s-a împotmolit se pare în ultima vreme. Acest fapt, conjugat cu lipsa banilor lichizi face ca stocul său de acţiuni să fie supraevaluat la valoarea curentă".* Isuse Cristoase, ne-a distrus pe toţi!

Atîta tot? Un simplu articol care îl desfiinţa pe Morty? Îşi făcea probleme degeaba.

– Nu te îngrijora, Mort. O să rezolvăm, cu noua serie de reclame. O să te îndrăgească toţi.

– Aaron, ascultă-mă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu înţelegi? Nu este vorba de imaginea publică, ci de afaceri. Articolul va afecta preţul stocului. Probabil că l-a afectat deja, fir-ar al dracului?

Lui Aaron i se opri inima în loc.

– De unde a aflat toate astea?

– Nu ştiu, dar am o bănuială. Cred că este mîna ticălosului ăluia de Griffin. Este singurul din afara firmei mele care ştia.

– Dar te-a lansat pe piaţă.

– Da şi pe urmă m-a vîndut.

Morty îi povesti de conversaţia telefonică pe care o surprinsese, de aceea se hotărîse să cumpere mai multe acţiuni.

– Mi-am imaginat că Ewell va scrie un articol elogios şi ne vom agăţa de Griffin. Ticălosul! Ştia dinainte probabil. A înscenat totul. El s-a îmbogăţit şi pe mine m-a lăsat sîngerînd.

– La dracu' Morty. Vrei să spui că am pierdut banii?

Lui Aaron i se accelerase pulsul. Nici măcar nu-i spusese încă lui Annie despre tranzacţie. Evitase să răspundă la apelurile ei de mai bine de-o săptămînă.

– Nu încă, dar o să-i pierdem. Vinde cît poţi de repede. Retrage- te. Între timp eu o să mă şterg la fund cu acţiunile. Dracu' să-l ia de ticălos. S-a folosit de mine ca de o tîrfă de douăzeci de dolari.

– Dar la cît se va ridica paguba, Morty? Nu-mi permit să pierd atîţia bani. Nu sînt toţi ai mei.

Cristoase, se gîndi Aaron cuprins de panică. Nu era nimic al lui. Doar profiturile ar fi fost. La dracu', ar fi trebuit să-şi dea seama.

Cum dracu' a putut să fie atît de prost? Oare a început să creadă în propriile sale reclame? Renunţase de ani de zile să mai facă speculaţii la bursă. Cum se încrezuse într-un rahat ca Morty? Şi riscase banii fiicei lui? Şi ai lui Annie.

Din cauza stresului. Trebuia să achite îngrijirea lui Sylvie, să ducă singur greutatea firmei pe umerii lui şi să-şi vadă de noua lui viaţă. Se ivea mereu cîte ceva. Leslie pretindea să trăiască din plin, cultural şi sexual. Şi nici măcar nu se dusese încă s-o viziteze pe Sylvie.

Cristoase, cum de îl lăsase pe Morty să-l vîre în rahat? Ce putea să facă acum? Să-l ia de guler? Îl asculta încă. Ticălosul continua să vorbească.

– O.K., aşa că sună-ţi agentul de bursă. Spune-i să vîndă. Şi îţi promit să o să mă recompensez.

– Sigur, sigur.

Aaron îl auzi pe Morty punînd receptorul în furcă. Transpirase din cap pînă în picioare. Cristoase, ticălosul

acela de Gil Griffin era oribil. Juca de ambele părţi ale baricadei. Şi era mînă în mînă cu gunoiul ăla de Ewell. Trebuia să-şi dea seama că o să-l strîngă cu uşa pe Morty. Dar uite că îl strînsese şi pe el. O să-l sune imediat pe John Reamer de la *Federated Funds.*

Sări din pat. Dar era numai opt fără douăzeci. Nu putea face nimic pînă nu se deschidea biroul lui Reamer. Se duse în baie, se băgă sub duş şi se spălă pe dinţi.

Se făcuse abia opt fără cinci cînd termină. Apoi se îmbrăcă şi îşi pregăti o cafea. Cînd ridică ceaşca, observă că îi tremura mîna şi o puse repede jos. Se uită la ceas. Era numai opt şi un sfert.

Agitat, bău ceaşcă după ceaşcă. Îi veniseră gînduri ucigaşe. Dar pe cine să ucidă? Pe Morty, pe Gil, pe Sylvie, pe el? Isuse, doar nu era chiar atît de rău, îşi spuse el, Linişteşte-te. Încearcă să judeci. În sfîrşit, la nouă fără cinci, luă legătura cu biroul lui Reamer.

– John, sînt Aaron Paradise.

– Da, Aaron?

Vocea agentului de bursă era rece. S-a supărat probabil că am trecut peste capul lui cu această tranzacţie. Ei bine o să rezolve acum. Ştia cum să se umilească atunci cînd trebuia.

– John, mi-am făcut nişte calcule greşite. N-ai putea să vinzi acţiunile Morty Nebunul pe care tocmai le-am cumpărat?

– Aş vrea tare mult s-o fac, dar nu pot. M-a sunat Annie şi vreau să-ţi spun că era foarte categorică. Se pare că nu a ştiut nimic despre tranzacţie. Ca şi mine, de altfel.

Vorbea pe un ton glacial.

– Ca să-ţi spun cinstit, am fost luat pe nepregătite. Oricum, nu putem face nimic fără acordul ei. Aşa că spune-mi dacă aprobă această vînzare.

Aaron încercă să se gîndească. Oare cum aflase Annie? Ah, Doamne, primise acasă confirmarea tranzacţiei! Ar fi trebuit să discute cu ea. Refuzase să-i

răspundă la telefon de trei zile. Intenţionase s-o sune şi să-i explice. Şi acum ce o să facă? Putea încerca să-l ducă de nas pe John, dar simţea că nu o să reuşească. Cristoase – oare ce spusese Morty – că acţiunile vor fi bune să te ştergi cu ele la fund? Cît timp mai avea la dispoziţie?

– Nu, nu, dar o s-o aprobe. Aş vrea să vinzi toate acţiunile cît mai repede posibil. O să te sune imediat, să-ţi confirme.

Dracu să te ia, îşi spuse el. Aaron se întreabă dacă avea tupeul să-l sune din nou pe Gil. Hotărî că nu,şi ridică receptorul.

Era trecut de ora nouă. Formă vechiul lui număr de telefon. Sună o dată, de două ori, de trei ori... Îşi imagina cum ţîrîitul răsună în camerele goale. Isuse Cristoase, unde era Annie? Dormea? Exista un bărbat în viaţa ei? Imposibil. Dar unde era? Cît o să dureze pînă o să dea de ea? Şi ce o să se întîmple cu acţiunile lui, între timp?

CAPITOLUL 11

O hotărîre de divorţ

Elise stătea la biroul ei, cu scrisoarea lui Larry Cochran mototolită în palme. O netezi şi o citi din nou, cu atenţie.

"Dragă doamnă Eliot,

V-am cunoscut în ziua înmormîntării, la Carlyle *şi am considerat că trebuie să vă scriu, ca să vă mărturisesc cît de mult apreciez clipele petrecute împreună. Totuşi, am făcut ceva de care îmi pare foarte rău. Nevoia m-a forţat să vînd fotografia dumneavoastră. M-aţi inspirat.*

Poza aceasta era o părticică din mine. Sper că o să vă placă şi o să mă iertaţi, deşi mi se pare puţin probabil.

Larry Cochran"

Elise mototolise din nou hîrtia, pentru a zecea oară. Nu ştia ce să facă. Oare o şantaja? Aflase, mai mult ca sigur de divorţul ei. O ameninţa? Voia bani? Mai multe fotografii? Îi pozase pe amîndoi cînd erau la *Carlyle?* Ce bine ar fi să-şi poată aminti. Cît băuse?

O apucase durerea de cap, ca nişte ace nemiloase, care o înţepau în spatele ochiului stîng. Dacă ar fi aici Chessie, camerista ei, i-ar aduce un prosop rece, ar trage draperiile şi, după nişte valium şi puţină odihnă, s-ar simţi mai bine.

Dar aici nu avea pe nimeni care s-o îngrijească şi cu care să vorbească. Deşi o iubea pe Annie şi ajunsese s-o îndrăgească pe Brenda, nu putea discuta cu ele despre această legătură sordidă cu un străin. Aparţine unei generaţii în care fetele drăguţe o făceau, dar nu recunoşteau niciodată, iar propriul ei apetit sexual dezlănţuit o înspăimîntase. La Hollywood se oprise; văzuse ce se întîmplase cu asemenea căsătorii. Şi jurase că ea nu se va comporta niciodată aşa. Totuşi, această indiscreţie, acest unic eveniment îngrozitor putea s-o ruineze. Dacă afla Bill? Va opri divorţul? Şi dacă acest tip, Cochran, vindea fotografiile la *Enquirer* alături de un articol?" Mai era destul de cunoscută ca să facă senzaţie?

Şi acum, această scrisoare, fotografia şi un scenariu pe care i-l trimisese, zăceau pe birou, dinaintea ei. Nu suporta nici măcar să le atingă. Încerca s-o forţeze să-i finanţeze producerea unui film? Se cutremură şi simţi că i se accentuează durerea de cap. Îşi aminti de vorbele mamei sale: „Nu te întoarce la filme şi nu-ţi întreţine niciodată soţul". Pînă acum nu făcuse nici una nici alta, dar mama ei spunea de asemenea: „Să nu plăteşti niciodată un şantajist" Şi nu ştia cum să acţioneze. Din

păcate, mama ei nu putea s-o ajute acum. Dar poate va apela la Annie şi la Brenda, se gîndi ea ridicînd receptorul.

Brenda îşi petrecea ore întregi, zilnic, în biroul lui Elise, răscolind prin dosare, căutînd ceva care să le ajute să le vină de hac celor patru ticăloşi. Şi, în mod surprinzător, constată că îi plăcea. Începea să-şi amintească de noţiunile contabile pe care le studiase la liceu. Şi în plus, i se părea interesant. Treptat, din acte, memorii şi declaraţii de impozite se conturau afacerile dubioase ale lui Morty.

Azi, în timp ce se îndrepta cît mai vioi spre hotelul *Algonquin*, să le întîlnească pe Annie şi pe Elise, îşi revizui în sinea ei ce aflase. Ar trebui să fie o întîlnire profitabilă. Elise spunea că avea veşti şi Brenda de-abia aştepta să reverse tot gunoiul pe care-l dezgropase.

Şi, dacă a reuşit cu Morty, de ce nu s-ar apuca să-i înfunde şi pe Bill, Gil sau Aaron? Se întreba cum putea pune mîna pe registrele lor contabile. Coloane de numere, impozite, chitanţe se aflau sub controlul ei. Şi nu puteau să urle, să jignească sau să lovească, aşa cum făceau bărbaţii.

Bărbaţii aceia mari, puternici, importanţi – nu erau chiar atît de duri şi de invincibili cînd le studiai faptele. Sigur, stăpîneau justiţia, fărădelegile, corporaţiile dar puteai – începea Brenda să creadă – da, puteai, să te foloseşti chiar de instituţiile create de ei ca să-i dobori. Pentru că Brenda, în timp ce se uitase la dosarele lui Morty, văzuse clar cît de vulnerabil era.

Poate că tipii aceştia nu erau perfecţi, invincibili. Poate erau doar nişte maimuţoi. Şi poate că ea, Brenda, era bună la ceva. Poate că era capabilă de mai mult, decît să fie doar o nevastă grasă. Dar ce ar putea să facă?

Aici se împotmolise. Pentru că nu o atrăgea ideea să studieze şi să capete o diplomă. Iar posibilitatea de a ţine contabilitatea altora o revolta. Nu, o să-şi deschidă

o mică afacere, o să se descurce cu tipii de la fisc, o să cîştige. Dar în ce afacere ar putea să se bage o femeie grasă, între două vîrste, fără diplomă sau recomandări? Brenda oftă cînd intră în holul hotelului *Algonquin*. Într-un colţ liniştit, le văzu pe Annie şi pe Elise, care era palidă şi agitată.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Brenda veselă, mirată s-o vadă atît de îngîndurată pe impasibila Elise.

Annie îi dădu o bucată mototolită de hîrtie, fără să scoată nici un cuvînt.

– Ce tupeu! zise Brenda după ce citi scrisoarea lui Larry Cochran. Îţi face o fotografie, o vinde la *People* şi pe urmă îţi trimite un scenariu, să-l citeşti? Nu ştiu, Elise dar mie mi se pare ceva dubios.

– Da, este, Brenda, o aprobă Elise, sorbind din Martini. Dar nu ştiu ce să fac. N-aş suporta să mă duc la poliţie.

Elise observă că Annie se sprijinise de spătarul scaunului.

– În primul rînd, zise ea, ar trebui să-l suni. Sînt sigură că, dacă ai discuta cu el s-ar dovedi rezonabil.

Îşi luă cocktail-ul *San Pelle-grino.*

– La urma urmei, continuă ea, ce se poate întîmpla dacă vorbeşti cu el?

Elise încercă să rămînă calmă. Dar, înainte să deschidă gura, sări Brenda.

– Se pot întîmpla foarte multe! îi spuse ea lui Annie. L-ar încuraja.

Îi făcu semn unui chelner să-i aducă o Coca-Cola dietetică, gîndindu-se că era o prostie, fiindcă la grăsimea ei nu mai conta.

– Noi ne ocupăm altfel de şantajişti şi şobolani de genul ăsta. Trimitem pe cineva să le rupă picioarele.

Brenda îi zîmbi lui Elise.

– În felul acesta, o să-şi bage minţile în cap.

Nu mai ajută cu nimic, îşi dădu seama Elise, simţindu-se deodată singură şi tristă. Şi nici *Martini*-ul nu o ajută. Ca întotdeauna, în clipele grele, se gîndi la

unchiul ei, Bob. O să mă duc să-l văd, se gîndi Elise, uşurată. El o să ştie ce trebuie făcut. Şi poate că o să se ocupe personal.

– Leesie, draga mea, ce bine îmi pare că te văd!

Bărbatul mic de statură se ridică, dar nu avea oricum mai mult de un metru cincizeci şi cinci. Se îndreptă spre ea, ager ca întotdeauna. Elise se temea că într-o zi, unchiul Bob Bloogee o să se sclerozeze, la fel ca mama ei. Văzuse cît de cumplită era această moarte şi pe urmă o să rămînă complet singură. Dar bărbatul arăta neschimbat: suplu, micuţ şi zbîrcit. Avea mai mult de şaptezeci de ani, din cîte ştia Elise dar, de cînd îl cunoştea, i se părea că nu se schimbase.

Robert Staire Bloogee era, fără îndoială, cel mai bogat om din Statele Unite, poate chiar din lume. Mama lui fusese o Staire, din Rittsburghsi moştenitoarea a două imperii: cel al oţelului şi cel al cărbunelui. Iar tatăl lui era renumitul Black Jack Bloogee, fiul unui negustor deştept din Oklahoma, care stăpînea mai mult de opt sute de mii de acri de pămînt în petrol, în sud-vest. Drept rezultat, bogăţia sa o depăşea chiar şi pe cea imensă, a lui Elise.

Şi, în afară de aceste averi, moştenise isteţimea şi dragostea de viaţă a tatălui său şi simţul estetic al mamei sale. Iar dacă regreta că statura lui fizică n-o egala pe cea financiară, nu o arăta niciodată. La urma urmei, Andrew Carnegie, alt băiat bogat din Pittsburg, era şi mai mic de statură decît el şi acest fapt nu-l împiedica să aibă o carieră strălucită. Bob Bloogee învăţase demult un lucru: viaţa este scurtă şi trebuie să te bucuri.de ea.

Unchiul Bob le făcea pe toate în stil mare. Contribuia cu sume uriaşe la acţiunile de caritate – anonim – şi dădea petreceri răsunătoare. Nu era de fapt unchiul lui Elise, ci doar un văr de departe. Dar, de cînd o cunoscuse – Elise avea atunci şapte sau opt ani – „unchiul" Bob o luase sub aripa lui protectoare. Era întot-

deauna alături de ea cu un sfat.

Şi o scotea din unele situaţii neplăcute. El îi anulase prima căsătorie dezastruoasă şi o condusese la altar cînd se măritase cu Bill. Iar acum o ajuta cu divorţul. Se pricepea la divorţuri, pentru că se însurase de multe ori. Nu o certa niciodată şi părea întotdeauna încîntat de realizările ei. Avea mulţi prieteni şi se înţelegea foarte bine cu ultimele trei soţii. În ultima vreme, îşi scria memoriile, pe care le intitulase *Autobiografia unui nimeni.* În concluzie, era un omuleţ adorabil.

Şi, ca de obicei, îi făcea plăcere să-l vadă, se gîndi Elise, în timp ce traversa încăperea uriaşă, să-l întîmpine. Trebuie să se aplece ca s-o sărute – un sărut adevărat, nu de complezenţă.

– Ce mai face mama ta? o întrebă el. N-am mai văzut-o pe Helena de luna trecută.

Elise oftă.

– Ţinînd cont de starea în care se află, este bine. Sînt mai îngrijorată în privinţa mea.

– Leesie, aveai o voce ciudată la telefon, iar acum, te rog să mă scuzi, dar nu-mi place cum arăţi. Stai jos, draga mea.

Nimeni nu-i mai spunea Leesie, nici măcar mama ei. Era numele ei de fetiţă, pe care i-l dăduse tatăl ei. Numai el şi mama ei o alintau aşa. Şi se simţea bine să-l audă din nou. Elise se afundă în fotoliu. Camera, biblioteca şi, în acelaşi timp biroul unchiului Bob era plină de cărţi. Iar bătrînul le citise pe toate. Pe pereţi acolo unde nu erau acoperiţi de cărţi, atîrnau tablouri, cîteva foarte valoroase. Un autoportret Van Gogh domina căminul enorm, gotic. Vizavi de birou era un Vermeer, care înfăţişa o femeie citind îngrijorată o scrisoare. Ce coincidenţă îşi spuse Elise, în timp ce îi dădu unchiului ei scrisoarea mototolită a lui Larry, fără să scoată nici un cuvînt.

O citi repede şi apoi o privi mirat.

– Ce este asta, draga mea? Ce este această „părticică din el" pe care ţi-a trimis-o? Ceva dizgraţios?

Elise încuviinţă din cap. Se gîndea la scenariu şi se albise la faţă, la fel ca şi unchiul ei, cînd o văzu.

– Sper că nu este o părticică din corpul lui? o întrebă el.

– Bineînţeles că nu...

Surprinderea o făcu să revină cu picioarele pe pămînt.

– Nu! se cutremură ea, dezgustată.

– Se mai întîmplă astfel de lucruri, zise unchiul Bob.

Îşi înclină capul spre Van Gogh şi se opri pentru o clipă, cu delicateţe. Apoi, îşi drese glasul.

– Deci, ce ţi-a trimis?

– Un scenariu.

Era mai rău, într-un fel, decît o ureche sau un dinte. Era o insultă, o cerinţă, ştia prea bine.

Dar unchiul Bob se pare că nu era de aceeaşi părere.

– Şi ţi se pare bun?

– Nu ştiu! pufni ea. Unchiule Bob, nu asta este ideea. Mă îngrijorează ameninţarea pe care o insinuează.

– Care ameninţare?

– Mă rog, tonul.

– Care ton?

Nu mergea deloc bine. Unchiul Bob se agăţa de orice. De obicei, era foarte intuitiv. Elise oftă. Spera că nu va fi nevoită să-i explice toate detaliile sordide. Dar se pare că va trebui.

Şi începu să-i povestească. Despre sinuciderea Cynthiei, despre înmormîntare, barul *Bemelman's* şi indiscreţia ei. Îşi golise sufletul. Cînd termină, nu îndrăznea să-l privească în ochi.

– Te-am dezamăgit, nu-i aşa?

Dar unchiul ei zîmbea vesel.

– Tu nu mă dezamăgeşti niciodată, Elise. Eşti minunată şi talentată. Am regretat cînd ai renunţat la cariera ta, dar ţi-am respectat alegerea.

Îi zîmbi şi o bătu pe mînă.

– Mă bucur că ai profitat de ocazie şi ţi-ai satisfăcut

dorinţele.

Elise oftă. Fusese atît de îngrijorată că unchiul Bob o s-o judece aspru. Pînă în clipa aceasta, nu-şi dăduse seama că era ca un tată pentru ea.

– Şi acum, te temi că acest tînăr fotograf şi scenarist are poze compromiţătoare?

– Nu ştiu.

– Crezi că a fost o înscenare?

– Nu ştiu.

– Mi se pare puţin probabil, draga mea. Comportarea ta din trecut te-ar fi făcut o ţintă sigură. Crezi că ţi s-a turnat ceva în băutură?

– Nu! Nu este nimic de genul ăsta, unchiule Bob.

Nu putea să-i spună că bea şi se îmbăta adesea. Nu îndrăznea să-i mărturisească acum că nu ştia cum ajunsese acasă în noaptea aceea. Orice, n-ar fi ajutat la nimic. Încearcă din nou.

– Dacă această întîmplare va influenţa divorţul?

– Posibil, deşi am ajuns la o înţelegere cu Bill. Vrea să se însoare cu o femeie din înalta societate. Scapă de una şi dă de alta. Scuză-mi gluma, zise el, chicotind. Dar sînt încîntat că te-ai descotorosit în sfîrşit de scorţosul ăla. Mă plictisea de moarte. Era un snob nesuferit. Oricum, săptămîna viitoare, hîrtiile vor fi gata de semnat. Deci ce mai poate schimba această scrisoare, presupunînd chiar că reprezintă o amemninţare?

– Ah, nu ştiu.

Elise inspiră adînc. Poate că unchiul Bob avea dreptate. Ar fi vrut tare mult să se liniştească, să n-o mai doară capul.

– Ascultă, draga mea, dacă eşti atît de îngrijorată, ce ai zice să-l invit pe tînăr la o mică discuţie? O să-l pun pe omul meu din McLean, Virginia să-l verifice şi dacă este curat, aşa cum bănuiesc, înseamnă că ai de-a face cu un admirator înflăcărat şi nimic mai mult.

Unchiul Bob zîmbi.

– Era măcar bun la pat?

Nu-i venea să creadă ce auzise. Unchiul Bob era

slobod la gură, dar chiar aşa... Îşi aminti de braţele lui Larry în jurul ei, de pieptul lui musculos. De fapt, se gîndea adesea la el şi la vorbele lui. Se îmbujoră.

– Da, era.

– Atunci, poate că ar fi bine să-i trimiţi scenariul omului meu.

– Ah, scenariul..., gemu Elise. Nu... adică, nici măcar nu m-am uitat la el. Am crezut...

– Elise! exclamă unchiul Bob, mirat de această dată. Ce îţi imaginezi că te întrebam, zău aşa?

Dar îi sclipeau ochii şi izbucniră amîndoi în rîs.

– Unchiule Bob, mai este ceva, zise ea şi îi povesti pe scurt despre Clubul soţiilor părăsite şi obiectivele lor.

– Este o idee grozavă, draga mea. Şi mi se pare foarte nostimă. Ştii, i-am dispreţuit întotdeauna pe bărbaţii care se sătură de soţiile lor sau pe cei care nu-şi respectă promisiunile. Iar Gil Griffin este demult pe lista mea personală de oameni de nimic. Am fost prieten bun cu Jack Swann, tatăl Cynthiei.

Unchiul Bob o uimise din nou. Ar fi trebuit să ştie că se putea baza pe el.

Oftă.

– Presupun că n-o să mă primeşti în club, dar vei avea tot sprijinul meu.

– Ce idee mi-ai dat, exclamă Elise. Bineînţeles, va trebui să discut cu celelalte două asociate, dar să ştii că eu te-aş primi cu braţele deschise.

– Atunci, spune-mi ce puneţi la cale.

Îi povesti despre planul lor.

– Am prins deja un pont despre Gil. Intenţionează să preia *Mitsui Shipping.* N-am putut s-o convingem pe Lally Snow să nu-i primească pe Gil şi pe Mary în cartierul select, dar Annie a blocat accesul lui Shelby în *Junior League.* Iar Brenda crede că a găsit o cale să-l înfrunte pe Morty. Aş putea spune că lucrurile evoluează mulţumitor.

– *Mitsui Shipping?* Aşa i-a spus Stuart lui Annie. O ţintă veche.

Bătrînul se ridică ager.

– Foarte interesant.

Elise încuviinţă din cap.

– Ce-ai spune să cumpărăm masiv acţiuni atîta timp cît preţul este scăzut? Cînd o să se audă că Gil Griffin este interesat de *Mitsui*, valoarea lor o să crească.

Elise zîmbi.

– Şi atunci o să cîştigăm şi noi.

– Periculos, dar interesant, zise Bob. Dar trebuie să ştii mai întîi trei lucruri importante: care este valoarea cea mai mare, cea mai mică şi cînd să te retragi.

Bob se opri pentru o clipă, gînditor.

– Adesea, oamenii îşi rup gîtul cînd se aventurează prea departe, Elise.

– Îmi dau seama de asta, unchiule Bob. Doar nu sînt o novice.

– Bineînţeles, zise el, rîzînd. Ai dat dovadă întotdeauna de multă judecată în speculaţiile bursiere. Apoi adăugă: O să-l pun pe omul meu din Wall Street să întreprindă nişte cercetări şi apoi o să mă arunc şi eu dacă merită. Ce zici de asta?

– Grozav. Mai mult decît grozav, unchiule Bob.

Era atît de bun şi influent.

– Apropo, am aflat ceva despre noua prietenă a lui Bill, Phoebe Van Gerder. Suporţi să auzi? S-ar putea să vă fie de folos pentru clubul vostru.

– Unchiule Bob, Bill şi prietenele lui nu mă mai rănesc de ani de zile. Care-i treaba?

Se sprijini de spătar, interesată. Sper să fie ceva bun, se gîndi ea.

– Ieri, am dat peste Wade Gerder la *University Club*. Îl cunoşti doar, este unchiul lui Phoebe. Oricum, mi-a spus că familia ei este disperată pentru că fata se droghează.

Elise zîmbi.

– Zvonurile circulă repede.

Discutase deja cu doctorul ei.

– De fapt, consumă atîta cocaină, încît ar trebui s-o

interneze pentru dezintoxicare.

– Asta şi intenţionează să facă.

O studie pe Elise să vadă cum reacţionează.

– Mi-ai dat veşti bune. De-abia aştept să le spun fetelor. Vorba Brendei: „Orice ai face, tot se află pînă la urmă".

Bob îşi ridică privirile spre ea.

– Şi acum aş vrea să-ţi cer o favoare. Bineînţeles, nu eşti obligată să mă ajuţi, dar ţi-aş rămîne îndatorat. Este ceva pentru soţia mea.

– Aş face orice pentru tine, doar ştii asta.

– Ei bine, Bette are probleme din cauza unor tipe din înalta societate. Ştii tu, Lally Snow şi grupul ei. Nu ştiu de ce continuă s-o trateze cu superioritate. Lally Snow a supt mai multe sule decît Bette şi pariez că a tras mai puţine foloase din asta. Eu, personal, i-aş fi recunoscător dacă ar înceta să-mi mai vorbească. Dar pe Bette o deranjează şi atunci mă deranjează şi pe mine. Şi dacă vrea să prezideze baluri de binefacere nu văd de ce n-ar face-o. Însă curvele alea îi stau în cale.

Elise clipi cînd auzi cuvîntul „c" dar trebuia să admită că i se potrivea perfect lui Lally.

– Cum aş putea să te ajut?

– Bag-o în comitet pe Bette şi fă să fie acceptată. Doar le cunoşti pe toate, ce zici?

Bette era simpatică, dar foarte proastă. Totuşi, Elise ar face orice pentru unchiul Bob. Ştia cît de snoabe erau femeile newyorkeze de modă veche. Ei bine, va face pe dura. Le-am făcut destule favoruri, se gîndi ea şi este timpul să se recompenseze. Unchiul Bob ţine la Bette, iar eu ţin la el.

– Bineînţeles. O să-mi dau toată silinţa.

– Îţi mulţumesc, draga mea. Bette şi cu mine îţi vom rămîne îndatoraţi.

Se apleacă înainte.

– Ştii, Elise, nu este uşor să mai faci dragoste la şaptezeci şi şapte de ani, dar Bette mă ajută aproape în fiecare noapte. Este o adevărată comoară pentru mine

şi vreau să-i ofer tot ce-şi doreşte.

– Desigur, îl aprobă Elise.

O încînta întotdeauna să-l vadă pe unchiul Bob. Era un om cu adevărat valoros.

Bill Atchinson se urcă în taxiul *Lincoln* care-l aştepta în faţa biroului de avocaţi ai lui Bob Bloogee şi dădu şoferului adresa atelierului lui Phoebe. Se dovedise bineînţeles un gentleman, la partaj. Nu pretinse nimic de la Elise. Şi chiar dacă nu-i rămăsese decît salariul, hainele, colecţiile sale valoroase şi Phoebe, el era foarte mulţumit. Mai mult decît mulţumit.

Acum locuia cu ea, în apartamentul ei de la mansardă, în Tribeca, dar în noaptea aceasta se întîlneau la atelierul din Soho. Acum cînd nu mai avea Rolls Royce-ul lui Elise – şi nu-şi permitea să aibă propria sa maşină cu şofer – începuse să se folosească de maşina firmei, încărcînd notele de plată ale clienţilor. Nimic nou, se practica de ani de zile. Se gîndea doar să-şi mărească venitul. Şi la onorariile uriaşe pe care le pretindea firma, cîteva cine în plus şi nopţi petrecute în oraş nu se cunoşteau. Iar lui îi foloseau de minune.

Cînd se aşeză pe banchetă, cu gîndul la Phoebe, răsuna în difuzoare *Anticipation* a lui Carly Simon. Ce coincidenţă, se gîndi el. Apoi ridică receptorul şi formă numărul lui Phoebe. O sunase de patru ori în timpul zilei, dar nu mai putea aştepta nici un minut.

– Eu sînt, zise el, cînd răspunse.

– Ah, Bill! exclamă ea agitată. Unde eşti? Cînd ajungi aici?

– Te sun din maşină, scumpa mea. Ajung în douăzeci de minute. Ce s-a întîmplat?

– Bill, începu ea să plîngă, unchiul Wade şi ceilalţi din familie vor să mă ducă la psihiatru.

Zicînd acestea, izbucni în plîns.

– La psihiatru? De ce? o întrebă el, încercînd să-şi ascundă tristeţea din glas.

– Spun că mă droghez. Poţi să crezi aşa ceva?

Pentru numele lui Dumnezeu! Din cauză că mai prizez cîte puţină cocaină la petreceri, încuiaţii ăştia mă consideră dependentă de droguri. Isuse, după părerea unchiului Wade, dacă bei două pahare de sherry înainte de masă, eşti alcoolică. Oricum, mi-au spus că am de ales: ori consult un psihiatru, ori mă bagă la cură de dezintoxicare.

Bill începu să se liniştească. Ştia cum să se descurce în asemenea situaţii.

– Atîta tot? N-ai de ce să-ţi faci griji. Am psihiatrul potrivit pentru tine.

– Dar nu vreau să mă duc la nici un psihiatru. Sînt prima artistă din familie şi ei nu înţeleg pur şi simplu temperamentul artistic.

– Stai puţin, scumpa mea, zise el blînd. Ce rost are să-ţi înfrunţi familia? Vei merge la doctoriţa Leslie Rosen. Logodnica lui Aaron Paradise. O să-i spună unchiului tău Wade că nu ai nevoie decît de cîteva şedinţe cu ea şi o să se termine totul. Nu intra în panică. O s-o sun mîine de dimineaţă. Relaxează-te, O.K.?

– Bine, dar grăbeşte-te să ajungi aici. Am nevoie de tine.

Bill închise telefonul şi se felicită. Se descurcase superb. Şi acum o să se distreze, exact cum plănuise.

Ironia momentului îl făcu să zîmbească. În timp ce la biroul avocaţilor lui Elise, cînd semna înţelegerea de divorţ, cu numai un sfert de oră în urmă, ştia că păruse sobru şi grav distinşilor colegi, într-un moment care ar fi trebuit să fie trist. Şi, deoarece nu se alegea cu nimic din această căsătorie, conform acordului prenupţial pe care-l semnase, părea că se comportă ca un adevărat gentleman.

Dar îşi permitea să facă pe nobilul. Cînd se gîndea la Phoebe. Nu pierduse nimic cu adevărat. Dimpotrivă, după părerea lui, cîştigase. Bani, frumuseţe, tinereţe. Phoebe, tînăra Phoebe semăna cu Elise în primii ani de căsătorie.

Îi plăcuse viaţa boemă, neconvenţională pe care o

trăise cu Elise în Europa. Pe atunci, fuseseră singurul cuplu căsătorit din cercul lor de prieteni şi făcuseră pe săracii, ca să nu se simtă prost ceilalţi. Mult timp după ce renunţase la cariera artistică, era întîmpinată cu braţele deschise de intelectuali de frunte şi stele cinematografice din întreaga lume. Fusese mîndru să fie văzut alături de ea. Îi dădea sentimentul că se afla în miezul evenimentelor. Dacă era posibil pentru un om bogat să fie avangardist, ei bine, el fusese, sau, cel puţin, aşa se simţise. Şi acum se simţea din nou. Era bine, fiindcă ştia că acolo este locul lui. Îşi scoase haina şi îşi puse o geacă neagră de piele, pe care o îndrăgea foarte mult. Modern, dar cu gust, la fel ca logodnica lui.

Phoebe i se păruse atît de frumoasă şi intangibilă cînd o întîlnise prima oară. Şi ea, ca şi Elise, provenea dintr-o familie imens de bogată, care îi asigura tot ce avea nevoie, în timp ce îşi vedea de artă. Îi recunoscuse talentele – pe toate – şi îl prezentase personalităţilor şi viitoarelor personalităţi artistice.

Era atît de palpitant – Phoebe îi dădea înapoi tinereţea, amintindu-i de vremurile fericite, petrecute cu Elise. Este ca şi cînd i s-ar fi oferit a doua şansă, se gîndi el. Avea din nou o femeie tînără, bogată, talentată, care îl dorea. Şi eu o doresc pe ea, îşi spuse el. Lumea artistică, vernisajele, bîrfa. Şi agapele şi petrecerile care nu se mai terminau. Asemănarea dintre lumea artistică de a azi şi cea a Europei din anii '60 îl entuziasma.

Bineînţeles, nu era uşor să trăieşti alături de cei bogaţi, se gîndi el, în timp ce maşina înainta pe Park Avenue South. Deşi nu avea datorii, ca mulţi alţii, trebuia să menţină un standard cînd se însura cu o femeie bogată. Şi cei două sute cincizeci de mii de dolari pe an de la *Cromwell Reed* nu-i prea ajungeau.

Cînd maşina se opri la semafor, observă mulţimea de oameni de afaceri şi directori care se îndreptau spre casă, în Long Islands şi New Jersey. Cît cîştigau tipii aceştia – cincizeci de mii de dolari pe an, se gîndi el. Ieşeau probabil o dată pe lună şi îi costa poate o sută

de dolari să înnopteze, să ia cina şi să meargă la film cu prietenii. Ce viaţă!

Dacă nu aş fi ştiut cum să fac firma să-mi suporte o parte din cheltuieli, nu mi-aş fi permis niciodată s-o însoţesc pe Elise. În timp ce maşina prindea viteză, se gîndi la articolul dinn *New York Post*, pe care i-l arătase secretara lui: „Cincisprezece mii de dolari pe noapte pentru Ivana şi Donald." Îşi amintea cum rîsese secretara de o asemenea sumă exagerată. Dar Bill ştia că era adevărat; nici măcar nu mai putea să numere. Zece unităţi pentru o rochie pe care nu putea s-o poarte decît o singură noapte. Se învăţase să socotească o mie de dolari „o unitate". Era mai puţin enervat decît să gîndească în mii. Coafeză, manichiură, maseuză, cosmeticiană, bijuteriile, maşina, biletele de bal sau teatru, o cină pentru zece persoane.

– Înţelegi ce vreau să spun? îi explicase el secretarei sale. În felul acesta, se strîng uşor cincisprezece unităţi.

Secretara lui dăduse din cap uimită.

– Este greu să trăieşi cu cei bogaţi, adăugase el.

Şi vorbea serios. N-am luat niciodată nici măcar un cent de la Elise, se gîndi el. N-am vrut să-mi pierd independenţa. Nu este bine pentru un bărbat.

Bineînţeles, fusese nevoit să-şi dezvolte micul său sistem creator prin care arunca o parte din cheltuieli în spinarea clienţilor şi firmei ei, dar oare nu o adusese el pe Elise? Şi acum, după ce o pierduse, îl cîştigase pe Gil Griffin. El îl atrăsese. Indiferent cît o să piardă firma din cauză că Elise îşi retrăsese averea după divorţ, o să-şi refacă reputaţia cu Gil Griffin. Zîmbi. Aşa este în viaţă: cîştigi ceva şi pierzi altceva.

Banii clienţilor acoperiseră costul nopţilor petrecute cu prietenele, la *Waldorf*, cele două facturi ale casei de modă *Savile Row* şi pantofii. Oh da, nu trebuie să-mi fac probleme şi nici să-mi schimb stilul de viaţă. La revedere, Elise.

Cînd maşina trase în faţa atelierului lui Phoebe de pe Spring Street, Bill coborî în grabă şi se îndreptă spre

intrare. Phoebe răspunse la interfon cu glasul ei copilăresc.

– Am venit, îi spuse el şi intră.

În timp ce aştepta ascensorul, îl cuprinse entuziasmul. Phoebe era atît de tînără, atît de sexy! Oh, da, atît de tînără!

Dacă ar fi fost sincer, ar fi trebuit să admită că tinereţea îl excita. Cu cît erau mai tinere, cu atît mai bine. Pe măsură ce el îmbătrînea, femeile păreau să întinerească. Îl deranjase un timp, dar Phoebe fusese cea care recunoscuse senzualitatea lui şi îl învăţase să nu-i facă probleme fiindcă tînjea după adolescente. În afară de Phoebe nu mai mărturisise nimănui această dorinţă a sa.

În ascensor, simţi cum i se întăreşte sexul. Ar fi vrut să se atingă, dar îşi amînă plăcerea.

Fără să i se spună, Phoebe ştiuse care erau fanteziile sale, şi încet, cu timpul, cu răbdare şi înţelegere, îl învăţase să-şi exprime dorinţa, s-o elibereze.

– Pentru că aşa este bine, îi spusese ea.

Atîta timp cît o făceau împreună.

Şi, în felul acesta, ajunseseră să-şi numească întîlnirile sexuale, „performanţe artistice". Bill nu avea nevoie de performanţe artistice, dar pentru Phoebe şi cercul ei sofisticat, era obligatoriu. Şi fusese acceptat.

Ieşi din ascensor şi se îndreptă spre atelierul ei. Sună nerăbdător şi auzi zarva dinăuntru. Peste o clipă, sună din nou, mai apăsat. Uşa se deschise în sfîrşit şi Phoebe îi sări în braţe, cu respiraţia tăiată.

– Baby, de ce a durat atît de mult? o întrebă el, dezmierdînd-o.

Îi răspunse, alintîndu-se:

– Voiam să mă asigur că mi-am acoperit toate tablourile. Nu trebuie să le vezi încă, pînă nu sînt perfecte.

Îl trase în atelier. Se uită la tabloul uriaş, din mijlocul camerei, care ocupa mult loc.

– Ce-i asta? La ce lucrezi? o întrebă el, prefăcîndu-se interesat, în timp ce se apropia de masa plină cu scule şi sticle de vodcă şi tequila.

– Cea mai bună creaţie a mea, pînă în prezent. Cel puţin, aşa cred, Bill.

Ezită.

– Pregăteşte-mi ceva de băut.

Se supuse imediat şi îi dădu o vodcă cu gheaţă. Apoi se aşeză pe canapeaua de pe platforma ridicată, într-un colţ al încăperii.

– Vino aici, o îndemnă, trăgînd-o lîngă el. A cui fată eşti tu? o întrebă cu un glas gutural.

Dar Phoebe sări şi-i spuse:

– Stai, nu încă. Mai întîi ia-ţi băutura şi vino cu mine.

Şi începu ritualul. Duşul lung, fierbinte, împreună, vodca cu gheaţă, cîteva urme de zăpadă, care sporeau excitarea şi apoi, tabloul.

Jucaseră această scenă de atîtea ori, după ce Phoebe îi descoperise dorinţa, înfrumuseţînd-o, întotdeauna şi terminînd mereu în acelaşi fel.

În final, o posedă, prinsă în colţ, cum le plăcea la amîndoi. Şi o întrebă din nou:

– A cui fată eşti tu?

Şi îi răspunse ca întotdeauna, stînd ca o fetiţă pe genunchii lui. Îl poseda. Îl călărea încet, cu pieptul plin de sudoare. Trupul ei îi primea sexul tot mai adînc.

– Sînt fetiţa lui tăticu'. Tăticu', tăticu'.

Această poziţie simplă devenise cheia orgasmului lor. O găsise şi el ştia acest lucru.

CAPITOLUL 12

Plîngînd în drum spre bancă

A doua zi, după Halloween, cînd Brenda primi primul cec de un milion de la Morty, se simţi ca şi cînd ar fi cîştigat la loterie. Şi mai urmă încă unul. Nu-i venea să creadă. Îşi aminti de serialul *Milionarii* pe care-l văzuse

la televizor cînd era mică şi îşi dori să fi avut un John Beresford Tipton, pe care să-l sărute.

Sărută în schimb cecul, apoi îl ridică deasupra capului, dansînd prin cameră, pînă cînd se zări în oglinda de deasupra canapelei. Se opri. Asemănarea cu hipopotamii dansatori din *Fantasia* era prea flagrantă, ca să continue. Totuşi, gimnastica aerobică sub supravegherea lui Bernie şi a fratelui său geamăn, dădea rezultate. Semăna mai mult cu un elefănţel de la grădina zoologică. Dar nici măcar greutatea ei nu putea să o întristeze azi.

Îşi imagină cum ar fi să petreacă o săptămînă la hotelul *Sacher* din Viena, înconjurată de munţi de salată de cartofi calzi, condimentaţi şi cotlete de viţel, tort *Sacher,* ştrudel de mere şi frişcă. Simţea că înnebuneşte de poftă.

– La toţi dracii, mai bine îmi rezerv două săptămîni pentru asemenea bunătăţi.

Ah, dar trebuia să se gîndească la greutatea ei. Poate o săptămînă la *Sacher* şi una la sanatoriul pentru slăbit. Nu mi se pare distractiv. Se aşeză posomorîtă. Dar de ce să fie posomorîtă? Banii şi timpul nu aveau limite.

– O.K., două săptămîni la *Sacher* şi una la sanatoriu şi cu asta basta, zise ea cu voce tare.

Apoi se duse la telefon şi o sună pe Annie, ştiind ce mult o să se bucure pentru ea. Se ataşase foarte mult de ea. Fuseseră întotdeauna prietene, dar, în ultima vreme se apropiaseră în mod deosebit.

Îi răspunse imediat.

– Fetiţo, sînt bogată, o anunţă Brenda. Ghici ce mi-a adus poştaşul azi şi nu te gîndi la prostii.

Rîse.

– Am primit cecul lui Morty. Cu toate zerourile. Acum ştiu ce vor să spună cînd se referă la numere rotunde.

Annie ascultă, în timp ce Brenda continua să jubileze.

– Nu ştiu ce gîndeşti tu, dar eu am văzut acest

număr doar în prima carte a lui Trump. Se opri, aşteptînd un răspuns şi văzînd că nu primeşte nici unul, continuă: Şi ştii care este partea cea mai nostimă? Mă gîndesc ce mult l-a durut pe Morty să scrie cecul. Mi-ar fi plăcut să văd mutra ticălosului cînd a semnat.

Îi veni în minte imaginea lui Morty, mestecîndu-şi trabucul, roşu la faţă, cu ochii bulbucaţi. Îşi mîngîie părul, satisfăcută.

– Ce crezi, Annie? Mă ajuţi să-i cheltuiesc?

Vocea lui Annie părea stresată, în ciuda efortului pe care-l făcea să pară entuziasmată.

– Felicitări, Brenda. Ce veşti minunate!

– S-a întîmplat ceva, Annie? Am sunat într-un moment nepotrivit? o întrebă Brenda, puţin dezamăgită. Am trăncănit şi nu te-am întrebat cum te simţi.

– Nu, nu, Brenda. Sînt bine. Doar că mă preocupă ceva. Mă bucur pentru tine. Ai cîştigat.

– Cred că da.

Brenda era uimită.

– Şi ce o să faci acum cu atîţia bani?

– O să-mi astîmpăr foamea, zise Brenda, izbucnind în rîs.

Apoi rîse şi Annie, fără să vrea.

– Ah, Brenda, n-ar trebui să-ţi încurajez apetitul, dar mă amuzi întotdeauna.

Se opri.

– Însă eu am nişte veşti proaste în domeniul financiar.

– Ştiam eu. Mi-am dat seama că s-a întîmplat ceva. La început, am crezut că eşti invidioasă pe mine. Ei, să nu-mi mai faci aşa ceva. Nu uita că sînt pe jumătate catolică. Mă gîndesc la ce-i mai rău. Ce-i cu tine?

Apoi Annie îi spuse toată povestea despre tranzacţia lui Aaron, banii lui Sylvie şi cum risipise fostul ei soţ aproape totul. Brendei aproape că nu-i venea să creadă.

– Stai puţin. Deci, în cele din urmă a luat legătura cu tine şi a recunoscut că a făcut o greşeală? Este un om

de nimic, Annie.

– Nu. Spune că o să-mi dea banii înapoi. Pînă la sfîrşitul lunii. A promis.

– Da, la fel cum a promis în faţa altarului că n-o să vă despartă decît moartea. Este un om de nimic, Annie, ascultă-mă.

– Numai dacă nu-mi dă banii înapoi, zise Annie. Oricum, o să mă descurc. Dar tu trebuie să sărbătoreşti evenimentul. Să dansezi goală în Madison Avenue. Să-ţi iei o vacanţă.

Se opri şi apoi continuă pe un ton serios:

– Sînt atît de fericită pentru tine, Brenda. Meritai să fii mulţumită. Şi acum trebuie neapărat să faci ceva.

Isuse, se gîndi Brenda, doar n-o să-mi spună să mă duc la fisc, să-mi declar veniturile.

– Trebuie să-ţi cumperi un cadou. Nu pentru Angela sau Tony. Pentru tine. O să mă asculţi? o întrebă Annie, grijulie ca o mamă.

– Mda.

Brenda se întrerupse, intimidată.

– Annie, de unde îţi cumperi pantofii aceia superbi?

– De la *Helene Arpels*. O să-ţi stea grozav cu ei.

Brenda era impresionată.

– Îţi mulţumesc, Annie.

Apoi adăugă:

– Vrei să mergi la cumpărături cu mine?

– Bineînţeles! Va fi nemaipomenit. Numai noi două.

Simţea că i se umezesc ochii şi înainte să se piardă complet, zise:

– Îţi mulţumesc, Annie. Eşti prima persoană pe care m-am gîndit s-o anunţ. Şi acum trebuie să te las, adăugă ea, revenindu-şi puţin, o s-o sun pe Elise. Ne vedem la club.

Elise o surpinse pe Brenda cu entuziasmul ei.

– Vorbeşti serios? Chiar ţi-a dat un milion? Minunat! exclamă ea. Şi trebuie să primeşti încă un cec, nu-i aşa? Îmi pare bine pentru tine. Şi pentru noi. Este minunat, ce mai! Şi trebuie să primeşti încă un cec, nu-i aşa?

Bravo. Ai avut curajul să-l înfrunţi. Ştiu că n-ai vrut să ajungi la tribunal, să dezgropi lucruri penibile. Şi ştiu cît de ameninţătoare poate fi presa de scandal. Nu încetezi să mă surprinzi, Brenda, adăugase ea, cu afecţiune.

Brenda era impresionată.

– Pe mine m-a uimit Diana. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

Îşi dădu seama cît de adevărate erau vorbele ei, după ce le rosti.

– Ce intenţionezi să faci, Brenda? se interesă Elise. Ştii, dacă investeşti cum trebuie aceşti bani, poţi să-ţi asiguri un venit frumos pentru tot restul vieţii şi nişte impozite rezonabile.

Se opri, temîndu-se să nu o ofenseze. Încercă să găsească vorbele potrivite.

– Dacă vrei, pot să te îndrum în privinţa investiţiilor şi impozitelor. Acum mi-am organizat pachetul de acţiuni. Te-aş putea ajuta, dacă doreşti, bineînţeles.

Brenda avea o zi bună. Bani şi prieteni.

– Elise, ţi-aş fi foarte recunoscătoare, îţi mulţumesc.

După ce închise, Brenda rămase cu mîna pe receptor. Am prietene, îşi spuse ea, adăugînd numele Dianei pe lista scurtă, dar distinsă. Ea care crescuse la Bronx, cu un tată mafiot, nu avusese parte de prea multă prietenie în afara familiei.

– Am prietene, zise ea, cu voce tare.

Şi apoi strigă:

– Şi încă un milion de dolari care trebuie să-mi vină.

Două săptămîni mai tîrziu şi cu o săptămînă înainte de Ziua Recunoştinţei, Brenda purta o conversaţie complet diferită, la acelaşi telefon.

– L-a anulat? Vrei să spui că ticălosul ăla a anulat înţelegerea noastră? Morty nu are de gînd să-mi trimită al doilea cec? zbieră Brenda în telefon, în timp ce vorbea cu Diana.

– Aşa se pare, Brenda. Îmi pare rău. Avocatul lui mi-a spus că înţelegerea nu mai este valabilă. Mi se

pare revoltător.

– Spune-mi cinstit, Diana, ca să pot înţelege. Cînd Leo Gilman afirmă că: „Domnul Cushman nu mai consideră valabilă înţelegerea noastră“, vorbeşte serios?

– Da.

I se umeziră mîinile şi i se acceleră pulsul. Dar, în ciuda mîniei, începu să simtă stînjeneala Dianei la celălalt capăt al firului şi îşi dădu seama ce greu îi venise probabil avocatei s-o sune.

– Ai tot dreptul să fii furioasă, îi spuse Diana. Nu este o hotărîre înţeleaptă din partea lui Morty. Chiar şi Leo Gilman pare surprins.

– N-a putut să suporte să-şi diminueze averea.

– Îmi pare atît de rău.

– Şi mie la fel, Diana, dar nu sînt supărată pe tine, adăugă Brenda, coborînd glasul. Nu voia s-o jignească pe Diana. Numai că îmi vine să înjur în gura mare. Ar fi trebuit să-mi imaginez că ticălosul n-o să plătească. Eu sînt de vină.

– Şi eu la fel. Ar fi trebuit să fiu mai insistentă şi să cer mai mulţi bani. O să-l dăm în judecată, bineînţeles.

– Aiurea. Ascultă-mă pe mine, n-o să scoată aşa de uşor banii din buzunar, adăugă Brenda, încercînd să pară veselă. Ce ai zice să luăm prînzul împreună azi? Mă simt întotdeauna mai bine cînd mănînc.

– Mi-ar plăcea, dar zău, Brenda, nu trebuie să te controlezi cînd eşti cu mine. Îmi place cum vorbeşti. Ai talent şi eşti nostimă.

Brenda îi răspunse încîntată:

– Crezi? Află atunci că n-ai văzut nimic încă.

Diana o făcea să se simtă bine, în ciuda veştilor proaste.

– *Carnegie Deli,* la ora unu? O să mă recunoşti imediat. O să fiu „un cal gras cu un sandviş de vacă între dinţi“. Şi o să-mi iasă aburi pe urechi de furie.

La *Deli,* Brenda de-abia avu timp să se aşeze la o masă, cînd o văzu pe Diana intrînd plină de încredere în restaurant. Avocata avea ceva care o făcea să se

entuziasmeze ca o fată la prima întîlnire. Se opri şi o privi mai bine.

– N-am întîrziat, nu-i aşa? o întrebă Diana, uitîndu-se la ceas şi la farfuria cu salată de cartofi din faţa Brendei.

– Nu, ăsta nu-i prînzul. Doar o gustare. Ceva din care să te înfrupţi pînă soseşte mîncarea adevărată.

Diana zîmbi şi o aprobă, aşezîndu-se pe scuan. Cînd chelneriţa se apropie de masă, Diana o întrebă pe Brenda dacă salata de fructe era proaspătă aici.

Brenda fu cît pe ce să se înece cu ultima îmbucătură de salată.

– Ce, ai înnebunit? o întrebă ea uluită. Eşti într-un restaurant evreiesc, cu specialităţi evreieşti.

– Nu prea mă pricep la delicatese. Ce-mi sugerezi?

Brenda se întoarse spre chelneriţă şi, fără să-şi tragă respiraţia, înşiră o listă întreagă.

– Adu-i domnişoarei carne albă de curcan, cu secară şi salată rusească din belşug. Şi nişte cartofi prăjiţi, bine făcuţi. Şi nişte salată de varză.

Apoi îi explică Dianei.

– O să împărţim salata.

Pe urmă se întoarse spre chelneriţă, care nota totul şi continuă:

– Eu vreau friptură de vacă – vezi să nu fie prea subţire. Şi nu pot să sufăr s-o mănînc uscată. Şi un platou de *Kaşa varnigkas* – cu mult sos de carne.

Întorcîndu-se spre Diana, uluită de acest pomelnic, o întrebă:

– Ai mîncat vreodată *Knis?*

Nici nu apucă să spună că nu, fiindcă Brenda dînd ochii peste cap, continuă să comande.

– Şi, pentru început cîte o porţie de *Knis* cu cartofi, pentru fiecare.

– Unde ai trăit pînă acum? În China? o întrebă Brenda pe Diana. Şi nu te îngrijora, o să-ţi placă, o asigură ea. Şi două ape minerale. Ţi-aş comanda suc de ţelină, dar nu vreau să-ţi întorc stomacul pe dos. O să începem uşor. Ah, şi era să uit. Aveţi murături acre?

Vreau să spun, acre cu adevărat. Nu-mi plac cele care nu-mi ard gîtul. Seamănă prea mult cu o legumă proaspătă. Şi îţi fac rău la stomac.

Diana rîse cînd chelneriţa se îndepărtă.

– N-o să reuşesc să mănînc tot ce ai comandat. Sînt obişnuită cu prînzuri foarte uşoare, Brenda.

– Păi da. Uită-te la mine. Numai piele şi oase. Oricum, continuă Brenda, ai nevoie de putere, ca să mă ajuţi să-l înfrunt pe ticălosul de Morty, sînt pierdută fără tine. Şi acum avem bani.

În ciuda faptului că făcea pe grozava, Brenda ştia că se simţea într-adevăr neajutorată. Se opri.

– Ce o să mă fac, Diana?

Nu era vorba de bani. Cu un milion de dolari, Brenda nu trebuia să se îngrijoreze. Dar Morty o înşela. Avea încă treizeci sau patruzeci de milioane. Şi asta o scotea din sărite. I se umeziseră ochii deodată. Brenda era stînjenită.

Diana o mîngîie pe mînă.

– Nu plînge, Brenda. O să găsim o cale să-i venim de hac.

Brenda nu înţelegea de ce mîna blîndă a Dianei îi făcea atît de bine. Şi de ce o alina cînd avocata spunea „noi" De ce mă simt bine, cînd ar trebui de fapt să mă simt prost, se gîndi ea şi îşi alungă din nou nedumerirea din minte.

– Deci, ce facem acum? întrebă ea, ştergîndu-şi ochii, cu şervetul de hîrtie şi apoi muşcînd din *Knis*-ul pe care îl adusese chelneriţa.

– Îl dau în judecată sau renunţ? Şi, dacă accept faptul că procesul va dura ani de zile, şi s-ar putea să pierd în final – cine ştie? – ce mă fac să mă răzbun şi să-l dau pe mîna autorităţilor? Dacă îl reclam la fisc, tot n-o să-mi văd banii.

Diana se gîndi o clipă.

– Ai putea să-l dai în judecată şi ar dura ani de zile. Dar, dacă te îngrijorează taxele, aş putea lucra fără bani. Mă simt şi eu responsabilă. Hai să stabilim ceva:

îmi achiţi onorariul doar dacă vei cîştiga. La urma urmei, am început să am senzaţia că ne batem pentru o cauză comună.

– Diana, eşti cel mai cinstit om pe care l-am văzut. Şi, cu siguranţă, singurul avocat cinstit. Îţi mulţumesc.

Diana zîmbi şi continuă:

– Bineînţeles, ai putea să te răzbuni. Este o răsplată emoţională, pe care poţi s-o obţii mult mai repede dar, după părerea mea, nu o compensează pe cea materială.

Brenda nu dădea prea mare importanţă sandvişurilor aşezate pe masă. Căzuse pe gînduri, ca şi cînd urma să ia cea mai importantă hotărîre din viaţa ei.

– Ce s-ar întîmpla cu mine dacă l-aş da pe Morty pe mîna celor de la fisc, cu toate dovezile de care au nevoie? Eu ce aş păţi? Ştii, cît timp am fost căsătoriţi, am profitat împreună, nu?

Diana ridică din umeri.

– Cred că avem nevoie de un expert în probleme fiscale. Nu am intenţionat s-o facem cu adevărat. L-am ameninţat doar. Am vrut să obţinem două milioane şi nu am obţinut decît unul. Cel puţin deocamdată. Hai să ne mai gîndim.

Brenda încuviinţă din cap şi începu să mănînce.

– Îţi aminteşti că ţi-am pomenit de Elise Elliot? Elise Elliot, actriţa! S-a oferit să mă ajute să investesc şi să plătesc impozite cît mai mici. Dacă se pricepe cineva în probleme fiscale, aceea este Elise.

Îşi ridică privirea spre Diana.

– Dacă nu te deranjează, sigur.

– Ne trebuie tot ajutorul pe care-l putem obţine, zise Diana, şi apropo, *Knis*-ul a fost grozav. Nici nu-mi dau seama cînd l-am mîncat.

– Te înţeleg. Şi eu am aceeaşi problemă. Cum ţi se pare curcanul?

Diana gustă din el şi gemu de plăcere.

– Apropo de mîncare. Ce faci duminica viitoare, la

cină? o întrebă Brenda?

- Nimic deosebit, recunoscu Diana.

- Atunci ce ai zice să vii la mine? Tony şi Angela vor fi acasă şi o să gătesc ceva bun. Ce zici?

- Mi-ar face plăcere.

Cînd ajunse în biroul lui Duarto, Brenda se simţea ameţită. Cum pot să trec atît de repede de la deprimare la veselie? se gîndi ea. Doar nu s-a schimbat nimic. Morty tot nu are de gînd să-mi dea ce mi se cuvine. Deci, care-i treaba?

Diana a fost atît de drăguţă la prînz, îşi aminti ea, deschizînd corespondenţa şi începînd s-o sorteze: notele de plată într-o parte, scrisorile importante într-altă parte şi reclamele de mînă a treia la coşul de gunoi. Ce m-a sfătuit Diana? se gîndi ea. „Nu plînge, Brenda, o să găsim o cale să-i venim de hac".

Da, o s-o găsim împreună. Se opri pentru o clipă, privind în gol. „Noi", spuse ea cu voce tare. Îmi dă o senzaţie atît de plăcută. Poate prea plăcută. Ce dracu' se întîmplă cu mine? Se duse la micul frigider, sub biroul lui Duarto şi scosese prăjiturile cu cremă pe care le pusese ieri.

Sînt fericită cînd sînt cu Diana, asta este, se gîndi ea. Sînt fericită pentru că simt că-i pasă de mine, că vrea să mă ajute şi nu mă judecă. Şi ce-i rău în asta? se întrebă ea. Ce-i rău să fiu atrasă de o femeie care-mi oferă bunătate, prietenie şi ajutor?

Deci care este problema? insistă ea. Luă altă prăjitură din cutie şi se duse la fereastra care dădea pe strada Fifty-eight din Park Avenue. Problema este că nu ştiu ce simt şi nici ce vreau şi nu am cu cine să vorbesc sincer în momentul de faţă. În orice caz, nu despre aşa ceva.

Brenda se gîndi la Annie şi la întîlnirea lor din seara aceasta, la *Metropolitan Museum*. Sigur, nu se îndoia de faptul că prietena ei ar înţelege-o. Doar că se temea să rostească aceste cuvinte cu voce tare, în faţa cuiva. I

se părea că de îndată ce le va rosti, vor fi permanente, irevocabile.

Nu, se gîndi ea, trebuie s-o iau încet. Cu paşi mici.

Mai tîrziu, în seara aceea, Brenda se trînti pe un scaun din trestie la restaurantul muzeului şi oftă din tot sufletul.

Annie, care stătea vizavi de ea, începu să rîdă.

– Zău, Brenda. Nici n-a trecut o oră de cînd ne învîrtim pe aici. Doar nu ţi-ai ieşit chiar atît din formă.

– Nu este vorba de forma mea, ci de cea a picioarelor mele.

Îşi luă un deget să-l maseze.

– Tony mi-a povestit de un prieten al lui, care s-a dus în Franţa într-o vară. Puştiul s-a întors cu un disc laser de la *Louvre*. Conţine cîte o fotografie a fiecărei opere de artă expusă în muzeu. Nu aveai altceva de făcut decît să stai întins pe o canapea şi să apeşi pe un buton din telecomandă, ca să-ţi apară următoarea imagine.

Brenda îşi masa acum şi celălalt picior.

– Francezii aceia sînt cu adevărat civilizaţi. De ce nu se introduce acelaşi sistem şi la *Metropolitan?*

– Nu înţelegi esenţialul, Brenda.

– Dar, înainte ca Annie să continue, ridică o mînă şi-i spuse:

– Hai, nu-mi spune. „Fără efort, n-ai nici o satisfacţie", nu-i aşa? Acesta este esenţialul. Cred că zicala asta vine de la una din doamnele acelea din New England.

În momentul următor, apăru chlenerul de la masa lor.

– Adu-mi o oală cu apă fierbinte, nişte săruri şi o ceaşcă de ceai pentru prietena mea, îi spuse Brenda.

– Vreţi o oală mare sau una mică? o întrebă tînărul arătos, sesizînd gluma.

Brenda rîse amuzată, la fel ca Annie.

După ce sosi ceaiul, Annie se sprijini în coate şi-i spuse:

– Îmi pare atît de rău că Morty nu respectă înţelegerea, Brenda.

Îşi puse mîna peste a ei.

– Cum te simţi?

– Ah, am fost mai rău. Dar m-am gîndit, Annie. Ştii, viaţa este nostimă.

Sorbi din ceai şi puse ceaşca delicat pe farfurioară.

– Nu l-am iubit niciodată pe Morty şi nici nu mi-a trecut prin minte că-l iubesc. De fapt, n-am crezut că este posibil să iubeşti pe cineva. Am simţit iubirea într-o vară, în tabără, cînd aveam şaisprezece ani.

Brenda se opri. Nu ştia dacă putea să-i explice mai clar şi hotărî că ar trebui să-i spună cuiva ce avea pe suflet.

– O chema Jyn şi era consilier-sociolog. Ne strecuram în pod, după ce se stingeau luminile şi ne cuibăream pe podea, sub pătură.

Brenda nu se uita la Annie.

– În nopţile acelea, discutam despre orice. În timpul zilei ne ignoram una pe alta, dar în nopţile acelea cînd mă strîngea la pieptul ei, pe întuneric, am ştiut că mi se întîmplă ceva deosebit. Cu o noapte înainte să plec acasă, am făcut dragoste. De fapt, ea a făcut şi eu m-am lăsat. A doua zi de dimineaţă am plecat şi n-am mai văzut-o niciodată.

Brendei îi sclipeau ochii de lacrimi.

– Să nu mă înţelegi greşit, Annie. Am vrut, dar ea a zis că este mai bine aşa. Trebuia să rămînem cu ce aveam şi să ne ajungă mult timp. Aşa că mi-a ajuns cît timp am fost măritată cu Morty. Acum s-a terminat însă şi mă simt singură.

Îi curgeau lacrimile pe obraji.

– Vreau să mă simt din nou iubită. Ştiu că tu poţi să înţelegi, nu-i aşa?

– Bineînţeles că pot. Brenda, ai atîta dragoste de

dăruit. Nu te reţine.

Brenda îşi şterse ochi cu un şervet de hîrtie.

– Îţi mulţumesc, Annie.

Elise intră în localul *Sheat's Lounge* de pe Second Avenue, nervoasă, încercînd să-şi obşinuiască ochii cu întunerciul, care contrasta cu lumina strălucitoare din spate. Deşi locuia în Park Avenue, la numai trei blocuri depărtare, se aflau într-o direcţie nepotrivită. Femeile din lumea bună nu-şi făceau cumpărăturile şi nui luau masa pe Second. Dar ea mai fusese aici, o dată sau de două ori. Barmanul se apropie şi o întrebă.

Încuviinţă din cap surprinsă că o recunoscuse, dar fusese trimis de Larry. O conduse la o masă din colţ, acoperită cu o faţă de masă roşie, cadrilată şi o lumînare într-o sticlă *Perrier*. Cu douăzeci de ani în urmă, cînd venise aici, la o întîlnire, crezuse că erau sticle de *Chianti*. Larry se ridică în picioare cînd se apropie şi îi trase scaunul. Elise se aşeză şi îşi puse geanta pe masă.

Apoi, după ce se mai linişti puţin, îşi scoase mănuşile şi se uită prin încăpere cu vădită plăcere.

– Ai ales un loc perfect, Larry, îi spuse ea, îndreptîndu-şi atenţia asupra lui şi zîmbi. Este un bistrou drăguţ, de modă veche, deşi are un nume nepotrivit.

Larry radia de fericire. Se gîndise înnebunit, zile în şir, unde s-o ducă la prînz. Voia să fie perfect. Într-un loc bun, dar nu prea scump sau prea nou. Şi în orice caz, lipsit de stridenţe de orice fel.

– Cînd am fost în Columbia, aveam un prieten de şcoală care lucra care era chelner aici, în weekend-uri. Aşa că obişnuiam să venim vineri seară şi ne distram grozav.

Elise observă că îşi păstrase aerul tineresc, de student. Era îmbrăcat într-o haină de tweed şi o cămaşă sport, albastră.

– Şi eu la fel, spuse ea. Şi eu obşinuiam să vin aici, cu mult timp în urmă. După ce îmi petrecusem vacanţa

la Roma. În anul în care am apărut în toate ziarele din America, scăldîndu-mă în fîntîna Trevi, în timp ce doi carabinieri încercau să mă aresteze.

Zîmbi cînd îşi aminti.

– Ţin minte poza aceea! zise Larry. Am văzut-o. Era grozavă. Reporterii spuneau că ai sărit, dar tu insistai că ai fost împinsă. Care este adevărul, Elise?

– Nici unul, nici altul, zise ea, zîmbind satisfăcută. Am fost dusă pînă acolo. Publicitate pentru un film – chiar şi carabinierii erau actori.

Se uită la Martini-ul pe care-l comandase Larry. Ar fi vrut să bea ceva tare. Nu, îşi spuse ea, am băut destul înainte să plec de acasă. Se va mulţumi cu ce avea.

– Şi, cînd m-am întors la New York, am venit cu nişte prieteni. Era o echipă australiană de soccer, care-şi sărbătorea victoria şi m- au recunoscut din fotografie. În noaptea aceea m-au făcut mascota echipei şi m-au învăţat cuvinte urîte. M-am distrat atît de bine. Era în 1961.

– Este anul cînd m-am născut, zise Larry.

O linişte stînjenitoare se lăsă între ei. Elise răsufla uşurată cînd apăru chelnerul la masa lor.

– Vreţi să comandaţi? îi întrebă el.

Elise nu avea nevoie de meniu.

– Eu vreau o salată, zise ea. Şi specialitatea casei, dacă o mai faceţi.

Larry comandă cotlet cu cartofi prăjiţi şi apoi îşi concentră din nou atenţia asupra ei, reluînd firul conversaţiei.

– Elise, sînt atît de fericit că ai acceptat să ne întîlnim. Voiam atît de mult să te văd. M-am străduit să-l asigur pe domnul Bloogee că nu-ţi vreau răul.

Se opri, bîlbîindu-se.

– De fapt, te tratez cu cel mai mare respect. N-aş putea să-ţi fac nici un rău, zise el, înroşindu-se la faţă.

Elise era impresionată. Într-un fel i se părea încîntător de demodat. Era matur pentru vîrsta lui. Unchiul Bob avea dreptate. Spusese că Larry era un individ

unic. Şi Elise începea acum să înţeleagă la ce se referise. Se purta mai mult decît curtenitor. Nu-şi mai amintea cînd simţise vreodată atîta tandreţe de la un bărbat.

Dar adăugă repede, ca nu cumva Larry să interpreteze greşit motivul pentru care acceptase să-l întîlnească.

– Ţi-am citit scenariul.

Observă cît de emoţionat era.

– Şi cred că este minunat.

Îi veni inima la loc.

– Ai o imaginaţie vizuală. Parcă ar fi scris cu camera de luat vederi. Înţelegi ce vreau să spun?

Îl văzu îmbujorîndu-se. Doamne, chiar se înroşise în obraji. Elise oftă. Era drăguţ. Poate prea drăguţ. Şi tînăr. Prea tînăr.

– Totuşi, sînt unele lucruri care cred că nu merg.

– Care anume?

– Cînd femeia intră în biserică. Este prea exagerat.

– Adică prea artistic?

– Da. Şi finalul. De ce să fie happy-end? Nu se potriveşte cu restul scenariului.

– Ştiu. Iniţial nu l-am gîndit aşa. Dar cred că pur şi simplu n-am suportat să te văd nefericită.

– Dar este un final nepotrivit. Nepotrivit pentru personaj.

– Elise, am scris scenariul gîndindu-mă la tine. Filmul acesta este pentru tine.

Elise îşi dăduse seama de acest lucru. Fiecare pagină a scenariului fusese compusă în lumina caracterului ei. Cu toate acestea, însă, nu fusese pregătită pentru declaraţia lui Larry. Manuscrisul părea atît de personal, încît degaja forţă. Iar alături de el, se simţea în siguranţă. Dar voia să coboare din sferele înalte unde se ridicase.

Era doar o întîlnire de afaceri, îşi reaminti ea. Nu trebuie să te faci din nou de rîs, aşa că împinse paharul de care nu se atinsese şi luă furculiţa. Şi-ar fi dorit o

băutură adevărată, nu nefolositoarea apă *Pellegrino*. Însă nu se atinse de Martini. Era hotărîtă să rămînă stăpînă pe sine azi.

– Ca să fiu cinstită, Larry, nu m-am gîndit de mult să-mi reiau cariera. Dar viaţa mea trece acum printr-o schimbare, aşa că poate ar fi momentul potrivit. Cred că aş putea să joc acest rol mai bine decît oricine altcineva.

Sosi mîncarea, care nu arăta prea bine. Localul era o bombă. Larry nu se atisese de farfuria lui. Era prea entuziasmat s-o revadă pe Elise, iar posibilitatea de a juca în rolul principal – rolul ei – îl ameţise.

– Nu mai există nimeni altcineva, Elise, murmură el.

Dar Elise, prefăcîndu-se că nu a înţeles, îi răspunse:

– Nu-i adevărat. Dina Merrillor putea foarte bine să interpreteze acest rol.

– Nu la asta mă refeream. Vreau să spun că nu m-am simţit aşa în viaţa mea. M-am îndrăgostit de tine.

Elise îşi plecă fruntea, să-şi ascundă Îmbujorarea de plăcere. Era ridicol! Era un tip talentat şi scrisese scenariul bine, dar restul era o prostie, îşi spuse ea.

– Nu mă cunoşti, îl preveni ea. Nu a fost decît o după-amiază.

– Te cunosc de cînd mă ştiu. Te-am iubit întotdeauna.

Îi atinse mîna care ţinea furculiţa şi apoi, cînd îi văzu faţa, îi dădu drumul repede.

Oh, era probabil un ticălos sau un aiurit, se gîndi ea. Slavă Domnului, că n-am băut nimic. Altfel m-aş fi culcat cu el şi aş fi dat precis de necazuri. Îi tremurau buzele.

Înainte să-şi revină, o întrebă:

– Pot să te mai văd, Elise? De fapt, trebuie. O să vorbim. Despre scenariu. Despre cariera ta, sau a mea, dacă aş avea una. Vreau să te fac mai fericită decît ai

fost vreodată.

Apoi îşi aminti. La fel îi spusese şi în după-amiaza aceea, la *Carlyle*.

– Ah, Doamne, Larry, nu ştiu. Nu ştiu.

Nu pot să cedez,. se gîndi ea. Are mai puţin de jumătate din vîrsta mea. Este un copil. Un profitant. Sau nu ştie ce vrea. Nu sînt decît o nouă experienţă pentru el.

– Larry, lasă-mă întîi să hotărăsc dacă voi reveni în lumea filmului.

Îl văzu încordîndu-se. Ah, Doamne, l-am jignit.

– Sînt atît de zăpăcită. Te rog, Larry, lasă-mă în pace. Trec prin momente grele.

Întinse mîna după nota de plată în acelaşi timp cu el.

– Nu uita că eu te-am invitat la prînz. Şi îţi apreciez sfatul în privinţa scenariului.

Elise se ridică şi îi dădu mîna. El i-o ţinu mult, în timp ce se priveau.

– Bine, zise ea. Aş vrea să văd scenariul după ce o să-l refaci.

Apoi se apleca şi-l sărută pe obraz, mîngîindu-l în acelaşi timp pe celălalt. Şi, după cîteva clipe, se întoarse şi ieşi repede pe uşă.

– Aştept să mă suni, îl auzi spunînd, cînd ieşi în lumina orbitoare a soarelui.

Îşi puse ochelarii, în grabă, să-şi ascundă lacrimile.

Însă în noaptea aceea, Elise dormi mai bine pentru prima oară după atîtea săptămîni. A doua zi de dimineaţă, în ascensor, în drum spre biroul ei, se uită în oglindă şi fu surprinsă să vadă o faţă luminoasă, fericită, în loc de una tristă şi buhăită. Şi luă acest fapt ca pe un semn bun.

Iar cînd intră în birou, fu din nou surprinsă, pentru că le remarcă pe Annie şi pe Brenda pe canapea, discutînd fericite şi entuziasmate. O privira amîndouă, fericite. Şi Brenda vorbi prima, evident.

– Unde ai fost, puştoaico? Ai avut vreo întîlnire?

Brenda are talentul să culeagă adevărul din aer ca un aparat de detecţie. Dar, de data aceasta, slavă Domnului, nu avea de unde să ştie nimic.

– Ce costum frumos, spuse Annie, admirînd compleul *Ungaro* al lui Elise. Te întinereşte cu douăzeci de ani, îţi jur. Sau te-ai pieptănat altfel? Hai, spune, ce ai făcut?

– Mi-am clădit o nouă viaţă, îi răspunse ea, aeriană.

Se aşeză pe scaunul de lîngă canapea, picior peste picior, şi îşi concentră atenţia asupra prietenelor sale.

– Cred că o să joc din nou într-un film. Şi cine ştie, poate chiar o să-l finanţez.

– Minunat! exclamă Annie. Era exact de ce aveai nevoie, Elise. Fă ceva şi pentru tine.

– Bravo, zise Brenda. Te gîndeşti la un film nou sau la un remake după *Sunset Boulevard?*

Elise rîse.

– Da, mă gîndesc la un scenariu. Dar, înainte de asta, mai am cîte ceva de rezolvat, ceea ce mă face să vă întreb ce puneţi la cale. Ştii, Brenda, semeni cu motanul carre tocmai a înghiţit canarul.

– Mai bine zis şobolanul, spuse Brenda. Uite care este treaba: Morty a anulat înţelegerea noastră. N-o să-mi dea al doilea cec. Aşa că m-am gîndit: Ce este mai bun ca banii? Răzbunarea. Hai să-l dăm pe mîna fiscului. Eu una sînt gata. Am o mulţime de dovezi.

Îşi băgă în gură un pumn de jeleuri de pe masa lui Elise.

– Ce părere ai?

Elise nu ezită.

– Eu zic să-l înfunzi. Dacă crezi cu adevărat că n-o să capeţi banii, aruncă-l în gura leilor. S-ar putea să-i dai lovitura de graţie.

Se rezemă de spătarul scaunului şi clătină din cap.

– Ce ticălos!

– Diana mi-a sugerat să consult un expert în impozite, ca să aflu dacă pe mine m-ar afecta cu ceva.

Spune că aş putea căpăta imunitate cînd l-aş denunţa.

Elise o întrerupse.

– Foarte bine. Atunci hai să-l chemăm pe expertul meu. Este cel mai bun.

Brenda era fericită că Elise se oferise înainte ca ea s-o roage.

– Da, te rog, Elise, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Annie le privea pe amîndouă. Brenda pierduse un milion de dolari şi putea să rîdă. Ea de ce nu putea? În dimineaţa aceea, Aaron o sunase să-i spună că avea probleme. Nu putea să pună banii la loc pînă la sfîrşitul anului. Dar, între timp, ea trebuia să plătească primul trimestru de şcoală al lui Sylvie, iar pe următorul trebuia să-l achite pînă la sfîrşitul anului. Aaron fusese tăios cu ea. Îi spusese că era sîcîitoare. Iar ea îl ameninţase că o să-l dea în judecată sau o să se ducă la Gil Griffin. Şi el o prevenise să nu îndrăznească aşa ceva.

– Annie, ne asculţi? o întrebă Brenda, simţind că era cu gîndul în altă parte.

– Sigur.

Încuviinţă din cap şi vorbi cu accent de Brooklyn.

– La toţi dracii, doar sîntem cele mai grozave!

Cînd o auziră, rîseră împreună ca nişte surori.

Cînd Bill coborî din ascensor la etajul paisprezece al firmei lui Wade Van Gelder, simţi că îi piere curajul. În timp ce înainta spre recepţia din capătul camerei spaţioase, continua să-şi amintească de ce se afla acolo.

Noaptea trecută, cînd stătea lîngă Phoebe şi îi asculta respiraţia, îşi dădu seama că, dacă nu-şi lua nişte măsuri, viitorul lui alături de Phoebe era ameninţat. Singura persoană care-i stătea în cale era Wade, unchiul lui Phoebe, purtătorul de cuvînt al familiei Van Gelder şi directorul uriaşului trust multinaţional. Bill solicitase o audienţă dimineaţă, la prima oră şi se mirase

că fusese acceptat imediat.

– Îți mulțumesc că m-ai primit atît de repede, Wade, îi spuse Bill, în timp ce se așeză în fotoliul de piele din fața biroului de mahon. Se uită pe perete, remarcînd colecția de puști vechi.

– Am bănuit că o să iei legătura cu mine zilele astea, îi răspunse Wade.

– Cred că avem o preocupare comună, zise Bill, ușor grăbit, așa că m-am gîndit să discutăm deschis. Simt că grijile noastre sînt aceleași.

Wade își privi mîinile împreunate peste abdomenul rotund și apoi se uită la Bill.

– Nu te cred. Pe mine mă preocupă binele lui Phoebe. Și îți spun cinstit că declinul exprimării sale artistice și mărirea consumului de droguri coincide cu începutul legăturii voastre.

Wade își așeză mîinile pe birou.

– Și îți dai seama că această coincidență poate duce la nefericita concluzie că nu ești bun pentru Phoebe.

Se sprijini de spătarul scaunului rotativ.

Bill se așteptase la această reacție și era pregătit.

– De fapt, și eu sînt foarte îngrijorat că exagerează cu drogurile. De aceea, Wade, sînt de acord să fie consultată de un binecunoscut psihiatru. Nu mă îndoiesc că, cu ajutorul doctoriței Rosen, Phoebe va înceta să mai consume droguri.

Bill își plecă privirea. Se temea că drogurile aveau mai multă legătură cu viața lor sexuală, decît îndrăznea să recunoască.

– Mă doare foarte mult s-o văd așa.

Apoi, își ridică privirea, zîmbind.

– Dar acum, cînd Phoebe a acceptat să urmeze tratamentul, sînt mult mai optimist. Este primul pas.

Wade plesni din degete. Bill remarcase că începea să facă impresie.

– Și ai văzut articolul lui Jon Rosen din *Times* despre vernisajul lui Phoebe? continuă Bill, simțind că era pe

calea cea bună. Rosen afirmă că arta lui Phoebe „absoarbe toate emoţiile". Wade, exclamă Bill, poate că noi nu-i spunem artă, dar Rosen este cel mai în măsură să-şi exprime părerea.

Wade rămase tăcut mult timp. Nerăbdarea lui Bill nu se vedea, dar simţea cum transpirase sub braţ. Tot ce doresc depinde de această întîlnire, se gîndi el. Mai ales Phoebe. Nu pot să-i las să mi-o ia.

– Bill, spuse Wade, încruntîndu-se, ar mai fi ceva. După cum ştii, familia Van Gelder a fost prietenă de generaţii cu familia Eliot, au făcut afaceri împreună, au mers la petreceri, s-au înrudit şi ne deranjează că Elise va da divorţ.

Bill simţea ochii sfredelitori ai lui Wade aţintiţi asupra lui şi ştia ce îl îngrijora de fapt.

– O admir şi o respect pe Elise şi, în felul meu, o iubesc. Te asigur că nu o s-o jignesc în nici un fel. Nu accept nici un ban de la ea. Singurele mele bunuri sînt colecţiile – de *Imari*, de monezi.

Se uită la puştile lui Wade şi continuă:

– De muschete şi, bineînţeles, de armuri italiene medievale. Am rugat-o pe Elise să le vîndă şi să-mi trimită ce rămîne după divorţ şi a fost de acord. Nu intenţionez să profit cu nimic de pe urma căsătoriei noastre.

Se încruntă.

– Doar sînt un gentleman.

Wade zîmbi.

– Şi sînt sigur că nu este nevoie să-ţi precizez, Wade, că posed un venit substanţial ca partener de afaceri la *Cromwell Reed*, zise Bill, încrucişîndu-şi picioarele.

– Bill, se pare că te comporţi onorabil.

Wade deschise cutia de pe birou, îi oferi un trabuc şi continuă:

– Dacă mă asiguri că Elise nu va fi obligată să se umilească şi să-ţi plătească o rentă după divorţ şi dacă eşti de acord să semnezi o înţelegere prenupţială, cred

că familia nu va avea nimic împotriva relaţiei tale cu Phoebe.

Wade tăie capătul trabucului, îi dădu cuţitul lui Bill şi îl aprinse. Şi, după ce pufăi de cîteva ori, îi spuse:

– Bine ai venit în familia noastră, Bill.

Bill inhală adînc. I se părea că este cel mai bun trabuc din viaţa lui.

CAPITOLUL 13

Vizita

Faptul că Aaron distrusese contul lui Sylvie, avusese cel puţin un efect pozitiv: Annie era furioasă şi ştia că această furie însemna energie – energie care o ajuta să facă ce făcuse azi. Fiindcă azi o să se ducă la Gil Griffin şi apoi o să ia prînzul cu Jerry Loest, să afle cum mergea agenţia din punct de vedere financiar. Trebuia să ştie cum stătea.

Ştia că este obsedată, dar nu putea să se gîndească la altceva decît la vizita ei la Gil Griffin. Uitîndu-se în gol, în timp ce îşi mesteca încet micul dejun, îşi dădu seama că habar n-avea ce mînca. Se uită în castron, ca să-şi amintească. Căpşuni? Ah, da. Şi iaurt. Doamne, parcă plutea.

Poate ar fi trebuit să-i spună lui Elise ce făcuse Aaron cu banii lui Sylvie, dar nu reuşise. Brenda îl dispreţuia deja. Nu suporta să afle şi Elise pentru că în lumea lor nu se făcea aşa ceva. Însemna să-ţi speli rufele murdare în văzul tuturor. Şi îi punea pe toţi într-o lumină proastă: ea poza drept victimă, Aaron drept incompetent şi Gil escroc. Va încerca doar să aranjeze lucrurile.

Annie se simţi neobişnuit de obosită în timp ce se pregătea să plece în oraş. Se bucura că o s-o ia Hudson, cu limuzina. O s-o ferească de rele, pînă va trebui să facă faţă răului, în persoana lui Gil Griffin.

Dar nu-mi pot permite să mă folosesc de serviciile lui Hudson, îşi dădu ea seama, tresărind. Oare cît o să mă coste ziua aceasta?

La *Federated Funds*, Annie se afla pe lista vizitatorilor programaţi, dar trebui să aştepte o jumătate de oră să fie primită de Gil. Era nervoasă şi aerul condiţionat o îngheţase. Ce nevoie era de aer condiţionat în noiembrie? Dar, bineînţeles, din cauză că ferestrele nu se deschideau. Cîtă risipă! Răsfoi o revistă *Business Week*, cu gîndul aiurea. Ce-i păsa ei de noi realizări în tehnologia microprocesoarelor?

În cele din urmă, secretara îi zîmbi crispat.

– Domnul Griffin vă aşteaptă. O să vă conducă doamna Rodgers.

Apăru o femeie mai în vîrstă şi străbătu holul tăcut, pardosit cu mochetă albastră.

Annie nu mai fusese niciodată în biroul lui Gil şi se mira ce spaţios era. Pereţi de sticlă, înspre sud şi est, care ofereau o superbă privelişte a portului Mahattan. Îşi desprinse cu greu privirile să se uite la bărbatul care se ridicase s-o întîmpine.

Se aşteptase la o mică introducere politicoasă, dar Gil trecu direct la subiect.

– Înţeleg că ai o problemă, Annie, zise el, înainte să apuce să se aşeze.

O privea din cap pînă în picioare. Ar fi vrut să se îmbrace într-un taior, în ceva mai formal, în loc de costumul ei simplu, negru *Calvin Klein*. Se uita la ea ca şi cînd ar fi fost în costum de baie. Îşi îngustase zîmbetul, la fel ca şi ochii.

– Da, Gil, şi sînt foarte supărată, începu Annie.

Vorbi încet şi hotărît.

– Ştii că Aaron şi cu mine am deschis aici un cont pentru Sylvie, care este esenţial pentru fiica mea. Fără el, nu poate duce o viaţă decentă.

– Da, îmi amintesc.

Era rece. Ochii lui albaştri, palizi, o priveau glacial. Apoi clipiră, rătăcind prin cameră.

– Acesta este contul pe care l-a risipit Aaron, cu ajutorul tău.

Gil asculta indiferent acuzaţia. Annie se aşteptase să reacţioneze într-un fel, dar nici gînd. Stăteau împreună, în linişte, în camera mare. N-o să mai deschid gura, se gîndi ea. O să aştepte să spună ceva. Se simţea stînjenită deşi n-ar fi trebuit. Iar el o privea impasibil. Atitudinea lui o scotea din sărite. Nu-şi imaginase că putea fi atît de rece. Dar apoi aminti de scrisoarea Cynthiei şi furia o îndemnă să continue:

– A fost ilegal să-i permiţi lui Aaron să folosească banii. Era nevoie de permisiunea mea, pe care n-am dat-o şi nici n-aş fi făcut-o vreodată.

Annie ridicase glasul şi Gil îşi înălţă mîna, semn că voia să vorbească. Ei bine, cu atît mai rău pentru el.

– Nu mă întrerupe şi nici nu-mi spune să mă calmez. Sînt furioasă şi nu mă opresc pînă nu termin ce am de spus. Consider că eşti răspunzător în faţa legii de pierderea acestor bani, care trebuie puşi la loc imediat. Dacă nu, o să mă adresez justiţiei.

Gil îi zîmbi cu superioritate.

– Şi pe cine o să acuzi, Annie? Pe Aaron? Aaron cel care a lichidat contul şi a pierdut banii? Oare nu este un adult răspunzător de acţiunile sale?

I se strînse stomacul.

– Pe tine o să te dau în judecată.

– N-ai decît. O să declar că m-a minţit că mi-a spus că avea permisiunea ta şi eu l-am crezut. Doar sîntem prieteni. Am avut încredere în el. Nu sînt singurul păcălit. Doar te-a păcălit şi pe tine.

Oare i se părea sau îşi bătea joc de ea? Era oribil. Şi, dacă minţea la proces, probabil că va fi crezut. Va încerca pentru ultima oară. Işi strînse mîinile sperînd că presiunea o s-o calmeze şi apoi spuse:

– Gil, ceea ce ai făcut este ilegal. Ce Dumnezeu ţi-ai imaginat...?

Annie îşi feri privirile. Nu mai suporta să-i vadă mutra vulturească. Stuart avea dreptate – tipul acela nu

era om.

– Am facilitat o tranzacţie pentru un asociat, zise Gil pe ton exagerat de politicos. Este o practică obişnuită în afaceri. Aaron este preşedintele propriei sale firme. Este o persoană adultă şi competentă.

– Vîrsta sau competenţa nu contează! Era nevoie de două semnături pentru lichidarea acelui cont, Gil. Dumnezeule, oare asta nu înseamnă nimic pentru tine? Ce rost mai are să impui nişte reguli, dacă nu le respecţi? Ce afaceri învîrteşti?

Gil închise ochii şi oftă.

– Şi ce vrei de fapt de la mine, doamnă Paradise? Să-ţi dau banii pe care i-a pierdut soţul tău? Să-i scot din buzunarul meu?

Annie se pierdu pe moment. Îşi aminti ce-i spusese Stuart despre Gil: „Simte o plăcere deosebită să facă oamenii să sufere." Aşa că se forţă să vorbească liniştit.

– Da, Gil. Exact asta vreau. Să pui banii la loc, nu din milă pentru că Sylvie are nevoie de ei, ci pentru că eşti de vină.

Gil o privea ca pe o nebună.

– Bună glumă, Annie. Nostim. Dar acum te rog să fii realistă, şi încă mai repede, pentru că mă grăbesc.

Se uită la ceas.

– În mai puţin de zece minute, am un meci de squash.

Annie nu-l lăsă să vadă cît de respingător îl găsea. Şi nu accepta s-o zoreasacă. Am venit aici să-i spun ceva şi o să merg pînă la capăt. Inspiră adînc.

– Gil, am dus-o pe Sylvie într-un loc unde este fericită. Dar costă bani mulţi. De aceea îi fixasem un cont. Şi, dacă îţi imaginezi că o să renunţ, înseamnă că eşti nebun.

Zicînd aceasta, se ridică şi constată că îi tremurau picioarele.

Gil o privi glacial.

– Fă ce vrei... şi vezi pînă unde mergi.

Apoi se sculă în picioare, apăsă pe butonul telecomenzii şi deschise uşile.

Annie se întoarse să plece. Acum era prea tîrziu să mai spună ceva, fiindcă apăru Nancy Rodgers. Îi veniseră întăriri. Se simţea ca şi cînd ar fi apărut mama, să-şi apere fiul. Erau destul de imposibil de separat, dar împreună formau un zid inexpugnabil. Îi venea să ia presspapier-ul de pe birou şi să-i dea cu el în cap. Dar, în schimb plecă fără să scoată nici o vorbă.

În limuzina lui Hudson, îşi domoli furia şi izbucni în plns. Erau prea puternici să se pună cu ei. Dacă încerca să-i dea în judecată pe Aaron şi pe Gil, or s-o atace cu avocata lor. Şi cum să tîrască în noroi numele lui Aaron? Ar costa bani, pe care nu-i avea. Banii pe care Aaron jurase că o să-i pună la loc. Dar cînd? Şi cum? Ce putea să facă? În curînd ar trebui să achite taxele pentru şcoala lui Sylvie. Doctoriţa Gancher îi spusese că o s-o mai lase, dar cît?

Doamna Rodgers, cu carnetul de notiţe în mînă, îl însoţi pe Gil prin hol, în timp ce se îndrepta spre meciul de sqauash. Observase cît era de furios, după felul sacadat în care vorbea.

– Anulează prînzul cu Gilhooley, zise el. Şi nu-l reprograma. O să luăm legătura săptămîna viitoare. Ai grijă ca memoriul parteneriatului *Mitsui* să fie pe biroul meu, gata de semnat pînă mă întorc.

– Da, domnule Griffin.

– Ah, şi sună-l pe Gibson, de la marketing. Vreau să revizuim programul nostru de publicitate. Am văzut una din reclamele noastre noaptea trecută şi trebuie schimbate.

– Da, domnule, zise ea, compătimindu-l pe Gibson.

– Poate este timpul să apelăm la altă agenţie de publicitate. M-am săturat de *Paradise/Loest*. Spune-i că am menţionat acest lucru.

Annie se aşeză alături de Jerry Loest. Cofetăria lui Pete, de pe Lexington Avenue nu se schimbase de cînd guvernanta ei o aducea aici, în urmă cu treizeci de

ani. Se aştepta să-i vadă pe Archie şi pe Veronica, aşezîndu-se pe un scăunel şi comandînd o Coca-Cola. Era un loc sigur, calm, după întîlnirea furtunoasă cu Gil.

Se uită la Jerry. Şi el era la fel de calm, deşi nu arăta prea bine. Probabil că nici eu nu arăt, se gîndi ea zîmbindu-i.

– Îţi mulţumesc că te-ai abătut din drum ca să ne întîlnim, Jerry.

Jerry şi soţia lui, Eunice, locuiau în Jersy, iar sediul firmei *Paradise/Loest* se afla pe strada Twenty-third.

– Mă bucur să te văd, Annie. Nu prea ne mai întîlnim în ultima vreme.

– Ce mai face Eunice? Aaron nu-mi spune prea multe. N-am... mai vorbit în ultima vreme.

– Nici cu mine nu prea mai vorbeşte, zise el, zîmbind trist.

– Dar nu vă dăunează în afaceri?

Annie se sprijini de spătarul banchetei. Cînd veni chelneriţa, comandă o prăjitură şi un pahar cu limonadă. Iar Jerry nu luă nimic.

– Chris se descurcă foarte bine, apropo. Ştii, este un băiat grozav. Este fiul pe care nu l-am avut niciodată, zîmbi Jerry.

Annie încuviinţă din cap. Jerry şi Eunice aveau două fiice gemene. Ştia că Jerry îşi dorise întotdeauna un fiu.

– Am vrut să aflu cum merg afacerile, Jerry. Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar nu vreau să-l implic pe Chris în problemele mele cu Aaron şi nu pot să scot nimic clar de la el.

– Afacerile merg, dar şi cheltuielile. Aaron atrage sume mari, dar, în ultima vreme, am pierdut ceva.

Jerry se opri, îşi plecă ochii şi apoi se uită din nou la Annie.

– Mă simt ca şi cînd aş fi fost lăsat pe dinafară. Relaţia mea cu Aaron s-a degradat. Nu ne mai adresăm nici un cuvînt civilizat.

Annie observă cît de întristat era Jerry.

– Cred că vrea să mă scoată din firmă. Şi dacă are suficienţi bani, poate s-o facă.

– Poate din cauza stresului. Nu-mi vine să cred că Aaron ar fi capabil să te trădeze. Nu, Jerry. Aaron are nevoie de tine.

Clătină din cap.

– Nu mai este aşa. S-a schimbat. Ştii, nu eşti singura trădată de către Aaron Paradise.

CAPITOLUL 14

Pas cu pas

Annie se trezi a doua zi de dimineaţă şi se simţi plină de energie. Lucrurile nu i se mai păreau atît de grave după un somn bun. Îmbrăcată în pijama de bumbac, se sui pe bicicleta medicinală şi exersă timp de douăzeci de minute. Asta înseamnă să-ţi stăpîneşti mînia? se gîndi ea, simţindu-se puternică. Azi o să-l viziteze pe domnul De Los Santos, la SEC. Se duse la dulap şi deschise uşa. Se aprinse lumina înăuntru, dezvăluindu-i o selecţie de haine simple, elegante, în nuanţe de negru, crem şi bej, cu cîte o pată de culoare printre ele – mai ales roz, aşa cum erau majoritatea lucrurilor ei de vară, din bumbac şi mătase.

Ei, gîndeşte-te cu ce o să te îmbraci la fisc? se întrebă Annie. Îşi aminti cît de stînjenită se simţise în faţa lui Gil, în rochia ei simplă, neagră, de jerse. Trebuie să mă îmbrac în genul femeilor de afaceri, se gîndi ea. Mă duc într-un loc birocratic, unde toţi se ocupă de bani, legi şi ordine şi trebuie să fiu luată în serios. Va trebui să arăt ca un om adult şi conservator.

Alese vechiul costum clasic *Chanel,* singurul *Chanel*

pe care-l avea, din tweed bej şi negru. Putea asorta la el o bluză bej din mătase şi pantofi escarpin bej cu negru. Şi, poate o pălărie, se gîndi ea, luînd-o pe cea neagră, cu voaletă, pe care o purtase la înmormîntarea Cynthiei.

În limuzină, în drum spre *Federal Plaza*, Annie repeta în gînd ce o să spună. Spera că n-o să se simtă copleşită, la fel ca în biroul lui Gil. Sper să nu fie un birocrat îngust la minte sau un ticălos corupt. Sper să ne susţinem punctul de vedere.

La *Federal Plaza*, constată că nu era uşor să-şi găsească omul. După ce străbătu holurile spaţioase şi birourile moderne, ajunse la subsol, într-un labirint de coridoare mai mici şi birouri vechi. Într-unul din acestea, îl găsi în sfîrşit pe Miguel De Los Santos.

Rămase puţin dezamăgită cînd văzu posterele cu slogane de stînga, păstrate, nu-şi dădea seama de ce, din anii '70. Dar avocatul părea un tip isteţ, pus la punct. Era înalt, cu piele măslinie şi păr negru, ca al lui Aaron. Avea o faţă prelungă şi ochi mari, adînci. Cînd intră, Miguel De Los Santos dădu la o parte nişte pahare şi se ridică, studiind-o din cap pînă în picioare. Pentru o clipă, fu convinsă că zărise o anumită sclipire în ochii lui. Se îmbrăcase exagerat de elegant! se gîndi ea imediat. Probabil din cauza pălăriei. Mai bine nu şi-o punea.

– Sînt Miguel De Los Santos.

– Annie Paradise. Miguel De Los Santos. Asta înseamnă Miguel al Sfinţilor, nu-i aşa?

– Da, dacă se traduce cuvînt cu cuvînt, zise el. Deci, vrei să discutăm despre Gil Griffin?

– Da, îl cunoşti?

– Cine nu-l cunoaşte? ridică Miguel din umeri. Dar, bineînţeles, nu personal, dacă la asta te referi. Presupun că tu îl cunoşti?

– Da. Este un om oribil.

Annie îşi plecă privirile şi îşi muşcă buza. Conversaţia de-abia începuse şi devenise deja emotivă.

– Dar, mă rog, nu ajungi unde se află el, dacă nu eşti nemilos.

Domnul De Los Santos părea indulgent. Alt om mare care-i explica nişte lucruri evidente unei femei proaste, se gîndi Annie. Dacă era atît de deştept, atunci de ce stătea aici, în biroul acesta, mai jos ca iadul?

– Soţia lui a fost prietena mea, domnule De Los Santos. S-a sinucis acum cîteva luni, după cum ştiţi, probabil. Mi-a scris o scrisoare în care mi-a povestit ce cumplit s-a purtat soţul ei cu ea – cum i-a luat compania familiei şi i-a înlăturat tatăl şi fratele.

Annie desfăcu scrisoarea şi i-o înmînă.

În timp ce o studia, Annie încercă să priceapă cît mai multe din prezenţa fizică a acestui străin în care se încredea. Costum ieftin, mototolit, uzat la manşete. Un nasture lipsă la gulerul cămăşii. Dar un corp atletic, păr negru, scurt şi ondulat, puţin grizonat pe ici-colo, riduri între sprîncenele frumos conturate. Buzele îi erau pline. Dar se strînseseră acum, cînd citea concentrat. Intensitatea privirii şi bărbia lăsau impresia unei energii disciplinate. Se întrebă, pentru o clipă, ce vîrstă avea. Mai tînăr decît ea, dar nu cu prea mult. Şi mult mai atrăgător decît se aştepta. Îşi întrerupse analiza cînd el îşi ridică ochii din scrisoare, uimit.

– Este un document cu adevărat impresionant, doamnă Paradise, dar mă tem că nu poate fi considerat drept „dovadă“, zise el, împăturind la loc scrisoarea.

– Ştiu, dar nu rezultă că Gil a făcut ceva rău ca să obţină asemenea rezultate? Cynthia spune că a manevrat acţiunile familiei şi nu a greşit niciodată. Nu credeţi totuşi că, dacă ar fi investigat cu seriozitate s-ar găsi totuşi „o dovadă“?

Annie se sprijinise de scaun.

Miguel ridică din sprîncene cînd auzi cum subliniază cuvintele „cu seriozitate“. Apoi oftă cu voce tare.

– De ce vreţi neapărat să-l înfundaţi pe Gil Griffin, doamnă Paradise?

– Domnule De Los Santos, am cunoscut-o foarte bine pe Cynthia. Era o femeie bună. Dacă n-aş fi primit această scrisoare de la ea, după ce s-a sinucis, poate că n-aş fi tulburat apele, dar aşa este prea nedrept. Se opri. Este un om oribil, fără inimă şi trebuie pedepsit pentru asemenea atrocităţi.

– Sînt de acord, dar am nevoie de dovezi clare.

Îi înapoie scrisoarea.

Annie o luă şi închise ochii. Era rîndul ei să ofteze. Nu putea să-i spună acestui om de tranzacţia lui Aaron. Oricît era de rău era, n-ar fi vrut să-şi vadă fostul soţ în închisoare.

– Poate o să obţin mai multe informaţii.

Miguel o privi mai atent. Îi plăcea faţa ei. Era gînditoare şi inteligentă. Avea trăsături frumoase şi piele sănătoasă. Dar bijuteriile şi hainele arătau că nu făcea parte din lumea lui. Se uită la taiorul ei. Drăguţ. Dar pălăria era ridicolă. Oare face pe văduva veselă? O fi căsătorită? Hei, las-o baltă Miguel. Mirosea de la o poştă a bani. Miguel ura prăpastia creată de bani între un bărbat şi o femeie, dar era realist. Se arătă dezgustat şi observă că ea se înroşi imediat la faţă.

– Îmi pare rău, zise el repede. Mă gîndeam la ceva.

Annie se înroşi şi mai rău, cînd auzi ce dezinteresat era, dar el crezu că era impresionată de scuza lui. Probabil că nu este obişnuită cu astfel de scuze, în lumea ei, se gîndi Miguel, compătimind-o.

– Pot să-ţi las scrisoarea, ezită ea. Poate vrei s-o citeşti mai tîrziu, dacă te interesează.

Miguel nu-şi imagina ce ar putea face cu scrisoarea bietei Cynthia Griffin, dar nu putea s-o ofenseze din nou pe această doamnă. Poate o să-i furnizeze şi alte informaţii. Simţea că nu trebuia să se comporte nesuferit.

– Bineînţeles, las-o aici. Cine ştie ce o să descopăr.

Îi zîmbi, dar Annie nu ştia dacă întrevederea se terminase sau nu.

Se ridică să plece, iar el făcu acelaşi lucru, ca s-o însoţească.

– O să-ţi arăt o cale de acces mai scurtă, zise el.

De-abia aşteaptă să scape de mine, se gîndi Annie. Încerca să-şi ascundă dezamăgirea cînd ajunse la ascensor. În timp ce mergea în spatele lui, îl observă mai bine – era slab, aproape piele şi os, cu picioare lungi. Chiar şi într-un costum ieftin arăta bine din spate. Oare era spaniol? Portorican? Nu-şi dădea seama. Ajunseră la ascensor. Ei bine, asta este, am încercat, îşi spuse ea.

– Sună-mă săptămîna viitoare, să discutăm despre celelalte informaţii pe care le-ai putea furniza, zise el şi Annie îl aprobă. Poţi să mă suni şi mai înainte dacă îţi vine vreo idee, adăugă el, gata să plece.

– Şi eu voiam să-ţi spun acelaşi lucru, zîmbi Annie. La revedere.

– La revedere, doamnă Paradise.

Miguel clătină din cap în drum spre birou. Este cea mai aiurită reclamaţie pe care am primit-o vreodată, se gîndi el. Se aşeză pe scaun, îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii: „Sună-mă săptămîna viitoare" Îi spusese acest lucru fără să-şi dea seama. Şi îşi amintea că ea fusese de acord.

Cînd deschise ochii, văzu scrisoarea Cynthiei. Bine, se gîndi el, o s-o citesc încă o dată. Femeia aceea a venit special pînă aici.

Aşa că Miguel o reciti. Şi începu să şi-o imagineze pe soţia lui Griffin, care simţea nevoia să-şi descarce inima şi să spună adevărul despre un soţ care o distrusese. Ce ticălos, se gîndi el, furios. Oare de ce este lăsat să continue? Doamne, ce mult i-ar plăcea să-l

înfunde.

Se concentră, pentru a nu ştiu cîta oară asupra lui Gil Griffin. Şi, cînd citi scrisoarea a treia oară, îi veni o idee. Deschise fişetul şi scoase cîteva exemplare din *Wall Street Journal*. Poate o să găsească ceva, pînă la urmă.

CAPITOLUL 15

Şi acum, Miguel

Miguel De Los Santos stătea la biroul său ponosit de la subsolul clădirii *Securities and Exchange Commission* din Trinity Place. Se uita la *Wall Street Journal,* ca în fiecare dimineaţă, nu ca să descopere cea mai mare afacere a zilei, ci ca să-i găsească pe cei mai mari afacerişti. Pentru că aceştia se dovedeauu adesea cei mai mari escroci.

Şi erau o mulţime, se gîndi el. Pe radiatorul şubred stăteau zeci de ziare care conţineau tot felul de „încălcări ale legii" – mii de tranzacţii ilegale, legate de altele, care declanşau cîştiguri sau pierderi uriaşe – aşteptînd să fie descoperite. Pe biroul lui, peste dosarele vechi îngrămădite pe podea, erau altele, pline cu ceea ce s-ar putea numi „clienţi vechi" Pe unii îi urmărea de atîta timp, încît ajunsese să-i considere „de-ai casei". Prea puţin timp pentru atîţia escroci. De fapt, oftă Miguel, era destul de mult timp. Se afla în faza aceasta de ani de zile. Pe unii îi prinsese, găsise capete de acuzare solide şi reuşise chiar să-i bage la puşcărie pentru cîteva luni. Dar avea atît de puţine dovezi concludente. Şi exista atîta putere să acopere fărădelegile. Şi atît de puţină motivaţie pentru munca lui. Asta era problema.

Vizita doamnei Paradise îl ațîțase. Nu știa dacă îl lovise în punctul sensibil sau dorea cu înverșunare să-l doboare pe Gil Griffin, dar, oricum, o s-o revadă.

Miguel Carlos De Los Santos se rezemă de scaunul său rotativ stricat, pînă își atinse aproape capul de perete. Își puse picioarele pe birou și privi în gol. Ieri fusese la oftalmolog, din cauza durerilor de cap. Și rămăsese surprins cînd doctorul îi prescrisese ochelari de citit. Își dăduse seama că îi slăbise vederea de cînd stătea aplecat asupra acestor dosare și se simțea ofensat. Nu se așteptase să îmbătrînească. Și acesta era un semn. Îmbătrînea, dar nu prea progresa.

Cînd sună telefonul tresări și apoi ridică receptorul.

– Mike?

Era soția lui. Sau, mai bine zis, fosta lui soție. Milagros era cubaneză, nu portoricană și, spre deosebire de Miguel, dorea să fie asimilată de marea națiune americană. Dar, în același timp, să se ridice deasupra, ca smîntîna.

– Mike? îl întrebă ea din nou.

Cristoase, cît de mult și-ar fi dorit să-i spună Miguel și să nu-i mai pronunțe numele englezește, dar era prea tîrziu pentru asta. Cu zece ani mai tîrziu, își reaminti el.

– Da? răspunse el, în cele din urmă.

– Ascultă, poți să vii diseară să stai cu băieții? Trebuie să rămîn la serviciu, pînă tîrziu.

– De ce nu stă Carmen?

Era menajeră.

– A stat deja două nopți săptămîna aceasta.

– Și nu crezi că două nopți sînt de ajuns să lipsești de acasă? Băieții trebuie totuși să-și vadă mama căreia i-au fost dați în custodie, nu?

Îl durea că tribunalul îi dăduse automat în custodie temporară. Însă, își reaminti el, femeia nu era nici bețivă, nici nevropată. Lucra doar la o bancă de stat.

– Mike, trebuie să lucrez, înțelegi.

– *Hackensack Federal* este mai importantă decît băieții mei?

– Ai *noştri*. Şi ar fi bine să încetezi. Vii sau nu? Scuteşte-mă de predici. Am şi alte telefoane de dat.

– Da, o să vin. Dar nu pot ajunge pînă la ora şase şi jumătate.

– Bine, zise ea şi închise.

Ce prostie din partea lui să se aştepte la un „mulţumesc" sau „ce mai faci". După aproape doisprezece ani de căsătorie erau ca nişte străini, Milly avea nevoie de lucruri, nu de oameni: casa din Teaneck, covoarele chinezeşti, *Mazda*. Urmărea visul american cu excepţia bărbatului cu leafa mică, de stat şi un idealism enervant.

Dar Miguel nu reuşea niciodată să renunţe la acest idealism. Sau la mîndria lui. Îl costase succes, recunoaştere şi, de curînd, o soţie şi doi copii. La treizeci şi opt de ani nu se mai considera un *niño*[1], dar uneori, semăna cu un *loco*[2]. Azi, era unul din acele momente.

Pentru că Miguel făcuse exact ce era corect: devenise un avocat cinstit, care lupta împotriva înşelăciunii şi corupţiei. Din cauza originii sale latino-americane, fusese la început patetic de recunoscător acestei instituţii că îi dăduse un loc de muncă. Îi admira pe americani şi lumea lor ordonată. Cu timpul însă, începuse să vadă că oamenii bogaţi şi puternici se foloseau în mod necinstit de avantajele lor, discutau despre legi şi dreptate, dar le încălcau şi se sustrăgeau justiţiei şi îşi băteau joc de restul oamenilor corecţi. În Puerto Rico, exista un copac cu frunze mari, verzi. Cînd bătea vîntul şi le întorcea, se vedea că partea interioară era albă. Se numea *yagrumo*. Iar puertoricanii din New York îi numeau pe ipocriţi *yagrumos*. Şi Miguel îi ura pe ipocriţi şi pe hoţi.

În acest birou mizerabil de la fisc, muncise din greu să-i dea în vileag pe magnaţii din Wall Street. Angajat în

1. copil (sp.)
2. nebun (sp.)

timpul administraţiei Carter, repurtase cîteva victorii. Maple, Oil, Thomas Harding. Dar, în ultimii zece ani, urmărise zeci de piste şi investigase sute de nereguli, descoperind noi focare de corupţie şi fărădelegi, pentru ca, în final, să vadă că totul fusese în zadar. De fiecare dată, magnaţii bogaţi cu relaţii, reuşiseă să mituiască pe cine trebuie, să-şi acopere urmele şi să pară nevinovaţi ca nişte mieluşei. Cei opt ani ai adminsitraţiei Reagan, nu fuseseră prielnici aplicării legii. Iar tipi ca Boesky şi Milken fuseseră o pradă uşoară, iar cei din miezul problemei, şefii cei mari, scăpaseă.

Azi, îşi amintea de alt eşec, altă acuzaţie prost-plasată. Se uită la fotografia soţiei sale şi a celor doi copii. Acum locuiau în New Jersey, departe de cartierul latino-american. Miguel îi vedea numai în weekend. Era un om de familie şi îi era dor de ea.

Se despărţiseră în urmă cu cinci luni. Miguel închiriase o cămăruţă ieftină lîngă *Columbia,* acolo unde locuise ca student la drept şi începuse din nou să mănînce conserve şi să doarmă pe saltea, pe jos. Nu-i plăcea să trăiască în felul ăsta, dar nu accepta să cedeze şi să devină căţelul soţiei sale. Ea îi spunea că este nebun şi înrăit. Poate că era, într-adevăr. Se mira că acceptase să devină un avocat plătit de stat, cînd ar fi putut să aibă un cămin, o familie şi o soţie care să nu-l creadă *loco eu la cabeza*[1].

Miguel se gîndi din nou la doamna Paradise. Nu arăta a femeie obişnuită. Dar avea ceva deosebit. Îi păruse vulnerabilă şi, totuşi foarte hotărîtă. Miguel ridică receptorul cu o mînă, în timp ce, cu cealaltă, îşi răsfoia agenda.

– Doamna Paradise? zise el cînd îi răspunse. Sînt Miguel De Los Santos, de la fisc. Aş vrea să discutăm mai multe despre Gil Griffin. Ne-am putea vedea la

1. nebun la cap (sp.)

prînz?

După ce stabili întîlnirea, constată că de-abia aşteptase. Nu-i putea promite un caz, dar, cel puţin, va face nişte săpături.

Se uită din nou la fotografia Senatului SUA, pe care o fixase pe perete. Sub ea, scrisese un citat personal: *„Milionari albi, bărbaţi care trudesc pentru tine"*. Era înrăit, fără îndoială. N-o să cîştigaţi pînă la urmă, se gîndi el.

Încă patru luni. Asta era. O să vin de hac unuia din aceşti tipi în patru luni. Îşi dădu jos picioarele de pe birou şi, trecînd la acţiune, se apropie de calendarul de pe perete, luă un pix roşu şi încercui o dată.

Apoi se întoarse la birou şi, oftînd, se apucă de vechii lui clienţi. Luă un dosar şi-l desfăcu. Poate de data aceasta, îşi spuse el. Poate de data aceasta o să dobor pe unul din şefii cei corupţi. Îşi puse noii ochelari de citit şi consultă documentele pe care scria: *Gilbert Griffin – Federated Funds Douglas Witter.*

CAPITOLUL 16

La prînz

Bill îl privi pe Gil intrînd în restaurantul *Bankers Brokers* ca un politician. Se mişca printre mesele aglomerate strîngînd mîini şi împărţind saluturi. Se îndreptă spre Bill, care stătea într-un colţ select, rezervat în numele lui Gil.

– Ce enervant, zise Gil, prefăcîndu-se că nu-i plăcea să i se acorde atîta atenţie.

După ce comandă de băut, Bill trecu discret la subiect.

– Ai auzit de Morty Cushman şi de fisc?

Gil încuviinţă din cap. Cristoase, tipul ştia totul!

– M-a sunat. Voia să-l reprezint, poţi să-ţi imaginezi? zise el dezgustat.

Firmei nu-i plăceau clienţii murdari.

Gil ridică din umeri şi spuse:

– Ai auzit vreodată ca un tip care a devenit milionar peste noapte să nu aibă probleme cu fiscul? O să se termine. Oricum, sorbi din *San Pellegrino*, nu este problema noastră.

Bill răsucea paharul de Martini între degete.

– Ştiu că nu este problema noastră. Dar, cînd am auzit că fiscul dă tîrcoale unui client al companiei, pe care tocmai l-am promovat, nu mi-a venit deloc bine. Îi îngrijorează şi pe partenerii mei.

Sorbi din băutură. Îl îngrijora şi pe el, dar nu voia să-i mărturisească lui Gil.

– Şi am auzit că şi tu ai fost convocat de un ofiţer de la fisc. Sper că nu este nimic serios, Gil. Nimic în legătură cu tranzacţia Cushman.

– Doar porcăriile de rutină.

Gil părea foarte calm.

– Uite ce este, continuă Gil, din cîte am auzit, investigaţia fiscală nu are nici o legătură cu tranzacţia de la bursă, ci cu divorţul lui. Este vorba de impozitele lui personale. Îi puse mîna pe umăr lui Bill şi zîmbi. Am înţeles că tipa vrea să-i taie ouşoarele.

Bill surîse posomorît. Îl liniştise şi-l insultase în acelaşi timp. Gil ştia de divorţul lui şi dovedise lipsă de tact. Aflase de asemenea de Phoebe, deşi Bill îşi dădea seama că prietenul lui n-ar putea niciodată să aprecieze o femeie ca ea.

– Şi apropo de ouşoare, a trebuit să renunţ la serviciile agenţiei publicitare a lui Aaron Paradise. Aaron are probleme financiare şi a încercat să mă implice şi pe mine. A tras-o pe sfoară pe Annie, intenţionînd ca eu să trag toate ponoasele. Îţi imaginezi că nu puteam înghiţi aşa ceva, nu?

Bill îl aprobă, dar gîndul lui era tot la Phoebe. Gil îl aduse însă cu picioarele pe pămînt cînd îl întrebă:

– Ce poate fi mai rău decît să te însori cu cineva ca Brenda?

Bill clătină din cap.

– Să divorțezi de ea, îi spuse Gil, rîzînd amuzat, la fel ca amicul său.

Gil strigă chelnerul, peste umăr. Apoi se întoarse spre Bill şi-i spuse:

– Apropo de Brenda, îmi este atît de foame încît aş putea mînca o vacă.

– Deci totul este în ordine? îl întrebă Bill.

– Ei! exclamă Gil, privindu-l drept în ochi. O evreică lacomă nu este de ajuns ca să mă doboare pe mine.

Elise stătea vizavi de Larry, pe bancheta din restaurantul hotelului *Algonquin,* rotindu-şi nervoasă paharul, pe fața de masă albă. Era atît de drăguț cînd zîmbea cu fața lui de adolescent. Părea atît de atrăgător şi de tînăr, fir-ar să fie. Oare cîți ani avea? Nu-şi amintea în ce an spusese că se născuse. Doamne, te rog, fie să aibă măcar treizeci de ani. Nu putea să fie mai mic. Sorbi din vodca amestecată cu suc de portocale, în timp ce aşteptau omletele. Deşi ar fi preferat s-o bea simplă, nu voise să-l şocheze pe Larry.

Elise trebuia să admită că se simțea stînjenită pentru că folosise scenariul ca scuză să-l invite pe Larry la prînz. Sigur, scrisese extraordinar, nu asta era problema, ci faptul că se gîndea la el zi şi noapte, de săptămîni în şir. Fusese o adevărată agonie pînă hotărîse să-l sune. Sperase că el o să-i telefoneze, că o s-o seducă, deşi la ultima întîlnire îl ținuse la distanță. Şi se pare că el îi respectase intenția. Era un gentleman, se gîndi ea, un gentleman în adevăratul sens al cuvîntului.

Oare devenise obsedată? Oscila între recunoştință pentru atitudinea lui şi dor după îmbrățişările sale. Lupta dintre vechea şi noua Elise, îşi spuse ea, întristată. Dar clipele petrecute la *Carlyle* i se întipăriseră în minte. Acum ştia că fusese superb, la fel ca şi scenariul lui.

Elise îşi drese glasul şi zîmbi.

•

– Acest final este mult mai real, zise ea, făcînd semn spre manuscrisul cu coperţi albastre de pe masă.

Larry surîse mîndru.

– Nu-i aşa? Ei bine, hai să fiu cinstit, celălalt final a fost prea sentimental, dar nu am avut curajul să scriu cinstit. Însă tu mi-ai dat permisiunea.

– Este dureros în felul acesta dar, cel puţin, este adevărat.

Sorbi din nou din băutură deşi îi venea s-o dea peste cap şi să comande una dublă.

– În viaţă nu există finaluri fericite.

– Crezi? Eu nu sînt de această părere.

– Cînd aveam vîrsta ta, nici eu nu eram. Dar te lămureşti mai tîrziu. Viaţa te macină.

– Da, însă te şi întăreşte. Vreau să spun că lucrurile se pot schimba. Oricînd. Uită-te ce mi s-a întîmplat mie. Te-am văzut la *Campbell's*, mi-a venit să scriu scenariul şi apoi am început să luăm prînzul împreună. Doamne, nu ştii niciodată ce poate fi mîine, se poate schimba întregul tău univers.

Îl invidia pentru entuziasmul lui şi îi părea rău că nu putea să- l împărtăşească.

– Da, probabil în rău.

Se încruntă.

– Nu-mi vine să cred că eşti într-adevăr cinică. Cinismul este doar o mască a disperării.

Lui Elise nu-i plăcea încotro se îndrepta conversaţia şi nu suferea să se audă vorbind atotştiutor. Apoi, sosi chelnerul cu omletele şi schimbă subiectul.

– Larry, am luat o hotărîre.

Luă o frunză de pătrunjel şi o răsuci între degete, înainte s-o pună la loc, pe farfurie.

– În legătură cu ceva care ne interesează pe amîndoi.

Îi zîmbi curajos.

– Vreau rolul acesta şi, dacă este nevoie, sînt gata să finanţez filmul.

Dar nu era pregătită să vadă tristeţea din ochii lui

Larry.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, zise el, evitîndu-i privirile.

– Nu mă minţi.

Larry îşi plecă ochii în farfurie, strîngîndu-şi mîinile pe genunchi şi îi spuse, fără s-o privească:

– Am crezut că este vorba de o hotărîre personală, în legătură cu mine.

– Dar este o hotărîre personală şi are legătură cu tine. Nu vrei să faci acest film?

– Ba da. Însă nu este cel mai important lucru pentru mine. Poate că mă înşel şi sînt naiv, dar cred că aş reuşi să-mi vînd acest scenariu şi fără tine.

Acum se uită drept în ochii ei.

– Mă gîndesc tot timpul la tine şi nu mai pot trăi aşa.

Elise clătină din cap.

– Nu este nevoie să te tîrguieşti pentru scenariu, Larry. Îl accept, fiindcă îmi place, aşa că n-ai de ce să mă linguşeşti.

Bărbatul se trase înapoi, ca şi cînd l-ar fi plesnit, iar mişcarea lui bruscă dezechilibră paharul cu apă al lui Elise, răsturnîndu-l în poala ei. Femeia îşi ţinu respiraţia cînd simţi apa rece ca gheaţa. Foarte bine, îşi spuse ea, o meritam – şi îşi veni imediat în fire. Larry însă era distrus, chinuit de furie, ruşine şi îngrijorare.

– Doamne, te rog să mă scuzi... începu el. N-am...

În timp ce îşi tampona fusta cu şerveţelele pe care i le dăduse chelnerul, Elise îi spuse:

– Eu îţi datorez scuze, Larry. Te-am insultat şi te-am provocat. De obicei nu sînt atît de lipsită de sensibilitate. Dar acum m-am speriat.

– De mine? o întrebă el, mirat.

– Nu, nu de tine. De propriile mele sentimente. Trebuie să mă înţelegi. Am avut întotdeauna oroare de publicitate negativă şi n-aş suporta să devin bătaia de joc a tuturor.

– Dar de ce să devii? Sînt chiar atît de oribil? Ştiu că n-am mai produs nici un film, dar sînt un fotograf destul

de decent.

– Da, un fotograf excelent, de treizeci de ani.

– De fapt, de douăzeci şi opt.

Elise îşi lăsă capul în jos şi exclamă în şoaptă:

– Ah, Isuse!

Apoi îşi ridică privirile şi observă că Larry începuse să se lămurească.

– De asta te temi, Elise? De vîrsta mea? Pentru numele lui Dumnezeu, doar n-ai de gînd să renunţi la relaţia noastră pentru un lucru atît de lipsit de importanţă?

– Ţie îţi vine uşor să vorbeşti, zise ea, dar mai puţin convinsă.

– Şi pentru tine este uşor, Elise. Trebuie doar să-l spui. Vrei să-i laşi pe marii magnaţi de cincizeci de ani, care se încurcă cu fetiţe de unsprezece ani să stabilească standardele sociale?

– Standardele au fost stabilite deja. Şi nu numai de bărbaţii de cincizeci de ani. Au fost fixate şi de femei. De femei ca mama mea, de exemplu.

– Da, şi a mea probabil. Dar regulile nu sînt dăltuite în piatră. Lucrurile se schimbă. Tu te schimbi.

Se aplecă peste masă şi îi luă mîinile îngheţate într-ale lui.

– Aş fi atît de mîndru să fii cu mine, Elise. Ne-am distra atît de bine. Am putea face ca relaţia noastră să dureze.

Se opri.

– Dumnezeule, ţi-au îngheţat mîinile.

– Ar trebui să vezi cum sînt sub fustă.

– Este exact ce încercam să-ţi spun.

Elise rîse fără să vrea. Atunci aşa să fie. Se rugă în gînd ca hotelul *Algouquin* să aibă o cameră liberă.

– Chelner! strigă ea. Nota de plată, te rog.

Aaron intră în restaurantul clubului agenţiilor de publicitate, fosta casă *Phipps*, din Gramercy Park. Alături de el, se afla vedeta lui, piesa lui centrală, triumful lui în

materie de reclame, Morty Nebunul şi fiul lui Chris, o adevărată stea în devenire. Lui Aaron îi plăcea să-l considere pe Morty creaţia lui şi se aştepta ca toţi ceilalţi să fie de aceeaşi părere. În timp ce erau conduşi la masa lor de către chelner, simţea cum sînt priviţi. După ce se aşezaseră şi comandară de băut, Aaron spuse:

– Morty, tu eşti ceea ce visează orice patron de agenţie publicitară – un vis care s-a transformat în realitate. Ştii, se uită la tine.

– Pe dracu'! zise Morty, studiind meniul. Se uită la tine! Sînt invidioşi. Uite ce ai realizat.

Apoi lăsă meniul jos şi îl privi pe Aaron.

– Eşti un geniu! Ne-ai îmbogăţit pe amîndoi. Ai făcut ca numele meu să devină valoros. Te-am plătit serios, dar a meritat. Şi mi-a prins bine să fiu cunoscut.

Aaron observă că fiul său îl studia şi se simţi mîndru.

– Aşa este tată! spuse Chris, bătîndu-l pe umăr.

Aaron îşi roti privirile prin fosta sală de bal. Se remarcă bunul gust, se gîndi el. Întorcîndu-se din nou spre Morty, simţi lupii de la mesele alăturate adulmecîndu-i călîciele. Da, se îmbogăţiseră amîndoi, şi drept răsplată, Morty îl uşurase de bani. Azi, avea nevoie de două lucruri: să se asigure că Morty va aloca şi mai multe fonduri pentru compania publicitară şi să-i confirme că o să acopere pagubele.

Aceste lucruri erau esenţiale pentru el. Încă nu-şi revenise după ce pierduse contractul cu *Federated*. Directorul lor de marketing nu-şi motivase în nici un fel hotărîrea. Iar Gil Griffin refuza să răspundă la apelurile lui telefonice. Parcă s-ar fi lăsat o cortină de gheaţă între *Federated* şi agenţie. Avea nevoie cu disperare ca Morty să-şi dubleze bugetul, pentru a acoperi pierderea afacerii cu Gil. Cristoase, de fapt, ar trebui ca Morty să-mi amortizeze toate pierderile.

Ar fi bine să reuşească. O să-l linguşească pe ticălos, pînă o să obţină tot ce dorea de la el. La urma urmei era Ziua Recunoştinţei, o sărbătoare la care pînă şi Morty trebuia să fie în toane bune. Iar Aaron îşi

spunea că el era pasărea Phoenix, gata să se ridice din cenuşa dezastrului. Dar în loc să simtă adrenalina pompîndu-i în vene, era amorţit. Poate că sînt o pasăre Phoenix îmbătrînită, se gîndi el.

Leslie nu înghiţise prea bine faptul că pierduse acţiunile. De fapt, se purtase ca o ticăloasă. Aaron era gata să recunoască faţă de el însuşi că fusese un prost, dar nu şi faţă de Leslie. Şi, oricum, nu accepta să fie jignit.

Annie fusese furioasă. Bineînţeles, avea tot dreptul să fie. Îl ameninţase că o să se ducă la Gil Griffin, că o să-şi angajeze un avocat. Îi promisese că o să-i restituie toţi banii, peste şase luni. Dar problema era că nu prea vedea cum.

Se uita peste masă, la Morty. Ticălos umflat ce era! Se întreba cît timp îi lua să-şi bărbierească toate straturile de bărbie. Dar Morty era singura lui speranţă. Dacă îşi dubla bugetul şi îşi acoperea pierderile, Aaron ar putea să-i restituie banii lui Annie, să cumpere partea lui Jerry şi mai ales, s-o linişească pe Leslie. I se strînse stomacul. Nu-i plăcea să depindă prea mult de cineva. Doar dacă era Phoenix, îşi aminti el. O să-l facă pe acest bufon să joace cum voia el şi, între timp, o să-l înveţe pe Chris cum se procedează în asemenea cazuri.

– Deci am luat-o în barbă din cauza articolului afurisit al lui Ewell. Dar afacerile sînt înfloritoare. O să fie totul bine. Şi Shelby este entuziasmată de noua ei galerie. Tu ce faci?

– Nu mare lucru, zîmbi Aaron. Cu excepţia lui Morty, adăugă el în timp ce tăia friptura de vacă pe care o comandaseră. Trebuie să discutăm despre mărirea fondurilor alocate reclamei, pentru anul viitor. Ştii, nu poţi să te menţii bogat, decît devenind şi mai bogat.

Se uită la Chris şi-i clipi din ochi. Fiul lui părea vădit impresionat.

Morty băgă o bucată de budincă yorkshire în gură, lăsînd sosul să i se scurgă pe bărbie.

– Doar ştii că te plac. De fapt, te-am plăcut întot-

deauna. Te-am dezamăgit eu vreodată? Sînt alături de tine.

Arată cu furculiţa spre Aaron. Morty spuse, întorcîndu-se spre Chris:

– Tatăl tău şi cu mine sîntem o echipă bună. Şi o să ne îmbogăţim împreună.

Morty îşi concentră atenţia asupra mîncării, în timp ce Chris se scuză şi se duse la toaletă.

Aaron profită imediat de ocazie.

– Apropo de ce ai spus, zise el, încercînd să pară mai indiferent decît era. Trebuie să discutăm despre suma pe care am acoperit-o pentru tine. Şi pierderile mele. Nu am discutat încă despre asta, Morty.

Puse jos furculiţa şi adăugă: Şi eu am luat-o în barbă, aşa cum te-ai exprimat.

Morty pufni:

– Ei, nu-i vina mea că n-ai putut ieşi la timp din joc, nu?

Morty ridică din umeri şi sorbi din pahar.

Aaron se înfurie, gata să izbucnească, dar se stăpîni şi spuse:

– Mi-ai spus să te acopăr şi am făcut-o, Morty. Şi, pe urmă, mi-ai promis că o să mă recompensezi, dar, pînă acum n-am văzut nimic.

Era mai bine să-şi păstreze controlul. Îl privi drept în faţă.

– Parcă nu te mai recunosc, Morty. Ai fost întotdeauna cinstit cu mine. Apoi, se apleacă spre el şi îl întrebă: Ce este, Morty? Ai probleme cu fiscul?

– Nu, nu, nu-i vorba de asta, îi răspunse, exagerat de repede. Adică sigur, mă preocupă, dar nu-i nimic deosebit. Încercă să zîmbească, apoi continuă: Au grijă avocaţii mei. Ascultă puştiule, am spus că o să am grijă de tine şi aşa o să fie. O.K. o să măresc bugetul alocat publicităţii şi o să-ţi acopăr pierderile cît de curînd. Mai dă-mi puţin timp. La urma urmei, nu-ţi poţi permite să mă laşi baltă, zise el zîmbind.

Aaron încercă şi el să surîdă. Are dreptate,

bineînţeles, se gîndi Aaron. Dar era mai bine să nu fi avut probleme cu fiscul.

– Ai dreptate, Morty, îl aprobă Aaron cînd Chris se întoarse la masă. Acum nu-mi permit să te las baltă.

Brenda era fericită s-o vadă pe Diana, dar nu-i plăceau localurile pe care le alegea pentru prînz.

– Ei, Diana, nu uita că nu sînt hindusă? Sînt o corcitură nu prea drăguţă de sînge evreiesc şi italienesc din Bronx.

Îşi trase scaunul la masă.

– Ce fel de nume mai este şi ăsta, *Mirvana?*

Brenda se uita în jur la decorul nepotrivit.

– Şi acum, te rog să mă lămureşti, Diana. Sînt o evreică gata să mănînc un prînz preparat de hinduşi, într-un restaurant decorat pentru pelerini, nu-i aşa?

Diana rîse cu voce tare şi-i spuse:

– Da, ai perfectă dreptate, Brenda. Aşa că ce vrei să comand?

– Orice, atîta timp cît nu este verde sau maron.

Diana comandă cîteva platouri vegetariene indiene, pe care Brenda nu le găsea prea apetisante. Mă rog, tot ar trebui să ţin regim, se gîndi ea. După ce se îndepărtă chelnerul, Diana îşi concentră atenţia asupra ei.

– Nu prea mi-ai spus despre noul tău serviciu la Duarto. Îţi place?

– Simplul fapt că sînt cu Duarto este grozav. Rîdem tot timpul. Nimic nu este sfînt pentru el.

Brenda observă că Diana îi făcu semn să continue.

– Ţii minte ce ţi-am spus, nu? Duarto a fost angajat de Gil şi de Mary Griffin să le decoreze noul apartament de pe Fifty Avenue. Ei bine, l-am vizitat pe Duarto. Doar sînt asistenta lui. Nu mai era nimeni în afară de lucrători, aşa că am scotocit puţin.

Brenda văzu că Diana ridică din sprîncene.

– Oh! exclamă Brenda, prefăcîndu-se surprinsă. Nu cumva îţi repugnă ideea? Deci nu vrei să afli ce am citit în jurnalul ei?

Diana nu putea să reziste.

– *Jurnalul* ei? se miră ea. I-ai citit jurnalul? Şi ce scria?

Brenda se uită în gol ca şi cînd n-ar fi auzit-o.

– O.K., O.K., te aprob. Mor de curiozitate. Hai, spune-mi.

Brenda chicoti.

– De fapt, nu i-am citit jurnalul, nu l-am găsit, dar ştii carnetele alea groase date de organizaţiile feministe? Ei bine, l-am găsit pe cel de anul trecut într-o cutie, zise ea, subliniind fiecare cuvînt. Avea scris pe fiecare pagină: *„Doamna Gil Griffin; Mary Birminghan Griffin; Gil o iubeşte pe Mary"*. Ca la liceu. Ce caraghios! exclamă Brenda, lovind cu mîna în masă.

Diana îşi dădu capul pe spate şi rîseră într-un glas.

– Brenda, eşti de milioane. Să nu te schimbi niciodată.

Îşi ridică privirile cînd veni chelnerul.

– Şi iată prînzul nostru.

– Nu-mi vine să cred, îi spuse Brenda, după ce gustă din fiecare fel, sînt grozave.

Diana o privea cum se înfrupta şi nu se putu abţine să nu-i spună:

– Vezi, ţi-am explicat că poţi să mănînci gustos şi fără multe calorii.

– Acum vorbeşti ca profesoara mea din clasa a patra, doamna Wasserstein.

– Copii, care sînt cele patru grupe importante de alimente? întrebă Brenda, imitîndu-şi profesoara. Iar eu îi spuneam colegei mele de bancă: „ciocolată, cheeseburger, cartofi franţuzeşti şi salată de varză". O făceam pe Ginny să leşine de rîs.

Diana zîmbi şi apoi deveni serioasă. Se uitară una la alta, în linişte. Pe urmă, Brenda îşi plecă ochii şi luă furculiţa.

– Ştii, Brenda, ai devenit foarte importantă pentru mine, spuse Diana. Ştiu, ultima oară cînd am încercat să-ţi spun ce simt pentru tine, m-ai repezit. Dar eşti

foarte deosebită.

Brenda o luă de mînă.

– Nu trebuie să mai spui nimic, Diana. Ştiu. De atunci, m-am tot gîndit. Nimeni n-a fost vreodată atît de bun cu mine. Mă gîndesc tot timpul la tine. M-ai ajutat cu adevărat şi te iubesc pentru asta.

– Este ceea ce încerc şi eu să-ţi mărturisesc. Te iubesc.

Brenda tresări. Ar fi vrut să-i spună "Şi eu la fel", dar îi îngheţară cuvintele pe buze. Tuşi, iar în cele din urmă, după o pauză, se auzi vorbind:

– Şi eu la fel, Diana.

Era atît de bine.

Diana zîmbi şi rămaseră tăcute, privindu-se una pe cealaltă. Apoi, Brenda, amintindu-şi că mîncarea era pe masă, spuse:

– Gata acum că ne-am lămurit, hai să mîncăm. Ce fel de desert au indienii?

Shelby Cushman lua prînzul cu Jon Rosen. Era, bineînţeles, o întîlnire de afaceri şi ea plătea, evident. Îl ducea la *Boxtree,* pe de-o parte pentru că era foarte scump, dar, mai ales fiindcă era foarte intim. Jon Rosen nu era doar cel mai renumit critic de artă din America, ci arăta şi superb.

Dacă Morton ar vedea nota de plată, ar urla, dar n-o s-o vadă. Shelby îşi folosea propriii ei bani. Doar erau banii ei acum. În ultimele luni, multe din tablourile care le cumpărase pentru galeria ei, fuseseră achiziţionate cu banii lui. Shelby le cumpăra de la artişti, mărea preţul şi apoi le revindea galeriei lui Morton. Păstrîndu-şi un profit considerabil.

Ei bine, se gîndi Shelby în timp ce îşi dădea cu rimel pe gene, pregătindu-se pentru prînz, o femeie trebuie să-şi poarte singură de grijă. Căsătoria se putea termina oricînd şi Morton nu era un om generos. De fapt, începea să urle cînd trebuia să completeze cecuri. Aşa că este nevoie să mă îngrijesc de propria-mi persoană.

Banii erau depozitaţi în siguranţă, la o bancă din Zürich. Avea un aranjament cu un curier care-i depunea acolo. Iar cheia depozitului bancar era ascunsă cu grijă în galerie. Într-un fel, era o fată de modă veche. Nu-i plăceau conturile bancare, unde trebuia să completezi o mulţime de formulare şi să plăteşti impozite din dobîndă. Considera că galeria era un bun comun, în această căsătorie. Şi, dacă nu se dovedea profitabilă, cel puţin nu pierdea banii ei.

De fapt, nu mergea aşa cum sperase. În ciuda eforturilor mamei sale în Atlanta şi ale ei, la New York, nu reuşise să atragă lumea bună. Şi se întreba de ce. Oare din cauza lui Morton? Alţi oameni trecuseră cu vederea originea evreiască. Doar nu era negru sau altceva.

Shelby termină cu machiatul şi îşi răvăşi părul blond, lung. Arăta bine, foarte bine. Îşi trecu limba peste buzele roşii. De-abia aştepta să-l vadă pe Jon Rosen.

Mary Birmingham Griffin purta ochelarii de soare iar părul ei blond era prins în coadă de cal. O haină largă şi o pereche de blugi vechi se adăugau aspectului ei neobişnuit, sperînd s-o deghizeze. Cînd coborî din taxi, îi dădu şoferului cîteva bancnote mototolite. Drumul costase opt dolari şi cîţiva cenţi, iar ea avea la ea doar unsprezece dolari, în afară de zece mii, în bancnote noi, de cîte o sută de dolari, îngrămădite în haină. Învăţase că oamenii bogaţi nu umblau cu bani la ei. La întoarcere, putea să ia autobuzul spre casă. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori îl luase pînă să se mărite cu Gil.

Mary păşi pe trotuarul murdar de pe Amesterdam Avenue. Spirala majestuoasă a catedralei Sf. John Divinul se ridica în stînga ei, dar un vagabond împuţit, rezemat de un gard şi altă formă umană, cocoşată în prag, ofereau o privelişte mult mai tangibilă. Trecu pe lîngă ei, mergînd hotărît, ca de obicei. Nu-i convenea să piardă zece mii de dolari din cauza unei haimanale care

îşi punea în cap să devină agresivă.

Din cîţiva paşi, ajunse la uşa hotelului *V & T's*. Se opri pentru o clipă, cu mîna pe clanţă. Spera că zece mii de dolari vor fi de ajuns. I-ar da de zece ori mai mult dacă ar trebui, dar nu putea să-i spună aşa ceva.

Mary deschise şi intră. Localul nu se schimbase prea mult; acelaşi linoleum uzat, feţe de masă din plastic, lambriuri întunecate şi ieftine. Salonul din faţă, rezervat fumătorilor, era separat de cel din spate de un perete pînă la înălţimea şoldului, pe care erau înşirate ghivece cu flori portocalii şi galbene din plastic, care nu aveau pretenţia că semănau cumva cu cele naturale. Oare cîţi ani de mizerie se adunaseră pe ele? Erau aceleaşi de cînd sosise aici la Universitatea Columbia să studieze. Aceeaşi pictură cu Vezuviul pe perete, acelaşi scaun fals de căpitan, acelaşi Bobby.

Intră în cameră şi, în momentul acela, fostul ei soţ îi zîmbi. Dinţii lui sclipeau în contrast cu pielea neagră. Părul era însă diferit. În loc de tunsoarea africană din trecut, îşi făcuse o pieptănătură modernă, înaltă.

– Bună, zise Mary pe un ton glacial.

– Bună, păpuşă. Mă bucur să te văd.

O privi cu ochi galeşi. Voce mieroasă. Privire de căţeluş. Acelaşi Bobby. O luă de mînă. Pielea ei albă ieşea în evidenţă în palma lui ca de ebonită. Atingerea lui îi făcea bine. Evident, sexul nu fusese niciodată o problemă pentru ei. De fapt, fusese singurul capitol la care se înţelegeau.

– Ce vrei?

– Ei, păpuşă. Nimic. Doar să te văd, să vorbim. Să discutăm despre vacanţe.

– Haide încetează cu dulcegăriile.

Îi zîmbi.

– Aceeaşi Mary. Nu vrei să stai, cel puţin? Să mănînci ceva cu mine?

Mary se aşeză. Alesese acest loc pentru că era foarte puţin probabil să întîlnească pe cineva din noul ei grup de prietene şi cunoştinţe. Ultimul lucru de care ar fi

avut nevoie era să se afle de prima ei căsătorie. Durase puţin şi se măritase din dragoste cu un negru. Cristoase, Gil şi-ar fi dorit să fie virgină, iar femeile din cercul ei se comporau ca şi cînd ar fi fost. N-ar înţelege niciodată ce însemnase Bobby pentru ea.

Bobby îi înmînă meniul. Era lipicios. Îl luă să-l răsfoiască. Atunci cînd erau împreună, o masă la *V & T's* era un eveniment deosebit, pe care nu şi-l puteau permite decît ocazional. Acum însă se uită la specialităţile napolitane şi se cutremură. Nu mai consuma decît mîncăruri din nordul Italiei.

– Nu vreau nimic, îi spuse ea lui Bobby. Tu ce vrei?

Îi pieri în sfîrşit zîmbetul de pe faţa frumoasă. Mary îl privea în timp ce se transforma din Bobby Nostimul în Bobby Seriosul.

– Păpuşă, m-am gîndit. Trebuie s-o iau de la capăt.

Zîmbi din nou.

– Ştii, la fel ca tine. Să fac un pas înainte.

– Da?

Nu te arăta prea interesată, îşi spuse ea. Ştia că Bobby credea în propriile sale baliverne şi putea s-o ducă aşa o zi întreragă. Dar azi părea puţin cam agitat. Prea agitat, se gîndi ea, încercînd să nu intre în panică.

– Am crezut că pot încerca la Las Vegas. Unul din prietenii mei consideră că ar fi locul potrivit pentru unul ca mine... un tip cu ambiţie şi ceva capital.

– Şi cum o cheamă?

Bobby îi zîmbi din nou, mieros.

– N-am putut niciodată să te păcălesc mult timp. O cheamă Tamayra. Lucrează la *Sands.*

– Foarte bine, Bobby. Dar ce legătură are cu mine? Căsătoria noastră a fost anulată, ca şi cînd n-am fi fost niciodată căsătoriţi. Aşa că de ce m-ai sunat? îl întrebă ea, deşi ştia foarte bine.

Îi fugise pămîntul de sub picioare cînd luase legătura cu ea. Într-un fel, se aştepta demult.

– Ţi-am văzut poza în ziar. Scria unde lucrezi. Mi-a amintit de vremurile trecute. M-am gîndit să trec să te

văd.

Îi zîmbi ştrengăreşte. Mary se abţinu să nu se cutremure.

– Şi apoi m-am răzgîndit.

Bobby se mişcă pe scaun. Mary continua să-l fixeze. În taxi, crezuse că o să-l domine. Acum însă, îi părea schimbat, mai dur. Fusese un băiat newyorkez, crescut în Harlem, care studia la *Columbia* cu o bursă acordată de atletism. Nu-i plăcea decît să se joace cu mingea şi să se distreze. Cînd ajunsese la New York şi-l văzuse într-un meci al *Universităţii Columbia*, fusese uimită de talentul lui. Iar la pat era şi mai grozav. Sperase să-l vadă în NBA – liga naţională, o stea, un cal negru, pe care-l putea călări spre succes. Dar nu reuşise să se ţină de carte şi de antrenamente şi dăduse greş. Era un om de nimic, dar ea nu voia să fie la fel şi nu accepta s-o tragă în jos. Acum însă era periculos. Fiindcă acum aflase că era un ratat. Calul ei negru devenise secretul ei tenebros.

– O.K., Bobby, pot să te ajut, dar numai de data aceasta. Şi jur pe Dumnezeul meu că pun poliţia pe tine dacă îndrăzneşti să mă mai cauţi.

– Hei, păpuşo, nu-mi place să fiu ameninţat. Nimănui nu-i place, mă înţelegi?

Mary înţelegea foarte bine dar nu voia să recunoască.

– Poftim, Bobby. Îţi dau toate economiile mele. Ia-le şi să nu mă mai cauţi.

Îi împinse plicul. Bărbatul se uită înăuntru şi deschise ochii mari. Îl văzu încordîndu-se.

– Hei, ia ascultă...

– Ba ascultă tu, Bobby.

– Te-ai măritat cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Wall Street, păpuşă. Şi în ziare spune că aveţi un apartament pe Fifth Avenue.

Îi vorbea aproape în şoaptă.

– Aşa că nu-mi turna mie rahaturi de-astea cu „economiile de-o viaţă"

Băgă plicul în buzunar.

– Spune-mi că sînt toţi banii gheaţă pe care-i ai la îndemînă sau că n-o să văd mai mult de la tine, dar nu face pe săraca.

Se rezemă de spătar şi surîse.

– Cred că ne înţelegem.

Apoi o privi din nou.

– Ai fost bună, Mary. Am fost buni amîndoi, nu-i aşa?

Încuviinţă din cap.

– Te mai interesează o partidă?

Se simţi excitată dar numai de asta nu avea nevoie acum. Clătină din cap.

– Păcat, păpuşă, pentru că eşti cea mai bună păsărică albă pe care am avut-o.

Se ridică, dînd scaunul la o parte.

– Distracţie plăcută de Ziua Recunoştinţei, Bobby, zise ea şi ieşi din *V & T's* sperînd să nu-l mai vadă niciodată, dar era sigură că Bobby n-o să dispară din viaţa ei.

Miguel De Los Santos simţea o deosebită plăcere să discute cu Annie. Ştia că nu este înţelept dar, uneori, nu se putea abţine. În ciuda pălăriei ei ciudate, doamna Paradise îi făcuse impresie. Era atrăgătoare, fără îndoială, chiar şi la prima întîlnire, cînd se învîrtise în jurul subiectului. Isuse! Şi acum se întîlniseră de două ori la prînz şi o dată la cină. Dar numai în restaurante pe gustul ei. Aşa că, atunci cînd o sunase azi, să-i confirme invitaţia la prînz, alesese *Asia de Cuba,* să vadă cum reacţionează. Un restaurant cubano-chinez, ieftin, în vestul oraşului, apropiat de zona lui, nu a ei. Sigur, nu era vorba s-o invite la el. Voia doar să vadă ce figură o să facă. La toţi dracii, se gîndi el. Ce o să fie?!

– N-am mai fost aici, zise Annie, cînd se aşeză vizavi de Miguel, pe bancheta îmbrăcată în plastic.

– Sînt convins, aşa că dă-mi voie să-ţi explic. Este un restaurant cubano-chinez...

– Ah, dar ştiu asta. Vreau să spun că n-am mai fost aici. Însă am cinat la altele, similare. De exemplu, la *Estrella de Asia,* de pe strada Seventhy-eight, pe Broadway, lîngă teatrul *Beacon.* Dar cred că *Mi Chinita* din Chelsea este mai autentic.

Se rezemă de spătar şi zîmbi.

Miguel zise:

– Înseamnă că nu am făcut nimic deosebit. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, zise Annie, surîzînd şi începu să cotrobăie prin geanta ei încăpătoare.

– Deci, ce mi-ai adus? o întrebă vesel. Eşti gata să ne apucăm de treabă?

Continua să găsească drept scuză investigaţia, ca să-şi motiveze întîlnirile, sau, cel puţin, aşa spera Miguel.

– Poate. Dar n-ai vrea să-mi spui Annie?

– Bine. Şi eu sînt Miguel.

– Am o mulţime de dosare aici – nişte copii după oferta lui Morty Nebunul şi nişte informaţii de la banca Cynthiei. Se pare că era aproape falită cînd a murit.

Se opri.

– Ştiam de asemena că Gil a manevrat banii întregii ei familii. A menţionat acest lucru în scrisoare. Ei bine, Cynthia a avut o mătuşă, Esme. Esme Stapleton. Vezi ce tranzacţii s-au făcut în numele ei? Poate Gil s-a folosit de contul ei.

– Este o acţiune de durată, spune Miguel, dar era impresionat de insistenţa ei.

– Într-adevăr.

Annie se opri pentru o clipă şi apoi păru să ia o hotărîre.

– Miguel. Pot să-ţi spun ceva care te-ar putea ajuta în investigaţie? Dar este ceva de care âş prefera să nu te foloseşti decît dacă este neapărată nevoie.

– Presupun că da.

Miguel o ascultă pe Annie, care îi povesti despre Aaron, contul lui Sylvie şi vizita ei la Gil Griffin.

– Nu mi se pare concludent pentru fisc, dar o să verific, oricum. Este posibil ca Gil să fi încălcat vreun regulament, zise Miguel. Îmi pare rău de banii fiicei tale. Poate face rost de o bursă.

Dacă semăna cu mama ei, o să nimerească la o şcoală bună.

– Banii erau destinaţi să-i asigure traiul şi îngrijirea.

Annie se opri.

– Sylvie este afectată de sindromul Down.

Miguel se înroşi la faţă.

– Îmi pare rău, Annie. Este a doua oară în seara aceasta cînd calc în străchini.

– N-are rost să te acuzi degeaba, Miguel. Cum să-ţi imaginezi că un copil este anormal?

Miguel observă că i se înmuiase vocea.

– Mie una mi se pare o mare nedreptate. Cel puţin, aşa gîndeam.

Miguel îşi reveni.

– Bineînţeles că este o nedreptate, zise el, hotărît. Dar spuneai că aşa gîndeai. Ce te-a schimbat?

Miguel o aştepta să-i răspundă. Annie se uită mai întîi în gol şi apoi la el.

– Sylvie m-a schimbat.

Bărbatul dădu din cap, încurajînd-o să continue.

– L-a schimbat şi pe Aaron. Adică pe fostul meu soţ.

– Probabil că ai fost foarte singură.

– Am fost, recunoscu Annie. Şi sînt şi acum.

Era impresionat de sinceritatea ei. Îi venea s-o mîngîie. Rămaseră tăcuţi timp de cîteva clipe, iar apoi Miguel o întrebă:

– Din cauza lui Sylvie v-aţi despărţit?

Nu voia să-şi bage nasul în viaţa ei, dar părea dispusă să vorbească.

– Naşterea ei a fost mai degrabă catalizatorul, decît cauza. Dacă n-ar fi existat Sylvie, poate că n-aş fi observat defectele lui Aaron. Poate că n-aş fi căpătat viziunea pe care o am acum.

Annie se opri cînd chelnerul le aduse mîncarea.

Miguel nu băgă de seamă întreruperea.
– Şi...
Annie îşi lăsă mîna să cadă şi apoi continuă:
– Sylvie m-a învăţat să trăiesc cu teamă.
Puse nişte orez pe farfuria lui Miguel şi apoi pe a ei.
– Ai copii?
– Da. Doi. Doi băieţi care locuiesc cu soţia mea, la New Jersey.
Miguel se mişcă pe scaun. Femeia era mai curajoasă decît îşi imaginase, se mustra el. *Madre de Dios*[1], ce ar fi făcut el, dacă unul din băieţi...? Nu suporta să se gîndească.
– Atunci, ştii la ce mă refer. Ştii cum se sperie copiii mici cînd descoperă cîte ceva.
– Bineînţeles, spuse Miguel. Îmi amintesc cînd băiatul meu cel mare a descoperit jucăria care atîrna deasupra leagănului său, de cînd se născuse. Într-o zi a observat-o, a gîngurit şi a lovit-o cu mîinile.
Miguel ridică furculiţa.
– Dar apoi s-a obişnuit cu ea şi a trecut la altceva.
– Exact. Dar la Sylvie era mereu prima oară. Şi cu stelele şi cu îngheţata.
– Îi spuneam experienţa „ia te uită“, zise Miguel. Este păcat că, pe măsură ce cresc, le vine din ce în ce mai greu să aibă această experienţă.
Mestecă puiul dulce-acru şi continuă:
– Mă rog, ridică el din umeri, la ce să te aştepţi. Am citit undeva că, înainte ca un copil să devină adolescent, vede douzăci de mii de morţi violente la televizor. Ori este de ajuns să-i răpească mirarea copilărească.
– Îi vizitezi des pe băieţii tăi?
– În fiecare weekend sau cînd Milly mă roagă să stau cu ei.
– Ce s-a întîmplat?

---

1 Sfînta Fecioară (sp.)

Miguel înţelese ce voia să ştie Annie.

– Cred că am avut idealuri diferite. Ea urmăreşte visul american. Ştii, o maşină, o casă în afara oraşului, vacanţe.

– Şi care este visul tău?

– Foarte simplu. Familia şi munca, exact în această ordine.

Miguel se şterse la gură cu colţul şervetului.

– Milly crede că nu trebuie să fie aşa. N-a suportat să fie măritată cu un funcţionar de stat. Îmi spunea că sînt un cruciat.

– Cred că aţi avut idei diferite şi în privinţa educaţiei copiilor.

Miguel pufni.

– Bineînţeles. Milly vorbeşte despre „timpul înseamnă bani" şi alte aiureli de oameni fără familie. Apoi îi duce la *McDonald's* să se joace pe video.

Miguel se opri.

– I-am spus de atîtea ori că s-a depărtat prea mult de originea ei. Nu tot ce fac americanii este bun.

– Şi cum îţi petreci timpul cu copiii?

Miguel se sprijini în coate.

– Auzisem despre un veterinar din Pennsylvania, care creşte lame. Se ocupă de înmulţirea şi de creşterea lor! Sigur, poţi să te duci la grădina zoologică din Bronx, să priveşti lamele înalte şi să citeşti plăcuţa pe care scrie cîteva cuvinte despre ele. Dar cînd ai şansa să vizitezi o fermă de lame, să le auzi şi să le studiezi, este cu totul altceva. Cel puţin, eu am fost entuziasmat.

– Şi băieţii nu au fost, nu-i aşa?

– Femeia a avut amabilitatea să ne arate animalele. Pe urmă, am fost la un restaurant olandez, pentru o masă în familie.

Miguel puse şervetul pe masă.

– Şi ştii ce s-a întîmplat? Băieţii au vrut să se ducă la *McDonald's* şi să joace jocuri pe video.

Nu reuşea să-şi ascundă dezamăgirea, în timp ce-şi amintea.

– Dar, nu mă dau bătut. Data viitoare o să-i duc într-un oraş din Cape Cod, unde există un mare număr de surzi, aşa că întregul oraş foloseşte limbajul prin semne.

– Serios? îl întrebă Annie. Este incredibil. Ar fi o experienţă minunată.

Miguel o plăcea cu adevărat pe această femeie. Se gîndi pentru o clipă s-o invite să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei cu el. Dar era prea mult.

– Vrei să cinăm împreună sîmbătă noapte?

Sîmbătă noapte era o întîlnire adevărată şi nu se mai puteau preface că vin să discute afaceri.

– Îmi pare rău, dar mi-am făcut alte planuri. Însă îţi mulţumesc, oricum.

Se opri.

– Mă întreb dacă aş putea să-ţi cer o favoare.

M-a refuzat şi acum îmi cere favoruri? se miră Miguel.

– Sîmbătă o să-mi vizitez fiica. Vrei să mă însoţeşti? Este mult de condus. Nu-mi permit să-mi angajez un şofer şi nu vreau să merg singură.

– Aş fi încîntat.

Stuart Swann se relaxă în limuzina parcată lîngă restaurantul *V & T's*, cu camera de luat vederi pe genunchi. O văzu pe Mary Griffin ieşind grăbită pe uşă şi îndreptîndu-se spre autobuzul din colţ, în care se urcă imediat. Stuart văzu autobuzul intrînd în trafic şi apoi îl remarcă pe negrul care stătuse lîngă Mary cu un minut în urmă.

Stuart se hotărîse s-o urmărească pe Mary ori de cîte ori pleca de la birou pe neaşteptate, în timpul zilei, fără Gil. Nu prea ştia de ce făcea asta; ştia doar că nu era în ordine ceva cu ea şi, deoarece simţea că îi era antipatic, s-a gîndit s-o aibă cu ceva la mînă. Cel puţin, am învăţat ceva de cînd lucrez cu Gil Griffin, se gîndi el. Şi acum, după numai două ieşiri o prinsese cu mîţa în sac!

Doar că nu ştia exact ce era cu mita. Nu deocamdată. Oricum. De-abia reuşise s-o zărească pe ea şi pe însoţitorul ei prin geamurile murdare ale restaurantului. Dar această combinaţie de local de mîna a treia, bărbat negru şi un plic strecurat pe furiş, erau suficiente ingrediene ca să i-o coacă lui Mary, era convins. Oare despre ce o fi vorba? Droguri? Sex? Ceva mai rău? Îi spuse şoferului să-l urmărească pe negrul care mergea repede spre Broadway. Pentru strada Ninety-sixth, intră în holul unei clădiri noi luxoase, plasată nepotrivit printre case modeste şi bodegi. Stuart îşi spuse că era o zi bună pentru el. Şi una rea pentru Mary, probabil. Devenea din ce în ce mei evident, pe zi ce trece, că Mary Griffin nu era o femeie integră.

Stuart se uită la semnele de pe partea laterală a clădirii, copie numele companiei care se ocupa de administrarea ei şi îşi dădu seama că era una din cele în care investise acţiuni pentru pensie. Încă un pas înainte, se gîndi el. Şi, după ce îi spuse şoferului să-l ducă înapoi, în Wall Street, zîmbi în sinea lui şi începu să dea nişte telefoane.

CAPITOLUL 17

Regină pentru o zi

Annie zîmbi în sinea ei cînd ieşi de pe autostrada Montauk şi traversă calea ferată. Era probabil prima oară cînd Elise umbla prin aceste locuri mai puţin selecte din Hamptons.

Căsuţa lui Annie, pe care o moştenise de la bunica ei, era mai degrabă o colibă, nu una din enormele reşedinţe de pe malul mării, pe care cei bogaţi insistau să le numească „vilişoare" Se afla în Devon, un colţişor din Amagansett, în partea de nord a drumului principal.

Cu şaptezeci de ani în urmă, bunica ei văzuse această veche fermă pe o mică peninsulă numită Pămîntul Făgăduinţei şi se îndrăgostise de el.

Şi acum, în lumina palidă a sfîrşitului de toamnă, era uşor să-şi dea seama de ce. Cercevelele albastre ale ferestrelor se asortau cu stîlpii maron ai căsuţei aşezate pe o pajişte înclinată. Pe o latură se afla o singură cameră – sufrageria – cu un acoperiş ţuguiat şi un glasvand mare, care dădea pe o terasă veche, din cărămidă.

Cealaltă parte a casei avea două etaje, o bucătărie, o baie şi un birou la parter. Iar sus două dormitoare şi încă o baie. O verandă închisă în sticlă servea drept sufragerie şi seră. De la ferestrele dinspre vest, se vedea mica livadă şi, în spatele ei, plaja şi golful, argintii acum, în lumina după-amiezei de toamnă.

Cînd Annie intră pe alee, pietrişul care scrîşnea sub roţi părea s-o întîmpine. Mai era puţin pînă să se însereze şi, pînă atunci, trebuia să vadă dacă erau destule lemne, să aerisească locuinţa şi poate să pregătească un punch de cidru pentru sărbătoarea de mîine. Era exagerat de frig, aproape ca iarna şi trebuia să aibă multe lemne.

Dar, mai întîi, va da jos bagajele din maşină. Adusese croissanţi *Dumas* şi zmeură cu frişcă *Frazer Morris*, nişte cafea boabe jamaicană şi un buchet de bujori. Se uita vinovată la florile uriaşe. Costaseră patru dolari firul. Cumpărase doisprezece şi rămase cu gura căscată cînd văzu preţul. Nu sînt în stare să achit taxele fiicei mele şi arunc patruzeci şi opt de dolari pe un buchet cu flori. Annie oftă. Ce mai contau patruzeci şi opt de dolari pe lîngă un milion şi jumătate, cît risipise soţul ei?

Acum era convinsă că n-o să vadă banii prea curînd. Poate niciodată. Aaron o sunase s-o anunţe băţos că afacerile nu mai mergeau ca înainte. Annie se întreba dacă era adevărat. Ştiind care era situaţia de la Jerry şi de la Chris, tăcuse pe moment, dar apoi izbucnise

furioasă.

– De ce nu vinzi firma? îl întrebase ea.

– S-o vînd? explodase Aaron. Dar eu vreau s-o cumpăr pe toată.

– Dar, dacă o vinzi, ai putea să pui la loc banii lui Sylvie.

– Zău? Şi pe urmă din ce o să trăiesc? o întrebase el, cu amărăciune.

Nu mai insistase. Iar acum clătina din cap, ca şi cînd ar fi vrut să-şi alunge amintirea aceea. N-o să se mai gîndească acum.

În următoarea oră despachetă, cără proviziile în casă, şterse praful şi aduse lemne pentru foc. Apoi se duse în camera de oaspeţi şi în birou, să le pregătească. Prima pentru Elise şi cealaltă pentru Brenda.

Annie puse prosoape curate, flori în vaze, săpun şi cîteva reviste lîngă fiecare pat. Apoi se duse pe veranda care servea drept sufragerie şi aranjă masa pentru micul dejun de a doua zi.

Elise şi Brenda soseau la unsprezece şi jumătate. Auzi maşina trăgînd la intrare – era limuzina lui Elise. Şoferul duse bagajul femeilor şi un curcan mare, iar apoi plecă să-şi petreacă noaptea la casa lui Elise din East Hampton.

Brenda şi Elise se plînseră de traficul aglomerat şi spuseră că erau obosite şi nu voiau altceva decît să doarmă. Annie le arătă camerele lor şi se duse şi ea la culcare. Păreau amîndouă nervoase şi bosumflate. Probabil că se jigniseră reciproc în timpul drumului.

A doua zi de dimineaţă, Annie se trezi devreme, făcu duş şi se îmbrăcă repede. Apoi se duse în balconul livingroom-ului şi se opri o clipă să privească.

Sub ea, living-room-ul era scăldat deja în lumina răsăritului, care se revărsa prin ferestre. Pe peretele dinspre vest, un cămin mare, cu o poliţă simplă, din lemn de pin, trona impunător. Vizavi de cămin era o canapea lungă şi adîncă, acoperită cu pînza preferată a bunicii, cu flori albastre, roz şi albe, străjuită de cîteva fotolii

învelite în creton. Trebuie să fiu recunoscătoare pentru tot ce am, îşi reaminti ea.

Lîngă perete, lîngă glasvand, Annie pusese biroul ei – un *sécretaire* englezesc, din perioada Regenţiei, singura piesă de mobilier antic din casă. Ar fi un loc potrivit să se apuce de scris, se gîndi ea deodată. Aş putea scrie o carte aici, departe de agitaţia New York-ului. Acum, cînd Sylvia a plecat... dar o să mă simt singură. Camera era minunată, la fel cum era toată casa şi se simţea norocoasă că o avea. Dar aici era atît de izolată. Oh, sînt atît de proastă, se gîndi ea. Nu pot să lucrez cu alţii în jur şi mă tem să trăiesc fără ei.

Trebui să zîmbească. Bujorii arătau superb pe masa din spatele sofalei. Capetele lor mari, albe, se lăsau graţioase. În căldura din cameră se deschiseră mai mult acum şi Annie observă cîteva petale care începeau să apară. Minunat, se gîndi ea din nou şi coborî scările în linişte.

În faţa ei, masa albă de sufragerie şi scaunele albe, *Windsor* din jurul ei păreau proaspete şi plăcute. Faţa de masă cadrilată, albastru cu alb, era de asemenea încîntătoare. Dar avea nevoie de un decor în mijlocul mesei. Hotărî să se ducă în curte să vadă ce găseşte. Îşi puse o haină veche şi îşi trase cizmele.

Era frig. Bătea vîntul dinspre sus, aducînd mirosul mării.

În capătul grădinii, Annie văzu nişte arbuşti roşiatici. Ar arăta superb pe masă – aveau o culoare potrivită pentru Ziua Recunoştinţei – şi ar crea o ambianţă plăcută pentru micul dejun. Annie tăie cîteva crengi, cu părere de rău, ca întotdeauna cînd sacrifica ceva din grădină pentru casă.

Se întoarse, admirînd peisajul. Îi plăcea să vină aici. Fusese casa bunicii şi îi amintea de ea. Annie prefera simplitatea design- ului japonez, dar aici se cunoştea mîna bunicii şi îi dădea un sentiment de pace interioară.

Folosea chiar şi filtrul vechi de cafea al bunicii, în rarele ocazii cînd îşi făcea cafea. Uruitul lui îi ţinuse

adesea companie.

Ah, Doamne, se gîndi ea. Poate ar trebui să vînd casa. Cît aş lua pe ea? se întrebă. Cîte taxe ar putea să plătească pentru Sylvie? Gîndul de a renunţa la casa bunicii, îi aduse lacrimi în ochi.

Acum, filtrul scotea zgomote ciudate. În curînd aroma cafelei va ajunge pînă la dormitoare.

– Ce dracu' face zgomotul ăsta?

Annie se întoarse şi o văzu pe Brenda în uşa bucătăriei într-o pijama colorată, scărpinîndu-se în cap.

– Filtrul de cafea.

– Isuse, parcă ar fi un tractor.

Annie rîse.

– Este vechi şi depune mari eforturi.

– La fel ca şi mine.

Brenda se duse la frigider şi deschise uşa.

– Ai ceva de mîncare?

Înainte ca Annie să-i răspundă, luă o banană din castronul de porţelan alb cu albastru, de pe frigider.

– Da, o mulţime. Dar hai s-o aşteptăm pe Elise.

– Aşteptarea voastră s-a încheiat, zise Elise.

Era îmbrăcată impecabil ca întotdeauna, în pantaloni simpli, crem, o bluză de bumbac şi un pulover verde, elegant.

– Annie, ai o casă încîntătoare.

– Nu-i aşa? se bucură ea.

Dacă sesizase o notă de superioritate în tonul ei, prefera să n-o bage în seamă.

– Micul dejun în sufragerie? întrebă ea şi ieşiră pe verandă.

– Annie, ce mic dejun drăguţ ai pregătit, zise Brenda, imitînd-o perfect pe Elise. Apoi îi zîmbi răutăcios. Şi chiar că este mic.

Se uita la croissantul de pe farfurie, la fructele de pădure, la untul frumos aranjat, dar insuficient. Aceste femei nu ştiu să mănînce, se gîndi ea. Noroc să-şi adusese nişte mici provizii pe care le ţinea în cameră pentru orice eventualitate.

Elise îşi adusese şi ea cîte ceva, pe care-l ascunse la fundul valizei. Nu putea să rişte să rămînă fără nici un strop de alcool, aşa că îşi împachetase o sticlă de vodcă. Încercase din răsputeri să se controleze şi să bea mai puţin în ultima vreme. Dar Dumnezeule, sărbătorile erau prea deprimante ca să rămîi trează. Va încerca să se distreze cu aceste două prietene, dar s-ar putea la fel de bine să constate că este patetic.

După micul dejun, se plimbară pe jos pînă la piaţă, de unde cumpărară legume pentru curcan şi plănuiră să bea puţin şi să se simtă bine.

– Hai să ne petrecem o după-amiază fără bărbaţi, copii sau treburi gospodăreşti, zise Annie, încercînd să nu se gîndească la Chris, plecat cu prietena lui, la Alex, care era la facultate sau la Sylvie.

Brenda moţăi, în timp ce Annie pregăti curcanul şi-l puse la cuptor, iar Elise se tolăni în faţa căminului, răsfoind reviste de afaceri şi luîndu-şi notiţe. La ora unu, cerul se înnoră a ninsoare, iar Annie se duse să facă o baie fierbinte, în timp ce prietenele ei aranjau masa.

Încercînd să se gîndească la ceva pozitiv, Annie zîmbi văzînd cît de bine se înţelegeau Elise şi Brenda. Era plăcut să fie împreună. Spiritul practic al Brendei contracara tendinţa de superioritate a lui Elise, iar educaţia înaltă a uneia contrasta cu vulgaritatea recunoscută a celeilalte. Annie zîmbi din nou. Se simţea bine, într-adevăr.

Cina fu delicioasă. Chris sună din Pennsylvania, unde plecase să cunoască familia prietenei sale, iar Alex de la Universitatea din California, iar apoi Brenda îşi sună copiii, care îşi petreceau vacanţa cu tatăl lor. Annie se uita la Elise. Răsfoia o revistă, fără s-o citească. Ea n-o avea decît pe mama ei senilă. Dar, oricum, era mai mult decît o sticlă de vin.

După ce terminară cina, începu să ningă şi fulgii mari erau un final plăcut pentru masa lor. Elise şi Brenda duseră vasele la bucătărie şi le spălară, în ciuda protestelor lui Annie, iar ea umplu filtrul bunicii cu cafea.

– Ei, şi acum, spuneţi pentru ce sînteţi recunoscătoare în această zi? le întrebă Annie.

– Numai dacă îmi mai dai ceva de băut, zise Elise.

– Nici măcar atunci, o corectă Brenda, Annie, încetează să mai faci pe zîna cea bună. Nu mai eşti la maici, care să te urmărească ce faci.

Băuseră aproape tot vinul alb, iar cînd Elise ceru încă un pahar, Annie îl desfăcu pe cel roşu. Dar avea probleme cu dopul.

– Îmi lipseşte întotdeauna un bărbat cînd trebuie să scot dopuri.

– Cumpără sticle care se înşurubează, îi sugeră Brenda.

Annie începu să chicotească. Nu era chiar atît de nostim, dar Elise se amuză şi ea la fel ca şi Brenda. Stăteau toate trei în bucătăria caldă şi rîdeau. Poate că ne-am îmbătat, se gîndi Annie. În momentul acela, filtrul de cafea începu să facă zgomote şi se opriră.

– Este dezgustător! exclamă Elise.

– Mie mi se pare obscen, o aprobă Brenda.

– Ah, nu vă mai luaţi de bietul aparat. Este vechi şi îşi dă toată silinţa. Şi, oricum, n-are rost să căutaţi nod în papură.

– Ce decadent! clătină Elise din cap.

– Delicios, zise Brenda.

Annie duse cafeaua în livingroom-ul plăcut şi puse încă un buştean pe foc. Se aşezară fiecare într-un fotoliu, lîngă cămin. Annie inspiră adînc. Acum ori niciodată. Confesiunea alină sufletul, aşa că de ce îmi vine atît de greu să vorbesc? Se uită la celelalte două femei. Nu cred că or să mă judece sau or să mă compătimească. Cel puţin, aşa sper.

– Sînt bucuroasă că am două prietene ca voi, începu ea, în care pot să am încredere.

Se opri.

– Aş vrea să vă povestesc despre divorţul meu.

Încet, calm, le spuse despre episodul de la *Carlyle:* nerăbdarea ei, disperarea, trădarea lui Aaron şi, cel mai

cumplit din toate, momentul cînd doctorița Leslie Rosen intrase în cameră, după ce o auzise, implorîndu-l pe Aaron să se împace. Era fericită că se destăinuise. Parcă i se luase o piatră de pe inimă.

– Obişnuiai să-i spui absolut totul doctoriţei Rosen? o întrebă Brenda.

Annie încuviință din cap în tăcere.

– Ei bine, sper că i-ai spus atunci că lui Aaron îi mirosea gura dimineața sau că nu mai era aşa bun la pat. Fiindcă ea i-a redat toate vorbele tale, mai mult ca sigur şi, dacă a aflat ceva neplăcut, o să-şi mănînce sufletul toată viața, strigă Brenda. Nu-mi vine să cred că mai porţi verigheta la deget!

Annie îşi privi mîna.

– Şi tu o porţi! îi spuse Elise, Brendei.

– Da, fiindcă mi s-a îngroşat degetul şi nu mai pot s-o scot. Dar tu ce scuză ai?

– Am plătit pentru ea. Este un *Winston* veritabil, dar oricum, parcă discutam despre Annie şi ce i s-a întîmplat la *Carlyle,* zise Elise pe un ton glacial. Apoi continuă. Şi ce ai făcut? o întrebă ea pe Annie, plină de înţelegere.

– Am fugit.

Cele două femei încuviinţară din cap.

– Dar acum m-am săturat să fug. Şi să dau vina pe mine. M-am săturat să le găsesc scuze. Şi să iubesc un om care nu mă iubeşte. Annie se opri. Mai este ceva. Şi mai rău. Aaron a risipit banii lui Sylvie şi nu ştiu cînd o să-i pună la loc.

Prietenele ei se uitară una la cealaltă. Brenda ştia că pierduse banii, dar nu şi că Aaron n-avea de unde sau nu voia să-i dea înapoi. Iar Elise nu ştia nimic. Se aşteptase să se simtă ruşinată de fapta lui Aaron, dar acum avea în schimb senzaţia că se rupsese definitiv de el. O părăsise, nu mai era lîngă ea şi fapta lui nu se reflecta asupra ei. N-avea de ce să se ruşineze.

O durea pieptul, ca şi cînd i s-ar fi smuls o coastă. Involuntar, fără să-şi dea seama, îşi duse o mînă la

inimă. Ce bine că le spusese prietenelor ei. Nu-i mai era ruşine. Sigur, o durea şi era furioasă, dar scăpase de ruşine.

– S-a schimbat ceva însă, zise ea, ştiind ce prostesc sunau vorbele ei.

Rămase tăcută pentru o clipă cu capul plecat şi îşi muşcă buzele. Ce era de făcut?

– Nu-l mai iubesc, spuse ea, simplu.

Brenda ridică mîinile, triumfătoare.

– Aleluia! exclamă ea. Ce zi a Recunoştinţei minunată! Ţi-ai scos şarpele din suflet.

Apoi se calmă.

– Dar de cîţi bani este vorba?

Să vezi ce o să fie la gura Brendei, se gîndi Annie. Pentru ea, banii erau şi mai importanţi decît sexul.

– Aproape un milion şi jumătate de dolari. Banii pentru îngrijirea lui Sylvie.

– Da, dar ai spus că o să-i restituie, zise Brenda. Doar nu este un rahat mincinos ca Morty. O să-i dea înapoi, nu-i aşa, Annie?

Pentru prima oară Brenda semăna cu un copil, o fetiţă plină de speranţe.

– Da, însă acum Aaron nu mai este atît de sigur. Nu ştie de unde o să facă rost de o asemenea sumă. Zice că afacerile nu mai merg atît de bine.

– Nu ne-ai spus asta! o acuză Elise. Oricum, nu înţeleg cum a reuşit să facă aşa ceva? Nu poţi să lichidezi contul altcuiva atît de uşor.

Annie clătină din cap.

– A făcut-o fără să ştiu. Probabil că a fost ilegal şi ar putea fi dat în judecată, sau chiar mai rău, dar ce mai contează?

Apoi le povesti despre vizita pe care i-o făcuse lui Gil Griffin, de ameninţarea lui. I se umplură ochii de lacrimi.

– Nu pot să-l dau în judecată, fiindcă ar fi şi mai rău. Nu poate să achite taxele lui Sylvie din închisoare.

– Te împrumut eu, se oferi Brenda.

Elise îi aruncă o privire. De ce oamenii care aveau puţin puteau fi atît de generoşi? Se gîndi la regulile mamei sale. Încălcase deja una din ele, încrezîndu-se în aceaste femei, atît de diferite de ea. Să mai încalce încă una? O iubea prea mult pe Annie, ca să rişte să-i piardă prietenia. Şi Annie îşi deschisese sufletul faţă de ele în noaptea aceasta. Dovedise că avea încredere în ele. Şi Elise vru deodată să-i urmeze exemplul.

– Şi eu vreau să vă mărturisesc ceva, zise Elise. M-am culcat cu un bărbat de nici treizeci de ani. Eram beată şi singură. Iar acum cred că am început să mă îndrăgostesc de el. Îmi este ruşine. Şi mă tem ce or să spună oamenii.

– Or să spună probabil „Ce norocoasă este!“, zîmbi Annie, gîndindu-se deodată la rezervele pe care le avea faţă de Miguel, cu cîţiva ani mai mic ca ea, aparţinînd unei minorităţi.

Oare se simţea stînjenită? Era foarte greu să ieşi din tipare.

– Ei, nu contează ce spun cei din jur, îi zise Brenda. Dă-i dracului, dacă nu te acceptă. Dar nici una din voi nu ştiţi deocamdată cum staţi. Vorba zicalei, n-aţi cîştigat încă la concursul „Regină pentru o zi“, adăugă ea, ţinînd în mînă cutia cu şerveţele. Am avut şi eu parte de experienţe neplăcute şi te asigur că-ţi vine destul de greu să fii respinsă de cei care te iubesc, zise ea şi apoi se opri.

– Morty i-a spus tatălui meu ceva... un secret pe care i l-am povestit eu odată, despre o instructoare cu care am întreţinut o relaţie, în tabără.

Elise şi Annie o priveau atente.

– Instructoarea era femeie. De fapt, o fată. Era profesoară de înot.

Of, îşi descărcase sufletul, în sfîrşit.

– Cînd Morty i-a spus, ca să se răzbune pe mine, tata s-a uitat la mine şi eu mi-am ferit privirile. Nu puteam să-l mint. N-am făcut-o niciodată.

– Nu-i nimic. Multe adolescente au pasiuni ciudate.

Este normal, o linişti Elise. Tatăl tău n-a ştiut probabil acest lucru.

Cele trei femei amuţiseră. Nu se auzea decît trosnetul focului, în cămin.

– Cred că este mai mult decît atît, Elise.

Brenda îşi privi prietenele drept în ochi.

– Am încercat să-mi lămuresc sentimentele de cînd am întîlnit-o pe Diana. Ştii, singura afecţiune fizică adevărată pe care am simţit-o pentru cineva, în viaţa mea, a fost atunci, în tabără. În rest, nu mi-a plăcut nici un contact fizic... cel puţin nu cu Morty. Am crezut că din cauza căsătoriei noastre, care nu mergea bine, dar era mai profund decît atît.

Vorbea încet, dar cu convingere.

– Diana mă face foarte fericită. O iubesc. Şi îi sînt recunoscătoare.

Brenda se sprijini de spătarul fotoliului şi îşi puse mîinile în poală. Şi, pentru prima oară în viaţă, îşi dădu seama că nu simţea nevoia să se explice sau să-şi găsească scuze. Acesta era adevărul. Restul le privea pe ele. Eu una mă accept aşa cum sînt, se gîndi Brenda şi simţi o căldură în suflet.

Elise o privi şi-i spuse:

– Din cîte am auzit, Diana este o femeie deosebită. Inteligentă, devotată şi sensibilă.

Apoi izbucni în rîs.

– Te rog să mă scuzi, dar tocmai mă gîndeam că are tot ce-i lipseşte lui Morty.

– Ei bine, sper să fii fericită, îi spuse Annie. Meriţi să ai pe cineva în viaţa ta, care să te iubească. Mă bucur mult pentru amîndouă.

Brenda îşi drese glasul.

– Deci, am cîştigat!

Celelalte zîmbiră.

– Ei bine este o zi a Recunoştinţei foarte ciudată. Mă aşteptam să conversăm politicos şi să tînjesc după Anthony şi Angela. Nu mi-am imaginat că o să ne jucăm de-a adevărul. Credeam că trebuia doar să discutăm.

– Hai să facem ceva practic, le propuse Annie. M-am săturat de discuţii. Să facem cu adevărat ceva împotriva lui Aaron, Morty şi Bill.

– Ar fi trebuit să trecem la acţiune mai demult, dar este bine şi acum, spuse Elise. Tu ai început deja Brenda. Ne-ai luat-o înainte. Faptul că ai transmis informaţii despre impozite la fisc a fost primul pas. Amintiţi-vă obiectivele noastre: Morty falit, Gill fără firmă, Bill castrat şi Aaron părăsit. Am început deja să-l sap pe Gill. Ştim de la Stuart că îl interesează compania *Mitsui*. Şi i-am spus unchiului meu că ne unim forţele ca să-l doborîm.

– Cum? se interesă Annie.

– Cumpărînd masiv acţiuni *Mitsui*. În mod strategic. Le achiziţionăm la preţ scăzut şi apoi ridicăm ştacheta şi răspîndim zvonuri. În felul acesta, compania nu va putea fi preluată. O să cîştigăm destui bani ca Sylvie să-şi cumpere propria ei şcoală, eventual.

– Mai spune o dată, o rugă Brenda.

Elise le explică despre ce era vorba. Annie se arătă şi ea interesată. Elisa era minunată, se gîndi ea, gata să izbucnească în plîns şi îşi muşcă buza.

– Vrei să-ţi dau banii obţinuţi de la Morty să-i investeşti? îi propuse Brenda. Poate o să pun şi eu umărul să-l dărîm pe Gill cu ce mi-a promis Morty?

– Desigur, zise Elise. Dar fii practică. Opreşte-ţi o sumă din care să trăieşti. Restul o să-l investim în numele tău. Apoi o să obţin şi mai mult capital de la Gill.

– Deci, am declanşat operaţiunea Gil. Pe urmă mai este şi investigaţia fiscală. Ai mai aflat ceva, Annie?

– De Los Santos n-a făcut prea multe progrese deocamdată. Mă întîlnesc din nou cu el. Imediat după Ziua Recunoştinţei. Nu ştiu dacă o să reuşim ceva, dar am încredere în omul acesta.

Annie nu avea curajul să le spună cît de mult îl plăcea. De abia începuse să recunoască faţă de ea însăşi. Dar o s-o facă, în curînd. O să le mărturisească peste puţin timp. Avea nevoie de mai multe elemente ca să fie sigură de sentimentele ei. Şi ale lui.

– Cum adică nu ştii dacă o să reuşiţi? o întrebă Elise.

– Ah, nu ştii. Gil pare atît de... inaccesibil...

– Nu fi ridicolă. Oricine este accesibil.

– Accesibil? Poţi tu să pronunţi acest cuvînt? se miră Annie.

– Tocmai am făcut-o, pufni Elise, înseamnă vulnerabil, supus greşelii.

– Ah, dar ştii doar ce vrea să spună Annie, zise Brenda, Aaron şi psihiatra lui perversă au carierele lor, reputaţia şi unul şi celălalt. În concluzie au triumfat şi noi sîntem cele care am pierdut. Morty, grăsanu' a rămas cu milioanele şi o blondă din Savannah, sau dracu' ştie unde o fi fătat-o iadul, iar acum se învîrte printre oameni sus-puşi, înfloritori, în timp ce eu sînt grasă, trecută de patruzeci de ani şi terminată.

– Şi cine este de vină? o întrebă Elise, exasperată, în afară de faptul că ridici furculiţa la gură, nu faci nici cel mai mic efort să arăţi bine.

– Nu arunca cu pietre în mine. Mai bine lasă-le să plutească în băutura ta, îi răspunse Brenda pe un ton dulce, insinunat. Eu mănînc prea mult, tu bei prea mult, iar Annie îşi face prea multe griji. Deci, care este diferenţa?

Annie le privea pe amîndouă, într-o clipă, se transformaseră din prietene în adversare. Parcă erau două pisici zbîrlite, dar foarte diferite. Elise era o siameză elegantă, suplă, rasată, iar Brenda o maidaneză grasă, cu ghearele scoase. Oare or să se sfîşie? Or să strice această sărbătoare?

Dar Elise zîmbi întristată.

– Presupun că ai dreptate.

Brenda surîse şi ea.

– Am nişte provizii la mine în cameră. Dar tu?

Lui Elise îi pieri zîmbetul, însă Brenda continuă:

– O să-ţi spun eu ce o să facem. Îţi dau cele şase ciocolate *Milky Way* ale mele, în schimbul sticlei tale de *Stoli*.

Elise ezită pentru o clipă. Semăna cu o pisică încolţită. Apoi acceptă provocarea şi ridică din sprîncene.

– Şi ce mai ai?

Acum era rîndul Brendei să se întristeze.

– Ursuleţi de gelatină, recunoscu ea.

Se opri, ca şi cînd s-ar fi dat o mare bătălie în sufletul ei.

– Şi nişte alune. Dar nimic mai mult, îţi jur.

– Ah, sigur. Ei bine, hai să stabilim ceva: eu iau tot ce găsesc la tine în cameră şi tu la fel, în dormitorul meu. Ne-am înţeles?

– De aici înainte, nu mai bei nimic pînă la cină, o preveni Brenda. Nici măcar vin.

– Ţie o să-ţi pară şi mai rău, o ameninţă Elise. Pentru că va trebui să renunţi la dulciuri, după-amiază.

Annie îşi ascunse zîmbetul. Miza era prea mare pentru Brenda şi, de data aceasta ea rămăsese deoparte şi nu le cicălise deloc.

– S-a făcut, oftă Brenda şi urcă scările spre camera de oaspeţi, în timp ce Elise scotocea prin bagaje.

Annie stătea uimită şi încîntată, urmărindu-le cum se întorceau amîndouă, triumfătoare. Brenda învîrtind o sticlă de vodcă deasupra capului, iar Elise deşertînd un morman de dulciuri pe măsuţa de cafea. În afară de ciocolată, alune şi ursuleţi, găsise o pungă de stafide, pe care o adăugă încîntată grămezii cu marfă de contrabandă.

– Ai uitat să le enumeri şi pe astea, zîmbi ea.

Brenda o străfulgeră din priviri.

– Ca să vezi ce uitucă sînt. Deci am rămas fără provizii pe vacanţă. Ne mulţumim cu curcan rece şi renunţăm la pasiunile noastre.

– Eu mă supun, dacă şi tu o să faci la fel. Nu mai beau, pînă cînd soţii noştri n-or să-şi primească răsplata.

– S-a făcut.

– Bine, atunci să trecem la treabă, zise Elise, scoţînd un stilou *Montbalnc* din trusa ei *Hermes*. Începem

cu *Mitsui* şi controlul financiar naţional în privinţa lui Gil şi cu fiscul, care a început deja să se ocupe de Morty.

Se uită la Annie.

– Dar cum rămîne cu Aaron?

Annie ridică din umeri.

– Ce-i cu el? Nu ştiu.

– Trebuie să-l pedepsim că a risipit banii. Trebuie, Annie.

– Atîta timp cît nu dăunează copiilor.

– Şi atunci, care este punctul lui vulnerabil?

– În orice caz, nu psihiatra, zise Brenda. I-am văzut poza în *Vanity Fair*. Are o figură de femeie rea. Mai dură ca diamantele.

Annie zîmbi.

– Nu ştiu ce l-ar durea mai mult. De Sylvie nu prea îi pasă şi nu vreau să amestec băieţii. N-a umblat niciodată cu ascunzişuri, nu are obiceiuri urîte...

– În afară de faptul că şi-a trădat soţia.

– Şi a risipit averea fiicei sale.

– Ce urmăreşte să realizeze? se interesă Elise. Ce este cu adevărat important pentru el?

– Băieţii, bineînţeles, mai ales Alex, dar nu vreau să mă ating de ei, evident. Şi cred în munca lui.

– Ce-i cu munca lui? întrebă din nou Elise, începînd să-şi ia notiţe.

– Ei bine, cred că agenţia este cel mai important lucru pentru Aaron. Ştiu că intenţionează de mult să cumpere partea lui Jerry, asociatul său. Dar acum nu are bani. În primul rînd l-a costat divorţul şi pe urmă...

Se opri.

– Nu putem să lovim în munca lui Aaron. Sylvie are nevoie de banii lui. Dar sînt atît de furioasă, încît îmi vine să-l omor.

Elise se gîndi pentru o clipă.

– Dar nu i-ar dăuna cu nimic lui Aaron dacă partenerul lui ar veni cu noi comenzi, nu? În felul acesta, i-ar

fi mai greu să-i cumpere partea. De ce nu-l suni pe Jerry, să vezi despre ce este vorba? Între timp, aş putea să-l rog pe unchiul Bob să afle dacă vreuna din companiile lui are nevoie de o nouă agenţie de publicitate. Şi o să apelăm la Jerry, bineînţeles. Cel puţin, Aaron o să facă rost de bani, pentru Sylvie. Şi dacă asociatul lui va triumfa, cu atît mai bine.

Annie îşi şterse ochii şi încuviinţă din cap.

– Jerry ar avea mare nevoie să fie ajutat, în momentul de faţă. Eşti genială, Elise, îţi mulţumesc.

Prietena ei zîmbi. Poate, o singură dată, pentru îngrijirea unei fete retardate, putea să se abată de la regulile mamei sale. Trebuia să facă măcar atîta lucru pentru Annie. O să găsească un mijloc ca să-şi poată recupera banii. Se întoarse spre Brenda.

– Şi? Altceva?

– Pentru Morty, cel mai important lucru sînt banii. Au fost întotdeauna. De cînd m-a înşelat, Diana arde de nerăbdare să-l dea în judecată, bineînţeles. Spune că o să lucreze pe gratis. Este furioasă.

– Nu este de ajuns să-l dai în judecată, pufni Elise. Cît de solide sînt dovezile pe care le-ai trimis la fisc? Klendenning ce părere are?

– Eu am ieşit bine, zise Brenda. Avocatul tău mi-a promis că mă voi bucura de imunitate şi că n-o să am nici o problemă dacă va fi amendat.

– Dacă o să depui mărturie şi o să-i ajuţi să-l înfunde?

– Da, Brenda Cushman justiţiara.

– Mai bine decît Brenda Cushman bleaga.

– Nu l-aş fi denunţat, dacă ar fi respectat înţelegerea noastră. Avocatul lui, Leo, i-a spus Dianei că a avut nişte probleme. I-a scăzut valoarea acţiunilor.

Se opri, străfulgerată brusc de o idee.

– Annie, nu crezi că Morty i-a vîndut un pont lui Aaron, cînd a făcut speculaţia aceea, la bursă? o întrebă ea încet.

Prietena ei o privi fix.

– Nu ştiu. Este posibil.

Se gîndi o clipă.

– Aaron n-a mai făcut niciodată aşa ceva. Este foarte conservator. Şi nu-l interesau tranzacţiile dubioase.

– Trebuie să cercetăm, spuse Elise, luîndu-şi notiţe. Ce acţiuni a cumpărat?

Annie rămase cu gura deschisă, roşie la faţă. Bineînţeles?

– Morty Nebunul, recunoscu Annie. Nu se simţise atît de proastă în viaţa ei.

– Evrika! zise Elise, strigînd, de bucurie, împreună cu Brenda.

– De ce nu ne-ai spus? îi reproşă Brenda.

– Pentru că sînt o proastă. Să-i spun şi lui Miguel De Los Santos?

– Numai dacă vrei să-l vezi pe Aaron în uniformă vărgată.

– Ar fi nostim! chicoti Elise.

– Dar nu vreau să fie închis! hohoti Annie.

– Ştiţi, cred că am putea să-i înfundăm pe toţi patru cu escrocheria asta, spuse Brenda, veselă. Valoarea acţiunilor a fost exagerată. Ştiam despre această operaţiune şi vă asigur că a fost ceva aranjat peste noapte. O să-i prindem pe toţi. Griffin a susţinut-o, Bill a redactat contractele, Aaron a cumpărat acţiuni...

– Te rog! Trebuie să mă gîndesc la Sylvie. Nu pot să-l bag pe Aaron în asemenea necazuri, se văicări Annie.

– Şi Bill n-ar face nimic care să-l incrimineze. Este ca avocatul acela din filmul *Philadelphia*.

Îşi ţuguie buzele.

– Nu, fiecare din ei îşi va primi pedeapsa pentru fapta lui. Cum se spune în *Mikado?* „Pedeapsa trebuie să fie pe măsura faptei"

– Haide, Elise. Fiecare din nou susţine că bărbatul ei este cel mai greu de doborît. Nu te da bătută. Eu te susţin, dacă vrei. Trebuie să existe o cale.

– Am auzit de la unchiul meu că Phoebe are

necazuri.

– Poate vom profita de acest lucru, le sugeră Brenda, veselă. Deşi, cred că tipa este o bombă cu efect întîrziat, care se va autodistruge, oricum.

– Ce puncte vulnerabile mai are Bill? o întrebă Annie.

– Nu ştiu. Bineînţeles că este mai mult decît vulnerabil în privinţa femeilor. Dacă îi spui că este slab la pat, i-ai distrus viaţa.

– Şi este? se interesă Brenda.

Elise o privi, gîndindu-se înainte să-i răspundă şi apoi oftă.

– Nu, din păcate.

Chicoti.

– Deşi a trecut atît de mult timp.

– Poate vom reuşi să-i distrugem planurile de căsătorie şi, în felul acesta va fi falit, îi sugeră Annie.

– Nu va fi chiar falit. Pe parcursul anilor, a adunat cîteva colecţii deosebit de valoroase. Şi cîştigă destul de bine la firmă.

– Înseamnă că o să facă ochi dulci altor femei bogate, zise Brenda şi apoi se opri brusc.

Nu voia s-o jignească pe Elise.

– Nu-i nimic, Brenda, ridică ea din umeri. Ai dreptate. Dar sînt sigură că trebuie să existe ceva care să-l distrugă.

În momentul acela, Brenda se sculă.

– Bine că mi-ai amintit. Ghici ce cadou am pentru tine?

Trase un dosar de sub perna unui taburet.

– Ce-mi dai pentru situaţia completă a onorariilor impuse clienţilor şi a deconturilor de cheltuieli ale lui Billy-boy? Angie a pus-o pe una din dactilografele de la firma lui să le fotocopieze săptămîna trecută. Nu ştiu ce conţin, dar poate găseşti ceva.

– Eşti un geniu, Brenda, o lăudă Elise. Cred că poate fi într-adevăr un punct de plecare.

– Şi cu Gil cum rămîne? N-am făcut încă nimic îm-

potriva iubitei sale maşini, le reaminti Brenda. Dar ştiţi, mie una mi-ar plăcea să fie pedepsit fizic.

Observînd privirile dezgustate ale prietenelor ei, continuă:

– Ştiu, ştiu, vouă vă repugnă violenţa. Dar în familia Morrelli, domnea legea „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". Nu uitaţi că Gil a lovit-o pe Cynthia. Ar trebui să fie bătut. Şi ar fi bine să facem un jurămînt, un pact semnat cu sînge.

Annie clătină din cap.

– Nu, fără violenţă. Nu suport, zise ea hotărîtă şi apoi zîmbi.

Umplu o cupă de şampanie şi apoi îşi scoase verigheta şi o lăsă să cadă înăuntru.

– Gata! exclamă ea.

– O.K.! surîse Elise şi îi urmă exemplul.

Brenda se căzni să-şi scoată verigheta de pe degetul ei gras şi reuşi pînă la urmă, trîntind-o în pahar. Cîţiva stropi căzură pe podea.

– Sînt mîndră de voi.

– Şi eu la fel, spuse Annie.

– Atunci ne-am înţeles.

Elise se întoarse spre Brenda.

– Fără dulciuri.

– Şi fără băutură, îi reaminti Brenda, pînă ne răzbunăm.

– Nu uitaţi că nu s-a terminat încă, le reaminti Annie, vă urez o zi a Recunoştinţei fericită.

În noaptea aceea, Annie rămase trează în pat, încîntată de prietenele ei şi întrebîndu-se dacă vor reuşi. Se gîndea la Aaron şi la doctoriţa Rosen. La fiica ei, la De Los Santos.

Brenda era şi ea trează, întrebîndu-se, la rîndul ei, dacă Tony şi Angela se distrau la Aruba cu tatăl lor, dacă nu s-ar putea strecura în bucătărie, fără s-o audă nimeni şi dacă acum devenise într-adevăr o lesbiană. Se gîndea la Diana şi îşi dorea mai mult decît orice pe lume măcar o bucăţică de ciocolată.

În camera ei, Elise, tînjise cu disperare după ceva de băut, se gîndi să dea pe gît parfumul, dar se mulţumi în schimb să mănînce patru din ciocolatele *Milky Way* ale Brendei, după care adormi în sfîrşit, pînă în zori.

CAPITOLUL 18

Sylvan Glades

Miguel conducea *Jaguar*-ul lui Annie pe autorstrada Taconic, îndreptîndu-se spre nord. Era întotdeauna greu să ieşi din oraş dar, de acum înainte vor merge fără probleme. Annie putea să se relaxeze. Mă rog, cel puţin o să încerce. N-o mai văzuse pe Sylvie din ziua înmormîntării, dar acum perioada de acomodare de şase luni trecuse şi era timpul să vadă cum se adaptase şi dacă mediul în care trăia o ajuta.

Annie inspiră adînc şi se întoarse să se uite pe fereastră. Era bine să fie cu Miguel, îi respecta tăcerea şi se simţea în largul ei.

– Este frumos aici, zise ea, cu voce tare.

Se aflau la şaptezeci de mile nord de oraş, în ţinutul Dutchess, din satul New York. Copacii erau înveliţi într-un strat de gheaţă care sclipea în lumina soarelui şi zăpada de pe pămînt era curată. *Jaguar*-ul rula rapid peste văi şi dealuri, înghiţind distanţa care o separa de doctoriţa Gancher şi de fiica ei. Uitîndu-se la copacii aliniaţi de-a lungul şoselei, văzu nămeţii troieniţi de vînt pe cîmpie.

– Mă surprinde întotdeauna că există ferme atît de aproape de oraş. Aici este cu adevărat la ţară.

– Da şi nu se mişcă din loc, zise Miguel, liniştit. Cînd văd căsuţele acestea şi mă gîndesc la biroul meu înghesuit de la subsolul clădirii *Federal Plaza,* mă întreb ce dracu' fac cu viaţa mea.

Annie încuviinţă din cap. În ultima vreme, oraşul i se păruse şi mai obositor şi mai apăsător decît pînă atunci. Mai aglomerat şi mai singuratic. Bineînţeles, în vacanţă era şi mai rău. Poate dacă Sylvie nu se simte bine aici, o să vînd apartamentul, casa bunicii şi o să trăim la ţară, fără prea multe pretenţii, într-un loc unde să poată găsi puţin ajutor.

Dar unde anume? se întrebase ea. Şi eu ce aş face? Cum aş rezista fără prietenele mele? Brenda o făcea să rîdă, indiferent cît de proaste erau glumele ei. Iar Elise avea întotdeauna cîte un plan şi, în afară de asta, era loială şi de nădejde. Mai avea desigur şi munca ei, la spital. Poate că nu era cine ştie ce, dar o ajuta să meargă înainte. Ah, dar îi era dor de Sylvieş Trecuse atît de mult timp de cînd n-o văzuse.

Se controlă din nou. Trebuia s-o viziteze cu mintea limpede, fără agitaţie. Mai întîi Sylvie şi apoi doctoriţa Gancher. Pe rînd. O să ia lucrurile cu încetul, pînă cînd le rezolvă pe toate. Păcat că se simţea deja epuizată.

Annie se relaxă, privind peisajul, pînă cînd Miguel ieşi de pe autostradă şi opri la semafor. Apoi, o apucă din nou agitaţia. Îşi amintise de bani. Annie nu considerase niciodată că provenea dintr-o familie bogată, ca Elise, dar bogăţia era relativă, bineînţeles. Dar oricum, rudele ei erau înstărite. Părinţii ei aveau casa din Main Line şi vila din Thousand Islands. Şi se duceau la Palm Beach. Annie zîmbi. Nu în Florida, ci la Palm Beach, aşa cum făceau toţi cei bogaţi.

Bineînţeles, cînd crescuse, văzuse că erau şi oameni săraci. Dar sărăcia nu înseamnă nimic pentru ea, Annie credea că toată lumea trăia ca ea. Contul ei în bancă nu era prea mare, dar de ajuns ca să-şi achite taxele la colegiul *Smith* şi să-şi cumpere haine, după ce terminase studiile şi se măritase cu Aaron. Abia atunci, cînd se căsătorise şi nu avea aproape nimic, văzu ce sărace erau unele familii. Atunci îşi dădu seama cum banii sau lipsa lor te afectau. Îl afectaseră pe Aaron, dar nu şi pe ea. Constatase că îi plăcea să trăiască frugal. Îi

era ruşine de propria sa persoană. O Maria Antoaneta deghizată în lăptăreasă. Făcînd pe săraca, în timp ce Aaron scria. Apoi rămăsese gravidă cu Alex şi Aaron se dusese să cîştige mai mulţi bani. În cele din urmă începuseră să aibă din ce în ce mai mulţi, chiar mai mulţi decît avea nevoie. Iar tatăl ei le acontase casa din Greenwich.

Acum nu avea suficienţi. Însă de data aceasta nu i se părea nostim sau lipsit de importanţă. Şi n-am pic de experienţă în astfel de lucruri, se gîndi ea. Cum să-i implori să nu-ţi dea copilul afară din şcoală? Cum să le spui că nu-ţi ajung banii? Trebuia să se gîndească la mamele sărace care luptau zi de zi pentru copiii lor. Annie era copleşită de ruşine.

Peste zece minute, intrară pe aleea de la *Sylvan Glades*. Clădirea în stil englezesc *Tudor* o impresiona întotdeauna şi încă de la prima vizită se aşteptase parcă să-l vadă pe Laurence Olivier ieşind s-o întîmpine. Casa cu aleea ei uriaşă, acoperită de zăpadă, semăna cu o scenă de film sau de vis. Noaptea trecută am visat ţinutul Manderley. Oftă. Însă celelalte clădiri o treziră la realitate: magazii, magazii urîte, dizgraţioase. N-ar fi putut să...? Se pare că nu. Şi, oricum, dacă ar fi încercat să înfrumuseţeze locul, taxele ar fi şi mai mari decît erau.

Annie şi Miguel se îndreptară spre recepţie şi fură întîmpinaţi de doctoriţa Gancher.

– Aţi avut o zi frumoasă pentru călătorie, zise ea, zîmbindu-le. O să vă duc la Sylvie şi apoi puteţi să vă întoarceţi aici, să discutăm.

Sylvie muncea la cantină. Annie o văzu imediat. Strîngea farfuriile de pe masă şi le curăţa, înainte să le aşeze pe o tavă. Annie simţi o împunsătură în inimă cînd observă faţa lui Sylvie. Nu mai păruse niciodată atît de absorbită sau satisfăcută. Sclipea de fericire. De fapt, în cele şase luni de cînd n-o văzuse, era complet schimbată, se gîndi Annie speriată. Acum chiar că sînt complet singură, îşi spuse ea. Miguel aduse două ceşti

de cafea de la automat şi cînd se întoarse şi trase un scaun pentru ea, se aşeză greoi. Se uitară fix la Sylvie, pînă cînd ea îşi ridică privirile şi-i observă.

– Mom-Pom! strigă ea. Ai venit! Eşti aici!

Alergă la Annie şi se îmbrăţişară.

– Vino aici! Uite!

Annie îşi muşcă buzele şi inspiră adînc, dar Sylvie nu observase. Era prea entuziasmată.

– Uite ce fac, mămico. Uite-o! Cînd mănîncă cineva, îşi lasă farfuria şi eu o iau. Este treaba mea.

Era foarte agitată şi i se adunase saliva în colţul gurii, ca întotdeauna cînd se afla într-o asemenea stare. Alţi copii şi profesori stăteau la mesele lor, dar nu se întorsese nimeni să se uite. Annie îşi stăpîni cu greu tendinţa de a-şi şterge fiica la gură.

– Trebuie s-o fac în fiecare zi. Şi n-am spart nimic. Jim spune că sînt cea mai bună chelneriţă pe care a avut-o vreodată aici!

Annie simţi un ghimpe de vinovăţie. Iată de ce avusese nevoie Sylvie, iar Annie nu-i dăruise din egoism.

– Sînt atît de mîndră de tine, Sylvie! zise Annie, strîngînd-o în braţe. Şi arăţi minunat!

Purta un pulover care o strîngea peste piept şi o bluză fără un nasture la guler. Dar nu conta, îşi spuse Annie zîmbind.

– Ce mai face Pangor?

– Grozav. A prins un şoarece! Şi ştii ce a făcut cu el?

Annie se strîmbă. Oare aici erau şoareci? se miră ea.

– Ce, draga mea?

– L-a pus pe perna mea!

– Ca un cadou, nu-i aşa? Şi eu am avut odată o asemenea pisică. Prindea chiar şi şobolani, zise Miguel.

Annie se întreba unde locuise Miguel, dacă avusese şobolani. Apoi îşi dădu seama şi încercă să zîmbească. Se întoarse spre Miguel, care surîndea de asemenea.

– Ah, scuză-mă Miguel, ea este fiica mea Sylvie. Sylvie, el este prietenul meu Miguel. M-a adus cu maşina pînă aici.

– Bună, domnule Miguel, zise Sylvie, îţi iau imediat cana.

– Mă laşi să termin mai întîi cafeaua? o întrebă Miguel.

– Da, chicoti Sylvie.

– Atunci, ne-am înţeles, îi răspunse el.

– Acum, trebuie să-mi văd de treabă, le spuse Sylvie serioasă.

– Înţeleg. Şi o să mă întorc după ce termin, îi explică fata.

Annie o lăsă pe Sylvie la cantină, dar, cînd ajunse afară, se întoarse s-o privească pe fereastră. Fiica ei, spălînd farfurii. Meseria ei pentru o viaţă. Miguel stătea tăcut lîngă ea. Jim, supraveghetorul, veni să-i vorbească lui Sylvie, care dădu din cap.

Annie oftă. Oare ea cu ce se ocupă încît spălatul vaselor i se părea atît de respingător? Ţinea de mînă bolnavii cu arsuri? Scria nuvele neterminate, care nu foloseau nimănui? Sylvie era fericită. Cine era ea s-o judece?

– Este foarte greu, zise ea, cu voce tare.

Miguel încuviinţă din cap fără să spună nimic.

Annie îl lăsă pe Miguel afară şi traversă aleea înzăpezită, spre biroul doctoriţei Gancher. Bine. Mai întîi Sylvie, apoi doctoriţa Gancher. Fiindcă era evident pentru Annie că acest loc era potrivit pentru Sylvie. Străbătu poteci străjuite de copaci mari, acoperiţi de gheaţă şi de zăpadă. Frumuseţea, liniştea îi întăreau părerea că era un loc potrivit pentru Sylvie. Îi dădeau curaj.

Uşa de la biroul doctoriţei Gancher era întredeschisă şi îi spuse să intre şi să se aşeze.

– Ei, ce părere aveţi despre Sylvie? începu ea.

– Arată bine. Şi se străduieşte din greu. Oamenii cred întotdeauna că...

– Aici nu există astfel de oameni, doamnă Paradise,

o întrerupse doctoriţa Gancher. De aceea *Sylvan Glades* este un rai chiar mai mult decît atît. Avem mari speranţe pentru Sylvie. Într-o lună sau două, vom încerca să-i găsim un serviciu la un restaurant din oraş.

– Serios? Atît de curînd?

Lui Annie i se strînse stomacul. Oamenii erau atît de cruzi şi de nervoşi.

– Este pregătită?

– A fost foarte bine crescută.

Doctoriţa Gancher o privi drept în ochi.

– Cred că are multe resurse.

Annie nu-i mulţumi, dar tremura de emoţie. Inspiră adînc.

– Înţeleg. Doar că... Este mai mult decît am sperat. Sînt foarte recunoscătoare.

– Acum este rîndul meu să înţeleg, doamnă Paradise, zîmbi doctoriţa. Cînd părinţii vin aici prima oară, să-şi viziteze copilul, este adesea o experienţă şocantă pentru ei. Cele şase luni au fost o perioadă grea. Poate că au luptat ani de zile şi au făcut multe sacrificii şi schimbări în vieţile lor ca să-şi vadă copiii fericiţi. Şi de aceea, consideră că odraslele lor nu pot supravieţui fără ei. Apoi vin aici şi văd cum copiii se descurcă singuri şi sînt fericiţi.

Femeia îi zîmbi.

– Sylvie avea nevoie de anii petrecuţi cu dumneavoastră. De toţi. Şi aş spune că aţi adus-o aici exact la momentul potrivit.

Annie nu-i răspunse imediat. O privea atent pe doctoriţa Gancher. Şi observă ce caracter avea această femeie, comparînd-o, fără să vrea, cu egoismul unor oameni ca Gil Griffin şi, de ce nu şi cu al soţului ei, Aaron.

– Vă mulţumesc, zise ea, în cele din urmă.

Ce bine ar fi să plece acum cînd era sigură de fericirea fiicei ei. Dar trebuia să deschidă celălalt subiect, neplăcut.

– Din păcate, am o problemă.

– Ce s-a întîmplat?

Cum să-i explice? Ştiţi, doamnă doctor Gancher, tatăl lui Sylvie este un mincinos şi un hoţ. Ah, Doamne, nu putea! De ce dracu' n-a venit Aaron aici, s-o implore el, se gîndi ea cu amărăciune.

– Soţul meu, fostul meu soţ, a făcut o investiţie neinspirată, zise ea, în cele din urmă.

Uimirea doctoriţei Gancher se transformă în îngrijorare.

– Dar cum rămîne pe viitor? După cum ştiţi, considerăm că îngrijirea pe termen lung este unicul tratament cu adevărat folositor. Dacă veţi întrerupe şederea ei, o să-i faceţi mai mult rău decît bine, nu numai lui Sylvie, dar şi comunităţii, în general.

– Doamnă doctor Gancher, vă promit că o să fac rost de bani ca să refac contul fiicei mele. Am nişte resurse, doar că în prezent nu dispun de bani lichizi. Văd cît de fericită este Sylvie şi nu vreau să-i răpesc această şansă. Vă rog, daţi-mi puţin timp.

– Da, doamnă Paradise, pot să fac acest lucru. O să-i explic contabilului nostru. Dar va fi nevoie să ne trimiteţi o scrisoare care să conţină programul exact al plăţilor şi să ne precizaţi care va fi situaţia financiară a lui Sylvie, pe viitor.

– Bineînţeles.

Doamne Dumnezeule, ajută-mă să ies mai repede de aici. Este mai rău decît mi-am imaginat. Lasă-mă să ies fără să izbucnesc în plîns, ca o victimă.

– Vă mulţumesc, zise ea, ridicîndu-se.

Annie se îndreptă spre uşa principală, ca să nu dea peste Miguel sau Sylvie, înainte să-şi revină. Trebuia să inspire adînc, de cîteva ori. O luă pe alee, trăgînd în piept aerul rece, curat şi privind aleea înzăpezită cu ochii goi. Bine. Aşa o să facă. Dar n-o să i-o ierte niciodată lui Aaron. Niciodată. Şi se va strădui din răsputeri

s-o ţină pe Sylvie aici.

Işi va petrece după-amiaza cu Sylvie. Se va juca cu Pangor, va vizita camera fiicei sale, vor lua prînzul împreună, o s-o urmărească deschizînd cadourile pe care i le cumpărase. Se va bucura de faţa ei, care începea să se maturizeze.

Şi apoi, va trebui să se mulţumească numai cu Miguel. Se întreba cît de mult o plăcea şi dacă ar putea s-o ajute să-l înfunde pe Gil. Pentru că acum, războiul era declarat. O să-i dea lui Miguel de Los Santos tot ce avea. Şi dacă Aaron va fi implicat, cu atît mai bine.

Se întoarse şi se îndreptă spre parcare. În depărtare, lîngă cantină, îi vedea pe Miguel şi pe fiica ei aruncînd cu bulgări de zăpadă într-un copac şi vorbind. Sylvie rîdea, spre bucuria lui Annie. O să-i păstreze zîmbetul oricît ar costa-o.

În timp ce se întorceau acasă, în amurgul de iarnă, liniştea dintre Miguel şi Annie se adînci.

– Este o fată drăguţă, Annie, zise Miguel, şi nostimă.

– Da, îl aprobă Annie.

Sylvie se exprima adesea prin mimica feţei. Cînd văzuse la prînz bibanul pe care-l mînca Miguel, îşi încreţise nasul şi făcuse o faţă de peşte.

– Pare o şcoală bună.

– Da. Păcat că este prea scumpă pentru mine.

Inspiră adînc.

– Miguel, am nişte informaţii pentru tine. Nu ştiu dacă te vor ajuta în investigaţia ta, dar...

Inspiră din nou.

– Noi credem că Aaron a investit în stocul Morty Nebunul, pentru că Morty Cushman i-a oferit un pont. Dar nu avem nici o dovadă. Apoi, acţiunile au scăzut vertiginos. S-a întîmplat ceva, Miguel, dar nu ştiu ce.

Ştiu de asemenea că Morty Cushman s-ar putea să aibă probleme cu impozitele. Se pare că a existat o înţelegere între Gil, Morty şi Aaron.

– Bine. Poate o să mă folosesc de aceste informaţii. O să discut cu domnul Cushman. Dar tu ce o să faci?

– În legătură cu ce?

– Cu şcoala lui Sylvie. Doar ai spus că este scumpă.

– Nu ştiu.

I se umplură ochii de lacrimi.

– Nu ştiu, repetă ea şi apoi, fără să vrea, izbucni în plîns.

Miguel opri maşina într-o parcare, pe autostradă. Se întunecase aproape. Scoase o batistă albă, împăturită şi i-o dădu să-şi şteargă ochii, dar lacrimile nu mai conteneau. Apoi se aplecă spre ea şi-şi puse braţul pe spătarul scaunului ei. Cînd simţi atingerea lui, Annie îşi sprijini capul pe umărul lui, să-şi înăbuşe suspinele şi rămaseră aşa mult timp.

CAPITOLUL 19

Morty este arestat

Morty se instală pe bancheta de pluş a limuzinei sale şi îşi aprinse un trabuc.

– Cristoase, ce zi, spuse el şi apoi inhală fumul adînc.

Trabucurile sale erau singurul lux pe care-l aprecia. Erau havane, bineînţeles, aceeaşi marcă pe care o fuma şi Castro, răsucită de adolescente, în vaginul lor strîmt. Cubanezii jurau că le dădeau o aromă aparte.

– Ce noapte!

Se aplecă să ia o bere din frigider şi simţi o săgeată

în umeri după noaptea nedormită pe care o suportase. Vîrsta este de vină, se gîndi el, dar își aminti de toți tipii aceia dornici să-i toace banii, care roiau în jurul lui gata să-l înșele dacă închidea ochii, măcar pentru o clipă.

Isuse! Ziua Recunoștinței în Aruba cu Tony și cu Angela îl costase o avere. Și o urau amîndoi pe Shelby. Observă ziarul *New York Post* de pe banchetă. Unul din titluri spunea: *„Leona Helmsley nu recunoaște acuzația de evaziune fiscală"*, alături de poza ei, în timp ce era escortată plîngînd, la tribunal, de o armată de avocați.

Morty pufni. Amărîta, se gîndi el. Probabil că era singurul om din oraș care o compătimea. De ce n-o lăsau în pace? Evaziune fiscală! N-a plătit mai mult de trei milioane de dolari? Cît dracu' să mai dea? Cînd or să se sature odată?

Aruncă ziarul, sorbi din bere și continuă să tragă din trabuc, în timp ce privea oamenii de pe stradă, prin sticla fumurie.

– Cînd or să se sature odată? zise el cu voce tare.

– Ce ați spus, domnule Cushman? întrebă șoferul.

– Nu contează, îl repezi Morty.

Se rezemă de spătar și închise ochii, încercînd să se calmeze. Nu voia să strice cocktail-ul lui Shelby și piesa – adică nu – reprezentația artistică. Exact. Mă rog, ce-o fi. Îi convinsese pe grangurii Muzeului de Artă Modernă să vină la această petrecere, urmată de o „sculptură vie", ca reprezentație artistică. Dacă reușea să-i impresioneze, Shelby va da lovitura în lumea artei. Cel puțin, așa spunea ea. Dar Morty trebuia să recunoască față de sine însuși că rahaturile astea îl plictiseau de moarte. El și Shelby vor dona o pictură muzeului, pe care va fi numele lui. *„Donată din colecția Morton B. Cushman"*. Nu prea îl entuziasma așa cum se așteptase. Și galeria nu aducea nici un profit. Shelby nu era

în stare să adune lumea bună, dar aduna în schimb note de plată.

– Ajunge, zise el, fără să vrea.

Ajunge şi pentru Leona şi pentru mine. Cînd or să ne lase în pace? Ce îşi imaginează, că sînt un sac fără fund? Ei bine, se înşeală? Nu-i de ajuns să fie pentru toţi. Cineva trebuie să piardă şi n-am de gînd să fiu eu acela.

De ce să nu fie Brenda? Două milioane de dolari ca să „reevalueze" înţelegerea lor de divorţ? Mulţumesc, Leo, ticălosule. De ce să-i stoarcă bani? Două cecuri de cîte un milion fiecare. Acţiunile sale se aflau în scădere deocamdată, la fel ca şi buna lui dispoziţie. N-avea decît să moară aşteptînd cel de-al doilea cec. Dracu' s-o ia şi pe ea şi pe Leo.

– Are un contract semnat, Morty. Semnat, parafat şi trimis acasă, protestase Leo.

– O.K., Leo, îi spusese el. N-are decît să mă dea în judecată. Tu eşti un avocat bun, nu-i aşa? Spune-i ei şi lesbienei aceleia că eu sînt cel care vreau să „reevaluez" înţelegerea.

Au tăbărît pe mine cu toţii, se gîndi el, făcîndu-şi vînt cu ziarul. Şi acum începuse şi Aaron. Trebuie să măresc sumele alocate reclamei şi să-i acopăr pagubele. Mă rog. Aaron nu era chiar atît de rău. Dar însemna să cheltuiască bani, fir-ar să fie!

Oriunde se întorcea, nu vedea decît lăcomie cu excepţia lui Shelby, bineînţeles. Nu-i plăcea să se gîndească dacă Shelby s-ar fi căsătorit cu el, în caz că nu-i cumpăra galeria dar, dacă era cinstit cu el însuşi, ar fi trebuit să răspundă nu. Era un evreu gras şi bogat.

– Nici eu nu m-aş regula cu unul sărac, zise el, rîzînd.

Limuzina o luă pe strada Fifty seven şi se opri în faţa galeriei lui Shelby, pe Fifth Avenue, lîngă *Tiffany's*. Într-o

zonă selectă, care mă costă al dracului de mult, se gîndi Morty.

Dar aceasta era una din clipele pe care o savura, ca un om bogat ce era. Ştia că limuzinele puteau parca oriunde în acest oraş. Şoferul veni să-i deschidă portiera.

Morty îi spuse peste umăr:

– O să zăbovesc un timp, aşa că plimbă-te prin jur.

Portarul îl salută pe nume cînd îl pofti în holul răcoros, din marmură. Apoi se urcă în ascensor şi apăsă pe buton.

Cînd se deschiseră uşile, coborî şi se opri pentru o clipă să absoarbă tot ce vedea: tablourile scumpe de pe pereţi, covorul gros, oameni eleganţi, cu paharele în mînă, discutînd în şoaptă, chelneri care se strecurau în linişte printre invitaţi, servind băuturi şi antreuri. Morty luă un pahar de pe o tavă şi continuă să se uite prin cameră, după Shelby.

Şi, fiindcă n-o văzu, se îndreptă fără să vrea spre Josiah Phelps şi grupul celor de la muzeu. Şi, forţîndu-se să zîmbească, se surprinse pe el însuşi, salutîndu-i pe nume, pe fiecare în parte.

Încep să mă acomodez cu rahaturile astea, se gîndi el. Tatăl lui, Sy, nu i-ar veni să creadă. Eu, Morty Cushman, nepotul unui supravieţuitor ale pogromurilor evreieşti din Rusia mă învîrt în cele mai selecte cercuri din America. Din cîte ştia el, oamenii aceştia valorau cam trei miliarde de dolari, împreună. Mă rog, cel puţin trei miliarde. Se întreba dacă şi ei se simţeau vînaţi de hămesiţi, la fel ca el.

Nu, îşi spuse, nu mai simţeau nimic. După trei generaţii de bogătaşi, îţi vine foarte uşor să spui „Duceţi-vă la dracu'" Aceşti ticăloşi nu cedau. Ei bine, nici el n-o să cedeze.

Exact atunci, din uşa biroului ei, aflat în mijlocul pe-

retelui din apropiere o văzu pe Shelby făcîndu-i semn. Începu să-şi ceară scuze celor din jur, cînd doi bărbaţi în costume cenuşii trecură pe lîngă soţia lui şi se îndreptară hotărîţi spre el. Shelby îi urmă nervoasă, pînă cînd ajunseră toţi trei în faţa lui Morty.

Shelby îi spuse în grabă:

– Morton, aceşti domni vor să discute cu tine. Intraţi mai bine în biroul meu, zise ea, implorîndu-i din priviri pe cei doi străini. Veţi avea mai multă linişte.

Ridicase vocea şi toţi cei adunaţi în salon se întoarseră spre ea.

Morty era nedumerit şi posomorît. Tipii ăştia ar face bine să nu-mi strice petrecerea, se gîndi el şi îi întrebă printre dinţi:

– Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Unul din ei i se adresă în grabă:

– Eşti Morton Cushman.

Morty de-abia reuşi să răspundă.

– Da!

Celălalt scoase o bucată de carton din buzunar şi începu să-i citească.

– Eşti arestat. Ai dreptul să nu spui nimic.

– Ce dracu' mai este şi asta? gemu Morty. Cum adică „arestat"?

– Ai dreptul să soliciţi un avocat la interogatoriu.

Colegul lui îi strînse mîinile la spate, să-i pună cătuşele. Isuse, nu se poate, îşi spuse el. Era imposibil. Îl treceau toate transpiraţiile.

Cu cătuşe la mîini? Ce dracu' se petrece aici? se întrebă el. Parcă aş fi un hoţ de buzunare prăpădit.

– Staţi puţin trebuie să fie o greşeală.

– Ai dreptul la un avocat din oficiu, dacă nu ai bani să-ţi angajezi unul.

– Morton, ce mă fac? Morty? strigă Shelby. Ce înseamnă asta?

Uitase de cei adunaţi la petrecere, care urmăreau

incidentul ca pe un eveniment artistic.

– Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta.

Ţipetele lui Shelby îl făcură pe Morty să-şi vină în fire.

– Nu-i nimic, Shelby, sună-l pe Leo Gilman. O să aibă grijă de tot. Este o neînţelegere, draga mea.

Apoi, întorcîndu-se spre ofiţeri, îi întrebă:

– Este o neînţelegere, nu-i aşa?

– Nu, domnule Cushman, sînteţi arestat pentru evaziune fiscală.

Aplecîndu-se spre urechea lui Morty, agentul federal îi şopti:

– De data aceasta am dat lovitura, Morty.

Şi se dădu la o parte, zîmbind. Apoi îl împinseră şi îl luară de cot să-l scoată din cameră.

Shelby alergă după Morty, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

– Morty, cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Doar ştii cît am muncit pentru galeria asta. Sîntem ruinaţi. Morty. Inspiră adînc. Spune-mi că totul o să fie bine.

– Scumpa mea, încercă el s-o liniştească, folosindu-se de ultimul dram de curaj care-i mai rămăsese, aminteşte-ţi un lucru: cine rîde la urmă, rîde mai bine. De incidentul ăsta o să ne amuzăm ani de zile.

Shelby încercă să zîmbească.

Cei doi ofiţeri continuau să-l împingă pe Morty spre uşă, iar oamenii se dădeau la o parte din calea lor, ca şi cînd s-ar fi temut că arestarea este contagioasă.

Morty îl zări pe Josiah Phelps şi făcu un uriaş efort să surîdă nonşalant, dar bărbatul îşi plecă privirile şi îi întoarse spatele.

Fu băgat în ascensor şi apoi trecu pe lîngă portarul uluit. Îşi văzu şoferul alergînd să deschidă portiera limuzinei, în timp ce încerca să priceapă de ce se îndrepta cu cei doi ofiţeri spre sedanul mohorît, parcat în spate.

Ofiţerii îl înghesuiseră pe bancheta din spate, iar ei se suiră în faţă. Apoi sedanul ocoli limuzina şi se îndreptă spre Fifth Avenue.

Morty se întoarse îndurerat şi o zări pe Shelby, stăpînă pe sine, din nou, ieşind din clădire şi urcîndu-se în limuzină. Apoi maşina coti şi n-o mai văzu. Probabil că petrecerea s-a terminat, se gîndi Morty.

CAPITOLUL 20

S-a terminat cu Mitsui

Gil apăsă pedala de acceleraţie a Jaguar-ului său XKE, încîntat să vadă cum prindea viteză, în timp ce depăşea un camion acoperit cu zăpadă. Se simţea excitat ca de obicei cînd maşina acceleră. XKE 1962 fusese prima lui „jucărie de om bogat". Văzuse unul pentru prima oară, parcat în faţa restaurantului *Doney's* de pe via Veneto din Roma, chiar în anul acela. Părinţii lui îi dăruiseră vacanţa tradiţională a familiei, cînd absolvise Universitatea din Virginia, marele tur al Europei, timp de trei luni. Nu prea mare de fapt, cu bilete de clasa a doua şi hoteluri pentru studenţi, dar fusese cel mai bun lucru pe care i-l puteau oferi. După criza financiară din '29, tatăl său ieşise din arena afacerilor importante. De aceea Gil fusese recunoscător chiar şi pentru această vacanţă.

Şi deschisese ochii bine în Europa. Văzuse femei, lux, maşini. XKE stătea acolo, roşu strălucitor, părînd în mişcare, deşi era parcat lîngă trotuar.

Se aşezase la o masă la *Doney's,* comandase un *Negroni* şi stătuse s-o contemple. Maşina căpătase viaţă pentru el, din clipa în care o văzuse. Vreau copilaşul acesta, se gîndi el, ştiind cu siguranţă că va fi cea

mai mare pasiune a vieţii lui. Zîmbind în sinea lui, îşi promisese că, de îndată ce va cîştiga primul milion, îşi va răsplăti strădaniile cu o maşină ca aceea.

Şi şi-o cumpărase cu primul milion, numai că nu fusese de fapt a lui. Erau banii soţiei lui. Dar ce dracu' mai contează, se gîndi el acum, zîmbind. N-am spus că o să muncesc pentru banii ăştia, ci că o să-i obţin şi chicoti din nou. Îşi pierduse soţia, dar îi rămăsese maşina. Ar fi preferat să piardă cinci soţii, decît XKE. O conducea singur, în fiecare dimineaţă. Mary lua limuzina.

Frînă uşor, oprit de o aglomerare de maşini inferioare. Toate jegurile astea încetineau cînd apărea prima pojghiţă de gheaţă. Oricum, n-or să-l ţină în loc prea mult timp. Zărind o posibilitate, coti pe o stradă din stînga, acceleră şi se băgă prin spaţiul îngust dintre două maşini. Claxoanele protestară în spatele lui. Dracu' să-i ia.

Am reuşit, se gîndi el. Blegii ăştia n-ar îndrăzni, aşa cum fac eu.

Întinse mîna după haina de pe scaunul alăturat, scoase din buzunar un pachet de *Dunhill,* luă o ţigară şi pe cînd şi-o aprindea, cuvintele îi reveniră în minte.

Să-l ţină în loc, repetă el, suflînd fumul albicios. Nimeni şi nimic nu mă poate ţine în loc, îşi spuse el, atent la drum.

Familia Swann încercase, dar dăduse greş. Ştiuse că nu fuseseră de acord ca Cynthia să se mărite cu el, deşi Gil fusese convins că o s-o facă, indiferent de părerea lor. Din prima clipă cînd auzise cum o cheamă, i se luminase viitorul. O dorise şi o avusese. Fusese necesară pentru el. Îl ajutase să facă primul pas uriaş.

Dar, în final, îl dezamăgise. Cu cît devenea mai supusă, cu atît o dispreţuia mai mult. Avea o fire slabă şi o ura pentru asta. Îi plăcea să creadă că forţa lui îi adusese succesul dar, uneori ştia că nu fusese deloc aşa. Nu forţa lui, ci slăbiciunea celorlalţi îl ajutase. La fel

ca şi înverşunarea lui în faţa încrederii şi onestităţii. Totul fusese necesar, îşi spuse el. Tot ce făcuse fusese necesar.

Mary nu este slabă, se gîndi el. Este o ucigaşă, demnă de talentul meu. O parteneră pe măsură. O să suim amîndoi, cît mai sus. Vom ajunge pe culmile succesului. Săptămîna viitoare, el şi Mary se vor muta definitiv în noul lor apartament de pe Fifth Avenue, deşi deocamdată nu era nimic aranjat. Nu prea mai avea ocazia să conducă maşina şi îi părea rău. Apoi coborî şi, din trei paşi, ajunse în hol şi se urcă în ascensor. Gus, paznicul de serviciu, îşi duse mîna la chipiu, să-l salute respectuos şi sună imediat la recepţia de la etajul patruzeci şi cinci să anunţe venirea preşedintelui companiei.

Un al doilea paznic apăru repede în faţa lui Gil, luînd un mănunchi de chei de la brîu şi descuie uşa ascensorului privat. Gil intră şi liftierul apăsă pe butonul patruzeci şi cinci, spunîndu-i:

– Bună dimineaţa, domnule Griffin.

Gil îl ignoră şi deschise ziarul *Barron's*. Dacă i-ar saluta pe toţi oamenii ăştia lipsiţi de importanţă, n-ar mai avea timp să lucreze.

În hol, o văzu pe doamna Rodgers, secretara lui, aşteptîndu-l ca de obicei.

– Bună dimineaţa, domnule Griffin.

Trecînd pe lîngă ea, fără să se oprească, o întrebă:

– Care este programul pentru azi?

Doamna Rodgers se uită în carnet în timp ce încerca să-i ţină pasul. Grasă, aproape de pensie, îi venea din ce în ce mai greu să facă faţă ritmului impus de şeful lui. Dar, după şaisprezece ani, de cînd lucra cu el, era hotărîtă să reziste pînă împlinea şaizeci şi cinci de ani. Se scula la cinci şi jumătate, în fiecare dimineaţă, ca să ajungă la şapte şi jumătate la serviciu. Se temea că metroul de la Queens n-o să ajungă la timp şi, mai ales

în diminețile reci de iarnă, ca aceasta, iar cînd urca scările, în beznă, îi venea să renunțe.

Dar o să rezist pînă la sfîrşit, îşi spunea ea, în asemenea momente.

În timp ce străbăteau holul, spre biroul lui Gil, doamna Rodgers îi citi programul zilnic. În momentul acela, bietul Stuart Swann ieşi din biroul lui. Îşi găsea întotdeauna să apară cînd nu trebuia, se gîndi Gil, cînd îl văzu. Şi, fără să se întoarcă spre el, îi spuse:

– Să vii în biroul meu, peste un sfert de oră, Stuart.

Exact cînd ajunse la uşa biroului, doamna Rodgers sări înaintea lui cu mare efort şi-i deschise. Şeful ei dădu din cap, în semn de mulțumire, dar nu încetini pasul.

Gil se aşeză la birou, în timp ce doamna Rodgers cu respirația tăiată se trînti într-un fotoliu de piele, vizavi de el.

– Consiliul de conducere vrea să ştie dacă întîlnirea de la ora două este un prînz de afaceri, în sufrageria companiei, sau o mică tratație în sala de consiliu.

Gil zîmbi la gîndul că va trebui să mănînce cu nesuferiții ăia şi îi răspunse:

– La unu, în sala de consiliu.

O să fac afacerea cu japonezii, cea adevărată, nu momeala pe care le-o aruncase.

– Mai doriți ceva, domnule Griffin?

– Da. Pune pe cineva să spele sarea de pe maşina mea. Şi cînd apare Stuart Swann, nu mă suna, anunță-l doar că i-am spus să aştepte.

Observă că îşi plecase privirile. În şaisprezece ani de serviciu, nu făcuse niciodată un comentariu negativ la adresa lui. Dacă se gîndea bine, şi-ar fi dat seama că îl plăcea, ceea ce era cu atît mai bine pentru el. Îşi vedea de treabă şi avea două asistente s-o ajute. Şi oricum, era secretara cu salariul cel mai mare din tot oraşul New York. Şi avea şi o cotă parte din profitul

firmei. Plus un pachet de acţiuni. Nu-i dădea mîna să plece. O ştiau foarte bine, amîndoi.

Gil se duse la fereastră şi se uită afară. Nu scăpase niciodată de frica lui de înălţime şi îi venea foarte greu să n-o arate. Stătea cu spatele la privelişte şi privea acoperişurile.

„Nu trebuie să-i laşi să-ţi descopere slăbiciunile", era motto-ul lui, de la care nu se abătea niciodată.

De aceea, cînd îşi alesese locul în noua clădire a companiei, insista ca biroul lui să fie la ultimul etaj şi să aibă cea mai frumoasă privelişte. Însă ferestrele antice, cu rame micuţe ondulate fuseseră instalate lateral. Acelea erau pentru el.

Dacă ar fi privit în jos, ar fi văzut singura stradă din America destul de importantă să le domine pe toate celelalte, Wall Street. Iar Gil era „regele" acestui munte. Din vîrful lui, privind drept înainte, panorama districtului financiar al Manhattan-ului, cu portul New York îl excita şi îi dădea sens vieţii.

Asta este, se gîndi el, acesta este cel mai excitant lucru din toate. Nu maşinile de curse, nu yacht-urile. Nici măcar sexul. Asta şi sentimentul pe care ţi-l dădea puterea financiară, cînd ştiai că deţii controlul asupra a miliarde de dolari, care aparţin altor oameni. Iată de ce aveam nevoie.

Uşa dintre biroul lui şi cel al soţiei sale se deschise şi Mary apăru în grabă.

– Gil, îmi pare atît de bine că ai venit. Uită-te la astea, îi spuse ea, punîndu-i pe birou nişte mostre de vopsea şi materiale. Ce părere ai?

Rămase tăcut cîteva clipe să-şi revină, privind materialele şi vopselele fără să le vadă.

– Ce-i asta, Mary?

– Gil, îi reaminti ea, ca şi cînd iar fi vorbit unui înapoiat mintal, sînt mostre pentru decorarea apartamentului nostru.

Observă că-i luase nervozitatea drept lipsă de înțelegere.

– Trebuie să i le dau lu Duarto azi după-amiază, dacă vrei să terminăm odată cu aranjarea apartamentului.

Gil îi răspunse, încercînd să-şi păstreze calmul.

– Dacă avem decorator, de ce îţi mai pierzi timpul cu asemenea fleacuri? Şi de ce îmi răpeşti din timpul meu? Îl plătim să ne decoreze apartamentul, aşa că lasă-l să-şi vadă de treabă.

Dădu la o parte mostrele şi o întrebă:

– Ai pregătit cifrele finale pentru întîlnirea mea de azi cu biroul executiv?

Acum, observă în sfîrşit cît era de iritat. Adună repede totul de pe birou, îşi reveni şi îi răspunse cu toată seriozitatea:

– Trebuie să le mai analizez o dată. O să le ai pe birou, la ora unu.

– La douăsprezece, Mary. Ţi-am spus să le am la ora douăsprezece, la prînz, ca să le pot revizui pînă la întîlnirea cu comitetul executiv. Deci, la prînz să fie, Mary.

Mary, vorbind acum în calitate de vicepreşedinte al companiei, se grăbi acum să-l asigure.

– Da, Gil, la douăsprezece.

Şi apoi închise uşa în urma ei.

Gil se rezemă de spătar şi îşi duse degetul arătător la buze, încercînd să se liniştească. Am crezut că este altfel. Muncitoare, ambiţioasă, lacomă. Ca un bărbat. Am crezut că este demnă să fie partenera mea de afaceri. Dar iată că după ce îi dai patru pereţi, devine o nevastă obişnuită din Greenwich, decoratori, scheme de culoare, tapet.

Îşi aminti de Cynthia. Fusese obligat să-i accepte pasiunile prosteşti, fiindcă nu era în stare de nimic altceva. Dar Mary era altfel.

Totuşi, cele mai nesuferite femei erau o combinaţie de lucruri de nimic şi agresivitate, cum era căţeaua aia nefolositoare de Annie Paradise. Se înfuria, ori de cîte ori se gîndea la ea. Cine se credea oare, să vină în biroul meu şi să-mi vorbească în asemenea hal? Ura femeile care erau obraznice şi neascultătoare. Cel puţin, Cynthia nu făcea niciodată aşa. Se gîndi la Mary. Aveau ceva în comun. Oare o să strice totul? Încet, apoi cu voce tare, spuse în camera goală.

– Nu distruge tot ce a fost bine pînă acum, Mary.

Apăsa butonul intercomului şi luă legătura cu doamna Rodgers.

– Spune-i să intre, tună el.

Se uitase la ceas şi îşi dăduse seama că, dacă Stuart Swann venise la timp, şi nu ar fi îndrăznit să facă altfel, înseamnă că aşteaptă de douăzeci şi opt de minute.

Îl auzi ciocănind uşor în uşă. Bate ca un bărbat, se gîndi el, şi se hotărî să-l determine pe Sutart să bată aşa cum trebuia. Aşa că nu-i răspunse.

După o aşteptare prea îndelungată, încă două ciocănituri, ceva mai tare de data asta, dar Gil ştia că blegul ăsta nu era în stare de mai mult. Aşa că cedă cu mărinime şi-i strigă lui Stuart să intre. Swann păşi în birou cu o mutră speriată.

– Ai vrut să mă vezi, Gil?

Nu închise uşa, pînă cînd Gil nu-i răspunse cu o mişcare bruscă a mîinii.

Îl ţinea pe Stuart în picioare fără să-i dea voie să se aşeze şi, fără nici o introducere, îi spuse:

– Stuart, am revizuit cifrele pe ultimul trimestru şi am constatat că sumele alocate pentru fondul tău de pensionare sînt cele mai mici din toată firma. Pot să aflu de ce, Stuart?

Stuart nu era niciodată pregătit pentru aceste întîlniri. Gil ştia foarte bine acest lucru şi îl asculta cum

se bîlbîie. Apoi se plictisi şi îl întrerupse.

– Stuart, zise el, ca şi cînd s-ar fi adresat unui copil retardat, de fapt asta şi considera că este, dacă nu îţi măreşti contribuţia pînă la sfîrşitul următorului trimestru, va trebui să răspunzi în faţa comitetului executiv. Şi eu nu voi putea să te protejez, orice s-ar întîmpla. Şi mai este ceva. S-a aflat că m-ar interesa *Mitsui Shipping*. Sper că zvonurile nu vin de la tine? Doar membrii consiliului de conducere ştiau acest lucru.

– Nu, nu de la mine, Gil.

– Bine. Dacă aud altceva, îţi vei periclita locul în cadrul consiliului. Sper că ştii acest lucru?

Stuart îl privi pentru o clipă, cu gura deschisă şi apoi o închise şi încuviinţă din cap. Gil îi făcu semn să plece şi îi întoarse spatele.

Retragerea silenţioasă a lui Stuart îl incită şi îl înfurie pe Gil, în acelaşi timp. Ce bleg, îşi spuse el. Nici Swann nu putea să-i ţină piept. Nici bătrînul, nici Stuart şi, mai ales Cynthia.

Se înmoaie după generaţii întregi de bogăţie, se gîndi el. Familiile acelea aveau nevoie de o infuzie de sînge proaspăt, la fiecare generaţie. Trebuia să-şi reînnoiască genele. Deşi le salvase preţioasa afacere de familie, cînd unise firma cu *Federated,* tot nu îl acceptaseră în rîndurile lor. Şi toate aceste respingeri pe care le îndurase din partea familiilor bogate, tot dispreţul cu care fusese tratat pentru că era agresiv şi încăpăţînat, se concentrase acum asupra singurului reprezentant în viaţă al clanului Swann.

Ştia că Stuart Swann trebuia să plătească pentru ofensele trecutului. Lui Gil îi părea rău să recunoască dar, în anumite aspecte, avea nevoie de Stuart. Ca orice mare rege, avea nevoie de un trepăduş, asupra căruia să-şi reverse ura pe care o simţea faţă de cei slabi, care nu se ridicau la nivelul lui.

Stuart Swann, trepăduşul meu, îşi spuse el chico-

tind. Nu chiar un trepăduş, dar aproape. Şi nici el nu era un rege, se gîndi acum, rîzînd de propria-i persoană.

Dar revelaţia lui fu întreruptă de semnalul doamnei Rodgers, care-l anunţa că Dwight McMurdo îl aştepta. Îşi salută partenerul indiferent, dar i se strînse stomacul, la gîndul că avea dinaintea lui pe membrul uneia din cele mai vechi familii din New England. Îl făcuse pe McMurdo şi pe ceilalţi parteneri să cîştige milioane de dolari.

Dwight zîmbea nervos şi îl întrebă, după ce schimbară cîteva vorbe de politeţe.

– Ce-i cu *Mitsui Shipping,* Gil? Care este situaţia acţiunilor noastre? Tocmai am vorbit cu specialistul care se ocupă de *Mitsui.* Mi-a spus că cineva manipulează stocul. A crescut de ieri, cu cinci puncte.

– Dwight, nu te îngrijora. Stăm foarte bine.

Gil observă că Dwight se lăsase cuprins de încordarea jocului.

Dar Dwight continuă, ca şi cînd nu l-ar fi auzit:

– Vreau să-ţi spun, Gil că, dacă valoarea urcă, o să fim împinşi afară. Şi o să se destrame întreaga tranzacţie. Ce se petrece?

Ridicase vocea.

Gil se sprijini de săptarul scaunului, atingîndu-şi degetele. Ce tîmpit, se gîndi el. Îşi petrecuse atîţia ani în Wall Street şi tot nu înţelegea jocul. Aşa că îi spuse încet, copleşindu-l cu puterea lui.

– Noi nu avem nici o acţiune *Mitsui,* Dwight.

Îl lăsă pe asociatul lui să absoarbă această informaţie şi apoi continuă:

– Sîntem în siguranţă, ca un bebeluş în braţele mamei, Dwight. Nu m-a interesat niciodată *Mitsui,* nu este ţinta mea.

Îl văzu pe Dwight relaxîndu-se, nedumerit în acelaşi timp.

– Dar nu înţeleg. Ai spus comitetului executiv...

– Două lucruri sînt importante, Dwight, continuă Gil, ca şi cînd ar fi instruit un novice, nu un veteran. Cum joci şi dacă vei cîştiga sau vei pierde. Şi nu poţi cîştiga, dacă nu ştii cum să joci.

Dispreţul lui Gil faţă de asemenea oameni îi dădea un gust neplăcut.

– Pentru că am spus comitetului executiv că intenţionăm să preluăm compania *Mitsui*, s-a produs o scurgere de informaţii şi fiecare idiot de pe stradă s-a grăbit să cumpere acţiuni. Aşa că n-a observat nimeni cînd am început să mă îndrept în linişte spre ţinta mea.

– Stai puţin, zise Dwight. Vrei să spui că ai minţit comitetul executiv cînd ai spus că te interesează *Mitsui?*

Nu-i venea să creadă şi aproape că intrase în panică.

Gil zîmbi modest.

– Ei da, am minţit. Ceea ce demonstrează că nu poţi avea încredere în nimeni, Dwight. Am ştiut că există o scurgere de informaţii, aşa că am făcut-o să lucreze pentru mine, nu împotriva mea, zise el, mîndru.

Dacă ar fi fost singur, şi-ar fi scuipat degetele şi le-ar fi dus repede la spate.

– Şi acum, la întîlnirea din această după-amiază, voi anunţa ce ţi-am spus. Şi tu eşti invitat să participi, bineînţeles.

Dwight pricepu în sfîrşit şi începu să surîdă. Gil zîmbea şi el şi îi spuse în concluzie:

– Ţine-te de mine, băiete. Sîntem pe cale să realizăm cea mai mare tranzacţie din istoria Bursei din Wall Street.

Gil se felicita în gînd pentru faptul că avusese previziunea să obţină acordul comitetului executiv special. Cei patru mari acţionari din parteneriatul corporaţiei, plus el. Gaşca celor Patru, cum obişnuia să-i spună – Comitetul Central. Dacă voiai ceva, te adresai lor. Le obţinuse permisiunea să preia compania *Maibeibi*, du-

pă ce le explicase acţiunea de „dezinformare", îndreptată contra companiei *Mitusi.* Şi ştia prea bine că aceşti tipi nu vorbeau. Înţelegeau ce este în joc.

Acesta era unul din motivele pentru care fusese atît de dur cu Mary, azi. Ştia ce avea comitetul executiv în buzunarul lui. Dar nu putea să-i ţină acolo, decît dacă avea o situaţie exactă la dispoziţie.

Aplecat înainte, vorbi pe un ton conspirativ:

– Mai mulţi bani decît ţi-ai imaginat vreodată în cele mai fantastice vise ale tale, zise el, clipind din ochi.

Dwight bătu din palme şi apoi strînse viguros mîna lui Gil.

– Eşti strălucit, Gil. Un adevărat geniu. Am ştiut din clipa în care te-am văzut.

Gil îl urmări îndreptîndu-se spre uşă, în paşi de dans, unde făcu o piruetă şi spuse:

– Bravo, Gil!

Cînd se închise uşa în urma lui Dwight, telefonul ţîrîi din nou.

– Domnule Griffin aveţi programată o întîlnire la ora trei cu cei de la fisc, după şedinţă cu comitetul executiv. Unde doriţi să-i întîlniţi.

Uitase complet de ei. Era o investigaţie de rutină, dar trebuia s-o ia în serios. Şi, dacă se ivea vreo problemă, Stuart era cel care răspundea de aceste lucruri, din partea companiei.

– Chiar aici, doamnă Rodgers. Ai grijă să-i tratezi cu ceva, cafele, băuturi. S-ar putea să întîrzi. Ai grijă să se simtă bine. Şi lasă-i în seama domnului Swann.

– Dar domnul De Los Santos a cerut neapărat să discute cu dumneavoastră.

– Nu te îngrijora.

După ce puse receptorul în furcă, îşi roti scaunul, să privească uriaşa întindere a portului Manhattan.

Azi, mai mult ca de obicei, anticipa victoria. Aflase că McCracken şi Steinberg înghiţiseră pontul cu *Mitsui*

şi acum vor pierde, în timp ce el va deveni cel mai bogat om din lume. Va apărea pe coperta revistei *Time – Personalitatea anului,* pentru numele lui Dumnezeu!

Era şi normal. Uite cîte am realizat în cîţiva ani. Am cumpărat banca celei mai vechi familii din oraş şi am unit-o cu un conglomerat financiar internaţional. Eu am făcut-o! Dacă familia Swann şi-ar fi manipulat fondurile aşa cum o făcuse el, ar fi cîştigat milioane.

Dar dăduseră greş, se gîndi el. N-au ştiut cum să joace, aşa că au rămas pe tuşă. Dar Mary ştia cum să joace. Şi ar fi mai bine să nu slăbească ritmul. Îşi aminti de vizita lui Annie. Cine era ea să vină aici şi să mă acuze de şiretlicuri? Dacă Aaron Paradise ar fi cîştigat, în loc să piardă, m-ar fi pupat în fund. Nu înţelege jocul. Altă scîrbă de gospodină, care nu avea cu ce să-şi ocupe timpul. El însă avea o mulţime de făcut. De exemplu, azi, două mari şedinţe: cu comitetul executiv şi cu fiscul. O nimica toată.

Cu comitetul executiv va termina repede, ca întotdeauna. Mai întîi, o să le traseze cîteva detalii, cît aveau de cîştigat dacă preluăm compania *Maibeibi*. Şi, după aceea, nu mai rămînea prea mult de spus. Vor fi de acord.

Şi fiscul? Întîlnirea de azi era de-abia începutul. Vor sta o săptămînă, cel puţin. O să-i perii vreo oră şi pe urmă o să-i las în pace. Nu erau decît nişte birocraţi prăpădiţi, cu un venit de cincizeci de mii pe an şi o pensie. Oamenii mei, la un milion pe an, pot să se uite de sus la ei. Chiar şi Swann. O să le dea o cină şi o să-i trateze frumos. Nici o problemă.

Şi, bineînţeles, zîmbi el în sinea lui, am fost destul de inteligent să-l pun pe Stuart Swann să semneze toate documentele legate de fisc. Aşa că, dacă va ieşi prost, o să-l scot pe el ţap ispăşitor.

Sînt acoperit, se gîndi el. Am o soţie care ştie să facă afaceri, am cîştigat încrederea asociaţilor şi am pe cine să sacrific în caz că investigaţiile celor de la fisc se adîncesc. Se ridică şi se întinse, iar apoi continuă să

stea cu braţele desfăcute, ca şi cînd ar fi îmbrăţişat scena de dincolo de fereastră. Erau momente grele, cînd credea că a cîştigat nu datorită forţei lui, ci a slăbiciunii celorlaţi.

Dar acesta nu era unul din acele momente. Îşi repetă din nou în minte cîteva nume: Swann, Milken, Mary Birmingham, da, chiar şi fiscul. Se gîndi la meciul de squash de după-amiază: unul din tinerii turci îl provocase ieri la o partidă şi de-abia aştepta să-l zdrobească. Apoi, el şi Morty se vor duce la o petrecere. Era o zi bună.

Vorbi tare, printre dinţi:

– Nimic nu mă poate opri acum.

CARTEA A TREIA

SOŢIILE EGALEAZĂ SCORUL

CAPITOLUL 1

Gil pleacă în Japonia

În apartament era o dezordine de nedescris. Gil străbătu holul de marmură, deschizînd uşile imense, de mahon. Biblioteca, biroul, altă cameră afurisită, toate într-un haos îngrozitor: mobila era acoperită, cutiile zăceau peste tot, covoarele erau strînse în suluri, tapetul atîrna pe pereţi şi bidoanele cu vopsea stăteau pe podea. Singura cameră terminată era dormitorul lor, care funcţiona acum şi ca birou. Şi nu era nicăieri o valiză. Mîine plecau în Japonia şi nu vedea nicăieri o valiză şi nici lucrurile nu erau împachetate.

Gil fusese mai mulţumit cînd locuia la Greenwich. În ciuda defectelor ei, Cynthia ştia să ţină o casă. Iar Gil avea nevoie de o gospodărie ordonată. Şi îşi conducea zilnic maşina, în linişte. Acolo avea un garaj adevărat, nu un loc înghesuit, la subsol. Aici nu avea unde să-şi manevreze maşina, confortabil. Posomorît, din acest motiv şi din cauza apartamentului care arăta deplorabil, se enervă şi mai rău.

Îi venea să ucidă pe cineva. Ce Dumnezeu îşi imagina Mary? O lăsase să se mute din Greenwich şi apoi din apartamentul lor confortabil din Park, ca să stea în acest grajd? Parcă îl asigurase că o să-l aranjeze imediat? Trecuseră săptămîni în şir şi domnea aceeaşi harababură. Chiar nu putea avea încredere în ea? Nu era în stare să facă un lucru ca lumea?

Îşi continuă drumul de-a lungul galeriei, spre dor-

mitorul lor. Aici, cel puţin, era ordine, dar nu de ajuns. Îi sugerase să mai stea cîteva săptămîni la *Waldorf Astoria,* dar ea îi garantase că homosexualul pe care-l angajase va termina totul, cît se poate de repede. Oricum, ar face bine să isprăvească, pînă se întorceau din Japonia.

Gil traversă dormitorul uriaş şi se apropie de masa din lemn de nuc, pe care se aflau cîteva sticle şi vreo şase cuţite de tăiat gheaţa. Îşi turnă două degete de whisky şi deschise frapiera cu gheaţă. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu era nici un club, doar o apă călduţă. Aveau patru servitori, în afară de majordom, şi nu erau în stare nici măcar să pună gheaţă! Îl sună pe Prince.

Cînd se întoarse, se duse să admire priveliştea. Ameţit, pe moment, făcu un pas înapoi cînd zări panorama golfului, dar apoi se dispreţui pentru slăbiciunea lui. Cristoase, ar fi trebuit să-şi depăşească această fobie pînă acum. Şi se gîndea cu groază că îl aşteptau optsprezece ore de chin închis în avion, altă slăbiciune, pe care se străduia din răsputeri s-o ascundă. Nu voia să se gîndească la asta, acum. Oricum, în avion, Mary o să-i distragă gîndurile. Sex în avion, în linişte, mereu în pericol de a fi descoperiţi. Va avea ce să-i calmeze frica de zbor. Inspiră adînc şi se uită pe fereastră.

Trebuia să recunoască acum că era o privelişte deosebită. În timp ce soarele apunea la orizont, dincolo de Central Park West, vedea întregul parc întinzîndu-se dinaintea lui. În zare, se profilau siluetele clădirilor. San Remo, Beresford, Majestic, luminate de soarele la asfinţit.

Mă rog, era un spectacol atrăgător, într-adevăr, dar nu era nimeni în acea parte a oraşului, decît democraţi, parveniţi şi evrei. N-o să locuiască niciodată acolo. Gil se opri pentru o clipă. I se păruse ciudat că membrii din consiliul de administraţie nu se arătaseră prea încîntaţi să-l primească. Iar reţinerea lor îl făcuse şi mai hotărît. I se părea o ironie mai ales că preferă de fapt apartamentul din Park Avenue deşi nu avea nici o privelişte.

Da, locul acela i se potrivea foarte bine.

Auzi un zgomot în spate şi se întoarse s-o vadă pe Mary intrînd în cameră cu Prince în spatele ei, cărînd o sacoşă *Bergdrof.* Alte cumpărături prosteşti. Îl apucă din nou furia şi-i privi glacial, pe amîndoi.

– Unde sînt cuburile de gheaţă?

– Îmi pare rău, domnule, se scuză Prince.

– Bună, zîmbi Mary.

Se vedea clar că era bine dispusă şi asta îl enerva şi mai mult.

– Unde este bagajul? o întrebă el.

Vorbea calm, ca de obicei, deşi ar fi trebuit să remarce că era la capătul răbdării.

– De unde să ştiu eu? zise ea, ridicînd din umeri. Doar nu sînt Cynthia, Gil. Întreabă-l pe Prince.

Se prefăcu că nu bagă în seamă obrăznicia. Acum nu era timpul potrivit, dar simţea deja că i se ridicase părul pe ceafă. Mary se opri. Văzu că ardea de nerăbdare să-i spună ceva.

– Am nişte veşti bune pentru tine, zise ea. Gil oftă.

Prince se întoarse cu gheaţă, o tavă cu pîine norvegiană şi o roată de brînză *Explorateur,* care îi plăceau foarte mult. Le aşeză pe măsuţa joasă, din faţa canapelei, ca şi cînd ar fi vrut să-l împace. Gil se aşeză, cu băutura caldă în mînă, la fel de furios.

– Gil, voi prezida *Fantasie Funfaire.*

Gil clătină din cap, abţinîndu-se să nu izbucnească. Alte prostii nefolositoare, de societate. Simţea că îşi pierde răbdarea. Se băgase în tot felul de comitete şi activităţi de binefacere. Oare Mary nu-şi dădea seama că nu va fi niciodată o persoană importantă, că era tolerată de femeile acelea, numai datorită donaţiilor substanţiale pe care le făcea? Gil avea oroare să se facă de rîs, sau s-o lase pe ea să fie de rîsul altora. Se ridică să-şi pună gheaţă în pahar.

– Presupun că este ce îţi doreai.

– Va fi noul eveniment al acestei perioade. Bette Bloogee, Lally Snow, Gunilla Goldberg şi Elise Atchin-

son fac parte din comitet, alături de mine. Va fi grozav pentru afaceri.

După părerea lui Gil, era o grămadă de rahat. Nu făcuse niciodată o afacere de pe urma acestor acţiuni de binefacere. Afacerile se făceau acolo unde trebuia şi ar fi de dorit ca Mary să se adune şi să-şi vadă de treabă.

– Foarte bine, reuşi el să-i răspundă.

– Este tot ce poţi să spui? Gil, voi fi în comitet. Alături de toate femeile acelea importante. O să lucrez cu ele.

Gil, care stătea cu spatele la ea, se strîmbă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu poate nici măcar să facă distincţia între celelalte şi acea Bloogee, care fusese prostituată sau damă de companie. Mary nu ştia nimic despre lumea bună şi era stînjenitor. Nu-i nimic, o să o instruiască în avion, în drum spre Tokyo.

– Te-ai apucat să faci bagajele?

Îşi turnă încă un deget de whisky şi, observînd că nu-i răspunde, se întoarse s-o privească. Stătea lîngă pat, fără rochie, în slipul ei roz de mătase, care sclipea pe pielea ei albă. Şi, cu toate că era furios pe ea, se simţi excitat.

– Ei, n-ai auzit ce te-am întrebat?

– Gil, o să-ţi pregătesc bagajele într-o oră. Dar numai pe ale tale.

O privi uluit. Ce dracu' voia să spună?

Mary îşi lăsă ochii în jos.

– Comitetul de binefacere se întîlneşte săptămîna viitoare şi trebuie să fiu prezentă. M-am străduit atît de mult să fiu acceptată. Nu pot să lipsesc. Apoi îl privi drept în ochi, pentru prima oară. Nu plec în Japonia, Gil.

Îl apucă furia, dar se forţă să rămînă liniştit.

– Nu ai nici o problemă cu *Maibeibi*. Studiul s-a încheiat. Şi acolo, femeile de afaceri te încurcă, mai mult, în loc să te ajute. L-am rugat pe Kington să meargă în locul meu. Nu ai nevoie de mine, sînt mai de folos

aici.

Gil observă că vorbea din ce în ce mai repede. Aproape că se bîlbîia. Dar, pentru el, părea să se desfăşoare cu încetinitorul. Mînia stîrnită de insolenţa ei îl sufoca. Oare înnebunise sau se prostise? Cum îndrăznise să hotărască de una singură să-l trimită în locul ei pe Kingston? Ce să facă cu el? Doar nu putea să se reguleze cu Kingston. Mary stătea acolo şi îl privea. Clipea din ochi, ca o căprioară orbită de farurile unui camion care se apropia în viteză.

– Nu plec, repetă ea.

Şi apoi tăbărî asupra ei. Îşi înfipse mîna stîngă în gîtul lui Mary, iar cu dreapta, o trase de păr, spre pat. În timp ce o imobiliza, observă cum i se schimba expresia feţei, din surprindere, în mirare şi apoi în groază. Era aproape comic şi îi venea să zîmbească. Pe urmă ridică mîna stîngă, încleştă pumnul şi o lovi.

CAPITOLUL 2

Tu eşti Maibeibi?

Brenda gîfîia de nerăbdare. Plăti şoferul de taxi şi alergă pe trotuarul lat, spre *Rockefeller Center,* care adăpostea biroul lui Elise. Telefonul lui Elise de azi-dimineaţă îi dăduse cea mai bună veste. Cînd trecu pe lîngă trotuar, uşile ascensorului tocmai se închideau. Îşi strînse geanta sub braţ şi o luă la fugă să-l prindă.

Orele acelea afurisite de gimnastică aerobică îşi spuÂneau cuvîntul, pentru că reuşi să se urce în ascensor prin uşile care se îngustau, însă nu destul de mult ca să n-o lase să treacă. Bineînţeles, şi ea se subţia, respectase legămîntul făcut cu Elise şi observase că slăbise vizibil. Nici Elise nu mai băuse, din cîte ştia, aşa că se pare că nu trişau.

Iar în timp ce îşi făcea loc în ascensor, văzu o tipă care trişa. O recunoscu imediat deşi nu se întîlniseră niciodată faţă în faţă. Shelby Cushman, noua soţie a lui Morty, îmbrăţişa un bărbat bine, strîngîndu-i în mîini partea frontală a pantalonilor eleganţi. Brenda văzuse fotografia lui Shelby de prea multe ori ca s-o uite, deşi, acum, această tipă din sud deschisese gura iar bărbatul îşi vîrîse adînc limba pe gîtul ei.

– Ia te uită! murmură Brenda ca pentru sine şi le întoarse spatele. Nu se îndoia de ceea ce văzuse, dar bruscheţea şi intensitatea atmosferei din ascensor o şocase. Pentru o clipă deşi era supărată de ce aflase de la Elise, zîmbi. De ce s-ar mira că soţioara lui Morty îl înşela cît era în închisoare? Se pare că se duceau să prînzească în *Rainbow Room* şi îşi luau gustarea în ascensor. Şi îşi imagina care va fi desertul. Dar eu am problemele mele, se gîndi ea şi asta nu este una dintre ele. De fapt, avea toate motivele să se bucure. Dumnezeule, îi dovedise că există.

În caz că avea vreo îndoială asupra celor văzute, cînd ascensorul se opri la etajul lui Elise, Brenda se întoarse să se uite din nou la tîrfuliţă şi iubitul ei. Dar nici Shelby, nici bărbatul acela n-o observară. Brenda se întreba cine era şi cum ar putea afla.

Dar cînd ajunse în biroul prietenei sale şi îşi aminti de ce o chemase acolo, începu să strige:

– Elise, Elise! Ce s-a întîmplat? Cît am pierdut?

Annie scoase capul din cămăruţa pe care începuse s-o folosească drept cameră pentru scris.

– Ah, Brenda! Elise mi-a spus de acţiunile *Mitusi.* Îmi pare atît de rău. Te simţi bine?

– Bine pe dracu'! pufni Brenda. Ticălosul ăla de Stuart Swann ne-a pus pe o pistă falsă. Gil nu era interesat de *Mitusi.* A fost o momeală. Am pierdut o mulţime de bani.

Se gîndi la milionul ei de dolari, la banii care-i asigurau libertatea, duşi acum pe apa sîmbetei. Cristoase, cum fusese posibil aşa ceva?

– Elise este foarte supărată, îi spuse Annie. A lucrat pe computer toată dimineaţa.

Auzindu-şi numele, Elise ieşi din birou.

– Nu intra în panică, Brenda.

Era palidă. Nici ei nu-i plăcea să piardă bani.

– Nu intru în panică, pufni Brenda, la fel de supărată ca ea. Am depăşit această fază. Acum îmi vine să înnebunesc. Brenda nu mai avea mult pînă să izbucnească în plîns.

– Mi-am băgat toţi banii în *Mitsui* şi tu îmi spui să stau liniştită?

Sigur. Lui Elise îi venea uşor să vorbească. Ce erau un milion de dolari pentru regina zăpezii?

– Zău, Elise. Înseamnă că am pierdut totul.

– Ştiu, zise Elise.

Brenda observă acum cît era de îngrijorată.

– A fost o mişcare greşită din partea mea.

Grozav, se scuză. De parcă scuzele ar ajuta-o să achite notele de plată.

– Ascultă, Elise, te rog. Spune-mi mai bine ce putem face.

Brenda încerca să pară rezonabilă.

– Da, spune-ne despre ce este vorba, Elise. La urma urmei, eu sînt cea care v-am vîndut pontul lui Stuart, aşa că mă simt răspunzătoare, zise Annie.

Brenda ştia că Annie nu avusese bani să investească, de fapt, se zbătea şi ea în mari dificultăţi financiare. Totuşi, se bucura s-o vadă atît de preocupată pentru ea.

– Am investit în *Mitsui,* crezînd că era ţinta lui Gil, le explica Elise, unchiul Bob s-a consultat cu un expert de la bursă şi a ajuns la concluzia că merită să riscăm. Şi acum am constatat că pe Gil nu-l interesează *Mitsui,* deoarece acţiunile au scăzut azi-dimineaţă.

Elise se opri.

– Aşa că Brenda, unchiul Bob şi cu mine am pierdut aproape tot ce am investit. Am fost imprudentă şi îmi pare rău. Sînt de vină, de tot ce s-a întîmplat.

Brenda oftă.

– Mă rog, nu este numai vina ta. Este şi a mea. N-ar fi trebuit să arunc în joc tot ce aveam.

– Ei bine, aş vrea să mă recompensez.

Elise inspiră adînc şi continuă:

– Să-ţi acopăr pagubele.

Se uită la Brenda.

– Ce?

– Da, o să-ţi dau banii înapoi.

De necrezut. Regina zăpezii îi oferea banii ei. Mare lucru, Elise! Brendei nu-i venea să creadă, dar nici nu putea accepta.

– Las-o baltă. Nu sînt o cerşetoare. Am demnitatea mea, Elise.

Prietena ei încuviinţă din cap.

– Azi-dimineaţă m-am gîndit la ceva, Brenda, şi cred că vei accepta. De fapt, mi-ai face o favoare şi m-ai ajuta să mă apropii de unul din obiectivele acestui club.

– Înseamnă că eşti capabilă să faci minuni, zise Brenda.

– Da, zise Elise încet, sigur, am pierdut banii investiţi în Mitsui. Dar există o cale să-ţi recuperezi pierderile, Brenda şi eu pot să te ajut.

– Hai, spune-mi cum, Elise, o imploră Brenda.

Se calmase de cînd îşi văzuse prietena sincer îngrijorată de soarta ei.

– Mă simt într-un fel responsabilă de investiţia ta. Deşi eram înverşunată împotriva lui Gil, ar fi trebuit să te descurajez să-ţi pui în joc tot ce aveai. Eu şi unchiul Bob putem suporta această pierdere. Probabil că în felul acesta nici n-o să mai avem probleme cu fiscul.

Brenda o întrerupse.

– Stai puţin, Elise. Îţi mulţumesc pentru că te preocupi de soarta mea, dar ţi-am mai spus că sînt majoră. Şi nu uita că tu ai încercat să mă descurajezi în privinţa investiţiei, dar eu am insistat. Aşa că n-ai nici o vină.

Trebuia să fie cinstită cu ea. Începea s-o considere o bună prietenă.

– Oricum, Brenda, am o propunere. Ce-ai zice să cumperi colecţiile lui Bill de la mine?

Brenda crezu că Elise aiurează. Doar nu băuse? Nu, avea ochii limpezi.

– Te referi la porţelanurile şi antichităţile lui? Dar trebuie să valoreze cel puţin cîteva milioane. Elise? Cu ce să le cumpăr? Sînt falită.

Elise zîmbi.

– Cînd a plecat, Bill a semnat o înţelegere potrivit căreia mă împuternicea să-i vînd colecţiile. Ştii, *Imari*, antichităţile, muschetele, timbrele, monezile, totul. A fost un adevărat gentleman. Eu i-am spus că nu cunosc valoarea exactă a obiectelor sale de colecţie, iar el mi-a declarat că se bazează pe judecata mea şi acceptă orice preţ o să-i ofer. Puteam cumpăra ce doream, pentru ca apoi să vînd restul la licitaţie, la *Sotheby's*. Trebuia să-mi scad cheltuielile şi să-i trimit ce rămînea. A fost foarte mărinimos.

– Şi? o întrebă Brenda, care tot nu pricepuse unde voia să ajungă.

– Şi, Brenda, ar fi bine să ne înţelegem asupra unui preţ, ca să fie totul al tău. Pe urmă, dacă vei putea să le revinzi cu un profit uriaş, prin intermediul lui Duarto, va fi O.K. Doar trăim într-o economie liberă, de piaţă, nu?

– Elise, ce pui la cale? o întrebă Brenda, prudentă. Începea să-i placă, deşi nu prea înţelegea despre ce este vorba.

– Dacă îmi oferi un preţ corect, să zicem un dolar, o să mă gîndesc, ba chiar o să accept, Brenda.

– Un dolar? Dumnezeule, Elise, rîse Brenda. Dar este legal?

– Bineînţeles. Înţelegerea noastră este scrisă şi am verificat totul cu avocaţii mei. *„Voi accepta orice preţ poţi obţine, minus cheltuielile"*. Aşa că, după calculele mele, o să-mi rămînă dator cu cîţeva mii de dolari, pentru că va trebui să socotesc costul ambalajului şi al transportului la noul proprietar.

Elise zîmbi pentru prima oară în dimineaţa aceea.

– O să-i trimit nota de plată.

– Elise! exclamă Annie. Doar n-o să faci aşa ceva!

– Zău? pufni ea. Atunci ne-am înţeles. Şi tu eşti martoră, Annie. Brenda nu mai poate da înapoi acum.

Întorcîndu-se spre Brenda, îi spuse:

– Există o singură condiţie. Trebuie să investeşti într-o afacere proprie.

– Ce? Alt boutique cu o patroană grăsană? pufni Brenda.

– Găseşte o firmă micuţă, care are nevoie de capital, investeşte şi apoi ocupă-te de conducerea ei, îi spuse Elise.

Brenda se lumină la faţă.

– Ca *Paradise/Loest?*

Elise se dădu pe spate, rîzînd.

– Brenda eşti o femeie de afaceri foarte talentată. Da, *Paradise/Loest* ar fi perfectă pentru tine.

Brenda zîmbi şi spuse:

– S-a făcut!

Apoi o îmbrăţişă pe Elise şi-şi dădură mîna.

– O să-i spun lui Duarto să te sune şi să aranjaţi cum să le transportaţi. El va şti ce să facă. Cunoaşte o mulţime de parveniţi gata să-şi arunce banii pe obiecte de colecţie.

Brenda simţi că o cuprinde din nou agitaţia.

– Of! exclamă ea şi apoi se prăbuşi pe un scaun. Era cît pe ce să mă apuce apoplexia. Dar tot mai rămîne ceva. L-ai înfundat pe Bill, salvîndu-mă pe mine, dar Gil a scăpat nejumulit. Dacă nu *Mitsui* este ţinta lui, atunci care?

Cele trei se uitară una la alta. Annie îşi aminti de întîlnirea ei cu Gil de felul în care o expediase.

– Nu poate rămîne nepedepsit.

– Brenda, o întrebă Elise, nu lucrezi cu Duarto la renovarea apartamentului familiei Griffin? Poate n-ar fi rău să te duci acolo cu Duarto şi să scotoceşti puţin. Cine ştie peste ce o să dai?

– Hei, eu nu mă ocup decît cu hîrţogăraia. Îi ţin

contabilitatea. Dar Duarto se duce zilnic acolo. Mary discută mereu la telefon cu el.

Se opri.

– Este un tip atît de cumsecade, nu pot să-i fac necazuri. Dar o să-l întreb.

Apoi, întorcîndu-se spre Annie, adăugă:

– Şi tu, dă-l dracului pe blegul ăla de Swann. Nu este în stare să culeagă o informaţie folositoare. Dar nu are rost să-l urăşti. Tipul este un neisprăvit, atîta tot. Nici o grijă. Însă spune-mi cum să scap de el.

– A început să te sîcîie? o întrebă Elise.

– Mă tot sună.

– Annie are un prieten, Annie are un prieten, chicoti Brenda.

Parcă plutea de bucurie. Totul se înseninase din nou, datorită lui Elise. Şi lui Annie. Ce prietene bune! Apoi îşi aminti şi se opri.

– Apropo de prieteni, pe cine credeţi că am văzut? le spuse ea şi le povesti scena din ascensor.

– Cînd pisica nu-i acasă?... începu Elise.

– Şoarecele reglează iepuraşul, continuă Brenda. Nu-i aşa că viaţa este frumoasă?

– Şi acum, nu uita, Duarto. O să stai de şase pentru mine, în timp ce cotrobăi prin birourile lor, îi spuse Brenda lui Duarto, în ascensor, în drum spre apartamentul lui Mary şi al lui Gil.

Azi Brenda se afla în misiune.

– Ce înseamnă „să stau de şase“, *cara?* Credeam că o să te acopăr.

– Este acelaşi lucru, Duarto. Dar ar fi trebuit să creşti în New York-ul anilor '50 ca să cunoşti expresia.

Brenda oftă şi continuă. Ştia că lui Duarto îi plăceau poveştile ei din copilărie, chiar dacă înalţa ochi în tavan.

– Cînd eram mică, zise ea, ori de cîte ori profesoara ieşea din clasă, unul din copii stătea de şase la uşă să ne prevină cînd se întorcea zgripţuroaica. Nu trebuia să ne prindă făcînd gălăgie şi distrugînd totul. Deci, ăsta va

fi rolul tău azi. O să stai de şase pentru mine, în timp ce eu o să văd ce pot găsi în biroul lui Gil sau al lui Mary. Ai priceput?

– Este ca în comediile acelea cu Desi Arnaz, nu? Îmi place foarte mult.

Brenda îl privi uimită.

– *Desi?* Îţi place *Desi?*

– Sigur. Este idoul meu.

– Duarto, în afară de tine, nu cunosc pe altcineva căruia să-i placă Desi Arnaz. N-o spun cu răutate, dar mi se pare ciudat. Adică, de cîte ori suporţi să asculţi „Babalu“?

– Nu este vorba numai de cîntece, *cara*. Îl apreciez pentru tot: stilul, umorul. Învăţ să vorbesc englezeşte privindu-l pe Desi.

– Asta explică totul, Duarto.

Ascensorul se opri la ultimul etaj şi intrară în foaierul personal al lui Griffin. Duarto apăsă pe buton cînd uşile se închiseră în urma lor, apoi se întoarse şi-i spuse Brendei:

– Azi nu este nimeni aici, în afară de *Preènce,* majordomul.

– *Preence?* Vrei să spui Prince?

– Da, asta vreau să spun *Preence,* dar sînt sigur că este tot homosexual.

În momentul acela, se deschise uşa şi apăru un bărbat slab, de vreo patruzeci de ani.

– *Preence,* murmură Duarto, am venit să luăm măsurile pentru tapet.

– Era şi timpul, pufni bărbatul. Domnul Griffin vrea să se termine totul cît mai repede.

Intrînd în apartament şi uitîndu-se de jur-împrejur, Brenda îi spuse:

– Dar ne grăbim cît putem: Lucrăm şi peste program. Dar tu poţi să te întorci la treburile tale, să lustruieşti argintăria sau ce ai de făcut. O să fim liniştiţi ca nişte şoricei şi n-o să dureze decît cîteva minute.

Apoi îl măsură pe Prince din cap pînă în picioare.

– Drăguţ şorţ, zise ea şi o porni spre biroul lui Griffin.

Cînd Duarto ajunse lîngă ea, Brenda îi şopti:

– Un majordom englez, pentru numele lui Dumnezeu. N-am mai văzut un majordom englez decît în filme.

– Dar nu este englez, ci islandez, însă nu contează, oricum. Cine şi-ar angaja un majordom islandez?

Cînd intrară în birou, Brenda se opri să se uite în jur. Nu-l văzuse de cînd sosise mobila şi cutiile erau nedespachetate.

– Ah, Duarto, este minunat! Serios.

Se întoarse cu faţa la el.

– Sînt mîndră de tine.

Admiră tapetul în formă de bob de orez, covorul persan manual, perdelele din mătase. Învîrtindu-se prin cameră, îi spuse:

– Nu merită atîta frumuseţe.

Apoi se duse la biroul antic care stătea elegant între glasvand şi terasă.

– Iar biroul acesta este superb, Duarto.

– Doamna *Greefen* mi-a spus că vrea un spaţiu de lucru personal. Şi că îşi vor petrece mai mult timp în aceste camere şi în dormitor.

Privind peste birou, continuă.

– Deci, mi-am imaginat că au nevoie de un birou spaţios, regesc.

Duarto se uită la ceas.

– Ce te interesează de fapt, *cara?*

Brenda îşi duse degetul arătător la bărbie.

– Nu prea ştiu, Duarto. Ceva din care să reiasă ce companie japoneză îl interesează pe Gil. A avut un motiv să arunce *Mitsui* ca să ne orbească. Nu ştiu ce caut, dar o să-mi dau seama, dacă o să găsesc ce trebuie. Şi acum du-te în hol şi prefă-te că măsori pereţii. Dacă apare Prince, anunţă-mă. Dă-mi un semnal.

– Sigur, ce fel de semnal?

– Nu ştiu, Duarto, cîntă, sau ceva de genul ăsta. Orice, zise ea, împingîndu-l afară din cameră şi lăsînd

uşa întredeschisă.

Apoi se duse din nou la birou şi începu să deschidă sertarele. Oare ce caut? se gîndi ea. Acum nu mai era atît de optimistă.

Primele cîteva sertare pe care le încearcă erau evident ale lui Gil. Dosare, care nu conţineau nimic interesant. Propuneri de afaceri în mape de plastic, rapoarte financiare scoase pe calculator. Îngenunche, scoase un snop şi începu să le răsfoiască? Nimic aici. Abslout nimic. Le puse la loc. Dar încremeni în loc. Duarto cînta.

– Într-o zi va veni prinţul meu...

Isuse, fu cît pe ce să pufnească în rîs, deşi era speriată. Duarto era nostim chiar şi cînd o prevenea, se gîndi ea. Apoi se ghemui lîngă birou, dîndu-şi seama că, pentru prima oară din copilărie, putea să-şi atingă genunchii cu bărbia. Cînd auzi uşa, se apăsă şi mai tare, dar îşi prinsese şoldurile în sertare.

– Duarto, zise Prince, cu accentul său caracteristic. Eşti aici? Te caută doamna Griffin la telefon.

Brenda îl auzi răspunzînd.

– Da, Prince, sînt aici, în hol.

Acum, vocea lui Duarto răsuna în cameră.

– Pot să răspund din birou?

– Da, zise Prince, adăugînd: Telefonul este pe măsuţa cu veioza aprinsă.

Pe urmă, oftînd uşurată, îl auzi pe Prince închizînd uşa în urma lui.

– Brenda, unde eşti? o strigă Duarto în şoaptă.

– M-am blocat sub birou, Duarto. Scoate-mă de aici.

Îi văzu picioarele apropiindu-se, dar nu se aplecă s-o ajute.

– O clipă, *cara*. Bună dimineaţa, doamnă Griffin. Da, însă deocamdată numai pentru hol.

Brenda îl auzi pe Duarto cum vorbea ca un adevărat negustor şi îşi dădu seama că mai avea de aşteptat. Dar nu ştiam că am o cicatrice pe genunchi, se gîndi ea deodată. Mă întreb de unde? Apoi îşi aminti că

se accidentase la nouă ani, cînd mergea cu patinele cu rotile. De atunci, n-am mai reuşit să-mi apropii atît de mult genunchii de ochi. Vă mulţumesc, Bernie şi Roy.

– Bineînţeles, doamnă Griffin. O să ne grăbim. Lucrăm zi şi noapte.

Se opri.

– Da, am venit cu prietena mea. Are un ochi format.

Prietena lui pe dracu'! îşi spuse Brenda. O să plătească pentru asta.

Duarto închise în sfîrşit şi se uită sub birou.

– Ah! *Cara.* Aici erai.

Îi întinse mîna. Brenda se strădui să iasă fără succes. Duarto începu să rîdă, deşi se străduia să se abţină.

Brenda pufni şi ea în rîs.

– Încetează, Duarto. Mă tem că o să fac pipi pe mine. Scoate-mă, dracului odată de aici!

Duarto o apucă de picioare şi trase. După trei încercări, Brenda reuşi să scape din strînsoare.

– Nu mi-am dat seama că era un spaţiu atît de îngust, draga mea.

Nu mai rîdea, dar era foarte amuzant.

Brenda se propti în genunchi şi apoi se ridică în picioare.

– Duarto, eşti un porc, dar, în acelaşi timp, eşti cel mai dulce om din lume. Şi acum, lasă-mă să pun dosarele astea la loc, să mă uit şi în partea cealaltă, iar pe urmă plecăm.

Brenda îşi concentră atenţia asupra dosarelor lui Mary. Nimic interesant. Nimic pînă cînd încercă să tragă sertarul de jos. Era încuiat. Fir-ar să fie. Se uită la Duarto şi-l văzu zîmbind. Apoi băgă mîna în buzunar şi scoase o cheie.

– Probabil că am uitat să dau cea de-a doua legătură de chei soţilor Griffin, cînd a fost adus biroul. Dar nu-i nimic, nici mîine nu este prea tîrziu, zise el,

ridicînd din umeri.

Brenda îl sărută apăsat pe gură şi deschise sertarul. Observă imediat că se aflau numai dosare cu firme japoneze *Sony, Nissan, Mitsui, Awai, Maibeibi*. La dracu' de unde să ştie care îi trebuia? Doar n-o să le ia pe toate. Ce să facă. Văzu unul pe care scria *Atenţie – Achiziţii japoneze*. Şi îl deschise. Poate găsea ceva care s-o lămurească. Şi iată că nu se înşelase! Îl luă şi îl flutură în faţa lui Duarto, cu ochii sclipind de bucurie.

– *„Confidenţial: Informaţii pentru Mary Birmingham, de la Gil Griffin. Referitor la: Studiu de piaţă în vederea achiziţionării companiei* Maibeibi, *conjugat cu dezinformarea în privinţa firmei* Mitsui".

– Lucy, Lucy, l-ai găsit, se maimuţări Duarto.

– Haide, Ethel să ieşim odată de aici, zise Brenda, băgînd cele două dosare sub pulover.

Cu douăzeci şi cinci de etaje deasupra biroului lui Elise din Rockfeller Plaza, numărul 30, cele trei prietene stăteau în *Rainbow Room*, cel mai vechi bar al New York-ului. Priveliştea soarelui la asfinţit era de neuitat şi acest apus superb arunca o lumină portocalie peste dosarul deschis în faţa lor, pe faţa de masă albă.

După o clipă de tăcere, timp în care se uita pe fereastră, Brenda spuse în cele din urmă:

– Uite-l. Am verificat cifrele cu multă atenţie şi m-am lămurit, zise ea, indicînd dosarul *Maibeibi*, nu este doar o companie bună, ci chiar grozavă, după părerea mea. Şi singurul motiv pentru care nu este rentabilă sînt şantierele navale. Dacă domnul Tanaki le-ar închide şi ar vinde terenul ar avea suficienţi bani să facă achiziţii mai profitabile.

– Uşor de spus, dar greu de realizat, interveni Elise. Nu uita că este un om de afaceri japonez, obişnuit să respecte tradiţia. Deşi în Japonia terenul este la mare preţ, şantierele navale au constituit baza întregi sale

companii. Cu ele a început tatăl lui. Şi în ciuda faptului că electronica este mult mai profitabilă, n-o să dea la o parte tradiţia şi să lase pe drumuri atîţia lucrători.

Brenda îi spuse uluită.

– M-am gîndit eu că era prea uşor.

Şi, după o clipă, continuă:

– Atunci, ar putea să vîndă şantierele navale aşa cum sînt, nu ca teren. Nu are nevoie nimeni de un şantier naval în Japonia?

Acum interveni Annie.

– Poate că da, însă nu s-au interesat fiindcă se ştie foarte bine că Tanaki nu vinde.

– Atunci, de ce n-ar face un schimb? propuse Brenda. Cine are ceva care să-l intereseze pe Tanaki?

Cele trei femei se uitară una la alta, iar apoi Annie şi Elise se întoarseră spre Brenda.

– Eu una nu am! zise Elise, surprinsă.

– Dar nu urma să vă întîlniţi amîndouă cu Bob Bloogee? Pun pariu că el are ceva în cutia lui cu jucării pe care să-l schimbe cu alt „băiat mare".

Brenda îi redusese din nou pe cei doi giganţi industriali la dimensiuni mai uşor de manevrat.

– Ştii că o fac numai pentru tine, îi reaminti Annie lui Elise, în timp ce se urcau în limuzina trasă în faţa reşedinţei River House, una dintre cele mai distinse din oraş. Am renunţat la activităţile de binefacere de cînd s-a născut Sylvie. Şi nu mă încîntă deloc să-mi petrec timpul cu Gunilla şi cu Lally.

– Da, este un adevărat calvar şi îţi rămîn recunoscătoare, zise Elise, dîndu-şi ochii peste cap. Dar ce să fac? Tu eşti singura pe care mă pot baza să o apere pe Bette şi să nu trîmbiţeze prostia ei fenomenală. Sigur, am observat deja cu toţii, dar oricum, oftă Elise, Lally s-a purtat oribil cu biata fată. Cel puţin, ea şi Gunilla nu vor fi prezente azi. Şi ai auzit doar că Brenda ne-a sugerat să apelăm la unchiul Bob. În afară de asta,

continuă Elise, ştii că unchiul Bob este omul nostru cheie ca să-l doborîm pe Gil Griffin. Dacă vrem într-adevăr să-i venim de hac, avem nevoie de ajutorul lui Bob şi, pentru asta, vei sta alături de Bette, iar eu o să-i prezint unchiului dosarul *Maibeibi.*

– Voi plăti scump, bombăni Annie, zîmbind.

Aranjarea petrecerilor de binefacere presupunea multă muncă şi satisfacţii puţine. Costau sute de mii de dolari şi contribuţiile nu se ridicau prea sus. Erau de fapt o scuză pentru femeile bogate să-şi etaleze toaletele. Or, acest lucru înseamnă că organizatorii se luptau să găsească cele mai potrivite lucruri: decorul, meniul şi, mai ales, aranjarea locurilor de masă.

Era un semn de prestigiu social să fii chemată să faci parte dintr-un asemenea comitet, presupunînd că nu-ţi cumpăraseşi intrarea, ca Mary Griffin. Dar, pentru Annie, nu însemna decît oboseală. Acum, comitetul se împărţise în mici grupuri, iar Bette, ea şi Elise se ocupau de bilete şi locuri. Dar, cu toate că se plîngea, Annie o plăcuse de fapt pe Bette. Era, ca să se exprime politicos, extrem de nepretenţioasă.

– Voi avea nevoie de ceva timp să-l conving pe unchiul Bob. Nu ştiu dacă după dezastrul *Mitsui,* mai am vreo şansă, aşa că trebuie să mă străduiesc. Iată de ce tu trebuie s-o ţii de vorbă.

– Nu este o problemă s-o ţin de vorbă, ci s-o opresc să mai vorbească.

Intrară în clădire, trecură pe lîngă portar şi luară ascensorul pînă la ultimul etaj. Cîtă eleganţă, se gîndi Annie, privind holul îmbrăcat în marmură, care era aproape cît tot apartamentul ei. Un majordom în uniformă le pofti înăuntru. Dinaintea lor, trona un tablou imens, creaţie a pictorului Sargent, care înfăţişa trei femei, în capoate. De partea centrală a tabloului, sub nişte arcade flancate de coloane de marmură, care duceau în salon, se afla Bette, întinsă pe un recamier îmbrăcată exact în acelaşi capot de satin ca femeile din tablou.

– Cred că vrea să ne impresioneze, îi şopti Annie lui

Elise.

– Mă tem că nu, îi spuse Elise şi intră în cameră, cu mîna întinsă spre mătuşa ei.

– Bette dragă, ce bine îmi pare să te văd!

Bette Bloogee se ridică de pe divan.

– Bună. Elise, zise ea cu un pronunţat accent Bayonne. Bună, Annie. Şi mă bucur să te văd. De-abia aşteptam să vă spun. Am vîndut toate locurile. N-a mai rămas nici o masă liberă.

– Grozav! exclamă Annie.

– Pe bune! zise Bette. Amărîţii ăia care vorbesc bîlbîindu-se, o să aibă parte de mulţi bani. Nu-i aşa?

– Este vorba de sindromul Tourette, Bette, o corectă Elise, cu blîndeţe.

– Mda, nu prea îmi intră în cap. Isuse, nici eu nu vorbeam prea grozav înainte ca Bob să pună ochli pe mine, zău aşa.

Rămîneai uluită s-o priveşti, se gîndi Annie. Era una din cele mai frumoase tinere pe care le văzuse vreodată. Avea păr roşcat, des şi lucios, legat acum la spate, cu o panglică neagră de catifea, dar, cînd era desfăcut, i se revărsa probabil în valuri pînă la talia ei subţire. Pielea ei era albă şi curată, fără nici o urmă de pistrui. Ochii albaştri, turcoaz erau enormi, umbriţi de gene lungi, negre. Era o fiinţă desăvîrşit de frumoasă din punct de vedere fizic dar, cînd deschidea gura, strica totul. Nu-şi imagina cum puteau ieşi asemenea sunete dintr-o guriţă roşie, perfectă. Dar iată că puteau. Lui Annie îi venea mereu să rîdă cînd o auzea.

– Deci, ia ziceţi, ce vreţi, bere sau altceva?

Elise spuse că ar prefera nişte cafea, iar Annie îi urmă exemplul.

– Obişnuită sau fără zahăr?

Dar în momentul acela apăru majordomul, care îşi drese glasul cînd o auzi. Ducea un serviciu de cafea *Sterling*, pe o tavă de argint. Mergea atent şi încet cu povara lui.

– Nu te speti! exclamă Bette şi sări să-l ajute.

Cele trei femei se aşezară la o măsuţă Ludovic al XV-lea, pe care Annie o admiră fără rezerve. Îngeraşi micuţi sculptaţi pe margine, în diverse forme, purtau ghirlande întinse între ei, impresionante prin acurateţea detaliului. Era o capodoperă a artei ebeniste.

– Dacă îţi place, poţi s-o iei, i-o oferi Bette.

Majordomul îşi drese din nou glasul. Dar Bette îi aruncă o privire şi văzu că ridicase din sprîncene.

– Haide, Smitty! Lasă-mă în pace. Bob spune că pot să fac ce vreau.

Se întoarse spre Elise şi spre Annie.

– Smith se oftică ori de cîte ori îmi iese vreo prostie pe gură. Dar avem atîtea, încît ce mai contează?

Se întoarse spre majordom.

– Ar trebui să fii fericit că n-o să mai trebuiască s-o ştergi de praf.

Annie îi zîmbi. Era irezistibilă şi Smith părea să fie de aceeaşi părere.

– Nu vreau măsuţa. Doream doar să te felicit pentru gustul tău. Dar îţi mulţumesc oricum, pentru ofertă. Este frumos din partea ta că vrei să-ţi împarţi lucrurile cu ceilalţi.

– Sigur. Oricînd.

Bette o privi pe Annie.

– Eşti foarte drăguţă, ştiai? o întrebă ea, făcînd-o să zîmbească.

Cînd Annie spuse că vrea să meargă la toaletă, Bette sări imediat.

– Sigur. Poţi s-o foloseşti pe a mea.

O conduse prin diverse camere, pînă ajunse la un budoar care părea adus de la Versailles. În spatele unei uşi tapisate, se afla o superbă baie din onix.

– Are tot ce-ţi trebuie. Chiar şi un spălător de pipi, zise Bette, arătînd bideul.

Annie se amuză, la fel ca Bette.

După ce ieşi din baie, văzu că Bette o aştepta. Stătea cu mîinile la spate şi se uita la pantofii ei, ca o fetiţă de şase ani.

– Ascultă, crezi că după petrecerea asta de binefacere, tipele alea or să mă placă? o întrebă ea. Ştiu că Lally Snow nu mă înghite, dar poate Mary Griffin sau Gunilla Goldberg o să mă bage în seamă?

Annie o privi.

– Nu ştiu, Bette, dar aş vrea tare mult să fie aşa.

Bette zîmbi încîntată.

– O.K.! mormăi ea, ridicînd mîna în sus.

Apoi o conduse înapoi la Elise, care aştepta în salonaş.

– Deci, cu ce o să te îmbraci?

Bette insistase ca petrecerea de binefacere să se desfăşoare sub forma unui bal mascat şi, cu toate că bărbaţii nu agreaseră ideea, femeile păreau încîntate că li se oferea şansa să-şi facă nişte rochii şi mai extravagante.

– Nu am avut încă timp să mă gîndesc, recunoscu ea.

De fapt, nici n-o interesa. Dar Clubul soţiilor părăsite urma să se reunească la acest eveniment. Recunoscuseră fiecare din ele că evitau să fie văzute în public cu partenerii lor. Aşa că hotărîseră să-i sfideze pe toţi. Se gîndiseră la nişte costume şi rezervaseră o masă întreagă. S-ar putea să fie nostim pînă la urmă.

– Dar tu, Elise? o întrebă Bette. În ce o să te costumezi?

– Poate o să trec drept o bătrînă actriţă, îi răspunse ea, pe un ton sec.

– Ei, atunci eu o să mă costumez în fosta stea porno, zise Bette, rîzînd. Dar este un bal mascat, nu trebuie să venim aşa cum sîntem în realitate.

Elise tresări şi apoi izbucni în rîs, la fel ca Annie. Şi, cînd intră Bob Blooges, le găsi hohotind pe toate trei.

– Uite aşa îmi place să fiu întîmpinat cînd sosesc acasă, de trei femei frumoase, rîzînd.

Elise se aşeză lîngă unchiul Bob, pe terasa care dădea spre sud. Din şezlongul ei, vedea East River,

Roosevelt Island şi tot Manhattan- ul profitîndu-se dinaintea ei. Şi el stătea tot într-un şezlong şi citea atent dosarul *Maibeibi.*

Îşi ridică privirile.

– Îţi mulţumesc că ai fost atît de drăguţă cu Bette. O place mult pe Annie Paradise şi mi-a spus cum ai protejat-o de Lally. Îţi mulţumesc.

– Este o fată drăguţă, unchiule Bob.

– Ştiu.

Îi zîmbi şi apoi începu din nou să cerceteze dosarul.

– Cum a mers cu Jerry Loest? o întrebă el.

– Minunat. I-am adus încă doi clienţi. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

– Nici o problemă. Nu ne strică puţină noutate în marketing. Omul meu de pe Madison Avenue spune că Loest este un tip foarte talentat. Merită investiţia.

– Serios? Asta a fost şi impresia mea. Bine. Mă bucur că mi-ai spus.

Se opri. Era mult mai uşor să-l aranjezi pe Aaron Paradise, decît pe Gil Griffin, ţinta lor principală.

– Unchiule Bob, îmi pare atît de rău pentru cele întîmplate cu acţiunile *Mitusi.* Mă simt răspunzătoare.

Bob îşi ridică repede privirile.

– N-ai de ce, draga mea. Nu uita că m-am consultat şi eu cu nişte experţi şi mi-au spus acelaşi lucru. Gil Griffin a fost foarte şmecher. Şi-a minţit partenerii, aşa că ei au confirmat minciuna omului meu de la bursă.

Bob o bătu pe mînă pe Elise.

– Se mai întîmplă cînd faci speculaţii, draga mea. Nu eşti obişnuită să pierzi, pentru că eşti o jucătoare foarte bună. Păcat. Griffin ăsta este un mare ticălos. Nu este prima oară cînd mă face să pierd bani.

Elise arăta spre dosar.

– Deci, s-a terminat?

Dar unchiul ei îi răspunse:

– Nu s-a terminat încă, mulţumită Brendei. Dosarul acesta este foarte valoros. Şi coincidenţa face că eu îi

datorez o favoare acestui domn Tanaki de la *Maibeibi*. Iar dacă o să-i spun că Gil Griffin a pus ochii pe compania lui, o să-mi plătesc datoria. Bineînţeles, este vorba de o chestiune delicată, şantierele navale ale lui Tanaki pierd bani de ani de zile. Dacă ar vinde terenul, ar cîştiga o grămadă de bani, dar este împotriva dezvoltării şi nu şi-ar lăsa angajaţii pe drumuri. Dar, dacă am găsi ceva de-al nostru care să-l atragă... am putea recupera imediat pierderile pricinuite de *Mitsui* şi am putea să- l doborîm şi pe Gil. Aş vrea să reuşim. Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta. Şi oricum nu strică să fiu în bune relaţii cu Tanaki.

– Atunci, s-o facem! zise Elise.

– Bine. Cred că ar trebui să-l vizităm personal. Da. Aşa ar fi mai bine. Mîine o să iau legătura cu omul meu din Kyoto.

Închise dosarul şi apoi admiră şi el priveliştea, rămînînd tăcuţi pentru o clipă.

– Atîta bogăţie şi totuşi atîta sărăcie, zise el. Elise, ştii cît costă chiria pentru un apartament în clădirile acelea de vizavi?

Elise se uită la ridicătura cenuşie. Ştia că apartamentul lui valora acum mult mai mult decît cele paisprezece milioane pe care le plătise cu zece ani în urmă.

– Nu, îi spuse ea.

– Douăsute şaisprezece dolari şi nouăsprezece cenţi. Sînt toate cu chirie şi, o bătrînă, doamna Willie Schmidt locuieşte acolo din 1939. Are aceeaşi panoramă ca şi mine. Acum are aproape nouăzeci de ani şi, pînă la etajul cinci se urcă pe jos. I-am oferit o sută de mii de dolari să-mi dea apartamentul, dar nu a vrut. Aşa că, i-am oferit un sfert de milion. M-a refuzat însă.

– N-are rost să încerci, tinere, mi-a spus ea. N-am ce face cu banii.

– Şi o înţeleg foarte bine.

Rămaseră un timp împreună.

– Ştii de ce voiam apartamentul? o întrebă el, în cele

din urmă.

Elise clătină din cap.

– Din motive de securitate. Omul meu din McLean, spunea că ar fi o idee bună.

Unchiul Bob oftă.

– Ce lume! Am mai mulţi agenţi secreţi în serviciul meu decît Gorbaciov.

Elise rîse.

– Eşti fericită, Elise? o întrebă el.

Văzînd că nu-i răspunde, se opri.

– Ce-ai făcut cu Larry Cochran?

– Mă întîlnesc cu el, unchiule Bob.

– Bravo. Mi-a părut un om cumsecade.

Elise se gîndi la Larry şi apoi la mama ei. Helena n-ar aproba-o. Dar, cum nu era în măsură s-o judece, se simţea vinovată şi recunoscătoare în acelaşi timp. Recunoscătoare că mama ei nu putea să- l cunoască. Ce îngrozitor, se gîndi ea, mă bucur că mama este senilă. Îi tremura bărbia.

– Ah, este drăguţ! Foarte drăguţ, unchiule Bob. Şi nostim, atent şi talentat. Dar nu are serviciu. Este un nimeni şi are jumătate din vîrsta mea.

– Atunci, ajută-l să-şi găsească un serviciu. Ajută-l să devină cineva. Cu vîrsta, însă, nu poţi face nimic, decît să te obişnuieşti cu ideea. Cînd chelnerii mă întreabă ce doreşte fiica mea pentru cină, le spun că Bette este nepoata mea. Şi ce-i cu asta? Este o fată bună şi sîntem mulţumiţi.

– Dar, unchiule Bob...

Ce putea să mai spună? Că Bette nu ar sta cu el dacă n-ar avea bani? Că trupul lui bătrîn îi făcea probabil greaţă în pat? Că ar fi umilită să se simtă folosită? Că mama ei avea dreptate? Spre oroarea ei, i se rostogoli o lacrimă pe obraz. Îşi dădu seama că o să izbucnească în lacrimi, dacă n-o să facă ceva. Pentru că adevărul era că-l dorea cu disperare pe Larry Cochran. Şi avea senzaţia că era tot ce-şi dorise toată viaţa.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre balustradă. Dar,

înainte să ajungă, unchiul Bob veni lîngă ea şi o luă de mînă.

– Te-ai măritat cu un prost, Elise. Un tip preţios şi plictisitor. De ce? Ca să fii în siguranţă. Dar nu ai fost. Nimeni nu este vreodată. Urmează-ţi inima, Elise. Nu-ţi pierde cea de-a doua jumătate a vieţii.

CAPITOLUL 3

Un străin în paradis

Aaron se foi pe scaun stînjenit. Chiloţii pe care i-i cumpărase Leslie erau prea strîmţi. Nu mai avea mărimea treizeci şi patru. O rugase să-i cumpere o pereche şi cînd îl întrebase ce număr, îi spusese treizeci şi patru. Ce Dumnezeu îl apucase? Şi cine şi-ar fi imaginat că un centimetru conta atît de mult? Mărimea treizeci şi cinci nu este de dispreţuit pentru un bărbat trecut de patruzeci şi cinci de ani, se gîndi el. Am peste un metru optzeci şi cinci. Şi n-am mai purtat treizeci şi patru din liceu. Sînt într-o formă excelentă.

Şi era, într-adevăr. Alerga trei mile de patru sau cinci ori pe săptămînă şi juca tenis din cînd în cînd. Poate nu mai juca atît de des ca altădată, cînd era căsătorit cu Annie, dar acum îi venea mai greu să-şi găsească un partener. Leslie nu voia. Prefera afurisitele ei de maşini, spunea că erau mai eficiente şi probabil că avea dreptate. Totuşi, simţea lipsa unui partener la îndemînă.

Se bătu peste şolduri. Poate că i se mai îngroşase puţin talia, dar nu avea straturi de grăsime. N-ar suporta. Aaron avea oroare de grăsime. Era un semn de bătrîneţe şi lipsă de disciplină, de bătrîneţe şi de urîţenie. Şi el nu era aşa ceva. Însă, fusese destul de vanitos să-şi mintă soţia.

În ultima vreme, lucrurile nu merseseră prea bine

între ei. De aceea o minţise. După ce îi mărturisise de tranzacţia nereuşită de la bursă, Leslie înnebunise. Nici măcar n-ar fi trebuit să-i spună, dar îi vînduse pontul fratelui ei Jon, care pierduse şi el o mulţime de bani. Leslie îl făcuse iresponsabil şi lipsit de maturitate.. Îi spusese că n-o să-i acopere cheltuielile cu banii ei. Oricum, nici măcar nu-i ceruse. Se purta rece cu el şi nu numai în societate. Nu mai făcuseră dragoste de mai mult de-o lună. Şi arăta mai ademenitoare ca oricînd. Era o adevărată tortură. Nu era de mirare că o minţise în privinţa măsurii sale. Îl făcea să se simtă prost. Un bărbat excitat şi nesatisfăcut era de-a dreptul patetic.

Aaron se uită la ceas. Mai erau patruzeci de minute pînă la întîlnirea cu De Los Santos. De ce vrea să mă vadă? se gîndi din nou Aaron. Îşi calmă nervozitatea, se ridică, deschise uşa dulapului şi se uită în oglindă. Simţea nevoia să se asigure şi încă din copilărie, reuşea s-o facă atunci cînd se privea: statură înaltă, ochi albaştri, pătrunzători, păr negru. Încărunţise puţin la tîmple, dar aşa părea şi mai distins. Semăna mai mult cu Butch Cassidy, în loc de Sundance Kid. Nici o problemă.

Nu contează că îmbătrîneşti, atîta timp cît o faci ca Paul Newman. Şi Aaron aşa intenţiona. Era încă arătos şi îmbrăcămintea lui decentă îi scoteau în evidenţă fizicul, fără să epateze. Îşi schimba puţin stilul, în funcţie de cei cu care avea de-a face, dar arăta întotdeauna bine deşi încerca să fie subtil. Poate că îşi recunoştea vanitatea cînd era singur dar nu voia niciodată să se afle. Iar acum arăta foarte bine.

Fir-ar să fie, păcat că-l strîngeau chiloţii. Şi nu era numai asta, recunoscu el. Erau toate, adunate. Răceala lui Leslie după dezastrul de la bursă. Problema cu banii lui Sylvie, vizita avocatului de la fisc azi după-amiază, pierderea comenzii trustului *Ferderated*, întîlnirea cu Jerry de asemenea de după-amiază. Faptul că trebuia să-l aştepte pe Morty să iasă din închisoare ca să aloce un buget suplimentar pentru noua sa com-

panie publicitară şi să-i acorde împrumutul promis. Nu era de mirare că nu se simţea bine.

Mă rog, bine că o convinsese cel puţin pe Leslie să-i împrumute bani, ca să cumpere partea lui Jerry. O să-i restituie suma din profituri sau din banii lui Morty. Leslie credea totuşi în el, deşi ratase afacerea de la bursă. Şi, de îndată ce Morty o să-i dea banii, va fi bine.

Cristoase, înjura el în gînd, nu-i suficient că am pierdut atîta, acum trebuie să-l aştept pe Morty să iasă din puşcărie. Şi de ce oare fusese arestat? Cristoase nu putea ieşi pe cauţiune? Aaron se temea că nu-l ridicaseră numai din cauza că nu plătise corect impozitele. Şi spera să nu aibă nici o legătură cu acţiunile acelea. Nu cumpărase nimic pe numele lui. Îi vînduse pontul lui Jon Rosen şi folosise bineînţeles banii lui Sylvie. Dar era foarte legal să cumpere cît dorea, acţiunile erau publice şi negociabile. Nimeni nu avea de unde să ştie că Morty îi furniza informaţia. El unul n-ar scoate o vorbă. Mai ales acum, cînd avea probleme cu fiscul. N-avea de ce să se îngrijoreze, fir-ar să fie! Şi atunci de ce îl speria vizita lui De Los Santos?

Deschise uşa biroului. Apoi se întoarse şi privi spaţiul pe care-l crease şi în care muncise în ultimii nouă ani. Holul era plin de activitate. Agenţia se întindea acum pe trei etaje, într-o clădire din fier forjat, de pe West Twenty-third Street, lîngă vechea Flatiron Building. Avusese dreptate să se mute aici, deşi Jerry şi toţi ceilalţi fuseseră împotrivă. Fusese clarvăzător şi avusese de cîştigat. Acum orice agenţie publicitară îşi dorea un spaţiu în această zonă. Triumfase şi acest lucru îl umplea de satisfacţie.

În timp ce-l aştepta pe De Los Santos revizuise dosarul Larimer. Reclamele erau foarte bune şi inteligente. Aaron adunase o echipă de oameni talentaţi. Jerry nu reuşise acest lucru.

Nu-i bun de nimic, îşi spuse Aaron pentru a suta oară. Nu avea nimic personal cu el şi nu avea rost să-şi arunce reproşuri. Se gîndi la Leslie şi la dezgustul ei

terapeutic faţă de vinovăţie. Firma va merge mult mai bine fără Jerry.

Îşi trecu mîinile prin păr încercînd să se relaxeze. Se uită la ceas. Peste cîteva minute, va trebui să discute cu tipul acela, iar apoi să-l întîlnească pe Jerry şi să facă probabil cea mai bună afacere din viaţa lui. Va cîştiga mai mulţi bani, de care numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie avea. Trebuia să refacă fondul alocat lui Sylvie şi... viaţa cu Leslie era scumpă. Nu tolera altceva decît abundenţă şi Aaron se simţea stresat.

Secretara lui Aaron îl anunţă pe domnul De Los Santos. Aaron îşi strînse nodul la cravată, îşi aranjă cămaşa şi se duse la uşă. Miguel De Los Santos era surprinzător de atrăgător. Se aştepta la un şoarece de dosare şi iată un tip de acţiune. Costum ieftin, bineînţeles, dar faţa colţuroasă, umeri laţi şi mers atletic. Nu era deloc ceea ce îşi imaginase. Se gîndi din nou la Butch Cassidy şi Sundance Kid dar, de data aceasta îşi aminti că fuseseră urmăriţi de Pinkertoni. Cine era tipul acesta?

– Bună ziua, domnule De Los Santos, zise el politicos.

– Bună, domnule Paradise. Ce mai faceţi?

Nici el nu se arăta prea interesat. Omul îl măsură din cap pînă-n picioare. Aaron ar fi vrut să nu-l strîngă chiloţii. Mă rog, pînă la urmă or să se împrietenească amîndoi.

– Bine. Luaţi loc vă rog.

– Mulţumesc.

Dar nu se aşeză pe scaunele Barcelona care înconjurau masa joasă, deşi Aaron stătea acolo. În schimb, se duse la fereastră şi se cocoţă pe pervaz.

– Grozav birou, spuse De Los Santos, privind încăperea spaţioasă.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place, zîmbi Aaron.

Avea de-a face cu un altfel de om. Trebuia să vorbească de la egal la egal.

Aaron se aşeză picior peste picior şi îl privi. Părea inteligent. La dracu'! Dar nu făcuse nimic rău. Doar nu

era ilegal să pierzi bani, pentru numele lui Dumnezeu.
– Cu ce pot să vă ajut, domnule De Los Santos?
– După cum v-am spus la telefon, investighez oferta Morty Nebunul. Şi, în prezent sînt în căutare de dovezi.
Se opri.
– S-au făcut cîteva reclamaţii.
– Legate de impozite? Înţeleg că are probleme cu fiscul.
– Mă rog, toate lucrurile au legătură unele cu altele, nu?
– Mda?
Ce dracu' era tipul ăsta? Un filozof? Aaron îşi încleşta mîna. Fii prudent. Arată-te interesat. Fă-l să te placă. Aaron îşi încrucişă braţele, se sprijini de spătarul scaunului şi îi zîmbi.
De Los Santos părea însă că nu observase.
– Înţeleg că sînteţi agenţia de publicitate care a făcut reclamă pentru Morty Nebunul?
– Bineînţeles. Ştie toată lumea.
Uşurel! Nu te apăra. Zîmbeşte din nou.
– Exact... Şi îl cunoaşteţi personal pe Morton Cushman?
– Evident. Îi facem reclamă de şapte ani.
Cristoase, tipul te calcă pe nervi. Era aproape imposibil să nu te înfurii.
– Şi întreţineţi relaţii sociale?
– Nu chiar.
– Cum adică?
– Ne întîlnim ocazional, la cîte o petrecere, dar nu ne vizităm.
– Dar în trecut?
– Nu ştiu, poate cu ani în urmă. Este un client foarte important. Ne avem bine.
– Aha! Deci, domnul Cushman v-a spus că îşi va transforma firma în societate pe acţiuni?
– Nu, nu mi-ai spus.
Aaron constată cu surprindere că asudase. Se întreba din nou ce era cu tipul acesta.

– Ar fi fost ilegal, nu-i aşa, domnule De Los Santos?

La dracu', nu putea să-l sufere.

– Oamenii fac greşeli uneori, zise De Los Santos.

Oare i se părea, sau tipul se uita urît la el?

– Deci, în septembrie aţi lichidat contul fiicei dumneavoastră şi aţi cumpărat acţiuni Morty Nebunul?

Aaron se albi la faţă. Nu-i venea să creadă ce auzea. Cum dracu' aflase ăsta? Nu ştia nimeni, în afară de Annie şi de Leslie. Iar Leslie n-ar fi spus nimănui. Era furioasă, dar nu înnebunise. Oare Annie îi trimisese pe cap asemenea belea?

– Domnule Paradise?

Cristoase, trebuia să spună ceva. Vino-ţi în fire! se îndemnă Aaron.

– Da.

– Aţi cumpărat şaptezeci şi şase de mii cinci sute şaizeci de acţiuni pe 3 septembrie?

Aaron încuviinţă din cap. Transpirase din cap pînă-n picioare.

– Deci, pînă atunci n-aţi mai cumpărat nici o acţiune, deşi oricine ar fi făcut-o înainte de această dată ar fi avut de cîştigat. Şi s-a întîmplat să vă manifestaţi interesul exact cînd valoarea a început să scadă. Cum vă explicaţi acest lucru?

– Mă întrebaţi cum îmi explic că am pierdut totul? De cînd faptul că ai ghinon la bursă arată că ai primit informaţii ilicite?

– Nu am pomenit de aşa ceva.

– Dar asta implicaţi, nu? Ei bine tocmai pierderea pe care am suferit-o trebuie să vă demonstreze că nu a fost vorba de aşa ceva. Cei care deţin informaţii, nu pierd.

– Nu neapărat. Ar putea însemna că n-a mers ceva conform planului. Cînd se pierd mulţi bani, la fel cînd se cîştigă mulţi bani, asta dovedeşte că au existat scurgeri de informaţii.

De Los Santos îl privea indiferent.

– Eu unul v-am spus tot ce ştiu.

Aaron încearcă să se calmeze şi să zîmbească inocent.

– Vă mulţumesc, domnule Paradise, zise De Los Santos, în cele din urmă.

Nu puteai să-ţi dai seama ce gîndeşte.

Şi, spre uşurarea lui Aaron, se ridică în picioare.

– S-ar putea să vă mai sun.

– Bineînţeles.

Era în stare să-i promită orice, numai să scape de el.

– Vă mulţumesc, repetă De Los Santos şi se întoarse să plece.

Dar apoi se opri şi se uită din nou la Aaron.

– Ah, era să uit. Sper că nu intenţionaţi să părăsiţi ţara în viitorul apropiat?

Aaron îl privi uluit. Probabil că glumea.

– Nu... zise el, ezitînd.

– Vă rog să ne daţi de ştire dacă planificaţi vreo călătorie. O.K?

Dădură mîna şi Aaron făcu un efort să-l strîngă ferm, deşi i se umeziseră palmele. Apoi îl conduse la uşă. Îl privi pînă îl pierdu din ochi şi pe urmă se întoarse la biroul său se trînti pe scaun şi îşi acoperi ochii cu mîinile. Se simţea epuizat şi înspăimîntat, mai înspăimîntat decît fusese vreodată, de cînd se mutase din casa tatălui său. Se întreba dacă ar putea afla în vreun fel că Morty îi dădea înapoi o parte din banii pierduţi. Dacă o să-i dea, într-adevăr, Aaron auzise de la avocatul lui că totul mergea bine, însă vedea că tot nu reuşise să-l scoată din închisoare. Dumnezeule, se simţea încolţit!

Se duse să se uite din nou în oglindă. Arăta la fel de rău cum se simţea: îmbătrînit, cu un costum nepotrivit pentru următoarea întîlnire, prea conservator, prea previzibil. Ca un învins.

Aaron luă o hotărîre rapidă. Se ridică, îşi puse haina şi îi spuse secretarei că se întoarce imediat. Cînd ieşi pe stradă, coti la dreapta, pe Fifth Avenue şi înaintă cîţiva zeci de metri. Acolo se afla *Paul Smith's* cel mai modern magazin din zonă.

– Vreau o cămaşă, o cravată şi nişte chiloţi, îi spuse el vînzătorului. Mărimea treizeci şi cinci. Nu este nevoie să le împachetaţi. Mă îmbrac cu ele.

Inspiră adînc. Se va întoarce să-şi prezinte planul. Îi va convinge pe toţi. Trebuiau să-l susţină. Doar el era cel mai talentat şi el îi angajase pe toţi. Îi erau datori. Şi ar face bine să-şi amintească. Totuşi, îşi făcea griji. Nu ştiai niciodată cum stăteai cu noua generaţie. Poate că loialitatea şi dăruirea căpătaseră alte sensuri.

CAPITOLUL 4

Un pat şi trei deţinuţi

Îm afara oraşului, în închisoarea federală de lîngă Hudson River, Morty Cushman zăcea în patul lui, întrebîndu-se mereu acelaşi lucru.

Se întreba deja de două săptămîni. Cînd sosise, preluarea prizonierilor înşiraţi pe culoare mergea îngrozitor de încet. Morty Cushman trecea de la un şir la altul, fără nici un rezultat, pentru că nici unul nu părea să se mişte mai repede. Stătea în picioare de ore în şir, măcinîndu-şi răbdarea. Se uita la culoarea cenuşie care domina totul: pereţii, birourile, camerele, cămăşile gardienilor. Fusese instruit să urmeze una din diversele linii colorate trasate pe podea, cea pe care o urmă el era maron. Noii prizonieri purtau unforme primite mai devreme. Îi lăsaseră să-şi aleagă culoarea: cenuşie, maron sau albastră. Nu-şi dădea seama de ce alesese albastrul.

Acum, în uniforma lui albastră, zăcea pe patul lui, aşteptînd. Îl înjură din nou pe Leo Gilman că nu-l scosese pe cauţiune.

– O să te scot, Morty, numai că durează, îi spusese. Trebuie să-i conving că n-o să pleci din ţară. Dar a fost o prostie din partea ta că ai depozitat atît de mulţi bani

în străinătate. Se tem că o să te ascunzi. Astfel de lucruri nu fac impresie bună, Morty.

Lui Morty nu-i venea să creadă că ticăloşii nu-i dădeau drumul pe cauţiune, dar trebuia să recunoască acum că, după două săptămîni de închisoare, fuga din ţară i se părea foarte ispititoare. Oriunde era mai bine decît aici.

Cînd îl închiseseră, la început, îşi căutase un tovarăş. Tipul din faţa lui, în timp ce stăteau la rînd, părea să nu aibă nici o grijă pe lume. Morty îl plăcuse, pînă aflase că îşi răpise prietena şi noul ei amic în Bronx, îi ucisese în New York şi le aruncase trupurile din camionul lui, în Maryland. Tipul din spatele lui încercase să deturneze un avion pe aeroportul *Kennedy,* cu o bombă legată la gleznă. Morty clătină din cap şi se întrebă unde era clubul delincvenţilor de clasă. Fusese fericit cînd gardianul le ordonase să nu mai vorbească între ei. N-ar fi vrut ca indivizii aceştia să afle cumva că era acuzat de evaziune fiscală. Era convins că nu l-ar respecta.

Cînd veni rîndul său să fie examinat medical, funcţionarul care complet chestionarul îl întrebă dacă are proteze dentare. Şi cînd îi răspunsese că nu, ridicase din umeri, compătimitor. Lui Morty i se strînsese stomacul. Ce dracu' mai înseamnă şi asta? Era vreun limbaj codificat?

În cele din urmă, fusese băgat pe nişte culoare lungi, cu cîte o cabină de gardieni în capăt, care încuiaseră porţile în urma lui. După alte cîteva treceri de acest gen, el şi ceilalţi noo-veniţi ajunseră în zona celulelor, unde va fi căminul lui temporar. În timp ce înaintau pe culoar, prizonierii din celule începură să strige pe care din ei îi prefereau să-i aibă drept camarazi. Toţi se agăţaseră de bare, să-i privească.

– Cu-cu, cu-cu. Ei, puişorule, tu, cu fundul ca o piersică. Eşti al meu, scumpule. Să nu uiţi că eşti al lui Al, dacă întreabă cineva. Al o să aibă grijă de tine, dacă o să ai şi tu grijă de el. Nu mă uita, iubitule, că nici eu

n-o să te uit.

– Hei, albule, grăsanule! Ai proteză dentară? Am planuri mari pentru tine dacă poţi să-ţi scoţi dinţii. O să-ţi dau de lucru zi şi noapte. Mă cheamă Rocket, scumpule. Şi eşti al meu.

Ah, Cristoase, deci la asta se referise funcţionarul.

Morty îşi tot reamitea că fusese crescut în Bronx, aşa că putea merge clătinat, ca puşcăriaşii ăştia nenorociţi. I se părea o prostie să se mişte aşa, dar trebuia să-şi salveze viaţa. În copilărie era mereu bătut de puştii irlandezi din Kingbridge, dar nu, pe atunci nu ştia că tipii duri se cunoşteau după mers. Şi el era destul de dur pentru un evreu. Cristoase, ajută-mă să trec cu bine şi prin această experienţă!

Morty fu ultimul prizonier pe care-l băgară în celulă. Şi îi pieri imediat curajul cînd îşi văzu tovarăşul. Tipul osos, care se întindea pe patul de jos era mai rău decît o arătare de coşmar. În jur de un metru nouăzeci, peste o sută douăzeci de kilograme şi muşchi care se încordau la fiecare mişcare. Pielea lui neagră era întinsă şi lucioasă şi capul ras îl făcea să arate şi mai ameninţător. Morty se opri pentru o clipă în uşa celulei. Cristoase, n-ar fi îndrăznit să se urce în ascensor cu un tip ca ăsta.

Gardianul îl împinse şi închise uşa în urma lui.

– Hei. Mo, uite ce ţi-am adus. Nu poate să-şi scoată dinţii, dar o să te descurci tu. Ai o adevărată vedetă. Ai auzit de Morty Nebunul? Ei bine, iată-l. Doar că acum nu este Morty Nebunul, ci Morty cel Rău.

Gardianul rîse şi se îndepărtă. Morty era convins că marii magnaţi nu erau trataţi aşa. Boesky avea probabil propria lui celulă. Şi ştia sigur că fiecare din băieţii lui Goti vor fi trataţi regeşte. Evaziune fiscală, se gîndi el din nou. Prea slab. Tipic evreiesc.

Marele Mo continuă să răsfoiască paginile revistei Playboy, înainte să-şi ridice ochii negri în direcţia lui Morty. Dar, cînd îl privi, se relaxă şi înălţă din sprîncene.

– Eşti tipul de la televizor care vinde telefoane portabile şi alte rahaturi?

Morty, uşurat că nu îl trata cu ostilitate, se personifică imediat în persoana omului de afaceri.

– Da, eu sînt. Morty Nebunul, strigă el, ca în reclame şi-i întinse mîna dreaptă.

Mo dădu mîna cu el şi Morty şi încercă să-l strîngă cu fermitate. Dar Mo nu era prost. Era traficant de heroină, uneori peşte, incendiator, dar prost nu era. Totuşi îl impresiona această faţă pe care o văzuse de atîtea ori la televizor. Jidanul ăsta era într-adevăr Morty Nebunul. Începu să zîmbească.

– Dacă eşti o celebritate, hai să-ţi spun care-i treaba aici.

Mo puse revista deoparte.

– Sînt Marele Mo D.C., cel care le rezolvă pe toate. Dacă Marele Mo este prietenul tău, n-o să se lege nimeni de tine. Aşa că, dacă pot face ceva pentru tine, spune-mi. O mînă spală pe alta. Nu-i aşa, micuţele Morty?

Mo se mişcă pe pat să-i facă loc lui Morty. Era momentul potrivit pentru că îi tremurau picioarele şi nu ştia cît o să mai reziste. Dar continuă să braveze şi se străduia să şi-l facă prieten pe Marele Mo D.C.

– Ştii, Mo, pot să fac multe lucruri pentru tine.

– Şi eu mă gîndeam la fel, Morty. Nevastă-mea este singură acasă şi tînjeşte după omul ei. Poate o să-i dai ceva frumos. Ceva care să-i amintească de mine.

– Am exact ce-ţi trebuie, omule. Pot să-i dau o combină de TV cu video. Este o frumuseţe. Şi nu-i mai mare decît un aparat de pîine prăjită. Cum ţi se pare?

Marele Mo se gîndi şi apoi clătină din cap, ca şi cînd Morty n-ar fi înţeles.

– Nu, omule, vreau ceva care să-i amintească de mine. Şi eu sînt un om mare, solid. Aşa că un TV de mărimea unui aparat de pîine prăjită nu-i bun.

Şi, ca să-l impresioneze pe Morty, Mo băgă mîna

sub pat şi scoase o sticlă de whisky. Era o marcă de care nici nu auzise.

– Vrei o duşcă? Sau preferi o ţigară răsucită de mînă?

Îi întinse o tabacheră aurie.

Morty se gîndi din nou la Leo Gilman. Îi venea să-l omoare cu mîna lui. După părerea lui, era unicul răspunzător de prezenţa lui aici.

– Atunci ce zici de un televizor cu o diagonală de şaizeci de centimetri? Şi un serviciu pentru tine după ce ieşi de aici?

Morty binecuvîntă toţi sfinţi că-i dăruiseră un asemenea coleg de celulă.

– Lasă pe mine, Mo. Spune-mi unde să ţi se livreze televizorul şi o să-l primeşti peste două zile. Dacă vrei îţi pun şi o carte de vizită.

– Bine, aşa te vreau omule.

După ce luaseră cîteva gîturi de whisky, se împrieteniseră la cataramă.

– N-am mai cunoscut în viaţa mea o vedetă adevărată. Tu eşti primul.

Morty nu rată ocazia să-i spună:

– Vrei să cunoşti mai multe vedete? Cînd o să ieşi de aici, o să te duc în nişte locuri de care nici nu ai visat că există.

Şi apoi, imitînd dialectul lui Mo, îi spuse:

– Noi, prieteni, omule.

Morty se sui în patul suprapus şi se uită la tavanul de deasupra capului. Trebuia să admită că era îngrozit. Şi foarte furios, deşi nu prea ştia de ce sau pe cine. Da, pe Leo. Pe Bill Atchinson. Şi pe Gil Griffin. Şi, într-un fel pe Brenda şi pe Shelby. Era numai vina lor. Nişte nenorocite. Toate.

Morty se adînci într-un somn agitat; în asemenea momente şi-ar fi dorit tare mult să aibă un prieten.

Morty stătea în spatele peretelui din sticlă antiglonţ care-l separa de vizitatori şi privea grupul de femei

trecînd prin uşa din capătul camerei.

Iat-o, îmbrăcată în culoarea lui preferată. Dar nu ştia că era o *Azzedine Alaia* de culoarea untului şi nu ştia că o costase aproape patru mii de dolari, ştia doar că se bucura s-o vadă.

O privea pe Shelby înaintînd, pînă cînd îl zări. Şi îi zîmbi. Lui Morty i se păruse întotdeauna că soţia lui arăta bine, dar azi, parcă ar fi fost zeiţa soarelui. Inspiră adînc, să se relaxeze. Ştia că îl costa scump dar acum se simţea plin de speranţă. Se simţea protejat. Şi avea nevoie de protecţie. Cristoase, îi venea s-o strige pe maică- sa.

Dar Shelby se aşeză şi începu deodată să plîngă. Mă rog, cel puţin îi dovedea că îl iubeşte. Morty îi făcu semn să ridice receptorul şi încercă s-o calmeze.

– Va fi bine, Shelby. O să mă întorc în curînd acasă. Te rog, nu mai plînge.

Dar Shelby nu se oprea, nici chiar atunci cînd ridicase receptorul. Apoi, în sfîrşit, cînd începu să vorbească, se întoarse spre el.

– Morton, ştii prin ce am trecut ca să te văd? pufni ea, furioasă. Am aşteptat ore în şir pe urmă am fost percheziţionată de o femeie care semăna cu Arnold Schwarzenegger. Şi de alte femei! M-au tratat ca un rahat. Pe mine! Şi miroseau atît de urît, iar copiii aveau scutece murdare şi...

Shelby începu să hohotească din nou.

– Nu pot să suport, Morton. Simt că îmi vine să mor.

Trase aer în piept, încercînd să se stăpînească. Morton o privea cu răceală.

– Şi au scotocit prin apartament. Oamenii aceia de la fisc au stat ore în şir. Şi au percheziţionat şi galeria. Au căutat peste tot.

Isuse, se gîndi Morty, tipii ăştia afurisiţi sînt ca nişte gîndaci de bucătărie, mişună pretutindeni. Ce-o să se mai întîmple? Simţi cum asudă. Ce-ar putea să descopere? Morty ştia că se afla într-o poziţie vulnerabilă.

Pînă unde vor merge? Îşi stăpîni panica acumulată în gît. Cum i se putuse întîmpla aşa ceva?

– Shelby, zise el, blînd. Ţi-am spus. Totul va fi O.K.

– Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Eu sînt cea care trebuie să ţin piept autorităţilor.

Începu din nou să plîngă şi îşi şterse ochii.

– Eşti aici şi nu vezi pe nimeni cunoscut, scînci ea. Dar eu ce să fac?

Morty nu-şi imaginase niciodată că Shelby era loială, în orice caz, nu ca Brenda. Dar acum, cînd o auzea văicărindu-se, în timp ce el era în închisoare, îi făcea greaţă. Dar Morty era un om realist şi trecu peste acest moment dificil. Aşa-i trebuia, îşi spuse el. Şi, pentru prima oară după mult timp, i se făcu dor de Brenda. Ea cel puţin ar fi ştiut prin ce trecea el aici. Uite ce făcuse pentru tatăl ei cît fusese în închisoare. Deşi îi era ruşine, îl vizita tot timpul, îi trimitea pachete cu bunătăţi în fiecare săptămînă şi-i trimitea lunar bani de cheltuială. În schimb, Morty nu avea pe nimeni. Angela nu apăruse şi nu se aştepta ca Tony să plece special pentru el de la şcoala lui costisitoare. Nu-i întindea nimeni nici o mînă şi nu i se oferea nici o favoare.

– Atunci de ce ai mai venit Shelby? o întrebă el, sătul de văicăreli. Dacă a trebuit să treci prin atîtea, de ce ai mai venit?

Shelby se opri imediat din plîns.

– Trebuie să discutăm, Morton. N-ai idee ce înseamnă asta pentru mine. Toţi banii tăi blocaţi de agenţii federali şi nu am din ce trăi. Trebuie să faci ceva. Nu uita de responsabilităţile mele sociale. Şi de faptul că trebuie să conduc galeria. Trebuia să-mi finanţezi afacerea pînă devenea productivă, sper că n-ai uitat?

Îşi atinse din nou ochii, dar pe Morty nu-l mai impresiona.

– Ce s-a întîmplat cu cei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care i-a depus Leo în contul tău? o întrebă Morty, enervat.

– Morton, cît crezi că pot ajunge douăzeci şi cinci de mii de dolari? Trebuie să-mi achit hainele şi tablourile. Şi cu alte mărunţişuri, s-au terminat.

În momentul acela sună soneria, anunţînd sfîrşitul vizitei. Ridicîndu-se să se întoarcă în celulă cu ceilalţi prizonieri Morty îşi dădu seama că se adeverise spaima lui de-o viaţă întreagă. Era singur. Şi acestă senzaţie îl făcea să simtă un gol în stomac, un gol pe care nu va putea niciodată să-l umple. Se uită la Shelby şi oftă.

– Discută cu Leo Gilman. O să aranjeze el.

Dar Gilman avea numai veşti proaste.

– Uite ce este, Morty. S-a ivit o problemă. Nu vor să-ţi dea drumul pe cauţiune.

– Ce? Eşti nebun? Pe ce se bazează?

– Cred, se pare, că ai depozitat sume însemnate de bani în străinătate.

– Ce tot vorbeşti acolo?

O.K. nu-şi plătise corect impozitele, dar declarase banii depuşi în Europa. Nu era nimic ilegal.

– Se pare că ţi-au percheziţionat casa. N-am putut să-i opresc, aveau mandat.

– Şi ce-i cu asta?

– Au găsit ceva.

Morty se gîndi înnebunit.

– Ce? Ce au găsit? zbieră el.

– O cheie. De la un depozit bancar al unei bănci din Zurich. Alt cont, unul pe care nu l-ai declarat.

Leo clătină din cap.

– Morty, ţi-am spus de nu ştiu cîte ori că trebuie să fii sincer cu mine. Nu pot să te ajut dacă nu ştiu tot.

Ce dracu' se petrecea? Nu avea nici un depozit bancar la Zurich? Cineva încearcă să-l înfunde. Se gîndi la banii din contul elveţian, dar Leo nu se referise la ei. Nu era ilegal şi totuşi de aceea îl arestaseră, pentru

sumele depuse în străinătate. Şi tot din acelaşi motiv nu-l eliberau pe cauţiune. O.K. Însă ce era cu prostia asta în legătură cu depozitul bancar din Zurich?

– Dar nu exista nici un depozit bancar! zbieră Morty. Nu există.

Cînd Miguel De Los Santos intră în camera de interviu a închisorii federale, Morty Cushman nu i se părea deloc într-o formă bună. Era un tip gras, scund, în uniformă albastră şi stătea posomorît, cu capul în mîini. Miguel ştia că risca, dar dacă şi colegii de la *Internal Revenue* erau dispuşi să coopereze şi dacă discuţiile pe care le purtase cu nesuferitul ăla de Gilman îşi făcuseră efectul, s-ar putea să reuşească.

– Bună, spuse Miguel.

Cushman îşi ridică privirile.

– Eşti de la fisc? Dacă da, vreau să-mi chem avocatul.

– Nu. Nu. Nu sînt de la fisc, îl asigură Miguel. Însă lucrez pentru guvern şi am venit să te ajut.

Tipul asudă şi tremură ca o piftie. Miguel zîmbi.

– Foarte nostim. Şi cum vrei să ne tîrguim?

– Exact. Este timpul să ne tîrguim, Morty. De aceea mă aflu aici. Pentru că vei fi condamnat. Întrebarea este cît şi în ce fel o să-ţi ispăşeşti pedeapsa? Cei de la fisc te-au strîns tare cu uşa.

– Du-te dracului! exclamă Morty, dar Miguel observă că era interesat.

– Bani în străinătate, depozite bancare nedeclarate, evaziune fiscală pe scară largă. Iar acum ai de ales. S-o duci bine sau rău. La *Allendale* este plăcut. O să slăbeşti. O să joci tenis. O să te bronzezi. Sau, putem să te trimitem într-un loc groaznic, unde va trebui să împarţi celula cu cineva mai fioros ca Marele Mo.

– Cine dracu' eşti tu?

– Sînt Miguel De Los Santos, de la Biroul Federal.

Aş vrea să-ţi pun cîteva întrebări despre oferta ta de acţiuni şi, dacă eşti dispus că cooperezi, o să discut cu prietenii mei de la fisc. Dacă depui mărturie împotriva lui Gil Griffin, s-ar putea să ţi se reducă pedeapsa. Domnule Cushman, este timpul să cazi la învoială.

CAPITOLUL 5

Călătorie de rahat

Chris dădu mîna cu tatăl său şi cu Leslie, mireasa. Murmură cîteva felicitări şi apoi intră în sala de recepţie, să ia o cupă de şampanie. După ce sorbi puţin, o puse jos. Îi lăsă un gust amar.

Se uită de jur împrejur la apartamentul lui Leslie, plin de oaspeţi. I se părea ciudat să fie la nunta tatălui său, în noua casă a tatălui său, atît de diferită de cea din Greenwich, în care crescuse. Şi atît de diferită de apartamentul părinţilor lui, al mamei sale, se coretă el, din Gracie Sqaure.

Cîtă lume, se gîndi el. Era tipul acela, Rosen, fratele lui Leslie, care pusese deja ochii pe Karen. Isuse, tipul era un om libidinos! Nici ceilalţi invitaţi nu arătau mai bine.

Chris se uită la Leslie şi încercă să zîmbească. Nu reuşea să-l înţeleagă pe tatăl său. Nu era vorba doar de loialitate faţă de mama lui, dar această femeie i se părea îngrozitor de rece. Noaptea trecută, la petrecerea burlacilor, Aaron i se păruse posomorît. După cîteva pahare, îl luase pe Chris deoparte şi îi spusese că se temea că face o greşeală.

– Atunci amînă nunta, tată, îl sfătuise Chris.

– Ah, nu pot. Leslie m-ar ucide. S-ar face de rîs,

ne-am face de fapt amîndoi.

Lui însă nu i se părea un motiv suficient de temeinic ca să te însori. Şi mai auzise şi alte lucruri care îl făcuseră să se îndoiască de puterea de judecată a tatălui său. Se auzise la birou că Aaron era investigat de poliţie sau ceva de genul ăsta şi că furase nişte bani ai firmei. Chris nu ştia ce să mai creadă.

Oricum, nu putea să sufere această petrecere. Nu era o nuntă adevărată. Nici Leslie, nici tatăl lui nu păreau fericiţi, iar invitaţii, mă rog, nici măcar nu îi cunoştea. Bunicii lui nu veniseră. Iar Aaron nu invitase pe nimeni de la birou, nici măcar pe Jerry. Chris nu ştia dacă prietena lui, Karen, era bine venită, dar nu ar fi apărut fără ea.

Chris o luă pe Karen de mînă, se întoarse spre uşă, îi făcu semn şi plecă.

După ce o lăsă pe Karen la ea acasă şi ajunse la *Ottomanelli's* constată că uitase aproape de nuntă. Şi era încîntat s-o vadă pe Annie, care veni peste cîteva minute.

– Bună alegere, mamă, deşi sînt cam elegant pentru o pizzerie, nu? zise el, uitîndu-se la costumul festiv.

– Spuneai că ai chef de un hamburger bun şi aici este cel mai grozav din oraş. Iar eu nu pot mînca pizza, aşa că sîntem fericiţi amîndoi.

Sosiră berea lui Chris şi coca dietetică a lui Annie.

– Am veşti bune, mamă, zise el, după ce sorbi din bere.

Puse paharul jos şi se uită în ochii ei.

– Karen şi cu mine am hotărît să ne căsătorim.

Annie îi zîmbi.

– Mă bucur pentru voi.

– Mamă, te rog, n-are rost să-mi răspunzi din complezenţă. Ştiu că este mult mai mare care mine şi, mă rog... vreau să am biecuvîntarea ta, din toată inima.

Se uită la mama lui, înainte să-i vorbească.

– Ei bine, eu nu spun nici da, nici nu. Nu contează decît ce credeţi voi doi, Chris. N-are nici o legătură cu mine, sau cu altcineva. Vreau să fiţi fericiţi, oricum, vîrsta nu contează decît dacă vă gîndiţi să aveţi copii.

Îi puse mîna rece pe obraz.

– Eşti fericit, nu-i aşa, Chris?

– Ah, da, o iubesc. Este grozavă, mamă.

– Ştiu, zîmbi Annie, apoi adăugă: Dar nu s-ar spune, după expresia feţei.

– Vezi mamă, vin direct de la nunta tatei.

– Şi a fost atît de minunată încît te-a inspirat pe tine şi pe Karen?

– A fost oribilă. Înainte de ceremonie, probabil fiindcă Alex n-a putut să ajungă, am devenit deodată „fiul favorit" Ştii cum vorbeşte tata despre Alex. „Chris a făcut asta. Chris a făcut ailaltă. Chris o să facă nu ştiu ce...." Era stînjenitor.

Se uită la hamburger-ul dinaintea lui şi alese un cartof pai.

– Dar era mîndru de tine, Chris. Ştii ce bine îi părea că lucraţi împreună.

– Se poartă atît de neobişnuit. Parcă s-ar da bine pe lîngă mine, ca să mă pregătească pentru ceva.

Chris muşcă din hamburger.

– Se întîmplă ceva la agenţie. Tata s-a schimbat. Nu se mai poartă frumos cu personalul ca înainte. Dă impresia că este singurul care duce greul firmei. Ca şi cînd toţi ceilalţi ar fi incompetenţi. După părerea lui, este singurul care ştie ce face. Şi aruncă prea mulţi bani ca să se apuce de noi afaceri. Nu ştiu. Poate o fi din cauza lui Leslie, dar a devenit prea plin de sine.

Lui Chris i se păru că mama lui se încruntase, cînd îi pomenise de Leslie, dar nu era sigur.

– Nu poate fi strunit, Chris? Mi se pare că agenţia ar merge bine, dacă Aaron s-ar tempera.

– Ba da. De o mînă fermă. Sau poate că agenţia s-ar

redresa fără tata.

Chris îşi şterse gura cu şerveţelul de hîrtie şi-l aruncă pe farfurie.

– Oamenii au început deja să aleagă de ce parte să fie. Iar eu nu pot să-l susţin, mamă.

– Trebuie să faci ce îţi dictează conştiinţa. Ce este drept, chiar dacă îl doare.

– Am auzit diverse zvonuri. Despre contul lui Sylvie şi nu ştiu ce investigaţie. Este adevărat, mamă? Tata a furat banii firmei?

– Nu ştiu sigur, dar mă îndoiesc. Nu a furat. Tatăl tău a făcut o speculaţie neinspirată la bursă şi a împrumutat bani din contul lui Sylvie, dar o să-i pună la loc.

– Mama....

Chris nu voia s-o implice pe mama lui, dar voia să vorbească.

– La agenţie se va întîmpla ceva rău. O simt.

Se opri şi apoi continu:.

– Tata va fi umilit.

– Poate. Dar nu este problema ta, ci a lui Aaron.

Aaron intră încrezător în sala de consiliu a firmei *Paradise/Loest,* suav şi încrezător. Purta o cămaşă bleumarin, cu un model în formă de şoricei albi. Cravata era din acelaşi material, dar, în loc de şoricei, erau pisici... Pantalonii lui bleumarin, aveau o croială modernă. Şi, în dimineaţa aceasta, îşi pusese un pulover alb englezesc, împletit manual. Se simţea din nou tînăr şi viguros. Renăscut. Va intra sigur pe el şi se va aşeza în capătul sălii de conferinţe.

Aaron conta pe abilitatea sa de a ieşi basma curată orice ar fi. Zîmbi celor adunaţi şi clipi din ochi spre fiul său, Chris. Apoi, în timp ce îşi salută asociaţii mai tineri, le surîse triumfător, ca şi cînd ar fi cîştigat deja. Mult mai tineri ca Aaron, erau majoritatea necăsătoriţi. Chris stătea lîngă Karen, ca de obicei. Erau prieteni. Venise

cu ea chiar şi la nunta lui. Pentru o clipă, Aaron crezuse că era ceva serios între ei. Se priveau într-un fel aparte. Apoi, îşi alungase acest gînd. Karen avea aproape cu zece ani mai mult ca fiul lui. Odată, se gîndise şi el s-o curteze. N-ar fi o parteneră potrivită pentru Chris.

Lîngă Karen, era Dave Stein, desenatorul, singurul pe care nu se prea putea baza. Tipul era lipsit de viziune artistică. Unicul care putea să-i creeze necazuri lui Aaron.

Dave şi Jerry se duceau cîteodată să bea împreună şi se pare că se înţelegeau bine. Şi acum se uitau amîndoi la Aaron ca şi cînd ştiau ceva şi el nu. Jerry se aşezase lîngă Dave, la stînga lui Aaron.

– Deci, cum merge?

Aaron le zîmbi celor şapte. Erau extrem de competenţi şi profesionişti şi, se gîndi el, foarte inimoşi în privinţa afacerilor şi banilor. Dar îl plăceau. El îi angajase şi îi adusese pe toţi. Acesta era unul din motivele pentru care era sigur că îl vor susţine.

Drew Pettit, vicepreşedintele şi directorul artistic, era la stînga lui Aaron. Era un bărbat chipeş, bătăios, de treizeci şi unu de ani, pe care Aaron îl adusese cu şase ani în urmă. Drew era ambiţios şi Aaron se gîndea să-l facă partener, de îndată ce scapă de Jerry. Cine ştie, Drew ar putea deveni chiar preşedintele companiei peste zece ani, dacă Aaron ar avea chef să se retragă. Oricît de mult îl iubea pe Chris, nu i-ar înmîna conducerea firmei, pentru că n-ar face faţă.

Lîngă Drew era Julie Thurow, prima femeie, care devenise asociată companiei *Paradise/Loest.* Avea multă experienţă, dobîndită pe Madison Avenue şi costa mult mai ieftin decît un bărbat cu aceeaşi experienţă ca a ei. Însă nu prea avea ce să-l entuziasmeze în privinţa ei.

Apoi Phil Connell, un tip atletic, care i se păruse lui Aaron lipsit de simţul umorului, însă se pricepea la cam-

paniile publicitare unde erau necesare afişele.

Jerry îşi drese glasul şi Aaron se grăbi să deschidă discuţia, ca să i-o ia înainte.

– O.K. Ştiţi cu toţii care este motivul acestei întruniri. Aşa cum am precizat în informarea de săptămîna trecută, avem, ca să recunoaştem sincer, dificultăţi majore, care nu pot fi ignorate.

– Cînd s-a fondat această agenţie, în anii '70, era un parteneriat egal. Dar vă mărturisesc sincer că, după părerea mea, nu mai este aşa de mult timp. Ştiu că nu este numai impresia mea că eu duc greul companiei de... cam de cînd v-aţi angajat mulţi dintre voi.

Îi aruncă o privire lui Jerry.

– Cred că organizarea în formula actuală este depăşită.

Aaron se opri şi se uită de jur-împrejur. Era mai nervos decît îşi imaginase. Dar, în mod ciudat, observă că nu-l privea nimeni direct în ochi, nici măcar Chris. Însă remarcă unele semne pe care le interpreta drept favorabile. Dave Stein se uita în partea opusă a camerei şi dădea încet din cap. Poate că şi desenatorul va fi de partea lui. În cazul acesta, nu era nici o dificultate. Jerry îşi plecase deja ochii învins.

– Din cele douăsprezece contracte principale profitabile, nouă au fost aduse de mine. Karen, bineînţeles, a adus *Planet,* iar Drew şi Julie încă două.

Aaron continuă:

– Consider că am adunat nişte oameni dinamici şi, din cîte văd eu, *Paradise/Loest* are un viitor cu adevărat măreţ. Dar nu ne putem permite o conducere cu probleme, ca în cazul de faţă.

Dave Stein încuviinţă din nou din cap. O.K. Dave. Aaron le zîmbi tuturor.

– Jerry, nu cred că poţi să mă contrazici. Ştiu că este dureros, dar cred că a venit timpul ca drumurile noastre să se despartă. Aş vrea să-ţi cumpăr acţiunile.

Se opri. Domnea o linişte desăvîrşită. Sigur, era greu să rupi un parteneriat. Poate că fusese prea dur.

– Îmi pare rău, Jerry. Nu-ţi port duşmănie.

Fiul său îi aruncă o privire. Poate că ar fi trebuit să-l pregătească pentru această situaţie, se gîndi el deodată. Dar nu, mai bine lasă-l să vadă cum se fac afacerile.

Aaron se uită la Jerry şi zîmbi din nou. Apoi, ticălosul surîse şi el.

– Sînt de acord cu tine, Aaron, în privinţa conducerii companiei, începu Jerry. De fapt, cred că drumurile noastre s-au despărţit de mult. N-am mai fost în stare, de ani de zile, să ne unim eforturile. Dar nu văd nici un motiv să mă retrag. De fapt, aş vrea să-ţi cumpăr acţiunile.

Aaron era uimit.

– Fii serios, Jerry. Eu sînt firma. Şi scuză-mi, te rog, jocul de cuvinte, dacă ar fi într-adevăr *Loest*[1] fără mine. N-ai adus un contract important de nu mai ţin minte cînd.

– Ei bine, zise Jerry, aş vrea să fac cîteva anunţuri importante. Unul din ele este că în ultimele două luni am negociat şi obţinut trei mari contracte.

Se uită la Drew, Julie şi ceilalţi.

– Cu ajutorul colegilor mei, bineînţeles.

Aaron încremenise în loc, uluit. Trei noi contracte! În ultimele două luni! Dura ani de zile să obţii contracte valoroase. Da, trebuia să te speteşti muncind. Jerry devenise proverbial că îşi pierduse doi ani cu *Snapple,* ca, pînă la urmă să-l piardă. Cum de reuşise aşa ceva? Fără ca Aaron să prindă de veste? Imposibil. Era probabil o minciună disperată.

---

1. Joc de cuvinte: Loest – scris lowest – în engleză înseamnă cel mai scăzut

– Şi care sînt contractele acelea? pufni el.

– *Banca Internaţională Van Gelder, Bloogee Industries* şi *Benadrey Cosmetics.*

Jerry se ridicase în timp ce vorbea şi se duse la uşă, continuînd cu mîna pe clanţă.

– Şi, din estimările mele, cifra anuală se ridică la douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

– Singurul mod de a fi rentabili, Aaron, este să reducem cheltuielile şi să atragem venituri mari, zise Dave Stein. Şi aş vrea să menţionez că noua ta afacere, plus apartamentul de la *Carlyle* de anul trecut, ne-au mîncat mult profiturile.

– Isuse Cristoase, David. Nu mă învăţa cum să-mi cheltuiesc banii.

– Sînt banii *noştri,* nu numai ai tăi, îi reaminti Jerry.

Se opri, vădit stînjenit.

– Nu este vorba numai de bani, Aaron. Cînd am fondat firma, ne-am înţeles să ne păstrăm demnitatea şi să nu pupăm în fund clienţii, ca unii din tagma noastră. Zău...

Se opri.

– Cînd am pupat eu în fund pe cineva? se înfurie Aaron.

– Din cîte ştiu, fundul lui Herb Brubaker are şi acum urma buzelor tale, sări Julie.

Cristoase, căţeaua asta feministă îmi mai poartă ranchiună?

– De aceea, ar fi mai bine să ne laşi pe noi să cumpărăm partea ta, adăugă Jerry.

– Mda şi de unde o să luaţi banii, mă rog? îi întrebă Aaron.

Isuse, doar n-o să se mulţumească cu nimica toată, fiindcă ştia prea bine că tipii aceştia nu aveau un ban.

– De la Cushman, zise Jerry.

– Cushman? exclamă Aaron, uluit. Morty Cushman vă împrumută bani, ca să mă înlăturaţi pe mine?

Şi nu-mi dă ce-mi datorează mie? adăugă el în gînd.

– Nu Morty Cushman, zise Jerry, ci Brenda Cushman.

Apoi deschise uşa şi spuse:

– Intră te rog!

Brenda apăru şi, fără să se uite în jur, se aşeză pe scaunul întins de Jerry. Asociatul lui se instală lîngă ea, cu mîna pe spătarul scaunului ei şi li se adresă:

– Aş vrea să v-o prezint pe doamna Brenda Cushman, care ne va ajuta să ne rezolvăm problemele.

Ceilalţi parteneri, cu excepţia lui Aaron, izbucniră în urale. Uluit, o privi pe Brenda, încercînd să interpreteze figura ei impenetrabilă.

– Drew, Julie, Phil, vă mulţumesc pentru ajutor, spuse Jerry.

Apoi, întocîndu-se spre Aaron, adăugă:

– Sînt gata să-ţi cumpăr partea.

Aaron se rezemă de spătarul scaunului, uluit. Brenda Cushman, fosta soţie a lui Morty, prietena lui Annie, stătea acolo, privindu-l ca o pisică vicleană. Aaron se uită în jurul mesei, la ceilalţi parteneri. Îl priveau pe Jerry, iar pe el îl ignorau complet. Ce se întîmplase? I se părea ireal. Îl preferau pe Jerry. Cum era posibil? După ce îi angajase, le dăduse o şansă.

Aaron simţi o durere în piept. Cum putuseră să-i facă aşa ceva? Şi de ce? Din cauza incidentului prostesc cu La Doll? Din cauza cheltuielilor pe care le făcuse? Din cauză că Jerry găsise contracte? Fiindcă ei îl ajutaseră să atragă clienţi importanţi? Aaron ştia ce plăcut era să cîştigi un contract. El reuşea întotdeauna. Şi ştia ce grozav era să te dai mare faţă de şeful tău. Deci asta făceau ticăloşii ăştia în spatele lui. Isuse Cristoase!

– N-o să reuşiţi fără mine, le spuse el.

– Aş vrea să-ţi reamintesc, zise Dave, că sînt îngrijorat de mai mult timp de cheltuielile pe care le faci. De exemplu, anul trecut, cei patru sute de mii de dolari pe care i-am cheltuit pentru afaceri noi, pe care le-am pierdut pînă la urmă, ne-ar fi crescut beneficiile cu

aproape sută la sută. De aceea, Aaron, sînt de părere că ai țintit prea sus, ai cheltuit prea mult și nu ai fost suficient de prudent. Brenda Cushman este de acord și se va ocupa de coordonarea companiei. Apoi ai pierdut comanda trustului *Federated Funds*. Și nu ai compensat-o cu nimic.

Dave inspiră adînc.

– În final, va trebui pînă la sfîrșitul anului să facem un transfer de fonduri sau să plătim dublu chiria, ceea ce va reduce și mai mult profiturile. Și, aș putea adăuga faptul că nu sîntem deloc lămuriți în privința comenzii lui Morton. Nu avem nici o autorizație scrisă pentru noua companie. Și sper că nu vom fi nevoiți s-o mîncăm coaptă.

– Din cîte îl cunosc pe Morty, probabil că așa se va întîmpla, zise Brenda.

Aaron se încruntă la ea, la Dave și apoi la Jerry, care îl privea blînd.

– Îmi prea rău Aaron. Nu-ți port dușmănie, zise el.

– Nu-mi porți dușmănie? Ai înnebunit?

Aaron se ridică și o porni spre biroul lui. Cînd trecu pe lîngă Chris, se opri și-i făcu un semn să iasă. Era evident că se terminase cariera lui. Dar, incredibil, Chris întoarse capul și se uită la Jerry. Și tu, Brutus, se gîndi Aaron și ieși. Nu mai avea ce să spună. Simțea nevoia să fie singur. Nu vorbea nimeni cu el. Cel puțin, îl lăsau să-și înghită umilința de unul singur.

În timp ce înainta pe coridorul lung, vru să-și slăbească nodul de la cravată, dar constată că o făcuse deja. Simțea o greutate pe piept. Asta ar fi ultima umilință, să facă un atac de cord în firma lui. Dracu' să-i ia pe toți. N-o să-i lase să profite de contractul cu Morty.

În cele din urmă ajunse în biroul său, se prăbuși pe scaun, scoase sticla de *Chivas* din dulap și își turnă ceva de băut. Toți ticăloșii aceia se întorseseră împotriva lui. Era de necrezut! El îi angajase pe toți, chiar și pe Chris, îi dădăcise, îi făcuse ceea ce erau, Cristoase, era de necrezut! Și, în afară de asta, Brenda

Cushman asistase la umilinţa lui. Ea, prietena lui Annie. Se opri pentru o clipă. Oare Annie avea vreun amestec în toate astea? se întrebă el.

Clătină din cap. Cristoase, devenea paranoic! Annie nu era în stare nici măcar să-şi socotească banii din cont. Dar spera să nu afle cît de umilit fusese. Era şocat să constate că avea lacrimi în ochi. Uite ce mi-au făcut ticăloşii ăia, se gîndi el. N-am mai plîns de cînd aveam şaisprezece ani. Îşi şterse ochii cu noul lui pulover foarte-modern şi ridicol.

CAPITOLUL 6

Fetele în ţara băieţilor

Annie era entuziasmată de călătoria în Japonia, la urma urmei, cînd ar mai avea ocazia să zboare cu un avion particular şi să fie plimbată în Japonia de „omul din Kyoto" al lui Bob Bloogee.

– Sigur, Tanaki este un om dificil, le explica unchiul Bob, după ce se instalaseră pe scaunele de piele şi fuseseră servite cu un pahar de *Veuve Clicquot Ponsardin* (deşi Elise nu-l bău pe la ei, observă Annie).

– De ce să fie dificil? Doar îi facem o mare favoare. Îl prevenim din timp asupra unei preluări, ca să poată face faţă, zise Brenda.

– Ah! Da. În Statele Unite ţi-ar fi oricine recunoscător pentru un asemenea serviciu. Dar în Japonia... lucrurile sînt diferite.

Bob se uită în jur, la interiorul luxos al avionului, ca şi cînd lemnul de tec lustruit sau covoarele pluşate i-ar fi putut oferi vreo explicaţie. Dar se pare că nu puteau, pentru că oftă şi apoi continuă:

– Îl cunosc pe Tanaki de aproape douăzeci de ani. Am făcut vreo şase afaceri împreună. Dar japonezii sînt

nişte oameni foarte închişi. Nu m-a invitat niciodată la el acasă şi nici nu mi-a spus nimic personal. Nu i-am cunoscut familia. Este un japonez de modă veche. De aceea, sediul firmei *Maibeibi* se află în Kyoto. Nu are aeroport, nici metrou, dar este cel mai japonez din toate oraşele.

– De ce i-ar afecta acest fapt reacţia faţă de informaţiile noastre? Doar este vorba de afaceri? întrebă Elise.

– Nu neapărat.

Unchiul Bob se opri din nou.

– Ştii povestea celor patruzeci şi şapte de samurai?

Brenda şi Elise clătinau din cap, dar Annie o ştia. În 1700, Kira Yoshinaka, un furnizor regal, l-a insultat pe Bano Naganomi, Lord de Ako. Asano şi-a scos spada să se răzbune, un păcat foarte mare, pentru că se aflau pe domeniile palatului imperial. De aceea, Asano, pentru gestul lui, a trebuit să comită *seppuku,* sinucidere rituală şi s-a conformat.

– Vrei să spui că tipul şi-a pus capăt zilelor, deşi singura lui vină era aceea de a se fi apărat? întrebă Brenda.

– Era o chestiune de onoare, le explică unchiul Bob, îşi proteja familia. Dar, după moartea lui, samuraii săi au rămas fără conducător. Şi loialitatea lor faţă de lord era atît de puternică, încît au plănuit luni de zile să-l ucidă pe Kira, în timp ce se prefăceau că acceptă situaţia. În cele din urmă, au găsit momentul potrivit, l-au ucis, i- au tăiat capul şi l-au pus pe mormîntul lui Asano.

– Yah! exclamă Brenda.

– Dar nu s-a terminat aşa. Cei patruzeci şi şapte de samurai erau toţi *rovin* acum, cavaleri fără conducător, şi onoarea cerea să se sinucidă. Aşa că s-au sinucis.

– Ce? Toţi patruzeci şi şapte?

– Da, toţi. A fost un gest incredibil. În Tokyo, există un templu construit în onoarea lor.

– Ridicol! pufni Brenda. Doar bărbaţii sînt capabili de asemenea tîmpenii.

– Amintirea lor este preţuită şi acum, remarcă unchiul Bob.

– Bine, dar ce legătură are această întîmplare cu Tanaki şi cu preluarea companiei lui? întrebă Elise, logic.

– Ba are. Tanaki este un mare admirator al celor patruzeci şi şapte de *rovin*. La fel ca mulţi japonezi tradiţionalişti. Finanţează spectacolele Kabuki cînd se joacă *Chushingura* – povestea lor. Şi se retrage în templul Sengakuji, unde sînt îngropaţi. Cînd o să audă că unul din acţionarii săi a fost necinstit, o să se facă de rîs şi o să se întristeze.

– Adică o să se întristeze suficient de mult ca să-şi pună capăt zilelor?

– Ei, nici chiar aşa, dar poate să se retragă şi să dea înapoi, lăsîndu-l pe Gil să înainteze. Aşa că trebuie să avem mare grijă.

– Prezenţa noastră va îngreuna lucrurile? întrebă Annie. Ştia că femeile aveau un rol neînsemnat în lumea de afaceri japoneză. Erau numite „flori de birou" şi, în general, trebuiau să-şi dea demisia cînd se măritau sau împlineau treizeci de ani.

– Oricum, voi n-o să participaţi la întîlnirea de afaceri. Nu. O să cinăm împreună cu Tanaki la micul banchet pe care-l va da în onoarea noastră şi apoi eu şi omul meu din Kyoto o să discutăm a doua zi.

– Las-o baltă, zise Brenda.

– Poftim...? se miră unchiul Bob.

– Nu am venit pînă aici să fim decor, spuse Elise. La urma urmei, noi ţi-am vîndut pontul.

– Nu de decor, dar nici...

– De ce, pentru că sîntem femei? Mi se pare ridicol, unchiule Bob. Doar sîntem în secolul douăzeci.

– Nu şi în Kyoto, oftă Bob Bloogee.

Cînd ajunseră la aeroportul din Osaka, Annie era epuizată de agitaţie şi de zborul îndelungat, în ciuda confortului deosebit al avionului particular. Şi îi era recunoscătoare domnului Wanabe, „omul din Kyoto" al un-

chiului Bob, cînd îi trecu prin vamă şi-i pofti în *Rolls-Royce*-ul care-i aştepta, dar drumul pînă la Kyoto se dovedi lung şi obositor.

Tawaraya RyoRan, hanul tradiţional se dovedi o adevărată revelaţie. Doamna Sato, proprietara, îi întîmpină la poartă, făcînd o plecăciune adîncă domnului Wanabe şi apoi celorlalţi. Familia ei, le explicase japonezul, deţinea *Tawaraya* de unsprezece generaţii. Erau doar nouăsprezece camere, superbe, fiecare în felul ei şi incredibil de costisitoare.

Camera lui Annie era pardosită cu *tatami* şi avea un perete din sticlă care dădea într-o verandă de lemn, decorată cu pernuţe, din loc în loc. Era foarte puţină mobilă: un cufăr antic, frumos ornat, o măsuţă joasă, lăcuită şi un paravan aurit cu irişi pictaţi. Goliciunea încăperii era compensată de un vas superb, pus într-o nişă, în perete *tokonowa,* plini cu ramuri de gutui înflorite, iar grădina era incredibil de verde, luminată de o lampă din piatră, deja aprinsă. Locul acesta părea cufundat într-o linişte uluitoare. O bătaie în uşă o întrerupse din visare.

– Ei, văd că şi ţie ţi-a furat cineva patul, exclamă Brenda, cînd intrară în cameră.

– Ah, Brenda, aici nu sînt paturi. Cameristele vor aşterne o saltea pe podea.

– Ştiam. Doamne, dar ignorantă mă mai crezi. Uite, mi-au dat un *kituono* gratis.

Brenda îi arată halatul de bumbac.

– Nu, kimonourile sînt mai complicate este doar o *yukata*. Pentru baie. Hai, vii? o invită Annie, punîndu-şi propriul ei halat.

– Unde? Să facem baie împreună?

– Aşa se face aici.

– Las-o baltă! rîse Brenda. Ce, crezi că sînt o perversă?

Cina de la han fu extraordinară. Chiar şi Brenda se arătă încîntată, deşi rămase dezamăgită de ultimul fel, orez fiert, simplu. Elise şi Brenda se pregătiră de

culcare, pe saltea, bineînţeles, le reaminti Brenda.

Annie, deşi epuizată, era prea entuziasmată ca să poată dormi.

– Crezi că este vreo primejdie dacă o să fac o mică plimbare?

– Absolut nici una, o asigură unchiul Bob. Nu există criminalitate şi nu ai cum să te pierzi, pentru că Kyoto este aşezat în trepte, ca New York-ul.

Annie se aventură, puţin şovăielnică la început. Dar era o noapte frumoasă, cu lună şi se minuna de fiecare lucru întîlnit. Temple budiste, lîngă altare Shinto se înghesuiau lîngă ceainării şi baruri. Casele oamenilor erau protejate fiecare de porţi din lemn. Pavajul sclipea umed sub picioarele ei. I se părea atît de exotic, de asiatic, deşi se simţea parcă acasă.

Ajunse pînă la podul care se întindea peste rîul Kamo, hotarul cartierului Pontocko, unde se aflau faimoasele gheişe. Annie stătea pe pod şi privea ferestrele luminate şi felinarele reflectate în apă. De ce n-am venit aici pînă acum? se întreba ea. Japonia m-a fascinat întotdeauna. De ce am aşteptat atît de mult? Şi de ce stau atît de puţin?

O cuprinse deodată un sentiment puternic. Ar trebui să stea în acest loc. I se părea că aici era ordine, frumuseţe şi pace. Budism, bonsai şi kimono. Se simţea atît de bine. Trebuia să se întoarcă în Japonia.

În momentul acela, aproape ca un dar menit s-o recompenseze pentru promisiunea făcută, o femeie în costum tradiţional apăru la poartă, cu kimonoul sclipind în lumina lunii. După mînecile ei lungi şi coafură sofisticată, Annie o recunoscu drept o *maiko*, o gheişă în devenire. Tînăra fată trecu pe lîngă ea, tăcută ca rîul de dedesubt. Ce loc ciudat şi încîntător, se gîndi Annie. Şi, în acest moment de pace, îşi spuse, *pot* să scriu. Acum ştia foarte bine. Şi cu gîndul acesta, mulţumită şi împăcată, se întoarse la han să se culce pe salteaua ei.

Îşi petrecură a doua zi vizitînd oraşul şi tîrguind. Palatul Imperial, o ceainărie pentru prînz şi apoi,

după-amiază, cumpăraseră perle.

– Şi acum doamnelor, cred că este timpul să trecem la afaceri. Diseară ne întîlnim cu Tanaki, le reaminti Bob Bloogee. Dă un banchet în cinstea noastră.

– Ne îmbrăcăm de gală? întrebă Elise.

Unchiul Bob zîmbi.

– Mă rog, în stil protocolar, japonez. Va fi o cină cu gheişe. Domnul Tanaki a sponsorizat multe spectacole de acest gen.

Lui Annie i se aprinseră privirile.

În noaptea aceea se pregătiră pentru Gion, cel mai vechi şi mai select cartier de gheişe din Japonia. Annie se îmbrăcă într-un taior bleumarin şi apoi se duse la Brenda, care nu terminase să se aranjeze.

– Deci, sînt sau nu prostituate? o întrebă Brenda, în timp ce se căznea să-şi tragă rochia neagră.

– Bineînţeles că nu, îi spuse Annie. Sînt artiste. Asta înseamnă gheişe. Sînt dansatoare, cîntăreţe şi susţin conversaţii elevate.

– Mda. Ca foto modelele din New York, zise Brenda, cinic.

– Nu, Brenda. Este o onoare deosebită să fii invitată în Gion. Străinii pătrund rar acolo şi femeile aproape niciodată. O seară costă mai mult de o mie de dolari de fiecare gheişă. Au fost gheişele curţii imperiale.

– Exact şi să nu-mi spui că se mulţumeau doar să cînte din chitară pentru prinţii cu sînge albastru.

– Se numeau *samisens,* cu chitare. Sigur, se culcau uneori, dar numai dacă voiau. Au fost primele femei lucrătoare din Japonia, Brenda.

– Mie mi se par mai mult dame de companie.

– Au fondat un fel de sindicat în secolul XVI. Au fost singurele femei de elită care nu erau obligate să se mărite. Şi nu au avut niciodată peşti. Obişnuiesc totuşi să se organizeze în asociaţii, patronate de gheişe mai în vîrstă, care le sponsorizează pe cele mai tinere.

– Mă rog, după părerea mea, cîntă ca nişte pisici şi

se machiază prea strident. Dar oricum, mă întreb cum de eşti aşa de expertă? se mira Brenda.

– Nu ştiu. M-a atras întotdeauna cultura japoneză. Gheişele reuşeau să facă multe lucruri, fără să pară insistente sau vulgare.

– Totuşi, femeile de aici sînt considerate inferioare, zise Elise, venind lîngă ele, unchiul Bob mi-a spus că nu a cunoscut-o niciodată pe soţia lui Tanaki. Şi că toţi oamenii de afaceri se distrează fără nevestele lor, că tinerii se duc la bordeluri, iar cei mai în vîrstă au cîte o gheişă cu care se distrează. Ce ţară!

– Ah, nu ştiu. Dar, cel puţin, aici există convenţii care sînt respectate. Bărbaţii nu-şi părăsesc nevestele. Iar femeile sînt stăpîne în casa lor. Şi majoritatea bărbaţilor japonezi le dau toţi banii soţiilor lor, le reaminti Annie.

Elise ridică din umeri. Deoarece nu avusese niciodată probleme financiare, nu i se părea mare lucru, se gîndi Annie.

– Haideţi să mergem. Unchiul Bob şi Tanaki ne aşteaptă.

Gion era compus din cîteva străzi selecte, cu porţi discrete, ascunse de grădini încîntătoare. Nu existau lumini de neon şi nici baruri. Ceainăria dădea din curte, într-o cameră mare. Domnul Tanaki, asistentul său, domnul Atawa şi alţi cîţiva bărbaţi sosiseră deja. Bob Bloogee fu aşezat pe scaunul de onoare, cu *tokonoma* în spatele lui. Annie îngenunche, între domnul Wanabe şi domnul Atawa. Dar cel care îi atrăsese atenţia era Tanaki.

Era bătrîn, în jur de şaptezeci de ani sau poate chiar mai mult. Nu prea puteai să-ţi dai seama. Dar avea ceea ce japonezii numeau *iki* – echivalentul asiatic pentru *şic*. Costumul său, din mătase bleumarin, avea o croială perfectă şi era deosebit de îngrijit, la fel ca şi părul alb, des. Manşetele cămăşii franţuzeşti erau imaculate, prinse cu butoni din aur, încrustaţi cu blazonul familiei.

Pe inelarul stîng, purta un mic inel cu sigiliu.

Probabil că se simţise privit, pentru că se uită la ea. Ochii lui căprui, adînci, o studiară pentru o clipă.

Doamne, ce sexy este, se gîndi ea, surprinsă, dar nu mai avu timp să reflecteze, pentru că începu banchetul. Apărură *maiko* şi gheişele. *Maiko* străluceau în kimonouri şi *obi* multicolore, în timp ce gheişele erau îmbrăcate mai rezervat, mai subtil. Se aşezară în linişte în spatele fiecărui oaspete şi începură să toarne din sticla cu sake pe care o purta fiecare.

Annie se uită la Elise. La asemenea banchete se obişnuia să se bea exagerat de mult. Dar Elise întoarse ceşcuţa cu gura în jos, pe masă. Gheişa o privi pentru o clipă, iar apoi zîmbi şi făcu o plecăciune. Annie oftă.

Pe urmă, veni primul fel, care era întotdeauna ceva crud, urmau apoi sărăturile, fierturile, prăjelile, mîncărurile coapte şi aşa mai departe.

– Vă place mîncarea noastră? o întrebă domnul Atawa, într-o engleză perfectă, de *Oxford.*

– Foarte mult.

Spre deosebire de ceilalţi, care păreau stînjeniţi, ei discutară despre munca lui de translator şi asistent al domnului Tanaka şi despre spectacolul care va urma în curînd.

– *Maiko* se vor retrage şi una din gheişe va cînta, în timp ce restul vor dansa. Apoi Okiko, o gheişă, vestită va cînta *kouta.* Acestea sînt baladele noastre. Ca *haiku,* dar ceva mai lungi. Credeţi că o să le apreciaţi?

Annie era sigură că da, mai ales că domnul Atawa îi traducea. Una din balade povestea despre loialitatea unei gheişe, alta despre plecarea din Kyoto. Erau scurte şi Brenda îşi dădu ochii peste cap. Annie însă era încîntată. Îi sclipeau ochii în timp ce îi traducea domnul Atawa. Îşi ridică privirile şi observă din nou că domnul Tanaki o urmărea. Apoi, se uită în altă parte, îmbujorată.

Ce ţară ciudată, se gîndi ea. Curtezanele sînt imortalizate, ba chiar venerate, iar soţiile rămîn anonime.

Dar bărbaţi ca Tanaki se împărţeau între familie şi gheişa lor. Clătină din cap mirată, fixată de privirile insistente ale lui Tanaki.

A doua zi de dimineaţă, fură poftiţi în biroul lui Tanaki, care era mare, dar nu prea mobilat, un paravan *shoji* împărţind spaţiul în două zone: una tradiţională japoneză şi una vestică, decorată cu un birou din lemn de trandafir, o masă antică, din piele şi opt scaune. Domnul Atawa şi domnul Tanaki se ridicară şi făcură o plecăciune cînd intrară.

Domnul Wanabe prezentă darurile pe care le aduseseră, tradiţionale pentru orice vizită, iar Tanaki îşi exprimă mulţumirea, în mod ceremonios.

– Vă rog să-i mulţumiţi domnului Tanaki pentru banchetul de seara trecută, îl rugă ea pe domnul Atawa.

Tanaki îl întrebă ceva pe asistentul său.

– V-a plăcut muzica? traduse el.

– Da, mai ales *Kouta* de Izumi, zise Annie.

Tanaki se înclină.

Se aşezară pe scaune, deşi Annie ar fi preferat stilul japonez. Considera că Tanaki s-ar simţi mai confortabil şi, la urma urmei, totul depindea de buna lui dispoziţie.

După cîteva amabilităţi, Bob Bloogee îşi drese glasul.

– Domnule Tanaki, avem nişte veşti. Se pare că *Maibeibi* este vînată. Aţi devenit ţinta celor din Wall Street.

Domnul Atawa păru şocat pentru o clipă şi apoi traduse. Tanaki clătină din cap şi murmură:

– Mulţi sînt vînaţi, dar puţini sînt doborîţi.

– În cazul acesta, există totuşi motive de îngrijorare. Domnul Gil Griffin de la *Federated Funds Douglas Witter* a cumpărat multe acţiuni şi promite profituri foarte bune.

Atawa traducea simultan, dar apoi se întoarse spre el.

– Domnul Tanaki consideră că majoritatea acţionarilor îl vor susţine. Dacă nu, înseamnă că nu mai este necesar aici.

– Este un risc pe care am prefera să nu vi-l asumaţi, domnule Tanaki, zise Elise. Avem toate motivele să-l dispreţuim pe domnul Griffin şi metodele lui. Credem că ar fi în interesul dumneavoastră şi al nostru, să luaţi cîteva măsuri.

Tanaki îi vorbi aspru lui Atawa: Domnul Wanabi îşi drese glasul. Annie văzu cum se lăsă perdeaua de mătase. Hotărîrea fusese luată, ştia asta.

– Daţi-mi voie să vă prezint propunerea noastră, continuă Elise, fără să-şi dea seama.

Le explică faptul că trustul *Bloogee Industries* era dispus să cumpere imediat şantierele navale *Maibeibi*, care nu aduceau nici un profit, boicotînd planul lui Gil şi să vîndă *Portland Cement Works*, pe care *Maibeibi* o putea folosi în uriaşul său proiect de dezvoltare din Oregon.

Annie observă că Tanaki o aştepta să termine, pur şi simplu. S-a sfîrşit. S-a hotărît deja. La fel cum gheişele erau înlocuite de dame de companie, tradiţia lua sfîrşit. În economia de piaţă care urmase după miracolul economic al Japoniei, nu era loc de decizii emoţionale.

Annie oftă şi se uită prin cameră. Biroul nu prea îi reflecta personalitatea. Erau cîteva tablouri, o fotografie a lui Tanaki cu Gerald Ford, făcută cînd preşedintele vizitase Japonia. Şi lîngă ea, una cu Tanaki şi familia lui. O soţie, puţin mai tînără, dar, oricum, între două vîrste. Trei fiice în jur de douăzeci de ani. Şi un fiu. Annie se uita mai atent. În rama de argint, se afla, fără îndoială, figura unui adolescent japonez atins de sindromul Down.

După ce îi arătase fotografia lui Sylvie, pe care o purta în portofel, Tanaki întrerupse discuţiile şi o pofti pe terasă. Îl lăsă pe Atawa cu ceilalţi, spunîndu-i să-i plimbe prin grădină. Apoi, rămaseră tăcuţi, mult timp. Şi, după cîteva minute, se întoarse spre ea.

– Eşti o femeie neobişnuită. Mai mult decît neobişnuită, nu-i aşa? zise Tanaki, într-o engleză elegantă, dar

cu accent japonez.

Annie, complet surprinsă, încuviinţă din cap şi apoi îi făcu semn că nu.

– Nu ştiu.

– Ba ştii, îi spuse el zîmbind, deşi ochii lui erau trişti. Cîţi ani are fiica ta?

– Aproape optsprezece. Şi fiul tău?

– Hirashi are cincisprezece ani.

Annie se întrebă dacă băiatul era o dezamăgire pentru tatăl său. La urma urmei era fiul care ar fi trebuit să ducă mai departe compania familiei. Dar consideră că acest om extraordinar gîndea altfel.

– Hirashi este un băiat înţelept, zise Tanaki.

Apoi rămase tăcut un timp. În cele din urmă, se întoarse spre Annie.

– Eşti căsătorită?

– Nu.

– Soţul tău a murit?

– Nu. Nu... M-a... părăsit.

– Ah. Bărbaţii americani. Foarte slabi de fire. Ştiu. Nu au spiritul de familie...

Se opri, căutînd cuvîntul englezesc potrivit.

– Se gîndesc numai la ziua de azi, ca nişte copii. Femeia de azi. Profiturile de azi. Investiţiile de azi. Şi cînd femeia, profitul şi investiţia se învechesc, nu mai sînt bune. Nu sînt toţi. Da, nu sînt toţi adevăraţi.

Clătină din cap.

– Iar bărbaţii japonezi le urmează exemplul. Vor fi ca Gil Griffin peste zece ani.

Annie încuviinţă din cap, mirată de atîta sinceritate, din partea unui bărbat, un străin şi, mai ales un japonez.

– Deci, îl cunoşti pe Gil Griffin?

– Cunosc mulţi Gil Griffin, zise el. Dar hai să vorbim despre lucruri mai importante. Îţi place Kyoto?

– Ah, foarte, foarte mult. Este ca un vis pentru mine. Într-un fel, am senzaţia că l-am cunoscut şi iubit întotdeauna.

– Eşti creştină, doamnă Paradise?

Annie încuviinţă din cap, deşi nu era prea sigură.

– Atunci, spre deosebire de budişti, nu crezi că s-ar fi putut să trăieşti aici, în altă viaţă.

– Nu, dar aş fi dorit să fi fost aşa. Este un mod de viaţă atît de perfect.

Tanaki clătină din cap.

– Dar n-o să mai fie mult timp. Vechea Japonie este pe moarte. Acest miracol economic, n-a fost de fapt miracol, pentru majoritatea dintre noi. Doar muncă şi stress. Ne-a invadat tot ce-i mai urît din Vest. Şi, în curînd, vechea frumuseţe va dispărea.

– Poate că o să se schimbe, dar n-o să dispară.

– O să dispară. Eu voi fi înlocuit. Sufletele goale îmi vor lua locul.

– Nu, domnule Tanaki. Te rog.

Se întoarse spre ea, înclinîndu-şi capul, pentru o clipă.

– Doamna Paradise, poate v-ar plăcea să vedeţi Palatul Imperial Katsura?

– Oh, da! exclamă ea.

Japonezul încuviinţă din cap.

– Atunci, noi doi o să-l vizităm împreună, mîine.

Annie ştia că i se oferea un mare privilegiu, da, un privilegiu şi o ocazie neobişnuită. Îţi trebuia o aprobare specială, mai ales în cazul unei femei străine, ca să vizitezi vila lui Hideyoshi, împărat din secolul al XVI-lea.

– I-ai căzut cu tronc lui Tanaki, o preveni Brenda. Ai grijă, o să sară pe tine în ceainărie.

– Brenda nu fi absurdă! îi spuse Elise. Este foarte greu să pătrunzi în Katsura. Annie, este considerat de experţi drept cea mai mare capodoperă japoneză în materie de arhitectură şi grădini. Kebori Enshu, designer-ul grădinii, a insistat să nu facă economie la bani, să i se dea timp şi să nu se amestece nimeni.

– Parcă ar fi o misiune guvernamentală, comentă Brenda.

– Nici vorbă. Grădinile sînt proiectate în aşa fel încît oriunde te-ai afla, ai aceeaşi perspectivă, iar ceainăriile sînt fabuloase, cîte una pentru fiecare anotimp.

– Este perfecţiunea întruchipată, nu-i aşa?

Brenda fluieră şi se întoarse spre Annie.

– Acum sînt convinsă că i s-au aprins călcîiele după tine. N-ai putea să-l încălzeşti puţin şi să-l convingi că ideea mea este bună, să vîndă şantierele şi să-şi salveze compania?

Dar Elise şi Annie o priviră pînă cînd ridică din umeri, resemnată.

– Ai grijă să vezi picturile murale realizate de şcoala de pictură Rano, zise Elise. Se spune că sînt inegalabile.

Şi într-adevăr, Katsura, cu frumuseţea sa impresionantă nu era rece sau prea formală, cel puţin nu pentru Annie.

– Perfecţiunea, simplitatea te eliberează, îi spuse ea domnului Tanaki, în timp ce priveau grădinile. Lasă spiritul să se odihnească, zise ea, mirată.

– Totul s-a făcut pentru Hideyoshi. Atîta frumuseţe posibilă numai datorită bogăţiei sale.

Tanaki se întoarse spre Annie.

– Era general şi a devenit dictator. Un om violent.

– Greu de crezut, zise ea, uitîndu-se în jur.

Acele de pin stăteau în sus, fiecare pietricică era la locul ei. Rămaseră tăcuţi, în linişte. După un timp, începu să meargă şi Tanaki o urmă în tăcere.

Elise avusese dreptate. Oriunde s-ar fi aşezat în grădină, priveliştea era la fel de frumoasă. Annie simţea că i se eliberează sufletul. Această contopire a omnului cu natura era atît de perfectă. Un adevărat paradis.

Acolo, pe colina verde, începu deodată să ştie mai multe lucruri despre lume. Ca toate evenimentele spirituale, era tăcută, transcendentală, indescriptibilă. Pentru o clipă, fără hotare temporale, fiecare lucru, fiecare moleculă era la locul ei. O cuprinse un sentiment ciudat,

de bucurie, amestecată cu tristețe. Se sufoca de gratitudine. Şi ştia că n-o să uite niciodată. Se întoarse spre Tanaki.

– Îţi mulţumesc, murmură ea.

Tanakie făcu o plecăciune.

Apoi vizitară şi celelalte părţi ale vilei şi Annie privi tablourile.

– Au fost renovate, adică nu, voi spuneţi restaurate. Pentru prima oară, după cinci sute şaptezeci de ani.

– Foarte frumos, zise Annie.

– Şi eu prefer grădina, zîmbi Tanaki.

Cînd ieşiră, se întoarse spre ea.

– Este ora prînzului. Vrei să iei masa cu mine?

Încuviinţă din cap şi Tanaki o conduse mai departe, în grădină. Continuau să meargă. Annie de-abia îşi stăpînea bucuria. Sper să nu-şi strice cheful. Ajunseră la o ceainărie din lemn, pe malul apei.

– Te rog, zise Tanaki.

Annie îşi scoase pantofii şi urcă treptele. Pe urmă, îngenunche lîngă el, în ceainărie, transfigurată de peisaj. Perfecţiunea şi pacea domneau şi aici, sporite de frumuseţea reflectată în oglinda lacului.

– Voi prînzi, zise Tanaki şi un paravan se dădu la o parte.

O femeie în kimono zîmbi şi se înclină.

– *Kyoto bento.* Picnic, în stil Kyoto, îi spuse Tanaki lui Annie.

– Putem mînca aici?

Era încîntată şi mirată în acelaşi timp.

– Este o favoare. Ştii, am plătit pentru restaurări.

Femeia îi înmînă lui Annie o cutie lăcuită, neagră, cu irişi pictaţi pe capac. Tanaki luă şi el una. O deschise, băgă capacul sub ea şi descoperi orezul, peştele, salata şi legumele murate, tipice bucătăriei din Kyoto.

Mîncară împreună, la început în linişte. Annie oftă.

– Totul este atît de deosebit. M-a schimbat.

– Oh, da! Frumuseţea transformă.

Tanaki oftă şi el.

– Psihologul vostru, Maslow a făcut experienţe cu frumuseţea. Ştii asta?

Clătină din cap.

– El şi un coleg de-al său au făcut trei camere: una frumoasă, una obişnuită şi una urîtă. Au cerut apoi participanţilor să aprecieze fotografiile întîlnite. În camera frumoasă, au fost apreciate pozitiv, dar în cele urîte, au fost interpretate negativ.

Oftă.

– Or, asta este o veste foarte proastă pentru mine. Înseamnă că obişnuitul nu este suficient. Toţi trebuie să aibă parte de frumuseţe, ca să vadă frumuseţe. Şi nu există decît o singură Katsura.

Se întoarse din nou spre Annie.

– Povesteşte-mi despre acest *Sylvan Glades*. Cum arată?

Annie îi descrise şcoala, comunitatea, terenurile şi pe doctoriţa Gancher.

– Este scump şi, prin urmare restrictiv, recunoscu ea, dar cu mai mulţi bani...

– Mi-ar plăcea să vizitez această şcoală. Poate o să aduc şi eu nişte doctori din Tokyo s-o vadă. Şi...

Se opri.

– Poate o să-l iau şi pe fiul meu.

Annie încuviinţă din cap.

– Cred că lui Hirashi s-ar putea să-i placă. Fiicei mele îi place, de exemplu.

Tanaki o privi.

– Doamnă Paradise, credeţi că ar trebui să lupt împotriva lui Griffin?

– Da, însă nu aşa cum înţelege un japonez lupta.

– Adică să nu-i las pe acţionari să hotărască? Să nu-i arăt dezaprobarea lor?

– Nu. Un tată trebuie uneori să-şi îndrume copiii; oferă-le compensaţii şi beneficii. Vinde şantierele navale

şi cumpără fabrica de ciment. Vei cîştiga, vei stopa pierderile şi pe Gil Griffin. Iar *Bloogee Industries* pot rentabiliza şantierele.

– Şi dacă n-or să poată?

– Nimic nu durează la nesfîrşit, domnule Tanaki. Indiferent cît am dori noi. Şi unele poveri sînt prea greu de dus de unul singur.

Îşi ridică privirile, contemplînd ceainăria, stîncile şi pinii.

– Da, zise el, ai dreptate.

Contractele iniţiate, scrisorile de intenţie, de fapt, fuseseră redactate şi semnate imediat. A doua zi, erau adunaţi cu toţii, în jurul mesei scunde a lui Tanaki, pe pernuţe şi citeau contractul final. Apoi, domnul Atawa fu chemat. El, la rîndul său, îl strigă pe domnul Tanaki, care îi făcu semn apoi lui Bob Bloogee. Femeile se uitară una la alta şi ridicară din umeri.

– De-ale bărbaţilor, bombăni Brenda, ridicînd din umeri. Nu credeţi că ar fi timpul să plecăm mai repede de aici? Mă dor genunchii de nu mai pot.

Dar, înainte să-i răspundă, apăru Bob Bloogee şi îngenunche lîngă Elise.

– Draga mea, am nişte veşti proaste. Este vorba de mama ta.

– Helena este bolnavă?

– Din păcate, este mai rău decît atît. Elise, mama ta a murit.

Împachetară şi erau gata să plece din Kyoto în mai puţin de o oră. Îndreptîndu-se spre maşină, Annie o privi pe Brenda, care o susţinea pe Elise, împreună cu Bob Bloogee. Şi lui Annie îi venea greu să plece. Nu era vorba că triumfaseră în afacere. Simţea că i se întîmplase ceva şi micul lăstar avea nevoie de îngrijire, la fel cum fuseseră cultivate grădinile de la Katsura. New

York-ul nu era însă un loc potrivit pentru o grădină, îşi dădu seama Annie. Aşezîndu-se lîngă Elise, se gîndi la *Kouta* de Izumi, pe care o auzise la banchet, cu numai două zile în urmă.

Singuratica mea plecare
Din Kyoto
Ascunzîndu-mi lacrimile.
La fereastra trenului
Ah, vă rog, vă rog.
Să-mi dea cineva
O ceaşcă cu ceai.

CAPITOLUL 7

Noapte bună, doamnă

Elise stătea în uşa salonului, la compania de pompe funebre *Campbell's Funeral Home* şi se uita în jur. Fiecare detaliu fusese planificat de Helena, scutind-o pe Elise de oroarea hotărîrilor de ultim moment. Cel puţin, nu trebuia să încerce să-şi imagineze ce ar fi dorit mama ei. Nu era nevoie, se gîndi Elise. Totul se făcea exact cum plănuise mama ei, inclusiv masa care se va da în apartamentul Helenei, după înmormîntare. Elise ştia că mama ei avusese grijă de ea pentru ultima oară şi, cu toate că se simţea pierdută şi tristă, putea să zîmbească. Îţi mulţumesc, mamă, se gîndi ea.

Elise ar fi vrut să aibă mai mult curaj, ca să treacă prin această grea încercare. Pierderea şi durerea ei se amestecau cu o imensă milă de propria-i persoană. Tînjea să bea, trebuia să recunoască şi îşi aminti din nou de pactul făcut cu Brenda, de Ziua Recunoştinţei.

în Japonia, cînd aflase de moartea mamei sale, primul ei gînd fusese să bea. Disperarea ei o înspăimînta. Abia în clipa aceea, îşi dădu seama cu adevărat cît de dependentă de alcool ajunsese. Şi se hotărî să se abţină indiferent ce ar fi. Dar îi venea greu.

Oftă şi făcu un pas înainte. Era timpul să fie fiica mamei sale. Se aşeză să primească condoleanţe şi să dea mîna cu cei care veniseră. Lally Snow, Gunilla Goldberg, nişte oameni pe care nu-i cunoştea, apoi o femeie în vîrstă, doamna Souderberg, prietena mamei. Annie, bineînţeles. Şi Brenda. Doctorul Brennan, familia Van Gelder, mulţi alţii. Va fi o adunare selectă. În ciuda bolii ei îndelungate, oamenii n-o uitaseră pe Helena. Şi Elise le era recunoscătoare.

Apoi îl văzu cînd intră în cameră, privind în jur. Larry venea spre ea. Rămase dinaintea ei, pentru o clipă, cu braţele uşor deschise, dar fără să pară insistent. Elise ezită o secundă şi apoi făcu doi paşi şi se trezi la pieptul lui. Atingerea mîinilor lui pe spate o făcură să geamă uşor. Pe urmă, începu să plîngă.

La început, profunzimea durerii ei o înspăimîntă. Deodată, ştia de ce se temea. Viaţa i se întindea dinainte, fără s-o mai păzească nimeni de propria ei moralitate. Acum, nu mai exista nimeni între ea şi eternitate, se gîndi ea şi se agăţă şi mai strîns de pieptul lat al lui Larry.

Se linişti şi apoi acceptă batista pe care acesta i-o oferise.

– Ce vrei să fac, Elise, ai nevoie de ceva?

– Da, să stai lîngă mine, Larry. Am nevoie de tine.

Îşi şterse din nou ochii şi apoi îl luă de mînă şi se întoarse alături de el să primească condoleanţe. Parcă i s-ar fi ridicat un văl de pe faţă şi i s-ar fi lămurit un mister. Mama ei nu mai era.

Nu mai exista nimeni care s-o judece, s-o tragă de la spate, să-i reamintească să nu fie ridicolă. Este viaţa mea, se tot gîndea ea. Cum să-mi trăiesc restul timpului care mi-a mai rămas? Se gîndi la cuvintele unchiului:

„Nu-ţi risipi cea de-a două jumătate a vieţii".

Am crezut că fac ceea ce trebuie cînd m-am căsătorit cu Bill. Dar regulile s-au schimbat, mamă. Un bărbat mai tînăr n-ar fi fost potrivit pe vremea ta, dar acum este, se gîndi Elise. De ce să nu fiu iubită de un bărbat mai tînăr? Şi sînt, mamă, o ştiu. Mă iubeşte. Poate nu pentru totdeauna. Poate că o să mă dezamăgească. Dar acum, ştiu că mă iubeşte şi eu îl iubesc pe el şi că n-o să renunţ, indiferent cît de ridicolă aş părea pentru ceilalţi.

Annie văzu că Elise se aşează pe canapeaua din livingroom-ul Helenei şi îşi scoase pantofii.

– Ah, mă omoară picioarele, zise Brenda.

– Stai puţin, Brenda, zise Annie zîmbind. Doar n-ai stat toată ziua în picioare, ca Elise.

– Ştiu, dar tot mi-a fost greu, zise ea. Ce mai faci, puştoaico? o întrebă pe Elise, îngrijorată.

Brenda mă uimeşte, se gîndi Annie. Se poartă atît de frumos cu Elise. De fapt, după ce a plecat Larry, a considerat-o responsabilitatea ei personală.

– Nu mi-ar strica ceva de băut, zise Elise.

– Nici mie o bucată de tort, spuse Brenda. Aşa că nu este nimic nou, nu?

– Dar n-o să beau, oftă Elise.

Brenda se strîmbă.

– Înseamnă că nici eu n-o să mănînc prăjitură.

– Sînt atît de mîndră de amîndouă, spuse Annie. După ce aţi trecut prin atîtea, v-aţi dovedit foarte tari că v-aţi ţinut promisiunea.

Acum, Elise fu cea care se strîmbă.

– Doamne, nici nu ştii ce mult mi-am dorit azi să beau ceva.

Clătină din cap şi se uită la Brenda.

– Nu-i uşor, nu-i aşa?

Brenda clătină încet din cap.

– Nu, nu este. Dar, cel puţin am mai slăbit ceva.

Annie observă că Elise era gînditoare.

– Şi eu mi-am limpezit minţile.

Se opri pentru o clipă, ca şi cînd s-ar fi gîndit dacă să vorbească sincer sau nu, iar apoi continuă:

– Azi, la *Campbell's*, cînd Larry m-a îmbrăţişat, am ştiut că îl iubesc. Şi că şi el mă iubeşte.

Annie văzu că Elise o privi întîi pe Brenda, iar apoi se întoarse în direcţia ei.

– Şi a scris un scenariu. Este minunat, cu adevărat minunat. Subiectul se referă la singurătatea şi spaima unei femei. Mi s-a părut grozav. Merită să se facă un film după el. De fapt, trebuie să se facă. Însă eu am ezitat să-l finanţez... şi să joc în el. Sfatul mamei era să nu susţin niciodată financiar filmul în care joc. Dar, se uită la prietenele ei şi zîmbi, nu a avut întotdeauna dreptate, aşa că n-o s-o ascult de data aceasta.

Annie se gîndi la Miguel şi la faptul că întîlnirile cu el deveneau din ce în ce mai importante, pentru ea. Cînd se întorsese din Japonia, fusese surprinsă să constate ce fericită fusese cînd Miguel sunase imediat după ce aflase de venirea ei. Poate că şi Elise simte la fel, se gîndi ea.

– Foarte bine, Elise, zise ea. Viaţa este scurtă, doar ştii prea bine.

Annie observă cît de obosită părea Elise.

– Şi acum, ar fi mai bine să plec, doamnelor. Unde o să stai la noapte, Elise?

– Aici, ca s-o iau de dimineaţă cu împachetatul. Mă tem că, dacă o să mă întorc acasă, n-o să mai fiu în stare să vin înapoi.

Brenda era surprinsă.

– Dar o să rămîi singură peste noapte, nu-i aşa? Am auzit că ai trimis servitorii acasă,

Brenda clătină din cap.

– Stau cu tine, Elise.

Apoi se opri.

– Numai dacă nu vrei să fii singură.

– Oh, nu, Brenda. Îţi mulţumesc. Nu vreau să fiu singură.

– Şi eu aş putea să rămîn, Elise. Vrei? o întrebă Annie.

– Hai să dăm o petrecere îmbrăcate în pijamale, fetelor, zise Elise, zîmbind.

Aaron stătea muşcîndu-şi creionul, sprijinit de barul cu blat de granit, în apartamentul din Soho, pe care-l împărţea cu Leslie. Privi şi reciti propoziţia pe care o scrisese. *Prin urmare, odată cu demisia mea, mă aştept ca numele meu să nu mai figureze în titulatura agenţiei Paradise/Loest.* Clătină din cap, scoase creionul din gură, şterse *cu* şi-l înlocui cu *intră în vigoare de la data de*. Citi din nou, clătină din cap şi oftă. Apoi sună soneria interfonului.

Era Chris, la parter. Îi dădu drumul să intre. Se aşteptase să-l vadă pe Chris, ca să-şi ceară scuze şi să-i spună că ori demisionează ori va fi concediat. Cînd în sfîrşit îl sunase Chris, se simţea uşurat, pentru că toate celelalte previziuni ale lui se dovediseră false.

Imediat după întrunirea aceea deplorabilă, discutase cu Drew şi-l acuzase de lipsă de loialitate. Drew se amuzase şi-i atrăsese atenţia că Aaron începuse, cînd îl adusese pe Chris la firmă. Apoi, Karen demisionase, dar nu fiindcă Jerry preluase agenţia, ci pentru că era gravidă, gravidă cu Chris! Julie refuzase să discute cu el şi, întristat, Aaron hotărîse să nu mai ia legătura cu nici unul din ei. Rămînea doar să-şi dea demisia.

Se duse în baie, se uită în oglindă şi gemu cînd îşi văzu faţa. Se spălă cu apă rece, deşi ştia că n-o să compenseze noaptea nedormită şi faptul că nu se bărbierise şi apoi se duse la uşă, să-l primească pe Chris. Puştiul era disperat probabil că tipa cu care umbla rămăsese gravidă. Avea nevoie de un sfat.

– Tată, trebuie să discutăm, zise Chris, cînd intră în livingroom-ul lui Aaron şi se trînti pe canapea.

Aaron de-abia aştepta această vizită, dar acum, cînd îl văzu, îl cuprinse îngrijorarea. Oare se înşelase din nou?

– Ce ai mai făcut, Chris? îl întrebă tatăl său. Nu te-am mai văzut de la şedinţă.

Chris ridică din umeri.

– Nu prea multe. Doar că m-am mutat la Karen şi o să avem un copil.

Aaron fu cît pe ce să zîmbească. Puştiul era naiv rău de tot.

– Zău, Chris. N-are rost să te grăbeşti. Doar ştii că nu-i uşă de biserică.

– Ce vrei să spui?

– Că trebuie să te uiţi, înainte să sari. Nu-ţi asuma o responsabilitate care nu-ţi aparţine.

Chris rămase tăcut pentru o clipă. Probabil că avea nevoie de timp, să priceapă. Dar, cînd îi vorbi, părea furios.

– Nu vorbi aşa. Ştiu că copilul este al meu. Nu intenţionam să-l avem acum, dar o vreau pe Karen şi copilul.

Se ridică şi se duse la fereastră. Apoi îşi drese glasul şi se întoarse la Aaron.

– Şi cum o să te descurci cu banii? Unde o să lucrezi?

– Tată, Karen îmi împărtăşeşte părerea. Trebuie să rămîn la agenţie, să lucrez cu Jerry şi să învăţ meserie. Jerry este cel mai bun director în materie de reclame publicitare şi este dispus să mă înveţe.

Chris se întoarse cu faţa spre tatăl lui.

– Îmi place această meserie. O să rămîn la agenţie.

Lui Aaron nu-i venea să creadă.

– Chris, Jerry a tras sforile să scape de mine, pentru numele lui Dumnezeu, nu înţelegi? Ai de gînd să lucrezi cu omul care mi-a făcut aşa ceva?

Îl luă de umeri, deşi fiul său îşi ferea privirile.

Chris îi dădu mîna la o parte, fără să se uite la el.

– Ţi-a făcut exact ce intenţionai tu să-i faci, tată, şi numai pentru că l-ai obligat. Nu face pe îngeraşul cu mine.

Acum se întoarse spre el, să-l privească drept în

ochi, iar apoi îşi pironi din nou privirile în podea.

– Cînd tu şi mama v-aţi despărţit, n-am luat parte nimănui, deşi îmi părea rău pentru mama şi singurătatea ei. Tu o aveai pe Leslie. Ea nu avea pe nimeni. Dar nu te-am judecat.

Lui Chris îi sclipeau ochii, dar îşi privi tatăl în ciuda lacrimilor.

– Am încercat atît de mult să nu te cobor de pe piedestalul pe care te ridicasem, pentru că te doream şi te iubeam. Am dorit întotdeauna să fii alături de mine. Dar apoi am auzit ce ai făcut cu banii lui Sylvie şi nu am mai putut ignora faptele. Ca atunci cînd ai încercat să te debarasezi de Jerry. Sau cînd te-ai purtat urît cu mama şi nici măcar n-ai vizitat-o pe Sylvie.

Aaron simţea cum îl sfredelesc ochii lui Chris, dar nu reuşea să- şi desprindă privirile, ca atunci cînd te uitai la un accident cumplit, pe marginea şoselei.

– Nu era suficient de perfectă. Nici ea, nici mama şi nici eu. Am observat. Şi am văzut că îl lăudai numai pe Alex. El este perfect, amărîtul. Perfect de nefericit. Dar este fiul tău preferat. Ştii, cînd am venit să lucrez la agenţie, oamenii au fost surprinşi să audă că Aaron Paradise avea doi fii. Majoritatea credeau că are unul, „doctorul".

– Lasă-mă să-ţi explic, zise Aaron, cu un glas slab. N-am vrut să te jignesc... nici pe tine, nici pe altcineva.

– Sînt convins că n-ai vrut. Dar ai făcut-o. Ai jignit-o pe mama, pe Sylvie, pe Jerry şi Karen şi aproape pe toţi cei de care te- ai folosit. Nu te poţi vedea aşa cum eşti în realitate.

Chris oftă şi apoi continuă.

– Ştii, am învăţat multe la agenţie şi îţi sînt recunoscător pentru asta. Dar am remarcat ceva caracteristic oamenilor. Jerry se crede nostim, dar nu este. Karen se crede dură, dar nu este. Eu m-am crezut întotdeauna prost dar nu sînt.

Chris ezită şi apoi spuse încet.

– Aproape nimeni nu se vede aşa cum este în

realitate, tată. Tu, de exemplu, crezi că eşti un tip cumsecade.

Aaron se înfurie.

– Aşteaptă, să vezi şi mai clar. Nu eşti nimic decît un pion de care se foloseşte Jerry, ca să mă doboare pe mine. O să vezi ce repede vei fi dat la o parte după ce numele meu n-o să mai figureze pe uşă.

– Tată, atîta timp cît lucrez acolo, firma se va numi *Paradise/Loest.*

Aaron se simţea ca şi cînd l-ar fi pălmuit. Furia se transformase în dezolare.

– Arunci oamenii cînd nu se ridică la nivelul aşteptărilor tale. Nu-i iubeşti, în ciuda defectelor lor.

Chirs se ridică, străbătu încăperea şi se întoarse.

– Deci, tată, am venit să-ţi spun un lucru: nu mai am nevoie să mă iubeşti. Şi nici nu am nevoie să te iubesc. Poate că o s-o fac, nu ştiu încă, dar nu simt nevoia.

Aaron îşi privi fiul ieşind pe uşă. Şi, cînd se închise în urma lui, puse capul pe braţul canapelei şi, după mult, mult timp, începu să plîngă.

CAPITOLUL 8

Cupluri

Fusese o zi lungă şi grea. Annie îşi ridică privirile de la masa ei de lucru, din bucătăria mare, însorită şi se uită pe fereastră, în Gracie Square. Azi, nu lucrase la manuscrisul care creştea încet-încet, de cînd se întorsese din Japonia. În schimb îşi făcea tema la matematică, aşa cum îi spunea ea.

Estima că putea obţine aproape un milion pe apartament. Poate chiar mai mult. Apoi, dacă vindea mobila, o parte din lucrurile lăsate de tatăl ei erau foarte bune, ar putea strînge cel puţin o sută cincizeci de mii de

dolari. Investiţi prudent, se baza pe un venit de o sută de mii de dolari anual. Deci îi vor ajunge să plătească şcoala lui Sylvie. Şi să-i mai rămînă încă ceva. Dacă ştia cum să-i administreze. Sylvie va avea traiul asigurat pentru tot restul vieţii.

Însă nu-i era clar unde o să locuiască ea şi cum o să se descurce. Putea vinde casa bunicii, dar nu voia. Oricum n-ar obţine mare lucru şi sperase s-o lase băieţilor. Mai avea ceva, destul ca să închirieze un apartament modest pentru un an şi ceva. Putea face rost de unul cu o mie de dolari pe lună. Şi, după aceea?

O înspăimînta ideea să se vadă singură, divorţată, într-o cămăruţă, încercînd să cîştige cîteva sute de dolari pe săptămînă. Putea să se mute undeva mai ieftin, dar unde? Toţi pe care-i cunoştea se aflau aici. Trăia la New York de zeci de ani. Bineînţeles, Aaron va primi o sumă însemnată pentru partea sa din agenţie, deşi nu se definitivaseră toate detaliile. Şi o parte din bani vor intra în contul lui Sylvie. Lui Annie îi venea să zîmbească. Vînzînd Brendei colecţiile lui Bill, Elise reuşise să se răzbune pe fostul ei soţ, să o lanseze pe Brenda în afaceri şi să plătească o parte din taxele lui Sylvie. Şi toate dintr-o singură lovitură.

Dar Aaron îi spusese că avea nevoie de fonduri ca să-şi deschidă o nouă firmă. Iar Annie hotărîse să nu mai depindă niciodată de el. Se va ocupa singură de îngrijirea lui Sylvie.

Se ridică de la birou şi începu să se plimbe prin apartament. Era o zi senină, dar cerul albastru nu reuşea s-o înveselească. Gîndul că o să trăiască într-o cameră întunecoasă, fără această privelişte şi confort era deprimant. De aceea amînase de atîta timp să se gîndească la situaţia ei financiară. Dar evident că trebuia să facă ceva.

N-ar lua bani de la Elise şi nici n-ar accepta de la domnul Tanaki, deşi era încîntată că se gîndea să facă donaţii pentru *Sylvan Glades* şi-i propusese doctoriţei Grancher să deschidă o şcoală similară în Japonia. Şi

trebuia de asemenea să renunţe şi la Aaron şi la promisiunile sale de a pune banii la loc. Nu, trebuia să se bazeze numai pe ea.

Covorul de mătase îi dezmierda picioarele goale, iar masa de mahon, din sufragerie, sclipea. În alt apartament, nu va fi destul loc pentru o masă de sufragerie. Străbătu livingroom-ul şi se duse în seră. Bonsai-ul, preferatul ei, şi arţarul păreau s-o salute. Fuseseră prietenii ei, martorii ei, în timp ce crescuseră aici şi se confruntaseră cu realitatea. Mîngîie blînd o frunză mică, roşie. Nu puteau supravieţui fără o seră. Va trebui să renunţe la bonsai.

Ieşi pe terasă. Un vînt uşor îi răvăşea părul. I se umplură ochii de lacrimi. Ar trebui să fiu mulţumită că am ce să vînd. Nu toţi oamenii sînt atît de norocoşi. Voi putea să-mi văd copiii fericiţi, sănătoşi şi bine îngrijiţi. N-o să mor de foame, am prietene bune şi am poate şi ceva talent. Sînt stăpînă pe viaţa mea şi fac ceea ce trebuie. Mă place un bărbat drăguţ şi eu îl plac pe el. Este mai mult decît ce au alţi oameni. Ar trebui să fiu mulţumită.

Dar nu era. În clipa aceea, era egoistă şi nefericită. Aşa că se aşeză pe banca de pe terasă şi plînse.

În seara aceea, Annie şi Miguel cinară la un restaurant cubano- chinez de pe strada Columbus, mai departe de zona frecventată de lumea bună. Tristeţea care o cuprinsese în timpul zilei se risipi treptat, în timp ce beau nişte vin ieftin şi Miguel o făcea să rîdă. Îi spuse ce progrese făcuse cu Morty Cushman, considera că avea mari şanse să-l convingă să depună mărturie şi acum strîngea probe împotriva lui Gil Griffin. Pe ea nu o ajuta cu nimic, dar o distra. Aşa cum îi spusese tatăl ei odată, numai cei puternici îşi fac dreptate. Şi ea se hotărî să fie puternică.

După cină, se plimbară pe strada Columbus şi se opriră la cafeneaua *Museum* să mănînce o îngheţată. Annie venea rar în cartierul Wade Side. I se părea mai

tînăr, mai frenetic, mai divers din punct de vedere etnic decît zona ei selectă şi liniştită. Poate o să-şi găsească aici un apartament. Dar trebui să admită că nu s-ar simţi în siguranţă să locuiască singură aici. Acum însă, nu era singură. Se afla în compania unui bărbat încîntător. Simţea că aparţine agitaţiei de vineri noaptea, în timp ce mergeau braţ la braţ.

Cînd Miguel o conduse pe aleea pietruită, lîngă Planetarium ştia ce o să urmeze. Şi se bucură.

– Ţi-e frig? o întrebă el, simţind cum tremură. Vrei să te duc acasă?

– Nu vreau să mă întorc acasă. M-ar întrista prea mult.

– Ştiu, zise el, arătîndu-i că o înţelege. Şi pe mine mă întristează locul unde stau.

Se opri, apoi adăugă:

– Aş vrea să fac dragoste cu tine.

– Ştiu. Şi eu vreau.

– Dar nu te-aş duce la mine. Nu este casa mea, ci doar locul unde dorm. N-ar fi potrivit.

Îi zîmbi. Se gîndi ce problemă devenise sexul cu Aaron şi cum apelase la doctoriţa Rosen din cauza aceasta. Nervoasă şi totuşi încrezătoare, îşi spuse încă că va fi totul bine cu Miguel. Fiindcă nu sînt furioasă pe el. Este foarte simplu.

Fusese furioasă pe Aaron de atîta timp, încît nu îndrăznise să se dezlănţuie. Dacă m-aş fi dezlănţuit, se gîndi ea, cred că l-aş fi ucis. S-a purtat oribil cu mine, de atîta timp şi eu am refuzat să văd realitatea. Se opri pentru o clipă şi apoi zîmbi. Se uită la Miguel, îl luă de mînă şi făcu semn unui taxi.

– Ştiu unde putem merge, zise ea repede, ca şi cînd i-ar fi venit brusc inspiraţia.

– Du-ne te rog la *Carlyle*, îi spuse ea şoferului.

Stăteau foarte aproape unul de altul în ascensor, cu cheia camerei 705 atîrnînd în mîna lui Annie, lîngă coapsa lui Miguel. Avea mîinile reci, ca de obicei, dar i se părea că acum căldura se revărsa în valuri din corpul

lui. Fără să vorbească, o porniră pe culoar. Băgă cheia în uşă, fără probleme şi o deschise.

– Miguel, zise ea cînd intrară în cameră. Sînt nervoasă.

– Şi eu la fel.

– Să ştii că nu fac asta în fiecare zi.

– Nici eu.

– De cînd m-am căsătorit, nu m-am culcat cu nimeni, decît cu soţul meu.

– Şi eu la fel. Adică, nu cu soţul tău. Ci cu soţia mea.

– Serios?

Într-un fel, Annie crezuse că bărbaţii aveau întotdeauna relaţii extraconjugale. Dar acum, cînd îl cunoştea pe Miguel, nu mai era nervoasă. Presupun, se gîndi ea surpinsă, că sînt obişnuită că bărbaţii să aibă grijă de această parte. Îşi aminti ce uşor o sedusese Aaron la Boston. Ce uşor şi ce lipsit de tandreţe.

Acum, făcu un pas spre Miguel îi luă mîna lui caldă şi îl trase pe marginea patului.

– Ce palme reci ai! exclamă el.

– Încălzeşte-mă, îi spuse Annie.

Îi zîmbi şi îi lipi mîinile de faţa lui.

– Acesta este Paradisul[1], zise el, dezmierdîndu-i gîtul.

– Annie Paradise?

– Sf. Michael în Paradis.

– Nu încă, dar în curînd.

Se aplecă şi-i sărută palmele. Respiraţia lui era atît de fierbinte şi delicioasă. Apoi îi astupă gura cu a lui şi o întinse pe pat.

Brenda stătea pe spate, în patul ei mare, alb, cu mîna pe stomac. Era mult mai turtit. Simţea cîte o ridicătură a burţii ei rotunde. Cînd descoperise primul

---

1. Joc de cuvinte: în engleză, numele de familie al lui Annie. „Paradise" înseamnă Paradis.

nodul, se înspăimîntase; în familia ei, fusese întotdeauna un semn de cancer. Dar, cînd se pipăise mai atent şi-l găsise pe al doilea rîsese cu voce tare, în ciuda spaimei pe care o trăsese, trebuia să admită că era nostim să nu-ţi recunoşti oasele şoldurilor.

Se întoarse s-o privească pe Diana, care dormea lîngă ea. Brenda zîmbi. Era atît de dulce. Semăna cu un copil cînd dormea. Fără machiaj, cu părul ei blond răvăşit, parcă ar fi fost o fată de la ţară. Brendei aproape că nu-i venea să creadă că această femeie deşteaptă, nostimă, plină de succes o iubea la fel de mult cum o iubea şi ea.

Şi, în ultima vreme, era din ce în ce mai bine, trebuia să recunoască. Nu era vorba numai de faptul că slăbise. I se părea că, pentru prima oară în viaţa ei, avea destulă încredere în ea să spună ce simţea. Şi cel mai grozav era că Diana o asculta şi nu considera niciodată că Brenda este nebună sau iraţională.

Trase cearceaful peste umărul Dianei şi o înveli. Brenda era fericită. Avea destui bani, prieteni buni, îşi redobîndise respectul de sine şi era iubită. Cît va dura această minune? se întrebă ea şi apoi se strîmbă. Cinismul aparţinea vechii Brenda, iar acum îl recunoscu drept un semn de disperare. Nu contează cît o să dureze, îşi spuse ea. Unii oameni nu au deloc parte de fericire. Aşa că eu fac parte din cei foarte norocoşi.

O.K., cine altcineva s-ar mai considera norocos să se trezească lîngă o lesbiană între două vîrste, divorţată şi grasă? se întrebă Brenda. Mă rog, poate nu mai era grasă, recunoscu ea. Doar plinuţă. Dar rămîneau oricum celelalte caracteristicii. Lesbiană. Încerca să se acomodeze cu cuvîntul, cu ideea. Lesbiană, mă rog, oricum i se mai zicea. Brenda Cushman lesbiană. Se întoarse din nou s- o privească pe Diana. Dacă dragostea pentru Diana o făcea lesbiană, atunci era mîndră de ea. Pentru că era grozav s-o iubeşti pe Diana.

Iar Anthony şi Angela păreau s-o placă şi ei: Nu prea ştia ce bănuiau, dar, pînă acum nu se preocupase

de sex. De fapt, în ultima vreme, renunţase să-şi mai agaseze copiii cu grija ei exagerată. Anthony o sunase cu o zi în urmă, iar Angela se plînsese că nu-şi vedea destul de des mama. Brenda se amuzase de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Poate că se implicase prea mult în vieţile lor, în trecut.

Acum însă era prea ocupată să se amestece. Activitatea la *Paradise/Loest* era fascinantă şi simţea cu adevărat că îşi aduce contribuţia. Iar Diana se arăta entuziasmată de orice, de un restaurant nou, de o carte bună sau o comedie. Şi de sex, bineînţeles! Chiar şi acum, cînd stătea trează, în beznă, Brendei îi venea să roşească. Nu-şi imaginase vreodată că sexul putea fi atît de armonios, senzual şi romantic. Brenda clătină din cap. Dacă era lesbiană, degenerată, cu atît mai bine. Trăise aceste sentimente de cînd era mică. Aşa era ea şi n-o să-şi mai înfrîneze pornirile niciodată. Nu-şi dorea decît ca Diana s-o iubească mereu. Pentru că dragostea, indiferent de unde venea, era întotdeauna un miracol.

Gil se întinse pe bancheta confortabilă de clasa întîi. Ca de obicei, cumpărase două bilete, ca să-l nu deranjeze nimeni în cele optsprezece ore de zbor de la Tokyo la *Kennedy*. În ziua de azi, puteai să dai peste neisprăviţi chiar şi la clasa întîi. Şi, în felul acesta, n-o să observe nimeni că îi era frică să meargă cu avionul. Nici măcar Kingston. Mai ales Kingston, care ar fi putut să răspîndească zvonul la firmă.

O stewardesă îi oferi o pătură. Aceste femei asiatice erau o minune, născute să servească bărbaţii. Gil luă două, îi spuse că era puţin răcit şi voia să se odihnească. Apoi, înghiţi două Seconale cu puţină şampanie. Îşi luă măsuri. Trebuia să treacă şi de această încercare.

Se gîndi la întîlnirile de săptămîna trecută şi se strîmbă. Călătoria ar fi trebuit să dureze şase zile, dar se întinsese mai mult de trei săptămîni. Orientalii erau foarte dificili. Semănau cu nişte maimuţe viclene dar, pînă la

urmă reuşise. Deşi avusese şanse foarte mici. Băncile japoneze ezitaseră la început să se asocieze cu un american care se pregătea să ia una din companiile lor, cu toate că le oferea profituri uriaşe. Îşi prezenta propunerile, arătînd cînd o să cumpere *Maibeibi*, cum o să vîndă o parte din firme şi o s-o reabiliteze. Era o mişcare clasică, să pui mîna pe prăjitură şi să o mănînci în acelaşi timp. Şi, în cele din urmă, bancherii japonezi se lăsaseră dominaţi de lăcomie, la fel ca verii lor americani.

Singurul lucru care îl tulbura era afurisitul de dosar care se pierduse. Mary jurase că îi pusese toate documentele în servietă, dar lipseau unele date. Însă, cînd se despărţea de ea, era cu gîndul aiurea. El unul era sigur că nu rătăcise nimic. Şi, dacă era furioasă, aşa cum fusese, ar fi putut să facă orice cu dosarul, ca să se răzbune pe el.

Se foi pe scaun. Decolarea îl agita întotdeauna. Poate că aceste trei săptămîni se dovediseră benefice. Avusese timp să ierte şi să uite. Regreta incidentul. Era hotărît să nu se poarte cu ea dur, aşa cum făcuse cu Cynthia. I se părea o prostie. Doar el nu era genul de bărbat care să lovească femeile. Se întoarse să se uite la servieta de lîngă el. Înăuntru, avea un superb colier lung, din perle, cu trei şiraguri, o ofertă de pace pentru Mary. Îi părea rău şi tînjea după alinarea trupului ei. O iubea. Incidentul acesta oricît fusese de nefericit, se va risipi. Se descurcase cu japonezii, se va descurca şi cu Mary, iar apoi va ataca *Maibeibi*. Kingston înaintase deja oferta de cumpărare. Momentul era cît se poate de potrivit şi trebuia să reuşească. Pe urmă, va deveni regele nedisputat al Wall Street-ului. Nimeni nu mai dăduse o asemenea lovitură. Va fi inegalabil. Şi nu era vorba doar de bani, ci de prestigiu. Îşi va cîştiga respectul şi admiraţia tuturor.

Între timp, Mary stătea singură în patul mare, cu baldachin, din apartamentul lor select, de pe Fifth Avenue. Era aproape ora cinci, ora New York-ului, dar

nu putea să doarmă. Lîngă ea, punga de gheaţă pe care o folosise să-şi tamponeze ochii învineţiţi, stătea pe faţa de pernă *Pothault*. Doar eu şi punga de gheaţă, se gîndi ea, cu tristeţe. Umflătura se retrăsese abia în două săptămîni, dar, într-un fel, acum ar fi vrut să nu dea încă înapoi. Fusese cumplit de umilită să se ducă la serviciu, să participe la întrunirile comitetului de binefacere, să stea cu Gunilla Goldberg şi Bette Bloogee cu ochii umflaţi! La început erau purpurii, apoi păliseră în verde şi, după mai bine de o săptămînă, în galben strident. Chiar şi acum, cînd stătea singură în pat, trăia durerea pe care o simţise. Toţi se uitau la ea şi apoi îşi fereau privirile.

Nu mai erau decît două săptămîni pînă la petrecerea de binefacere şi nu-şi imagina cum o să participe. Ani de zile complotase, se străduise, se regulase cu o mulţime de idioţi, se zbătuse să ajungă în miezul lucrurilor, în lumea de elită a bogăţiei, puterii, talentului şi realizărilor. Nu era prea frumoasă şi nu avea calităţi deosebite. Mersese înainte, sperînd că o să-i apară o ocazie de care să se agaţe. Şi acum, acum cînd aproape reuşise, uite ce se întîmplase.

Ce o să facă? Să-l lase pe Gil şi să încerce să se descurce de una singură? Nu era atît de proastă încît să se încumete s-o facă. Ştia că, deocamdată era tolerată în lumea bună: Gunilla, Annie Paradise, Lally Snow, Bette Bloogee o pîndeau să vadă ce face. Va dura cel puţin cîţiva ani să-şi consolideze poziţia. Dar acum să-l suporte pe Gil? Cum?

Încă nu-i venea să creadă că o lovise, că fusese atît de lipsit de respect. Nici măcar Bobby, în ciuda defectelor şi virilităţii afişate ostentativ nu îndrăznise s-o lovească. Mary zăcea acolo, în superbul pat *Sheraton* de sute de mii de dolari, în apartamentul care costase aproape un milion camera, dîndu-şi seama că nu se simţise niciodată atît de săracă. Şi jignită. Cumplit de jignită. Cum putea un om care o iubea să-i facă aşa ceva? Nu reuşea să doarmă sau să se gîndească cum

să procedeze. Încerca să-şi imagineze ce-ar fi să-şi ia lucrurile şi să plece, dar partea ei practică se opunea. Oh, nu! După ce trecuse prin atîtea. Acum eşti cunoscută. Cine o să te angajeze? Da, dacă rămînea, trebuia să se împace cu Gil. Şi să se ducă la *Fantasie Funfaire* cu el. Să apară în public cu el, să lucreze cu el, să trăiască alături de el, să se culce cu el.

– Niciodată, zise ea cu voce tare, mişcîndu-se în patul mare, gol.

N-o să-l mai lase niciodată s-o atingă. Nu putea nici să rămînă, nici să plece. În săptămînile de cînd plecase în Japonia, îşi pusese de mii de ori aceste întrebări.

Începu să plîngă înăbuşit. Dar lacrimile îi răneau ochii vineţi. Ah, ce bine ar fi să stea la pieptul cuiva, să se încălzească în braţele lui Bobby, s-o aline. În momentul acesta, ar vrea să fie cu el. Măcar un pic. Dacă ar avea un orgasm, ar reuşi să adoarmă. Trebuia să se odihnească. Îşi băgă încet mîna între picioare şi se gîndi la Bobby. La mîinile lui mari, la picioarele lungi, la sexul lui. Se cutremură. Era greu să se excite, dacă îl compara cu Gil. Dar nici n-o să încerce.

– Bobby, murmura ea, mişcîndu-şi degetele în locul umezit de imaginea pe care şi-o crease. Ah, Bobby!

Duarto se trezi brusc şi îşi dădu seama că Asa nu era lîngă el, fără să deschidă ochii. Acum, cînd se obişnuise, şi se întîmplase surprinzător de repede, era aproape un al şaselea simţ care-l deştepta noaptea şi-i spunea că este singur. Dar această singurătate era diferită. Diferită de toate nopţile acelea cînd dormise singur, după moartea lui Richard. Era diferită, pentru că, în ultima vreme, adormea aproape în fiecare noapte cu Asa lîngă el.

Nu-şi făcuseră declaraţii de dragoste şi nici nu hotărîseră să se mute împreună. De fapt, nu hotărîseră nimic. Trăiau clipa. Duarto nu se baza pe nimic, la fel ca şi Asa. Fiecare zi se transforma într- alta.

Fără să ia nici o hotărîre, Asa petrecea din ce în ce

mai mult timp în apartamentul din Fifth Avenue. Treptat, Duarto începuse să facă loc în dulap pentru lucrurile lui, iar Asa venea cu mîncare, pregătea cina. În cele din urmă Duarto îi dăduse cheia apartamentului. Asa nu renunţase la locuinţa lui, dar părea ridicol să plătească chirie pentru o casă pe care nu o mai folosea.

Duarto se uită în tavan, fără să distingă cerul albastru şi norii albi pe care-i pictase. Dacă Asa era la baie, înseamnă că stătea de mult timp. Duarto se ridică. I se făcuse frică deodată. Nu se vedea nici o lumină sub uşa de la baie.

– Asa? îl strigă el.

Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, se dădu jos din pat şi ieşi pe balconul livingroom-ului.

– Asa? strigă din nou, în beznă.

Duarto auzi un sunet şi apoi îl zări, stînd pe canapea, cu faţa la stradă. Acum îl distingea mai bine, la lumina felinarului.

– Asa, zise Duarto, coborînd treptele şi venind spre el. Asa stătea cu coatele sprijinite pe genunchii goi şi-l atinse pe umăr, dar nu-i spuse nimic. Voia să-i dea de ştire că este acolo.

După un timp, suspinele lui Asa se potoliră şi începu să vorbească.

– Ah, Doamne, Duarto, trebuie să-ţi mărturisesc ceva cumplit. O să mă urăşti.

Duarto începu să tremure şi se aşeză pe podea, înainte să-l lase picioarele. Nu voia să întrebe. Îşi dorea să fie un vis rău, dar nu era. Pielea lui Asa era caldă sub atingerea lui. Nu suporta să audă ce-o să-i spună Asa. Ştia. După ce i se întîmplase lui Richard şi tuturor acelor bărbaţi care muriseră, nu mai era nimic de spus.

Iar Duarto nu voia să audă cuvintele, ca şi cînd sunetele ar fi fost capabile să le dea viaţă. Nu suporta să treacă din nou prin asta. Asa nu putea să-i ceară aşa ceva. După toată îngrijirea pe care i-o acordase lui Richard, după ce îl văzuse murind şi suferise atît, de ce acum, de ce din nou?

Dar ştia de asemenea că nu putea fi indiferent faţă de acest om. Asa devenise foarte important pentru el. Încercă să-şi stăpînească furia de moment pe care o resimţea faţă de el. De ce nu mi-ai spus mai din timp, ticălosule? Înainte să mă îndrăgostesc de tine? Înainte să mă leg de sufletul tău?

Apoi se cutremură. Ah, Isuse, dacă este bolnav, îşi dădu el seama, nu mi-am luat măsuri de protecţie. Mi-a spus că este seronegativ şi că n-a mai întreţinut relaţii sexuale de cinci ani. Iar eu l-am crezut. Doamne, Doamne, cum a putut să mă mintă în asemenea hal? O să am grijă de el, dacă este bolnav, Doamne, ajută-mă să nu mă fi minţit.

– Asa, nu cred că voi putea să te urăsc vreodată. Ce s-a întîmplat. M-ai minţit cu ceva? Spune-mi, Asa.

Asa clătină din cap, dar Duarto insistă. Trebuia să afle totul, imediat.

– Hai, Asa, spune-mi adevărul.

Asa îşi domoli suspinele şi apoi mărturisi în şoaptă:

– Am necazuri, Duarto. M-am lăsat cumpărat de Gil Griffin. Am mari probleme cu agenţii federali. Îl investighează pe Gil pentru fraude la bursă. O să ajungă şi la mine. Am scris cîteva articole pentru bani. Gil m-a plătit.

Asa începu din nou să plîngă.

– Nu mă urî, Duarto. Te rog.

Duarto se ridică, ameţit de bucurie.

– De asta plîngi, Asa? Din cauza investigaţiei federale?

Asa încuviinţă din cap.

– Aş putea fi arestat.

Duarto îşi dădu capul pe spate, urlă ca un lup la lună şi apoi se rostogoli pe covor, hohotind de rîs. Asa îşi înălţă fruntea, uluit.

– Duarto, ai înnebunit? De ce rîzi?

– Eşti viu şi eu la fel, zise el şi apoi îl îmbrăţişă pe Asa. Credeam că voiai să-mi spui că eşti bolnav, că ai...

– Ce? Nu sînt bolnav. Sînt perfect sănătos. Dar Duarto, nu-ţi dai seama cît de grav este? Am mari necazuri.

– Nu, strigă Duarto. Nu ai necazuri. Să zaci pe un pat de spital, cu ace în vene, astea înseamnă necazuri. Investigaţia federală? Este doar o problemă juridică. Pentru asta a făcut diavolul avocaţii.

Îl strînse la piept.

– Şi acum, vino în pat. Totul o să fie O.K.

– Ah, Larry, murmură Elise, în clipa aceea.

O pătrunsese din nou, încet, se culcaseră epuizaţi, după o zi de muncă şi dormiseră cinci ore.

După înmormîntare, ea şi Larry nu se mai despărţiseră. Şi era minunat. O făcea să rîdă, o ţinea în braţe cînd plîngea, o dezmierda cînd nu-l dezmierda ea. Acum, o trezise. Numai un tînăr făcea aşa ceva. Un tînăr îndrăgostit. Se simţea vie, trează, împrospătată. Cinci şi un sfert dimineaţa era O.K. pentru ea. Se terminase cu amăgitoarea ora Greenwich. Nu băuse de cînd făcuse înţelegerea aceea cu Brenda, deşi dorise adesea. Dar acum, munca şi viaţa o făceau fericită. Fericită şi vindecată de alcoolism. Se uita la faţa lui şi Larry îi zîmbi atît de dulce, acoperindu-i fruntea cu sărutări.

– Draga, frumoasa mea Elise. Te iubesc atît de mult.

Din nou, ca de obicei, Elise simţi lacrimi în ochi. Larry se opri dar, între timp înţelesese că fericirea o făcea să plîngă şi nu mai era şocat. În ceea ce o privea, se străduia să nu-şi compare pielea, experienţa, banii şi vîrsta cu ale lui.

– Nu tu faţă de mine, spuse el. Ci tu şi cu mine împreună.

Hotărîseră să facă filmul. Să-şi unească talentele.

Nu se mai distrase atît de bine cînd lucra cu cineva. Nici măcar cu Truffaut. Se potriveau perfect şi Elise era încîntată să afle că nu uitase să joace şi că Larry depindea de ea. Încălcase regula mamei sale: finanţa producerea filmului. Poate că era o greşeală. Poate că Larry era o greşeală. Dar ştia de asemenea că avea un ochi format şi o viziune deosebită. Filmul va fi mic, condensat, perfect. Atîta timp cît ea îşi va da silinţa să

joace, nu putea să nu fie un succes, măcar din stimă pentru ea. Dar Elise spera să fie mai mult decît atît. Mult mai mult.

Acum, îşi ţinea braţele în jurul umerilor lui Larry, strîngîndu-l la pieptul ei. Gemea. Îşi lăsa mîinile să alunece pe spatele lui, cuprinzîndu-i fesele şi împingîndu-l mai tare în ea.

– Este atît de bine, îi murmură el, la ureche, fără să se desprindă.

Elise ajunsese deja la orgasm mai devreme, dar acum o dezmierda din nou. Era aproape prea mult. Se cutremură, dar se stăpîni imediat.

– Nu vrei? o întrebă el.

Îi zîmbi.

– Ne-am putea opri puţin?

Larry înălţă din sprîncene.

– Te simţi bine?

– Bineînţeles, dragul meu. Numai că sînt atît de fericită. Prima zi de filmare a mers bine, nu-i aşa?

Îi zîmbi, bucuros.

– Nu crezi că ar trebui să sărbătorim? Uite, am ceva pentru tine.

Îi luă mîna şi i-o puse peste sexul lui întărit. Elise îşi strînse degetele în jurul lui. Era atît de bine, dar voia să vorbească.

– Larry, aş vrea să-ţi spun că, orice s-ar întîmpla, chiar dacă filmul n-o să aibă succes, chiar dacă o să mă fac de rîs, iar tu o să mă părăseşti într-o zi, pentru că sînt o baborniţă, vreau să ştii că nimeni nu m-a făcut vreodată atît de fericită.

– Şi tu m-ai făcut fericit. Şi pe mine şi pe Domnul Fericire. Şi de aceea vei fi fericită tot timpul.

– De ce un bărbat trebuie să-şi boteze neapărat penisul? îl întrebă Elise, zîmbind, uitîndu-se la Domnul Fericire.

– Şi cum ai vrea să-i spun „Hei, tu acela?"

Elise rîse.

– Uneori, eşti incredibil de prostuţ.

– Îţi mulţumesc. Sînt Larry Cochran, la dispozţia dumneavoastră, doamnă. Şi apropo de dispoziţie...

O pătrunse din nou, sărutînd-o pe gură pasional. Elise se încolăci de gîtul lui. Îl cunoştea pe acest bărbat, bunătatea lui, talentul lui, chiar şi prostia. Doamne, îl iubea atît de mult!

– Să nu te gîndeşti niciodată să mă părăseşti! îi spuse el. Te rog, nu mă părăsi, murmură Larry. Promite-mi, o imploră el.

– N-o să te părăsesc niciodată, îi promise. Niciodată.

Bill o privea pe Phoebe care priza ultima porţie de cocaină din paharul de cafea de pe masă. *Art News* şi *Rolling Stones,* o cîrpă veche, murdară de vopsea şi rămăşiţele cinei chinezeşti de noaptea trecută, umpleau măsuţa. Fusese entuziasmată cînd îl sunase să-l cheme seara trecută, dar, cînd ajunsese la ea, i se păruse delirantă. Apoi, după ce murmurase incoerent cîteva ore, se trezise la miezul nopţii. Şi, de atunci, fusese aproape maniacă. Colindaseră fiecare bar şi club din Soho şi se întoarseră în sfîrşit acasă. Cristoase, aproape se luminase de ziuă. Spunea că o să mai prizeze puţin, să se trezească, iar apoi o să-l ducă la atelierul ei, să-i arate ce lucrase.

Era îngrijorat. De săptămîni de zile fusese din ce în ce mai agitată din cauza creaţiei ei, deşi refuza să-i spună în ce consta.

– Este o mare realizare, cu adevărat. Cu ajutorul lui Leslie, cred că am smuls în sfîrşit rahatul pe care mass-media îl pune între artă şi viaţă. Vorbesc serios. Este foarte important.

Bill spera să aibă dreptate, pentru că devenise nervos, Phoebe nu voia să audă de tratamentul antidrog, iar el trebuia să-i ţină partea, deşi acum nu mai era atît de convins că terapia îi folosea la ceva. Uneori, se întreba ce făcea femeia aceea, Rosen. Era evident că Phoebe devenea din ce în ce mai ciudată: drogurile,

sexul, toanele, îi scăpau de sub control, antrenîndu-l şi pe el în acest vîrtej. Familia lui Phoebe întrerupsese orice legătură cu ei şi intentase acţiune judecătorească, s-o pună sub tutelă. Nici cu banii nu stătea bine. Elise îi vînduse colecţiile pentru un dolar şi nu putea face nimic din punct de vedere legal, din cauza înţelegerii pe care se grăbise s-o semneze înainte de divorţ. Phoebe, serviciul, toate îl depăşeau. Totuşi, o iubea. N-ar putea renunţa la ea. Avea nevoie de el.

Dar, în ultima vreme, de cînd începuse tratamentul cu doctoriţa Rosen, nu mai voia decît sex anal. Bill fusese încîntat la început. Era atît de interzis, de sexy, încît, cînd Phoebe se dezbrăcase şi se întinsese pe pat, cu genunchii pe podea, implorîndu-l, fusese încîntat, s-o satisfacă. Se excitase foarte mult. Phoebe spusese ceva despre scene primare. Foarte bine, dar începuse să-l epuizeze. Problema era că logodnica lui nu-şi mai dorea altceva în materie de sex. Era, mă rog, nu ştia cum să spună. Obsesiv poate.

Acum, Phoebe se ridică de la masă, cu trupul ei exagerat de subţire. Se uita la Bill şi bărbatul excitat îşi dădu seama ce dorea. Pheobe continua să-l privească, ca şi cînd ar fi fost în transă. Apoi, încet, începu să-şi ridice fusta strîmtă, cu dungi de tigru. O săltă pînă la talie, expunîndu-şi organele genitale bărbierite, picioarele subţiri, oasele ascuţite ale şoldurilor. Se întoarse, dar continuă să-l privească peste umăr. Încet, încet, începu să se aplece, ţinîndu-se de măsuţa de cafea. Apoi îşi duse mîna la fese şi le trase.

– Fă-mi-o, tăticule. Fă-mi-o aici. Vrăjit de sexul întărit, Bill se mişca spre ea. Apoi se aplecă, punîndu-şi braţele în jurul ei.

– Nu! şuieră ea, tresărind. Nu mă atinge. Fă-mi-o doar.

– Phoebe, eu...

– Nu vorbi, pufni fata. Fă-mi-o.

– Te rog. Phoebe. Te rog.

Îşi simţea sexul întărit.

– Te rog, vorbeşte-mi. Hai să ne întindem în pat. Să te ţin puţin în braţe.

Ceva nu mergea deloc. Spre surprinderea lui, Bill simţi că explodează. La dracu', o să-i dea ce vrea.

– Fă-mi-o, şuiera Phoebe din nou şi o satisfăcu.

Aaron se trezi. Visul i se părea mai real decît soţia lui întinsă în beznă, lîngă el. Visase din nou pasărea, pasărea care îl lua în ghearele ei ascuţite, îl ridica în aer şi apoi îi dădea drumul. Se deştepta înainte să atingă pămîntul.

Îşi domoli gîfîitul, se întoarse s-o privească pe Leslie şi se întrebă cît timp o să se comporte atît de rece faţă de el. După ce pierduse banii, nu-l mai băga în seamă de luni de zile, iar acum după ce planul lui de a prelua firma dăduse greş, nici nu mai voia să-l audă.

Aaron îi simţea trupul cald, în pat. Doamne, mai rău decît era acum nu putea fi, nu-i aşa? Îşi distrusese cariera, viitorul fiicei lui, noua lui căsătorie şi legătura cu fosta lui soţie, în numai cîteva luni. Ce dracu' era cu el? Devenise un ratat?

Începu să asude. Cristoase, nu era un ratat. Rataţii erau oameni trecuţi de douăzeci de ani, care mergeau cu autobuzul, purtau costume ponosite şi îşi închiriau haine de gală, pe care le numeau fracuri. Rataţii aveau coapse grase, care se frecau una de alta cînd mergeau. Trăiau la periferie. Îşi luau singuri hainele de la curăţat. Nu puteau intra la *Nell's*. Cristoase, nici măcar nu auziseră de *Nell's*. Aveau bărbia lăsată, chelie şi burtă. Împrumutau bani de la asociaţiile de întrajutorare. Dar el nu era aşa. Făcuse ceva din viaţa lui. Fiul lui studia medicina. Crease *Paradise/Loest* din nimic. Nu era un ratat.

Se întoarse spre Leslie şi o mîngîie pe spate. Surprinzător, o auzi gemînd şi răsucindu-se cu faţa la el, deşi ţinea ochii închişi. Sînii ei atît de mari şi de frumoşi, în contrast cu trupul suplu se vedeau prin cămaşa dantelată. Încet, cu grijă, îşi băgă mîna în decolteul ei adînc

şi îşi îngropă capul între ei.

Ah, la pieptul ei se simţea în siguranţă. Aaron simţea că putea să rămînă acolo pentru totdeauna. Nu voia sex, ci căldură, înţelegere şi bunătate.

Dar Leslie îi pipăia coapsele, lăsîndu-şi degetele să-i alunece între picioarele lui. Apoi, sări ca arsă.

– Ce dracu' înseamnă asta? îl întrebă ea.

Se trezise complet şi se zgîia la membrul lui moale.

– Nu ştiu. Tu eşti medicul.

Nu mai simţea nici o dorinţă faţă de ea, era golit ca o scoică spălată de ape. Şi, în clipa aceea, ştiu că n-o s-o mai dorească niciodată.

– Iar tu eşti un impotent nenorocit, pufni ea.

– Exact ce-i trebuie unei căţele afurisite, zise el şi-i întoarse spatele.

Se uită la ceas 5:33. Înainte de zori. Ora lupilor. Aaron ştia că nu va reuşi să adoarmă. Se întreba un timp dacă furia lui Leslie era atît de adîncă, încît adormise. Oricum, nu mai conta. Mă rog, se gîndi el, fusese un dezastru, trebuia să recunoască. În beznă, Aaron fu cît pe ce să zîmbească, sesizînd ironia. Abia după ce se căsătorise cu un doctor terapeut de sex, devenise impotent.

Morty Cushman stătea la lumina răsăritului, privind cum se lumina fereastra închisorii. În jurul lui, auzea sforăiturile şi celelalte zgomote, mai înspăimîntătoare. Încerca să nu le identifice, dar erau evidente. Gemete, şoapte, exclamaţii pasionale cînd cineva ajungea la orgasm. Morty era dezgustat şi foarte înspăimîntat. Ştia adevărurile universale că bărbaţii închişi fără femei deveneau agresivi sexual cu ceilalţi, mai slabi şi că sexul era o marfă pe care o puteai vinde sau cumpăra în închisoare. Ştia, dar, într-un fel, nu-i venea să creadă. Nu-i venise niciodată să creadă, mai ales acum.

Dar îşi dădea seama că trebuia să plăteşti, dacă te îngropa. Dacă televizoarele şi minunile sale de ghetou

se terminau, ştia că va trebui să-şi cumpere altfel libertatea. Era mulţumit că putea să le ofere produse electronice. Ce-o să se facă însă cînd se vor termina? Încerca să nu se gîndească la asta, acum. De sub el, răsunau sforăituri sacadate. Slavă Domnului. Marele Mo dormea. Morty însă nu dormise deloc.

O să facă tîrgul cu De Los Santos. Acum era sigur că va fi condamnat. Dar n-o să stea prea mult la zdup, dacă depunea mărturie împotriva lui Gil. Şi o să depună. O să cînte ca un cintezoi, ca să scape din iadul acesta.

Iar acum o să sune soneria şi apoi va veni micul dejun pe care n-o să-l mănînce. Morty nu dormea şi nici nu mînca bine în închisoare. Cît despre sex, nici măcar nu voia să se gîndească.

CAPITOLUL 9

Maibeibi

De cînd se întorsese din Japonia, Annie se simţea renăscută, plină de energie. Domnul Tanaki, soţia şi fiul lor veneau la New York, să viziteze *Sylvan Glades*. Vizita la doctoriţa Gancher fusese un adevărat succes, iar Tanaki plănuia să se înfiinţeze o comunitate asemănătoare, la nord de Kyoto.

Am făcut bine, se gîndi ea. Şi, animată de noi aripi, îi veni o idee. O idee răutăcioasă, minunată care o să-i îngreuneze şi mai mult viaţa lui Gil Griffin.

– Nu pleci fără mine, insistă Brenda, în timp ce stătea pe canapea, la Clubul soţiilor părăsite. Ce te faci dacă dai de necazuri?

– Dar tu ce te faci? o întrebă Annie.

Îşi scoase pantofii şi îşi puse cizme, ca să se protejeze de mocirla de afară. Aprecia loialitatea Brendei, dar regreta că îi spusese despre planul ei, fiindcă acum se dovedea iraţională.

– Voi două aţi făcut atîtea împotriva lui Gil. Pe cînd eu nu. Nu am avut bani să investesc în *Maibeibi*. Şi cred că trebuie să-mi aduc şi eu contribuţia.

– Glumeşti? Datorită ţie s-a încheiat afacerea *Maibeibi*. Dacă n-ai fi fost tu, Tanaki l-ar fi lăsat pe Gil să-i preia compania.

– Oricum, vreau să mă ocup singură de această misiune. Şi nu mă mai cicăli.

– Iar tu nu face pe martira. N-o să mergi singură, fiindcă nu mai acţionăm de capul nostru. Tu, eu şi Elise acţionăm ca o echipă. Oricum ai nevoie de mine. Sînt obişnuită să joc murdar. Şi tu nu ţi-ai fixat toate obiectivele strategice.

– Brenda, este doar un act de vandalism, nu de război.

– Nu şi dacă o facem aşa cum trebuie. În orice caz, Elise ne-ar ucide dacă am merge fără ea. De cînd a murit mama ei, s-a apucat serios de filmări. A devenit din alcoolică, războinică. Îi trebuia ceva care s-o distragă.

Annie oftă.

– Bine. Bine. Dar eu nu-mi asum răspunderea, dacă se întîmplă ceva. Iar tu stai de pază, atîta tot. Eu o fac şi, în caz că iese prost, iau toată vina asupra mea.

– O.K. O.K! pufni Brenda. Deci, cînd ai programat acţiunea?

– Mîine după-amiază. Ştiu că Miguel De Los Santos o să-l întîlnească pe Gil.

– Grozav. Înseamnă că o să-i strice ziua.

Brenda schimbă tonul.

– Cum mai merg lucrurile între voi? întrebă ea, curioasă.

– Ce vrei să spui?

– Hai, nu te mai preface. Toate întîlnirile acelea la

prînz şi la cină. Să nu-mi spui că discutaţi numai afaceri.

Brenda se opri.

– Deci, sînteţi împreună?

Annie clătină din cap.

– Nu chiar. Însă ne întîlnim.

– Deci, te „întîlneşti" cu un portorican?

– Şi, ce-i cu asta? Brenda, să nu-mi spui că ai prejudecţi, tocmai tu?

– Am fost crescută de evrei şi de italieni, oameni cu cele mai multe prejudecăţi din lume. Dar, făcu un gest cu mîna, m-am ridicat deasupra prejudecăţilor.

Se opri din nou.

– Deci, eşti de acord cu Diana?

Annie o luă de mînă.

– Dacă tu eşti fericită, atunci sînt şi eu, zise ea, imitînd accentul evreiesc. Deci, să vorbim ce facem mîine: avem nevoie de soluţie pentru şters vopseaua. Fac eu rost. Şi nişte carton de cămăşi. Ai mănuşi de cauciuc?

Brenda încuviinţă din cap.

– Cum pătrundem înăuntru?

– Presupun că o să intrăm, pur şi simplu.

– Vezi, ai nevoie de mine! N-o să ne lase să intrăm. Şi, chiar dacă o să ne lase, or să ne urmărească.

– Ai dreptate.

Annie se opri să se gîndească pentru o clipă.

– Aş fi prea nervoasă să conduc maşina. Şi nu ştiu dacă aş reuşi să mă mişc destul de repede.

– Deci, avem nevoie de un şofer.

– Hudson, zise Annie. Dar n-aş vrea să aibă probleme. Poate ar fi mai bine să nu-l implicăm. Ştii, am putea fi arestate.

– Aiurea, la New York nu te arestează decît pentru omucidere sau evaziune fiscală.

Pufni în rîs, gîndindu-se la Morty.

– Fii serioasă, Brenda. Gil Griffin este încă o forţă.

Annie îşi aminti de vorbele lui Stuart şi se cutre-

mură.

– Atunci, s-o punem pe Elise să conducă. Cristoase, pe ea n-o sperie nimeni. Şi să recunoaştem, Annie. Ne-ar ucide dacă am lăsa-o deoparte.

Gil Griffin studia cu răceală acest vierme, acest rahat de agent federal, care avea tupeul să-l privească.

– Bineînţeles, domnule Belasantis.

– De Los Santos, îl corectă viermele.

– Da, desigur. Evident, sîntem pregătiţi să cooperăm cum putem în investigaţia dumneavoastră, dar nu acceptăm să ne dezvăluim secretele, în probleme de afaceri.

Vorbele lui sunau la fel de nesincere cum erau.

– Am respectat reglementările guvernamentale şi vom continua s-o facem.

– Oare?

Gil se opri pentru o clipă şi se uită din nou la gîndacul portorican din faţa lui. Şi-ar fi dorit să-l zdrobească sub călcîi. Cîtă insolenţă! Era de necrezut. Dar mai bine să-şi ascundă iritarea. Mai bine să-l lase în seama lui Stuart Swann. Gil ignoră întrebarea lui De Los Santos.

– Dacă aveţi nevoie de ajutor, domnul Swann vă stă la dispoziţie. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar...

– Nu. Mă tem că am nişte întrebări pentru dumneavoastră.

Nu arăta deloc speriat. Părea... Gil nu găsea cuvîntul potrivit. Părea feroce. Gil era un vînător, capabil să recunoască pe cineva care se apropiase de pradă.

– Serios? Şi ce aţi dori să aflaţi numai de la mine, domnule De Los Santos?

– Mai întîi, mă interesează o mică problemă: contul lui Aaron şi Annie Paradise pentru fiica lor Sylvie.

Lui Gil i se strînse stomacul, dar nu-şi arătă agitaţia. Deci, despre asta era vorba. Dracu'-s-o ia pe ticăloasa aia. Probabil că l-a reclamat la birocraţii ăştia. O s-o facă de rîs, iar pe Aaron o să-l desfiinţeze. Ridică din

umeri.

– Nu-mi amintesc. Dar avem peste trei sute de mii de conturi. Cine este agentul lui? Ar trebui să discutaţi cu el.

Se opri.

– De ce? Credeţi că s-a comis vreo neregularitate?

– Nu, nu cred.

Gil aşteptă, dar De Los Santos rămăsese tăcut. Se priveau unul pe celălalt. Trebuia să admită că nu era un om obişnuit. Prima regulă în afaceri era să nu-ţi subestimezi adversarul. Se dovedea întotdeauna o greşeală fatală.

– Şi ce credeţi, domnule De Los Santos?

– Cred că o să te dobor.

Gil nu reacţionă imediat. Liniştea care se lăsase era apăsătoare. Era pur şi simplu de necrezut. Tipul era probabil nebun.

– Serios?

– Da, serios.

Gil îl cîntări din priviri. Costum ieftin, scămoşat la mîneci. Pantofi de proastă calitate. Dar ochii! Erau negri, în timp ce ai lui erau albaştri, dar aveau aceeaşi intensitate. Ochii lui De Los Santos erau cei ai unui fanatic, ai unui asasin. Dar apoi zîmbi. Păcat că acest vierme îşi alesese victima care nu trebuia.

– Ai jucat vreodată squash, domnule De Los Santos?

Îl văzu că ezită. Foarte bine.

– Da, la colegiu.

– Şi n-ai vrea să joci acum?

De Los Santos îl privea mirat. Apoi ridică din umeri şi-i făcu semn că da.

Gil ridică receptorul.

– Doamna Rodgers, te rog, sună-l pe Boseman, şi contramandează meciul nostru de squash. Dar păstrează rezervare pentru teren. Vin imediat. Şi, spune-i lui Max să-mi aducă haina de gală şi lucrurile la garderobă.

După aceea plec direct la *Metropolitan.*

Închise şi îl privi pe De Los Santos.

– Deci, ne mutăm pe terenurile de la *Eton,* da?

Miguel stătea în pantofi sport *Mike,* împrumutaţi, pe terenul de squash. Fusese foarte bun la colegiu, dar nu mai jucase de mult. Îşi amintea regulile, bineînţeles. Trebuia să lovească mingea, ca să nu cadă între perete şi linie şi apoi să respingă tot ce-i arunca ticălosul lui de adversar. Bineînţeles, în cartierul lui nu găsea jucători de squash. Miguel practica handbalul, ca să-şi păstreze condiţia fizică.

Asuda deja, dar de nervi, nu de oboseală. Griffin părea stăpînit, calm. Avea un echipament impecabil. Mă rog, Miguel jucase patru sau cinci meciuri de handbal săptămîna trecută, pe terenul sportiv din 116-th Street şi competiţia era destul de dură acolo. În plus, era mai tînăr decît Griffin, îşi spuse el şi mai înverşunat. Acesta era omul care o jignise pe Annie, care distrusese viaţa propriei sale soţii, care înşelase atîtea persoane de bună credinţă, un om fără scrupule. Miguel răsuci racheta în mînă. Îşi dorea să lovească mingea direct cu mîna, aşa cum i-ar fi plăcut să-l lovească pe arogantul de Griffin.

Deasupra, un perete din sticlă, lăsa publicul să privească meciul. Acum, stătea acolo un singur bărbat, îmbrăcat elegant, la fel ca Griffin, în tricou şi şort. Miguel împrumutase un şort, dar rămăsese în maieu.

Se va îmbrăca la fel ca ai lui cînd jucase handbal. Dracu' să-i ia pe afurisiţii de *gringos*[1].

Griffin se aplecă, se întinse şi se întoarse spre Miguel.

– Gata? îl întrebă el.

Miguel încuviinţă din cap. Griffin ridică racheta şi servi.

Mingea se lovi undeva, trecîndu-i pe la ureche,

---

1. nume dat de latinoamericani, anglosaxonilor din SUA

aproape prea repede ca s-o intercepteze. Aproape, dar nu chiar, fiindcă o respinse, fără să-şi stabilească însă o strategie. Uam! Griffin respinse cu putere. Miguel, se răsuci, sări şi o lovi din nou, dar fără să-şi dirijeze jocul, ca şi prima oară.

Mingea era mai greu de lovit decît la handbal, chiar dacă întindea racheta. Şi era mult mai greu să te coordonezi. Uam! Mingea ricoşa de pereţi, făcînd un zgomot imens. Pe terenul mic, cît o cutie, zgomotul era asurzitor. Şi, de fiecare dată cînd Miguel lovea mingea, Griffin o respingea cu o forţă înzecită, scoţînd cîte un strigăt de efort, în timp ce coordona orbita sferei. Miguel ura zgomotul.

Începuse deja să gîfîie şi transpirase din cap pînă-n picioare. Dar nu conta. N-o să-l lase pe Griffin să cîştige. Trebuia să se concentreze.

Uam! Veni spre el, dar Miguel avusese timp să se concentreze. Nu mai gîndea, în schimb, îşi ascuţise simţurile. Uam! Minge, rachetă, adversar, mişcare. Acum. Loveşte. Aşa. Acum. Din nou. Uam! Întoarce- te, sări după ea. Răsuceşte-te. Era rapid. Se concentra. Învinge-l pe ticălos.

Uam! Trecu pe lîngă el. Încercă s-o ajungă. Prea tîrziu. O ratase. Care era scorul? Nu conta. Trebuia să-l lovească. Uam! La nesfîrşit.

Gil sări, dădu greş şi căzu greoi pe un picior. Miguel îl auzi înjurînd şi apoi bombănind. Ce spusese? „La dracu'" sau „Lepădătură"? Oare îndrăznise să-l jignească?

Miguel servi, lovind mingea cu toată puterea. Uam! Şi uam! Miguel era furie, mişcare, putere. Nu va pierde acest joc.

Gil Griffin coborî din ascensorul său personal şi străbătu holul, în drum spre garaj. Părea elegant şi rece ca întotdeauna în hainele lui de seară, dar, în realitate, îi tremurau picioarele. Şi nu ştia dacă de furie, de epuizare sau din ambele motive. Îl durea glezna, agonizant

şi nu-şi dădea seama dacă era doar o entorsă. Trebuia s-o ignore. La fel cum o să ignore privirea lui Miguel după meci şi rînjetele din vestiar.

Fusese o greşeală prostească să joace cu tipul ăsta. Ca la un proces, unde avocatul îi pune martorului o întrebare, la care nu este obligat să răspundă. Da, exact ca un avocat, în faţa unei săli pline de tribunal. Aruncase o singură privire peretelui de sticlă şi văzuse vreo zece feţe: Swann, DiNardo, Boseman. Probabil chemaseră oamenii să-l vadă cum pierde. Mă rog, era vina lui, fir-ar să fie.

Intră, strîmbîndu-se de durere în garajul luminat şi trecu pe lîngă ghereta paznicului, fără să-i răspundă la salut. Doamne, ce bine ar fi fost ca petrecerea aceea afurisită să nu fie în seara aceasta! Era ultimul lucru de care avea nevoie. Acum tînjea doar după liniştea şi forţa copilaşului său drag. *Jaguar*-ul E. Dar, cînd se apropie de maşină, se opri. Era de necrezut. Cineva lăsase o cutie de apă gazoasă sau altceva, şi mai rău, chiar în mijlocul capotei. Isuse Cristoase! Maşina era vopsită cu unsprezece straturi protectoare de lac, lustruite de mînă şi uite că un nenorocit îşi lăsase gunoiul pe capotă. De necrezut.

Se simţi înviorat de furia care clocotea în el. Cristoase! Plăteau Dumnezeu ştie cîte sute de mii de dolari pe lună pentru sisteme electronice sofisticate, care să asigure securitatea garajului şi să-l ferească de vagabonzi, nebuni, oameni dornici de răzbunare, terorişti, dar iată ce se întîmplă. Întregul oraş era o cloacă şi nimic nu era în siguranţă.

Strigîndu-l pe paznicul de culoare, se repezi la *Jaguar* şi smulse cutia de pe capotă. Cînd o ridică însă, cartonul pus sub ea se dădu la o parte şi conţinutul gelatinos se revărsă, scurgîndu-se pe toată maşina. Fără să se gîndească, aruncă cutia şi o auzi rostogolindu-se undeva, în spatele lui. Apoi făcîndu-şi palmele căuş, trase o parte din lichid, lăsînd o urmă imensă. Îngrozit, observă că vopseaua roşie a maşinii

începea să se umfle şi să crape, sfîrîind ca slănina în tigaie.

– Isuse Cristoase! strigă el şi îşi înzeci eforturile, dar simţi că îl gîdilă palmele, pentru ca, în final, să se transforme într-o arsură insuportabilă. Parcă îi luaseră foc.

– Cristoase! zbieră el şi îşi frecă mîinile de haină, dar îl ardeau din ce în ce mai rău.

– Acid! îi strigă el paznicului. Au pus acid!

– Este diluant de vopsea, domnule, îi spuse omul, ţinînd cutia de-o margine. Însă o s-o dau oricum la verificat.

– Dar mă arde! Îmi macină carnea! urlă el.

Începu să sară de durere, dar glezna umflată îl făcu să urle şi mai tare.

– Ajută-mă! zbieră el. Ajută-mă!

– O să chem pe cineva. Între timp, încercaţi asta.

Îi aruncase o găleată roşie de pompieri, plină cu apă murdară. Gil îşi înmuie braţele pînă la cot. Slavă Domnului! Durerea se alină. Poate că nu era acid. Prudent, îşi frecă palmele, îndepărtînd soluţia. Îl durea, dar era mai bine.

– Dacă vă şterg cu o cîrpă o să vă liniştiţi, se oferi paznicul, scoţînd o pînză veche.

– Să nu mă atingi cu împuţiciunea aia, negru tîmpit ce eşti, zbierbă Gil, în timp ce îşi întindea mîinile neajutorat şi îşi privea haina distrusă. Apoi, se uită la maşină. Soluţia continua să fiarbă pe Jaguar. Dumnezeule, maşina se distrugea sub ochii lui.

Gil se întoarse şi vomită în găleată.

– Ah, Doamne! murmură Annie, în timp ce ea, Brenda şi Elise stăteau pe bancheta din spate a limuzinei lor şi se uitau pe geam.

– Scuteşte-ne de compasiune! şopti Brenda, feroce. Acesta este bărbatul care ţi-a jefuit fiica.

– Dar şi-a ars mîinile, zise Annie, gîndindu-se la pacienţii ei de la spitalul de arşi. N-am vrut să-i ard mîinile.

– Nu uita că sînt mîinile care o băteau pe Cynthia, adăugă Elise, pe un ton sumbru.

– Nu-i nimic grav. Îl înţeapă doar, murmură Brenda. Uite, ticălosul a aruncat cîrpa în tipul care-l ajuta. Ce se întîmplă?

O apucă de braţ pe Annie.

– Deschide fereastra puţin. Vreau să aud.

Annie şi prietenele ei distingeau foarte clar acum urletele de furie ale lui Gil. După un minut Brenda începu să rîdă.

– O să concedieze paznicul, le spuse Brenda ca şi cînd ar fi fost nevoie să le traducă. Tipul este distrus. Un negru amărît...

– Încetează, Brenda, vrem să auzim, zise Elise, gata să izbucnească în rîs şi ea. Ah, Doamne, n-am mai auzit un asemenea limbaj.

Gil era turbat de furie. Paznicul luase cîrpa şi stătea cu mîinile în şold.

– Ajută-mă, dobitocule.

– Ajută-te dracului de unul singur, îi zise negrul, aruncîndu-şi şapca pe jos şi întorcîndu-i spatele.

– Negrul şi-a dat demisia. Nu-i place să lucreze pentru ticăloşi.

Cele trei femei căzură una peste alta, rîzînd pînă le dădură lacrimile.

CAPITOLUL 10

Balul de binefacere

Era alt bal al societăţii newyorkeze şi, ca de obicei, o limuzină străbătu River House să ia lumea bună. În felul acesta era mai ecologic. Larry Cochran se încordă în timp ce aştepta şoferul să le deschidă portiera. Apoi îi întinse mîna lui Elise să coboare. Era pentru prima oară cînd apăreau împreună în lume şi îl cuprinsese agitaţia.

În schimb, Elise părea mai senină şi mai frumoasă ca oricînd. Se îmbrăcase în costumul special pe care ea, Brenda şi Annie i-l concepuseră şi arăta adorabil.

Larry o urmă în clădire, apoi în apartamentul familiei Bloogee. Un majordom deschise uşa şi străbătu un hol uriaş, care dădea într-o cameră cu pereţi acoperiţi în brocard auriu. Deasupra unui cămin enorm, din marmură, era un tabolu care părea să fie de Holbein, după părerea lui Larry. Şi nu era tot. Observă de asemenea un Turner grandios, care înfăţişa un superb apus de soare pe Grand Canal. Şi un Paolo. Imposibil. Erau numai vreo şase în toată lumea. Ei, dar cine ştie? Este cel mai bogat tip din America, îşi reaminti el. Poate mai are vreo trei în bucătărie.

Camera era plină cu mobilă antică, aurită, mesele erau acoperite cu obiecte şi vase superbe. Larry se obişnuise destul de greu cu apartamentul lui Elise din Park Avenue, dar pe lîngă această casă era o biată cocioabă.

– Ce locuinţă grozavă!

– Da, nu-i aşa?

– Arată ce-ar fi putut face Dumnezeu dacă ar fi avut bani.

– Larry! Nu sînt vorbele tale, ci ale lui Alexander Woollcott!

– Elise, zise Larry pe un ton didactic. Alexander Woollcott a murit de mult. Aşa că eu am spus acest lucru, acum.

Elise se strîmbă, dar nu mai apucă să-i dea o replică, pentru că apăru Bette. Era superbă, îmbrăcată într-o rochie albă, de mătase, cu flori albe, împletite în părul roşcat, care i se revărsa pînă la talie. Bob Bloogee, îmbrăcat în cavaler, o urma, radiind de fericire.

– Sînteţi gata? îi întrebă Bette. Ah, Elise, arăţi superb! exclamă ea, cu accentul caracteristic.

– Nu-i aşa? întrebă Larry.

– Într-adevăr, spuse Bob Bloogee, zîmbind patern.

Dar Elise, rămăsese în loc uimită, uitîndu-se la Bette.

– Eşti cea mai încîntătoare fată pe care am văzut-o vreodată! îi declară Elise.

Deşi fusese la Hollywood şi turnase filme în Europa, nu mai întîlnise asemenea frumuseţe.

– Dar în ce te-ai costumat?

– În virgină, zise Bette şi izbucni în rîs.

Era alt bal al societăţii newyorkeze. Brenda sosi cu Duarto. Se vor întîlni cu iubiţii lor aici, în rotonda muzeului. Asa o însoţea pe Diana. Brenda era îmbrăcată într-un fel de uniformă de baschet, cu o şapcă pe care scria CSP şi numele ei, brodat pe buzunarul bluzei.

– Dar ce fel de costum este ăsta? întrebă Duarto.

Era printre puţinii bărbaţi deghizaţi în călugăriţă.

Brenda se întoarse mîndră şi îi arătă spatele bluzei. *Clubul soţiilor părăsite* (CSP), scria cu litere mari roşii, decupate din satin. Dedesubt, apărea simbolul internaţional pentru NU, un cerc roşu, tăiat de-o bară, bloca un trofeu. Şi, sub acest semn trona mottoul: *Diavolul nu are destulă furie!*

– Foarte ciudat, comentă Duarto.

– Uite cine vorbeşte. O călugăriţă cu mustaţă!

– Toate călugăriţele pe care le-am cunoscut eu aveau mustaţă, îi declară Duarto, iar Brenda se amuză. Cred că ai m-ai slăbit, zise el, măsurînd-o din cap pînă în picioare.

– Da, încă opt kilograme. Nu-i aşa că arăt superb?

Brenda se roti. Pantalonii i se mulau elegant pe fund.

– Arăţi grozav!

– Stai să le vezi pe prietenele mele, zise Brenda. Acum ne vom afişa în public.

– Nu mă îndoiesc. Dar mi se pare că nu mai eşti aşa de furioasă ca înainte. Femeile grase poartă haine urîte pentru că sînt furioase. Însă costumul tău este drăguţ.

– Îţi mulţumesc, doctor Freud. Dar dă-mi voie să te lămuresc. Femeile grase fac orice pentru că sînt furioase. Însă, de obicei, nu- şi arată furia. Aici este

diferenţa. Ei, uite-o pe Diana. Ce bine îi stă în negru!

Diana, costumată de asemenea în călugăriţă, înaintă spre Brenda şi Duarto. Lîngă ea, cu cîţiva centimetri mai scund ca Diana, era Asa, îmbrăcat în călugăr. Duarto îi zîmbi, văzîndu-l cu adevărat bine dispus pentru prima oară de cînd se întîlniseră. Asa aflase azi că nu va fi acţionat în judecată pentru rolul jucat în afacerea cu acţiunile Morty, a lui Gil Griffin. Datorită eforturilor depuse de Miguel De Los Santos, procuratura acceptase ca el să depună mărturie împotriva lui Gil Griffin, în schimbul libertăţii sale. Bineînţeles, Asa nu va mai putea să lucreze în Wall Street, dar acum, cînd Brenda se ocupa de agenţia de publicitate, Duarto îl va lua pe Asa să lucreze alături de el.

Cei patru schimbară perechile, băiat cu băiat şi fată cu fată, înaintînd veseli, pînă cînd un chelner drăguţ trecu pe lîngă ei. Duarto îl privi şi apoi observa ochii lui Asa aţintiţi asupra lui.

– Iartă-mă, Părinte, pentru că am păcătuit, mărturisi el, îngenunchind în faţa lui Asa, să-l binecuvînteze.

Era alt bal al societăţii newyorkeze. Chelneri în haine negre continuau să circule cu tăvi pline de aperitive, iar vinul curgea în pahare de cristal, sorbit de oameni eleganţi, care continuau să murmure secrete maliţioase şi bîrfe revoltătoare, dîndu-şi ocazional capul pe spate şi rîzînd elegant, în timp ce-şi dezveleau dinţii bine întreţinuţi.

Sosiră Annie şi Miguel. Ea era costumată în uniforma clubului. Iar el în cavaler. O pană albă îi atîrna la coif şi un mic dragon se încolăcea pe lancie. Se alăturaseră Brendei, lui Duarto şi celorlalţi în foaier.

– Este atît de frumos, îi spuse Miguel De Los Santos lui Annie, uitîndu-se la balconul de deasupra rotondei, în care un cvartet cînta muzică de Mozart. Sînt impresionat.

– Este un bal al societăţii newyorkeze. La ce te aşteptai? îl tachină Annie. La nuduri expuse pe tăvi?

Miguel rîse.

– Nu, vreau să spun că nimic nu este exagerat. Totul s-a făcut cu bun gust. Opulent, dar rafinat.

– De obicei, reuşim să epatăm fără exces, îl aprobă Annie. Deşi cred că cina o să ţi se pară cam încărcată. Lally optează întotdeauna pentru abundenţă în privinţa mîncării.

– Povesteşte-mi despre oamenii aceştia, Annie. Aş vrea să aflu şi altceva în afară de cum cîştigă atîţia bani.

– O.K. dar nu pot lăsa deoparte latura financiară.

– Să auzim.

– Ei bine, bărbatul acela cu păr alb, des, de acolo, este primul american care a escaladat cele mai importante piscuri din Alpi. Face alpinism şi acum, la şaptezeci şi şapte de ani. Soţia lui stă lîngă el, este cea cu coc. Îşi petrece şase luni pe an studiind urangutanii din Borneo.

Annie îi zîmbi.

– Sînt oameni foarte drăguţi, iar studiile ei au dat la iveală importante date ştiinţifice.

– Şi acum, tipul mic de statură, care discută cu cel înalt, îmbrăcat în costum de matador, el şi cei doi asociaţi ai lui, au deschis cele mai selecte baruri şi restaurante din oraş. Sînt cei care au introdus stilul Tex-Mex.

– Aproape la fel de important ca vaccinul Salk, surîse Miguel.

– Locuiesc împreună, lucrează împreună şi probabil se culcă împreună. Toţi le spun Cei Trei Muşchetari.

Miguel rîse, sorbi din vin şi continuă să privească în jur.

– Mă întreb cît a plătit doamna Atchinson Wallace pentru aceste flori, murmură el, admirînd aranjamentele florale de 1,80 m înălţime, compuse din crini, trandafiri albi şi tuberoze. Apoi Annie observă o blondă frumos bronzată în mulţime.

– Uite, o vezi pe Shelby, Brenda? o întrebă Annie.

Shelby Cushman era îmbrăcată într-o rochie verde de catifea, cu părul ei blond, lung, strîns într-un coc.

– Dumnezeule, căţeaua se crede Scarlett O'Hara! pufni Asa.

– Arată al dracului de bine pentru o femeie al cărui soţ zace în puşcărie de săptămîni în şir, recunoscu Brenda. Bineînţeles, şi eu arătam mai bine cînd Morty era plecat.

Kevin Lear, vedeta de cinema, trecu însoţit de noua sa logodnică, steaua din ultimul său film. Annie se întrebă, pentru o clipă, ce se întîmplase cu cealaltă logodnică. Se pare că nu numai soţiile erau înlăturate uşor. Lear, ca de obicei, arata superb, strălucind de sănătate.

– Mă rog, pe el cel puţin îl cunosc, zise Miguel şi apoi adăugă: Ah, acum sîntem toţi, în sfîrşit.

Elise apăruse în aceeaşi uniformă a clubului, alături de Larry, costumat ca arbitru.

– Bună.

Le zîmbi, strîngîndu-l de braţ pe Larry. În spatele lor, Bob şi Bette Bloogee se alăturaseră grupului. Începură pregătirile şi saluturile.

– Deci, zise Bob, privindu-le pe cele trei coechipiere, aţi ieşit din vestiare.

– Doamne, este chiar atît de evident? întrebă Brenda, privind-o pe Diana.

Toţi izbucniră în rîs.

– Cine este tipa înaltă, slăbănoagă, în costumul acela ciudat? o întrebă Diana pe Brenda.

O arătă pe tînăra femeie, palidă ca moartea, îmbrăcată într-un costum cu adevărat aiurit, din lanţuri şi bucăţi de animale împăiate.

– Phoebe Van Gerder, prietena fostului soţ al lui Elise, dacă îţi poţi imagina aşa ceva, îi răspunse Brenda. Îţi dai seama ce mult o să le placă noua ei costumaţie colegilor lui Bill de la *Cromwell Reed*.

– Înseamnă că tipul acela bătrîn este soţul ei? Doamne, ce cuplu neobişnuit!

– Uite cine vorbeşte! rîse Brenda.

Apoi o luă de braţ pe Diana şi o duse în salonul de recepţie.

Salonul *Temple of Dendur* era uluitor. Templul însuşi stătea pe o insulă enormă de marmură şi era luminat pe ici-colo, dîndu-i un aspect ireal, misterios. Restul salonului este cufundat în benză, cu excepţia a sute de lumînări mici, care ardeau pe cele optzeci şi ceva de mese. Lumînările iluminau orhideele simple, albe, care păreau să plutească deasupra lor. Pentru că era vorba de un bal al societăţii newyorkeze, fusese o competiţie feroce pentru mesele de elită. Femeile şi chiar bărbaţii le asediaseră pe Elise şi pe Bette să le facă rost de locuri bune. Cele mai selecte se aflau pe insulă, lîngă templu. Clubul lor aveau una dintre mese. În spatele lor, era un loc liber, lăsat pentru dans şi, dincolo de ring, Peter Duchon şi orchestra lui.

– Sînt aceiaşi de nu ştiu cînd, chicoti Duarto. Au cîntat la majoratul meu, adăugă el, în timp ce se aşezau.

– Şi la primul meu bal, zise Elise, rîzînd. Sau era Eddie Duchin?

– Să nu crezi un cuvînt, îi spuse Brenda lui Larry, văd că eşti foarte credul.

– Nu, sînt doar deschis experienţelor. Şi cea de faţă îmi place. Dar trebuie să mărturisesc că sînt puţin dezamăgit de acest gen de petreceri. Sigur, nu pot spune că frecventez de obicei asemenea cercuri, nici vorbă, dar să fim serioşi, aceştia sînt crema societăţii? Este o minciună sfruntată. Majoritatea femeilor sînt atît de trase la faţă.

Zicînd acestea, îşi supse obrajii şi îşi lăsă bărbia să cadă.

– Au o figură atît de severă, le maimuţări el, imitînd accentul de Park Avenue, exact cînd Lally Snow trecu pe lîngă ei.

Elise se uită în jurul ei şi rîse. Avea dreptate, bineîn-

ţeles. Era o expresie cultivată de toate aceste femei. Mîndre, superioare, dispreţuitoare. Şi îngrozitor de slăbănoage.

– Tom Wolfe le numeşte raze X sociale, spuse ea.

– Dar tu nu arăţi aşa, o asigură el. Eşti o femeie adevărată.

– Înseamnă deci că ar trebui să mai slăbesc puţin, rîse Elise, strîngîndu-se lîngă Larry. Uite-l pe fostul soţ al lui Annie şi pe noua lui soţie, murmură ea.

Aaron şi Leslie erau îmbrăcaţi amîndoi în fracuri.

– Seamănă cu Patton, remarcă Larry.

Elise chicoti.

– Dar ce zici de Mary Griffin? îl întrebă ea.

– Ce-i cu ea?

– Cum arată?

Larry se întoarse să se uite la tînăra blondă de lîngă Gil. Stăteau la masă cu familia Bloogee. Sol şi Gunilla Goldberg, un trio al celor bogaţi şi puternici. Elise îi spusese deja lui Larry că Sol o înşeală pe Gunilla şi că Gil o bătuse pe Mary. Acum, Larry clătina din cap, uluit. Imaginea exterioară, faţă de adevăratul interior, era greu de acomodat. Mary, în costum de lăptăreasă, purta o rochie înflorată, cu decolteu şi mîneci albe, bufante, peste care atîrna părul ei, blond şi des.

– Este foarte drăguţă, o aprecie Larry. Dar, draga mea, zise el, uitîndu-se la Elise, nu are corpul tău. Aşa cum ţi-am spus, adăugă el, coborîndu-şi glasul şi aplecîndu-se spre ea, eşti singura femeie cu adevărat frumoasă de aici.

Era alt bal al societăţii newyorkeze, cu vin bun...

– N-am putea pleca mai devreme? îi murmură Miguel lui Annie.

– Nu ţi-e foame?

– Ba da, însă numai de tine.

Era un alt bal al societăţii newyorkeze. După ce se mai agitară puţin, cei o mie două sute de invitaţi se

aşezară pe scaunele lor, gata pentru primul fel: supa. Apoi, începură să mănînce...

– Nu pot să sufăr cosommé-ul madrilen! protestă Phoebe, mult prea tare.

Unchiul Wade şi Julia, mama ei, se uitară îngrijoraţi, unul la altul.

Oaspeţii dansau...

– Vrei să dansezi, nu-i aşa Annie?

– Bineînţeles, Miguel! Chiar acum!

Îi plăcuse să danseze cu Aaron.

– Dar ce o să faci cu lancea ta?

Miguel o privi rîzînd şi îşi rezemă lancea de scaunul lui. Apoi, o luă de mînă şi o conduse pe ring. Îi simţea braţul în jurul taliei şi se lipi de pieptul lui.

– Dar, dansezi minunat, îl lăudă Annie. Unde ai învăţat?

– În nici un caz la domnişoara Stafford, glumi Miguel.

Alunecau graţios pe podea, în acordurile muzicii. Cînd se întoarseră la masă, Duarto stătea pe scaunele lor, ascultînd observaţiile lui Gil Griffin referitoare la apartament. Gil, cu ochii lui pătrunzători şi faţa vulturească, se întoarse pentru o clipă, o văzu pe Annie şi apoi pe Miguel, care tocmai îşi lua lancea. Şi în clipa aceea, îşi încordă bărbia de dispreţ sau poate de frică.

– Ce balaur micuţ şi drăguţ, rînji Gil. Este tot ce poţi Sf. Mihail?

– Toţi balaurii sînt mici, de îndată ce şi-au revărsat focul, spuse Miguel.

– Da. Şi are o lance atît de lungă, mûrmură Duarto.

Apoi, veni al doilea fel...

– Creveţi? exclamă Brenda. Cei mai frumoşi creveţi pe care i-am văzut vreodată!

Apoi ridică din umeri.

– Adu-mi o jumătate de porţie de piure, îi spuse ea chelnerelui. Şi ai grijă să fie cartofi roşiatici. Vreau unul copt.

Îşi ridică privirile şi o văzu pe Shelby alunecînd pe

ringul de dans.

– Ce tupeu are căţeaua, să vină îmbrăcată în Scarlett, murmură ea.

Diana zîmbi.

– Îţi trebuie aroganţă şi lipsă de imaginaţie.

Se gîndi cîteva clipe, băgă mîna în buzunarul ascuns al costumului ei, scoase un creion şi un carneţel şi scrise.

Dragă Scarlett.

Ştiu că Rhett al tău este în puşcărie şi afacerile merg prost. Dar nu te îngrijora, poţi oricînd să te apuci de adevărata ta meserie. Dacă te interesează, eşti binevenită să lucrezi pentru mine.

Apoi se semnă

Belle Wattling

– Ah, Doamne! rîse Brenda, Diana, eşti şi mai rea decît mine.

– Da, destul de rea să i-o trimit, zise Diana, făcînd semn unui chelner să-i dea bileţelul. Mă îngrijorează doar să nu afle de la cine este.

Invitaţii începură să rostească toasturi...

– Deci, acum dacă sîntem împreună, aş vrea să ridic paharul în cinstea Clubului soţiilor părăsite, propuse Bob Bloogee.

– Fiţi atenţi!

Annie se uită în programul ei şi zîmbi. Pe o pagină întreagă era scris Culbul soţiilor părăsite, cu emblema respectivă.

– A costat cam scump, rîse Annie şi dădu hîrtia celorlalţi.

– Da, însă pentru o cauză bună, zîmbi Bob.

– Ce s-a întîmplat? Aaron şi noua lui soţie nu dansează? De obicei, nu-l mai scoteai de pe ringul de dans, îi spuse Brenda lui Duarto, în şoaptă.

– Uită-te bine la ea, zise Duarto. Este o căţea rea şi răzbunătoare. O să se îngraşe, în timp ce el o să ajungă piele şi os.

Era alt bal al societăţii newyorkeze, inclusiv insultele. Stuart Swann, care se pregătea s-o salute pe Annie, o văzu mirat pe Mary Griffin, apropiindu-se de el, din partea opusă a camerei, zîmbind şi făcîndu-i un semn cu mîna. De ce era atît de fericită să-l vadă? Se schimbase ceva? Zîmbi la rîndul lui şi ridică mîna s-o salute. Dar Mary nu-l băgă în seamă. Se îndrepta spre masa Clubului soţiilor părăsite, unde le salută pe Elise, pe Annie şi pe Bette.

– Am auzit că Gil i-a făcut reproşuri lui Duarto, zîmbi Mary, v-aş ruga să-l iertaţi dacă a fost prea dur. Dar trece printr-o perioadă stresantă.

– Nouă nu ne place să discutăm despre afaceri la asemenea evenimente, zise Bob Bloogee. Dar unii oameni au amestecat întotdeauna afacerile cu plăcerea.

Mary se înroşi la faţă. Stuart observă că încerca să fie amabilă şi plăcută. Bujorii din obraji scoteau în evidenţă fabulosul colier de perle de la gît, complet nepotrivit pentru costumaţia de lăptăreasă.

Stuart se simţea umilit. Oare observase cineva cum îl jignise? De-abia aştepta să se răzbune. Pregătise totul, de mult timp. Era ca o bombă gata să explodeze. Ieşi din salonul de bal.

Era alt bal al societăţii newyorkeze, cu intrigi şi bîrfe...

– Cine este tipa aceasta? întrebă Brenda, făcîndu-i semn lui Bob Bloogee în direcţia unei femei în negru, care purta la gît zeci de diamante sclipitoare.

– Este fosta doamnă DeVere.

– Mina de diamante DeVere? se interesă Brenda.

– Exact.

– Isuse! exclamă Bette. Parcă ar fi un candelabru de cristal.

– Sînt false, îi spuse Bob. Sînt o copie reuşită după diamantele pe care le-a avut, dar nu uita că este fosta doamnă DeVere.

– Şi ce dacă? În Africa de Sud nu există legi, măcar pentru femeile albe?

– Mai mult un fel de distribuţie echitabilă, el a rămas cu diamantele, iar ea cu mina.

– Îl vezi pe Jon Rosen, tipul acela drăguţ, de acolo? o întrebă Gunilla Golberg pe Khymer Mallison.

– Sigur, flancat de două femei. Cea ciudată şi soţia lui Morty Cushman.

– Da, pare epuizat. De-abia aşteaptă amîndouă să-l devoreze, iar Bill Atchinson este complet ignorat. Ce amuzant!

– Ignorat şi înşelat, din cîte am auzit.

– Da.

De cînd Morty Cushman fusese închis, Gunilla se îndepărtase de ei. O prevenise pe Shelby că, în această perioadă neplăcută trebuia să se poarte ireproşabil, dar proasta se dădea în spectacol cu Rosen. Care nu numai că era evreu şi intelectual, dar nu avea un ban. Un fel de Rhett Butler! Acum Shebly nu mai avea nici o şansă. Stătea la o masă întunecată, în colţ. Gunilla renunţase s-o protejeze.

La o masă la fel de prost plasată se aflau Aaron şi soţia lui. Doctoriţa Leslie Rosen Paradise vorbise cu un glas care ar fi ucis orice urmă de dragoste, în caz că ar mai fi existat, dar foarte încet, numai pentru urechile lui Aaron.

– Aaron, sînt revoltată că stăm aici. Ne-au ostracizat, pur şi simplu. Annie trebuie să fie în spatele acestei conspiraţii. Ştiam că este pasiv-agresivă, dar mă aşteptam să dovedească mai mult gust. Nu m-am căsătorit cu tine ca să fiu insultată.

Aaron luă paharul cu vin. La dracu', se gîndi el, nu mai termină odată. O privi pe Leslie disperat. Dacă ar fi folosit la ceva, i-ar fi spus că mariajul lor se încheiase,

că ştia că nu mai exista nimic între ei şi-ar face bine să tacă din gură. Dar era prea furioasă. Şi de ce dracu' să fie furioasă? Doar îşi stricase viaţa lui, nu pe a ei.

Muzica se auzea tot mai tare. Chiar şi aici, în acest colţ retras, era o invitaţie caldă pe ring. Dar Leslie nu dansa. Îl cuprinse deodată dezolarea şi singurătatea. Se gîndi la Chris, la Jerry, la Sylvie, la Annie. Îi era dor de Annie. Îi era dor s-o ţină în braţe, s-o audă rîzînd.

Era un impuls irezistibil. O s-o găsească pe Annie şi o s-o invite la dans. O să fie amuzată de costumul lui, deşi Leslie nici măcar nu zîmbise. Se îmbrăcase în smoching, dar, pe un picior îşi pusese o şosetă galbenă, iar pe celălalt, o plasă de sîrmă. Se costumase ca în *Ce este rău în acest film?*

Leslie era în toane proaste. Annie ar fi apreciat costumul lui. Se ridică gata să se ducă la ea. Îi murmură o scuză lui Leslie şi ieşi din umbră spre insula unde cuplurile dansau împreună. Ştia că stătea acolo. Şi, după cîteva clipe, o văzu. Se îmbrăcase cu ceva ciudat, nu îşi dădea seama ce anume, dar zîmbea şi era înconjurată de toţi prietenii ei: Brenda, Elise şi oameni pe care nu-i cunoştea. Vorbeau şi rîdeau veseli. Rămase să-i privească. Ştia că, oricît de mult ar fi dorit-o, nu îndrăznea să pătrundă în cercul ei. Elise Atchinson şi Brenda Cushman contribuiseră la distrugerea lui. Ce bine ar fi ca Annie să-şi ridice privirile. Să-l zărească şi să vină la el.

Dar, în timp ce o privea, observă că ea se întorsese spre tipul îmbrăcat ca Sir Galahad, care stătea lîngă ea. Continuă să se uite mirat, cum străinul o conducea pe ringul de dans, iar apoi o îmbrăţişa pe femeia iubită de Aaron.

Mă rog, putea să intervină, doar n-o să-l refuze. Îşi scoase plasa, o puse pe braţ şi se îndreptă spre ringul de dans. Îşi croi drum printre Marie Antoinette şi diavoli şi ajunse în sfîrşit la Annie care dansă cu cavalerul. Apoi, îl bătu pe umăr.

Ca într-un coşmar, tipul se întoarse şi îl văzu pe Miguel De Los Santos. Îşi trase mîna ca ars. Cum pu-

tea... cum putea să...

– Cum? Ce...?

Cei doi stăteau acolo, unul în braţele celuilalt şi se uitau la el.

Cînd Annie şi Miguel se întoarseră la masa lor, Stuart Swann fu cît pe ce să se ciocnească de ei. Mergea repede, prea repede pentru locul şi ocazia respectivă. Annie bănuia că era beat.

– Să fii atentă acum, Annie, şuieră el.

Părea din cale-afară de entuziasmat.

– Să fii atentă.

Ce Dumnezeu o fi pus la cale? se gîndi Annie. Se uită după el şi- l văzu aşezîndu-se şi întorcîndu-se spre masa Goldberg, cu ochii aţintiţi asupra lui Gil Griffin. Annie îi urmări privirea şi observă un chelner apropiindu-se cu un plic de Gil. Acesta îşi ridică una din mîinile bandajate într-un gest galant, spre ceilalţi, ca şi cînd ar fi vrut să se scuze şi deschise plicul cu oarecare dificultate. Annie simţi un ghimpe de vinovăţie în inimă. Apoi, remarcă, judecînd după mişcările exagerate ale lui Gil, că şi el băuse cam mult. Se uită din nou la Stuart. Urmărea spectacolul încordat şi entuziasmat, cu ochi răutăcioşi. Annie se cutremură şi se întoarse.

Dar auzi deodată un strigăt de la masa lui Bill. Şi se întoarse din nou, ca mulţi alţi oaspeţi. Gil se aplecă asupra lui Mary, cu braţele întinse. În mîna dreaptă ţinea o bucată de hîrtie, pe care o flutura în sus şi în jos.

– Tîrfă! zbieră el. Ce dracu' ai făcut? Trădătoareo! Tîrfă împuţită! Trădătoareo!

Mary Griffin se uită acum la el. Era palidă la faţă şi ţinea ochii larg deschişi. Se desprinsese de el, cînd strigase prima oară, dar acum stătea paralizată, în timp ce el o ameninţa.

– Trădătoareo! zbieră el din nou şi începu să ridice mîna deasupra capului.

Deodată, Mary se ridică de pe scaun, se întoarse şi se îndepărtă repede. Gil îşi răsturăn propriul scaun şi se

luă după ea. O apucă de braţ şi îi vîrî hîrtia în faţă.

– Tîrfă împuţită şi mincinoasă!

Se schimonosise la faţă de furie, iar vocea lui o făcea pe Annie să se înfioare. Probabil că aşa suferea şi Cynthia, se gîndi ea. Annie întoarse capul. Cîţiva bărbaţi se ridicaseră, gata să intervină dar restul celor aflaţi în *Temple of Dendur* rămăseseră tăcuţi şi nemişcaţi.

– Dumnezeule, se înregistrează totul, zise Elise, întrerupînd liniştea.

În partea opusă a salonului, presa clipea din flashuri şi înălţa reportofoanele.

– Stai aici, îi spuse Larry lui Elise, care se ridicase. O să văd ce pot face.

– Ce ai de spus despre asta? zbieră Gil, plesnind-o pe Mary cu hîrtia.

Femeia o luase din nou la fugă, departe de lumină, peste pod, către insula care ducea la ieşire.

Sol Goldberg se duse după Gil şi începu să-i vorbească! Încerca să-l ţină de braţ, să-l oprească, dar Gil îl respinse. Acum, cînd incidentul părea să se fi potolit, mulţimea începu să se răspîndească.

Annie îl văzu pe Stuart Swann îndreptîndu-se spre unul din reporteri, îi dădu o bucată de hîrtie şi-i spuse cîteva cuvinte. Apoi, se duse la Annie.

– Uite ce l-a făcut pe Gil să înnebunească, zise Stuart repede băgînd o foaie de hîrtie în mîna lui Annie.

Apoi, se îndepărtă.

Annie despături hîrtia şi se uită la fotografie. Ah, ce oribil şi josnic era! Annie băgă în geantă fotocopia fotografiei lui Mary de la prima ei căsătorie, fără s-o arate nimănui. Ştia însă ce concepţii limitate avea Gil. O îngreţoşa că Stuart Swann produsese o asemenea scenă hidoasă, care o făcuse pe Mary să fie agresată fizic, îi era silă de demenţa lui Gil, îi era ruşine că îl cunoştea. Se gîndi că trebuie să distrugă poza repede, înainte s-o vadă cineva.

Apoi, Gil se desprinse de Sol şi o luă la fugă pe coridorul plin cu galerii egiptene.

– Cred că ar fi mai bine să intervin, îi spuse Miguel lui Annie, uitîndu-se la faţa ei lividă. Te simţi bine?

Îi făcu semn că da.

În rotondă, Gil tocmai o ajunsese pe Mary, care alerga acum, îngrozită. Cînd o atinse, încercă s-o oprească, dar se smuci din mîna lui. Turbat de furie, o apucă de colierul din perle. Mary continua să meargă, deşi Gil o trăgea de gît. Pentru o clipă, rămaseră aşa, aproape în echilibru, ca într-un ciudat *pas de deux*. Apoi, colierul se rupse şi sute de perle uriaşe se împrăştiară pe podeaua de marmură.

Acum, Sol, Miguel şi alţi bărbaţi ajunseră în rotondă. Dar Mary era afară, pe scări. Vremea era rece şi vîntul vîjîia pe strada Eighty-first. Treptele muzeului erau pline de gheaţă. La fel de furios, Gil o înşfăcă de mînă şi o întoarse spre el. Flash-urile apartatelor foto şi ale camerelor de luat vederi clipeau în beznă. Mary scoase un strigăt. Tocmai se pregătea s-o lovească, dar femeia se dezechilibră şi alunecă pe scări. Iar Gil îi dădu drumul, cînd simţi că îl trage după ea.

Căzu pe burtă, rostogolindu-se şi răsucindu-se. În cele din urmă se opri pe ultima treaptă a scărilor late, de marmură. Îşi pierduse pantofii şi zăcea nemişcată, cu faţa în jos.

CAPITOLUL 11

Cromwell o citeşte şi plînge

Noaptea balului fusese o lovitură de graţie pentru Bill

Înainte să plece de acasă, Phoebe nu-l lăsase să-i vadă costumul, pînă nu se îmbrăcase complet. Apoi, apăruse în faţa lui şi exclamase „Ta-da!" Îşi pusese cizme negre de piele, înalte pînă la coapse, cu mici

iepuraşi pufoşi prinşi în tocuri. Purta o vestă din lanţuri, peste un sutien negru de piele şi avea ursuleţi de pluş, prinşi la întîmplare pe vestă. Urechi negre de piele gen Michey Mouse completau costumul. Bill nu înţelegea deloc ce personaj reprezintă şi Phoebe refuză să-i explice.

– Arta nu are nevoie de explicaţii, dragul meu. Şi acum fii un tătic bun şi dă-i nişte zahăr fetiţei tale.

Se strîmbă.

– Doar ca să mă menţin în formă, dragul meu, îi spuse ea.

Bill ştia că exagera cu drogurile, dar, în noaptea aceasta, preferă să pretindă că nu observa. Va fi cumplit să stea la masă cu toţi cei de la *Cromwell Reed* şi cu mama lui Phoebe, Julia Van Gelder, încercînd să-şi tempereze logodnica, sub privirile dezaprobatoare ale mamei, partenerilor şi soţiilor lor, mai ales Celia Reed. Cînd Phoebe începu să citeze din Proust şi apoi trecu la Mark Twain, o duse repede pe ringul de dans. Însă se desprinsese de el, cînd îl văzuse pe Jon Rosen. Bill se întorsese neconsolat. Ştia că îl aştepta o noapte lungă. Jon Rosen se droga aproape la fel de intens ca Phoebe.

Bill se uită spre masa lui şi observă că toţi îşi aţintiseră ochii asupra lui Phoebe, studiindu-i atitudinea nepotrivită. Celia Reed tocmai îi spusese ceva ţuguindu-şi buzele Juliei Van Gelder, iar Julia îşi lua poşeta şi se îndreptă spre toaletă. Cînd trecu pe lîngă Gil, îi zise printre dinţi:

– Stăpîneşte-o sau scoate-o de aici. Ai înţeles?

Şi plecase, fără să-i aştepte răspunsul.

Bill o interceptase pe Phoebe, cînd se întorcea la masă şi o apucase de braţ.

– Oo, tăticul vrea să fie dur? În noaptea aceasta, sînt îmbrăcată potrivit pentru sadism, zise ea cu un glas subţire ca de copil.

Trebuia să facă orice, numai s-o ia de aici.

– N-ar fi mai bine să plecăm şi să-mi arăţi ce ai creat

în secret la atelierul tău?

Entuziasmată, îl apucă pe Bill cu o mînă, iar cu cealaltă înşfăcă o sticlă de şampanie.

Phoebe era foarte agitată, spusese întotdeauna că Bill va fi primul care va vedea capodopera ei, înainte s-o expună în galerie. Cînd ajunseră la uşă, se opri şi-i zise:

– Închide ochii, este o surpriză.

Iar cînd deschise, prima senzaţie a lui Bill fu o duhoare, un miros neplăcut. Cu ochii închişi, o auzi cum aprindea luminile una cîte una şi apoi deschidea şampania. Cînd luă prima înghiţitură, deschise ochii, cercetă camera şi scuipă şampania pe cămaşă.

Încerca să distingă operele luminate, dar nu reuşea să-şi alunge credinţa, speranţa, că tot ceea ce vedea era, de fapt, o glumă. Însă duhoarea părea cît se poate de reală. Era mai rău decît într-un grajd. Se abţinu să nu vomite.

– Bill, susură Phoebe, incapabilă să-i perceapă reacţia fizică din cauza drogurilor şi a alcoolului. Aceasta este *capodopera* mea!

Lui Bill i se făcea din ce în ce mai greaţă, pe măsură ce privea fiecare exponat în parte, observînd titlurile.

În vase de plexiglas, stăteau grămăjoare de excremente. Parcă le-ar fi strîns de pe toată planeta, se gîndi el. Cu mare efort, citi cîteva etichete descriptive: *De la Shorty Jackson, condamnat la moarte. Închisoarea Sing Sing;* o femeie care schiase cu Papa atesta autenticitatea altui specimen; caca de maimuţă; de cîine; fecalele unui maior din Pentagon şi – capodopera capodoperelor – propriile fecale ale lui Phoebe. În cantităţi abundente. Ah, Isuse. Doamne Dumnezeule!

Bill se sprijini de perete, scăldat în sudoare. Închise ochii să nu le mai vadă, dar nu putea scăpa de miros. Phoebe trăncănea fără să- şi dea seama de repulsia lui Bill.

– Arta înseamnă creaţie, în cea mai simplă formă, spunea Phoebe.

Oricît de beat fusese Bill cînd plecase de la bal, acum se trezise imediat şi i se părea că vede pentru prima oară realitatea. Phoebe depăşise orice limită. Iubita, logodnica lui îşi pierdea minţile. Nu putea să permită aşa ceva. Avea nevoie de ea. Făcu un uriaş efort de voinţă s-o ducă la maşină, acasă la ea.

Drumul se pare că îi insuflase energie lui Phoebe pentru că, după ce intră în apartament, începu să alerge din cameră în cameră, strigînd-şi cîinele. Nu mai avusese cîine din copilărie, dar o lăsă să alerge, sperînd că o să obosească şi o să adoarmă. Avea nevoie de linişte, ca să se gîndească.

În cele din urmă, Phoebe se aşeză la el în braţe şi-l rugă să-i citească o poveste. Bill se arătă de acord, iar ea îi dădu *Povestea lui O* şi se cuibări lîngă el ca o fetiţă, căreia i se citea *Albă ca Zăpada*. Bill ştia că nu avea de ales. Începu să-i citească fetiţei sale, care îşi rezemase capul de umărul lui.

Dură pînă la şase dimineaţa, dar Phoebe adormi în sfîrşit, mulţumită valium-ului, pe care îl găsise în sertarul noptierei. Bill, epuizat, bău o coca-cola şi o sună acasă pe doctoriţa Rosen. După ce îl asigură că era destul de trează să-l înţeleagă, îi povesti despre ultima creaţie artistică a lui Phoebe. Dar Leslie nu se arătă deloc surprinsă. Sau îngrijorată.

– Bill, Phoebe trebuie să-şi exprime subconştientul în artă. Este o realizare minunată pentru ea. A reuşit în sfîrşit să ia legătura cu o perioadă traumatică din viaţa ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Leslie.

Bill nu mai avea răbdare să asculte asemenea aberaţii psihiatrice.

– Consumă cocaină, valium şi vodcă, de parcă ar fi bomboane. Devine incoerentă, se dă în spectacol.

Într-un cuvînt, este sinucidere curată.

– Este doar un simptom al unei tulburări mai adînci, Bill. Aici este vorba de ceva foarte important.

Se opri.

– Deoarece eşti aproape soţul ei, cred că ar trebui să ştii cu ce se luptă Phoebe.

Se opri din nou, de data aceasta ca să-şi găsească cuvintele potrivite.

– Phoebe a fost violată anal, în repetate rînduri, cînd era fetiţă, de bunicul din partea mamei.

Bill se trînti pe un scaun şi i se strînse stomacul. Scenele acelea dintre ei. Oare juca rolul bunicului?

– Ce? Ce insinuezi? Că Malcolm Phipps, magnatul oţelului, îşi regula nepoţica în fund, într-o casă în care mişunau oameni? Este o nebunie.

– Este adevărul, Bill. Îmi pare rău că a trebuit să ţi-l spun atît de brutal, dar era purul adevăr. Şi acum este foarte important s-o laşi să acţioneze, să se exprime cum doreşte. Dacă nu este susţinută, o să se distrugă într-adevăr. S-ar putea să se producă un incident paranoic major. Ştiu cum s-a comportat la petrecere, noaptea trecută, dar a fost doar furie, un semn de creştere, nu de declin.

– De creştere? Ce ai înnebunit? Doar ţi-am spus ce a folosit ca materiale artistice. Şi ai văzut cum s-a comportat. Vrei să spui că astea sînt semne de creştere?

Îl cuprinse furia, deşi încerca să se controleze.

– Şi ai putea să-mi spui în ce o să evolueze? Ei bine, o să-ţi spun eu. Într-o drogată şi într-o ţicnită. Iar eu cred că tu eşti cea nebună. Mai du-te dracului! exclamă el şi îi trînti telefonul.

Acum era complet singur, incapabil să facă faţă situaţiei. O pierdea. O pierdea pe Phoebe şi nu suporta gîndul.

Păstrîndu-şi sîngele rece, fiindcă nu avea încotro,

Bill chemă salvarea. Poate că greşea, o trăda, însă nu avea altă ieşire.

Bill nu prea mai înţelegea ce se petrece, însă era sigur de două lucruri: Phoebe era complet nebună şi, cu toate acestea, continua să-l obsedeze.

Bill Atchinson se aşeză la biroul său de la firmă, trecîndu-şi mîinile prin păr. Avea înaintea lui o cană cu cafea rece, care se scurgea încet pe sugativa de pe mapa sa *Mark Cross*.

Phoebe nu mai era. Şi ar fi trebuit să fie îngrijită de mult. Psihiatrii de la spitalul particular din Hartford îl asiguraseră că Phoebe devenise acum schizofrenică. Nu se putea spera decît într-o stabilizare a stării ei şi apoi, poate, vor încerca s-o aducă la realitate, administrîndu-i medicamente care, prin efectele lor secundare, o vor face necomunicativă şi foarte pasivă.

Şi mai era şi problema banilor. Sigur, nu era chiar o problemă. De cînd familia Van Gelder îi blocase accesul la contul lui Phoebe şi numiseră un tutore, nu mai avea decît salariul de la firmă. O să-i ajungă un timp. Se va restrînge puţin, dar acum se pricepea foarte bine să încarce onorariile clienţilor.

Se uită prin birou. Stricăciunile cauzate de mînia dezlănţuită a lui Elise fuseseră remediate; vasele *Imari* antic fuseseră reparate, dar valoarea şi frumuseţea lor scăzuse; înlocuise crosa îndoită de golf, ţintele de tir fuseseră restaurate de un expert. După fiecare lovitură reuşise să se refacă, să adune cioburile, să dea uitării incidentul. Ei bine, aşa o să facă şi acum.

Bill tresări cînd ţîrîitul soneriei îl trezi din reverie. Era preşedintele biroului executiv al firmei.

– Bill, aş vrea să vii imediat în biroul meu.

Bill închise şi scoase micul flacon cu cocaină pe care îl păstra în buzunarul vestei pentru asemenea situaţii. După ce inspiră de cîteva ori, îşi dădu cu apă rece pe faţă, se pieptănă, îşi lua haina şi ieşi pe culoar.

Ce-o mai fi? se întrebă el.

Reed îi făcu semn să se așeze, cînd intră în cameră.

– Bill, asupra ta planează o umbră, care afectează parteneriatul nostru.

Bill începu să vorbească, dar Don îi făcu semn să tacă.

– Elise Elliot, fosta ta soţie, şi-a retras de la *Cromwell Reed*, afacerile ei deosebit de rentabile. Această firmă a reprezentat de generaţii interesele familiei sale. Iar familia noii tale – hm, mă rog, ce ţi-o fi – Van Gelder a ameninţat de asemenea că o să renunţe la serviciile noastre; de asemenea după o colaborare care durează de generaţii.

Don se opri şi se sprijini cu coatele de birou.

– Iar unchiul lui Elise, Bob Bloogee, ne-a părăsit şi el, după ce ne-am înţeles perfect, ani de zile. Aşa că vezi, Bill, nu numai că nu atragi noi afaceri, dar se pare că eşti răspunzător de pierderea a milioane – da, milioane – de dolari, în fiecare an.

Bill simţi că asudă.

– Dă-mi voie să fiu sincer, zise Don, Comitetul executiv a hotărît să nu mai lucrezi pentru noi. Nu mai ai ce căuta în această firmă. Şi sperăm să te comporţi ca un gentleman şi să accepţi hotărîrea noastră.

Bill simţi că se sufocă şi apoi tresări. Cocaina îi pompa energie, transformîndu-i mirarea în furie.

– Să mă comport ca un gentleman? Să accept să fiu aruncat de partenerii mei de afaceri? Unde poate un avocat de cincizeci şi şapte de ani, ca mine, să-şi găsească de lucru? Ce-o să mă fac acum? Să suport ca un gentleman, să dau mîna cu voi şi să-mi iau la revedere.

Nu mai răbda. Mînia se revărsa în valuri. Cineva era vinovat de toate acestea, dar cine? Cineva trebuia pedepsit. Îi venea să-l ucidă pe acest grăsan ticălos. Cîţi ani îi ascultase glumele nesărate şi adunase firimiturile de la masa lui?

– Dracu' să te ia şi pe tine şi pe ceilalţi gentlemeni.

O să vă dau în judecată. Nu puteţi să mă îndepărtaţi numai fiindcă am probleme de familie. Deci, o să ne judecăm.

Bill observă că Don Reed oftează stînjenit.

– Eşti investigat de agenţii federali, Bill. Caută informaţii despre stocul de acţiuni al lui Morty Nebunul. Şi ştii doar cît de idealişti sînt tinerii avocaţi şi cît de speriaţi. Cîntă ca nişte canari şi tu vei fi mai mult ca sigur citat la proces. Ceea ce înseamnă că această firmă este, adică sînt şi eu, implicată într-o investigaţie fererală.

Don scrîşni din dinţi.

– Şi nu ne place deloc, Bill. Absolut deloc.

Don Reed se mişcă pe scaun.

– Deci, acesta nu este un proces, Bill. Consideră că este o execuţie. Şi, ca tacîmul să fie complet, am descoperit de asemenea că încărcai notele de plată ale clienţilor. Deci, ne furai practic pe noi. Îţi imaginezi ce impresie i-a făcut acest lucru Comitetului executiv. Tu, însurat cu una din cele mai bogate femei din lume, furi de la partenerii şi clienţii tăi. Ţi-ai pierdut rafinamentul şi simţul măsurii, Bill.

Don luă un trabuc şi-l aprinse, în timp ce Bill stătea şi-l privea.

– Aşa că, dacă aş fi în locul tău, n-aş mai ameninţa pe nimeni cu tribunalul, continuă Don. De fapt, ar trebui să te consideri norocos că nu te dăm în judecată. Oricum, nu deocamdată.

– Sînteţi nişte nemernici, murmură Bill şi se îndreptă spre uşă, nerăbdător acum să iasă din birou şi din clădire, alb la faţă.

Era obosit. N-are rost, se gîndi el. Nu mai pot continua. Phoebe, serviciul meu, nu mai am nimic. Ce-o să mă fac? Cum o să merg înainte, fără ea? Nu mai iubise pe nimeni atît de mult şi nu-şi imagina ce va fi viaţa lui fără Phoebe. Şi nu putea să lupte de unul singur cu Van Gelder şi Don Reed.

Don Reed îl urmă, furios.

– Şi acum, te rog să eliberezi imediat biroul. Doi paznici aşteaptă afară să te urmărească dacă îţi împachetezi numai ce îţi aparţine, iar la tine în cameră se află un om cu ambalaje şi cutii.

Bill trînti uşa în urma lui, dar nu era suficient ca să-şi exprime toată disperarea şi singurătatea care-l învăluiau. Cum se întîmplase aşa ceva? Cum pierduse totul? Pe Phoebe, bani, serviciu – absolut totul.

Unde o să găsesc altă femeie bogată, se gîndi el, acum cînd nu am nimic de oferit?

CAPITOLUL 12

Întîlnirea rechinilor

Cam în acelaşi timp cînd Bill Atchinson era dat afară de la *Cromwell Reed,* altă întrunire a partenerilor se reunise în coridorul capitonat din faţa biroului lui Gil Griffin.

– Nu mai este stăpîn pe situaţie, zise unul din parteneri. Nu mai este stăpîn pe situaţie.

– Da, tocmai a pierdut controlul asupra evenimentelor, zise Stuart Swann, sigur pe el.

– Vă spun că acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu *Mitsui,* cînd m-am făcut de rîs, punîndu-i competenţa la îndoială, insistă Dwight McMurdo, alt partener. Exageraţi. Tipul este un geniu: ştie foarte bine ce face. Mai întîi, a pregătit piaţa pentru *Mitsui* şi a vîndut la preţ scăzut. Acum i-a înnebunit pe toţi cu *Maibeibi.* Vă rog să mă credeţi, este foarte conştient de ce se petrece.

Dwight vorbea ca şi cînd ar fi înţeles politica practicată de Griffin.

– Dar preţul a scăzut cu douăsprezece puncte noaptea trecută şi cu încă cinci azi-dimineaţă şi este abia nouă şi un sfert! exclamă celălalt partener, agitat. Ce dracu' se întîmplă?

– Îţi dai seama că a băgat aproape şapte sute de milioane de dolari din banii noştri în această afacere? zise Robert Jemison, cel mai în vîrstă dintre ei, şi asta cînd acţiunile aveau un preţ mai ridicat.

Îi tremurau mîinile şi glasul, dar, ca de obicei, nu era clar dacă se enervase mai mult ca de obicei.

– Oricum, unde este, mă rog?

– S-ar putea să întîrzie puţin, azi, îi anunţă Stuart Swann, zîmbitor. A avut un weekend agitat.

– Dar n-a mai întîrziat niciodată, strigă McMurdo.

– Într-adevăr, dar nici n-a mai fost niciodată în puşcărie, zise Stuart Swann.

Ziarele erau nemiloase. Zăceau într-un morman lîngă el, pe bancheta limuzinei. Se uită peste umărul şoferului şi încleştă din dinţi. Traficul era aglomerat şi tipul ăsta nu era în stare să conducă. Îşi privi mîinile roşii, umflate. N-o să mai poată manevra mult timp o maşină şi mai ales *Jaguar*-ul lui. Se încruntă. Cineva îi făcuse ceva cumplit copilaşului său şi lui. De fapt, mulţi oameni îi făcuseră lucruri cumplite; Mary era cea mai rea dintre toţi.

Îi alunecară privirile pe titlul din *Post* şi se încruntă din nou. OM DE AFACERI STRIGĂ „TRĂDĂTOAREO" ŞI ÎŞI BATE SOŢIA. Erau şi fotografii. Mary fugind de el, pe scările muzeului. El, cu pumnul strîns, gata s-o lovească. SCANDAL ÎN LUMEA BUNĂ scria *Daily News*, cu un prim-plan în care apăreau amîndoi. Dar cea mai cumplită dintre toate era fotografia de la nunta ei cu maimuţoiul acela.

Cum făcuseră rost atît de repede de poza aceea cînd el habar nu avusese de existenţa ei? Cum putuse Mary să-l trădeze în asemenea hal, tîrfă mincinoasă şi dezgustătoare ce era? Îl cuprinse un frison de repulsie. Pielea ei şi a lui. Sînii ei pe pieptul animalului aceluia, părul ei mătăsos pe chica lui creaţă de negrotei. Mîinile lui pe ea, în ea. Sexul... Doamne, i se făcea greaţă.

Nu regreta nici o clipă că o lovise. De fapt acum

şi-ar fi dorit s-o fi bătut pînă o lăsa lată. Chiar s-o fi ucis în bătaie. Gîndul îl înveseli pe moment. Pumnul lui lovise în gura aceea mincinoasă, mîinile sale storcîndu-i ultima suflare din trupul ei de tîrfă. Nu, nu regreta că o pocnise, înainte să plece în Japonia. Acum îi părea rău că n-o pocnise mai tare.

Regreta în schimb că o făcuse în public, că ajunsese de rîsul tuturor. Toţi duşmanii săi – Steinberg, Bloogee, chiar şi Stuart Swann – se vor bucura. O să se ridice împotriva lui, ca o hoardă zîmbitoare. La oricare întrunire, unul din aceşti ticăloşi putea triumfa, comentînd incidentul.

Gil simţea că i se face rău. Îşi înghiţi gustul amar care i se strînsese în gît şi încercă să se calmeze. Dacă o să mă gîndesc mereu numai la asta, n-o să mai pot să-mi văd de treabă. Şi trebuie să mă concentrez. La urma urmei, nu era decît o femeie nenorocită. Puţin diferită, dar la fel de mincinoasă şi trădătoare ca toate femeile pe care le cunoscuse. Mama lui care-i murmura vorbe de dragoste şi apoi îl lăsa pe tatăl lui vitreg să-l bată, prima lui soţie care nu putea să aleagă între el şi ceilalţi şi voia în acelaşi timp să aibă şi familia ei şi copii şi pe el. Iar acum această tipă, cea mai rea dintre toate; o să-şi lase avocaţii să se ocupe de tot.

Dar, pînă acum, nu se dovediseră capabili să-l ajute. Cu două nopţi în urmă, cînd fusese reţinut de poliţie, după incidentul de la bal şi i se permisese să dea un singur telefon, sunase la *Cromwell Reed,* la ora două şi jumătate în zorii zilei şi nu găsise pe nimeni. Nici măcar pe Bill Atchinson, neisprăvitul ăla. A fost nevoit să stea cinci ore într-o celulă mizerabilă, la secţia de poliţie, pînă la ora şapte cînd unul din asociaţii firmei de avocaţi a auzit mesajul său înregistrat pe bandă. Da, şi incompetentului i-a trebuit mai mult de o oră să-l scoată pe cauţiune. Cristoase, el plătea firmei şase milioane de dolari pe an pentru reprezentare şi uite cum îl ajutau! O să discute cu Don Reed despre asta.

Se pare că Mary era în spital. Coaste rupte, nasul

zdrobit. Şi ce dacă? N-o lovise pe treptele muzeului, doar îi dăduse drumul şi, dacă tîrfa n-ar fi alunecat, se îndoia că ar fi avut măcar o vînătaie. Dar poliţia bineînţeles, făcea din ţînţar armăsar, vorbind despre încercare de omucidere, dacă murea. Avocăţelul de la *Cromwell Reed,* spusese că-i venise destul de greu să-l scoată pe cauţiune.

Dar venise pînă la urmă, se dusese în apartamentul său, îşi revenise, schimbase încuietorile la uşă, îşi unsese mîinile rănite şi dictase o informare doamnei Rodgers, care v-a fi dată sub formă de declaraţie, la firmă. Acum, luni dimineaţă, în ciuda tuturor celor întîmplate, Gil era gata să intre în birou şi să încheie afacerea *Maibeibi,* cea mai mare din viaţa lui, cea mai importantă lovitură din Wall Street de la fuziunea firmelor *Nabisco* şi *Reynold's*. Aşa cum nu mai el putea să facă, uită de Mary şi de evenimentele din weekend. Atunci e atunci şi acum e acum, îşi spuse el, întrebîndu-se pentru o clipă unde mai auzise această expresie.

– O s-o fac numai dacă mă primiţi în clubul vostru, insistă Bob Bloogee, în timp ce Elise, Brenda şi Annie stăteau cu el la o masă de la fereastră în restaurantul hotelului *Regency*. Era o încăpere superbă pentru micul dejun, cu pereţi pictaţi cu castele, lacuri, păduri, în nuanţe pastelate de albastru şi verde, contrastînd cu costumele închise la culoare şi figurile serioase ale magnaţilor care luau de obicei masa aici. Era locul unde luau micul dejun cei mai bogaţi oameni din New York şi la o mie şase sute de dolari pentru o cafea şi un croissant, Brenda se mira cum îşi puteau permite chiar şi nişte oameni ca Zeckendorf şi Rohatyn.

– Haide, unchiule Bob. Nu te prosti! Cum poţi tu să fii o soţie părăsită? îl întrebă Elise, logic. Nu eşti femeie şi ai fost însurat de patru ori. Iar clubul nu este oricum club adevărat ci, mai mult o stare de spirit.

– Este exact la ce mă refeream şi eu, o aprobă unchiul Bob zîmbitor. Îmi place starea voastră de spirit

şi aş vrea s-o împărtăşesc. Bette şi cu mine ne-am distrat grozav cu voi, la bal. Şi aţi fost grozave în Japonia. Mi-a plăcut să vă ajut. Gil s-a comportat dezgustător la petrecere. Lui Bette îi venea să-l pocnească. Nu-mi plac afacerile lipsite de scrupule. Şi, dacă se întîmplă, îmi iau măsuri de precauţie. Şi, îmi place să cred că sînt adesea ca voi. Luptătoare pentru dreptate.

– Nu, ea este scriitoare de romane, zise Brenda, referindu-se la Annie. Deşi refuză să ne arate vreun rînd, bombăni ea.

Annie, ignorînd-o pe Brenda, îl zîmbi unchiului Bob.

– Cred că ştiu cum am putea ieşi din acest impas. Ce ar fi să devii membru onorific, în locul Cynthiei Griffin, cu privilegiul de a participa la o întrunire, în fiecare an? Cu toate prerogativele sociale respective. La urma urmei, fără ajutorul tău nu am fi reuşit să-i facem dreptate Cynthiei.

– Bravo, Annie, iar eşti o fată perfectă, ca de obicei şi mă pui în inferioritate, zise Brenda. Aşa că susţin propunerea. La fel ca şi Elise, nu-i aşa?

– Da, bineînţeles, sînt de acord.

Îi zîmbi unchiului ei.

– În calitate de preşedinte a Clubului soţiilor părăsite, îţi urez bun venit, zise ea, întinzîndu-i mîna.

– Cine a murit şi te-a făcut preşedinte? o întrebă Brenda.

– Deci, facem azi dreptate? îl întrebă Annie pe unchiul Bob. Credeţi că afacerea *Maibeibi* o să ţină?

– Doamnelor, vă promit că va fi vărsare de sînge, zîmbi unchiul Bob, răutăcios.

Annie fîlfîi un dosar subţire în faţa lor.

– Să mergem! exclamă ea, luînd-o de braţ pe Brenda.

În limuzina lui, mîinile roşii, iritate ale lui Gil Griffin ţineau Journal, citind uluit preţul acţiunilor. Ce dracu' se întîmplă cu *Maibeibi?* Cum de scăzuse atît de mult? Şi de ce? Gil se aşteptase să urce cînd se auzise de inte-

resul lui. Cumpărase o mulţime de acţiuni, ca să profite cînd se va ridica preţul şi uite ce se întîmplase acum.

Dar n-o să-şi piardă cumpătul. Era mult prea experimentat. Nu se ştia ce-i apucase pe ticăloşii ăia de la bursă. N-avea de ce să se teamă. La urma urmei, compania era solidă. Mai mult decît solidă. Şi dacă vindeau proprietăţile şi şantierele navale, *Maibeibi* va deveni rentabilă. Deţinea o poziţie destul de solidă în firmă ca să-şi anunţe intenţiile. Dar la început va profita poate de avantajul care i se oferea şi va mai cumpăra nişte acţiuni, la preţul acesta, scăzut. Pe urmă, o să dea de ştire că este interesat de compania japoneză. Se va folosi de situaţia creată la bursă.

Gil zîmbi. Diferenţa dintre el şi ceilalţi era că el putea să reziste concurenţei şi s-o întoarcă în avantajul lui. Este exact ce va face acum. Dar, Cristoase, nu avea nici măcar un telefon în maşină. Îl folosea atît de rar, încît nu ceruse să i se instaleze unul, deşi îi spusese lui Mary să se ocupe. Căţea incompetentă. Îşi alungă gîndul din minte. Peste cîteva minute va ajunge în birou.

George, şoferul lui, trase în garajul din 120 Wall şi se îndreptă spre lift, trecînd pe lîngă spaţiul gol unde se aflase *Jaguar*-ul lui roşu. Gil îşi feri ochii, ca şi cînd ar fi fost un accident sîngeros. Tînjea după maşina lui. O s-o pun pe doamna Rodgers să verifice cînd o să fie gata, se gîndi el. Şi ar trebui să i se instaleze un telefon în limuzină. Acum era timpul marilor schimbări.

Cînd Gil Griffin străbătu holul, spre ascensor, se întări. Va fi atent la tot ce se petrecea în jurul lui. Nu conta decît munca lui. De fapt nimic altceva nu contase vreodată. Greşise cînd îşi imaginase altceva. Ştiuse întotdeauna că nu era precum ceilalţi bărbaţi; vedea mai mult, făcea mai mult, comanda mai mult. Iar ceea ce se întîmplase în weekend îi confirma această părere.

Cînd coborî din ascensor, la etajul unde se afla conducerea firmei, îşi îndreptă umerii şi înaintă la fel de vioi ca întotdeauna. Doamna Rogders îl aştepta mai conştiincioasă ca oricînd. Chiar dacă simţea ceva, chiar

dacă citise ceva, şi bănuia că citise, era destul de inteligentă să se abţină. Îi spuse răstit să verifice cînd va fi gata *Jaguar*-ul, să instaleze un telefon în maşină, să-i contramandeze restul întîlnirilor de dimineaţă şi să-l cheme pe Scopper, care se va ocupa acum de proiectele ultrasecrete la care lucrase soţia lui. Femeia încuviinţă din cap, îşi notă şi se opri cînd îi spuse să consulte cursul acţiunilor.

Cristoase, *Maibeibi* continuă să scadă! Cu cincisprezece puncte. Revizui totul, de la început, în gînd: situaţia banilor lichizi ai companiei, produsele, disponibilităţilor, totul. Nu exista nici un motiv real pentru această scădere. Înseamnă că se mişcase mai repede, înainte ca oamenii de la bursă să se sperie. Azi va ţine conferinţa de presă. Dumnezeu ştie, vor apărea toţi reporterii, mai ales după evenimentele de sîmbătă noapte. Şi se va umple de glorie.

Se opri la biroul lui Kingston. Puştiul tresări, gata să se ridice.

– Cumpără încă şase milioane în acţiuni *Maibeibi*. Apoi, încă patru.

Gil îl studie atent. Kingston îl privea cu ochii mari şi încuviinţă din cap.

– La prînz, voi ţine o conferinţă de presă la parter, îi spuse Gil, doamnei Rodgers. Dă de ştire celorlalţi asociaţi şi lui Lederer. I-am instruit deja. În rest, nu sînt pentru nimeni.

Se duse în biroul lui şi deschise uşa. Acolo se afla o femeie. Stătea pe un scaun, cu spatele la el. Se întoarse spre doamna Rodgers, vădit furios.

Secretara lui îl privi mirată.

– Doamna Paradise a spus că v-aţi fixat întîlnirea noaptea trecută. A spus că soţia dumneavoastră a trimis-o.

– Da, eu i-am spus doamnei Rodgers toate acestea. Nu are nici o vină.

Annie stătea calmă, cu mîinile pe genunchi şi cu picioarele încrucişate.

– Am vrut să discutăm puţin.

Apoi, întorcîndu-se spre doamna Rodgers, îi zise:

– Scuzaţi-mă că v-am indus în eroare, dar acum puteţi pleca. Se purta ca şi cînd ar fi fost preşedintele companiei.

– Este în ordine, domnule Griffin? îl întrebă femeia.

– Desigur, zise Gil, închizîndu-i uşa în nas şi străbătînd apoi camera.

Gil o văzuse pe Annie la bal, cu Miguel De Los Santos şi, în mometul acela se gîndise că devenea de temut. Dar n-o să se lase impresionat.

– Sînt ocupat, Annie. Dacă este vorba de petrecere, n-ai decît să mă scoţi din comitet. Oricum, te rog să mă scuzi.

– Nu este vorba de comitet, domnule Griffin, absolut deloc. Nu mă îndoiesc că vei cădea în dizgraţie un timp, dar îţi vei cumpăra accesul în alte comitete, cu bani, desigur, cu condiţia să-i ai.

Annie vorbea calm, de aceea Gil nu înţelegea de ce vorbele ei sunau atît de ameninţător. Oricum, nu însemna nimic pentru el. Şi se părea că decăzuse, de cînd se asociase cu portoricanul acela. Trebuie să aflu ce vrea căţeaua asta şi să scap mai repede de ea.

– Cu ce pot să te ajut?

– Domnule Griffin cred că nu-ţi plac femeile. Am dreptate?

Gil oftă. Cristoase, nu avea timp de discuţii filozofice. Şi ce dracu' o interesa pe ea? Începu să pronunţe cuvintele formale, pe care le pregătise pentru conferinţa de presă.

– Ascultă, incidentul de noaptea trecută a fost o greşeală cumplită..

– Nu este adevărat, ţi-ai lovit soţia şi altădată şi ştiu că o băteai pe Cynthia, zise Annie calmă. Noi ştim foarte bine ce făceai.

– „Noi"? Eu unul nu am cunoştinţă de asemenea lucruri şi...

– „Noi" sîntem eu şi prietenele mele. Prietenele

Cynthiei, şi nu ne place felul în care te-ai comportat.

Se uită la ceas şi se ridică. Uluit, Gil răsuflă uşurat, crezînd că nebuna asta o să plece, în sfîrşit. Dar, deşi se întorsese şi se îndrepta spre uşă, se opri acolo.

– Prietenele mele, repetă ea şi deschise uşa.

În momentul acela, apărură alte două căţele şi Bob Bloogee. Nu le recunoscu decît după cîteva clipe, fosta soţie a lui Morty Cushman şi Elise Atchinson.

– Ce dracu'...

– Petrecerea s-a terminat, Gil, zise Annie.

– Sîntem aici, pentru Cynthia, îi declară Elise.

– O să regreţi foarte muuult! adăugă nemernica de Cushman.

– Indiferent ce vă imaginaţi, vreau să ieşiţi imediat de aici. Dacă nu, chem serviciul de pază să vă dea pe uşă afară.

– Ohohoho, să ştii că m-ai speriat, nu glumă! exclamă Brenda Cushman.

– Ascultaţi-mă, căţele nebune ce sînteţi. Nu ştiu ce puneţi la cale, dar trei vrăjitoare înrăite şi un pitic n-o să-mi dicteze mie ce să fac.

– Nu-ţi dictăm, domnule Griffin, zise Bob Bloogee.

– Nu-ţi dictăm, îţi cîntăm.

Căţeaua Cushman începu să fredoneze.

– Da, domnule, este *Maibeibi*. Nu, domnule, nu este nici o îndoială. Da, domnule, este *Maibeibi* acum.

– Tranzacţia ta japoneză este bună de aruncat la W.C., domnule Griffin, zise Annie.

Lui Gil i se strînse stoacul.

– Ce vrei să spui? o întrebă el, cu un glas sugrumat.

– Cît ai cumpărat pînă în prezent? Cam 28%? Poate 30%? Şi cît ai plătit? continuă Annie Paradise. Ei bine, poate că deţii controlul asupra companiei, Gil, dar Tanaki a vîndut deja şantierele navale firmei *Bloogee Industries*. Am avut noi grijă s-o facă.

Îi fîlfîi contractul pe la nas.

– De fapt, vei constata că valoarea acţiunilor tale va fi în continuă scădere, de îndată ce se va afla această

informaţie.

– *Maibeibi* este o companie cu tradiţie, continuă Annie, iar Tanaki este ca un tată pentru oamenii lui. De aceea, cînd a înţeles că, după ce vei prelua firma, vei vinde imediat şantierele navale şi vei lua pe gratis restul companiei, a considerat că trebuie să dea dovadă de loialitate faţă de angajaţii lui. Nu putea accepta aşa ceva.

– O să-i ofer mai mult, zise Gil. Afacerea voastră n-o să ţină.

– Noi credem că o să ţină. Pentru că Bob Bloogee i-a vîndut lui Tanaki fabrica de ciment din Portland, de care au nevoie ca să pătrundă pe piaţa SUA. Înţelegerea noastră este semnată şi parafată, zise Annie, arătîndu-i contractul pe care îl ţinea Bob.

– Cine dracu' vă credeţi? începu Gil să zbiere, o să negociez cu Tanaki.

– Mă îndoiesc. El este un om onorabil, zise Annie. Şi, oricum, de azi nu mai este valabilă nici o negociere. De aici înainte, n-o să mai faci multe negocieri. În caz că vei rămîne în Wall Street.

Amintindu-şi de ultima oară cînd fusese în biroul lui şi cum o tratase Gil cînd îi explicase despre problema financiară a fiicei sale, Annie se simţi satisfăcută. Se făcuse dreptate, se gîndi ea, rîzînd.

– Doamne Gil, era să uit, zise ea, întorcîndu-se.

Annie observă că faţa lui Gil era la fel de cenuşie ca părul lui. Pentru o clipă, i se făcu milă de el, la urma urmei, se afla pe marginea prăpastiei, dar apoi îşi aminti de cuvintele tatălui ei. *Doar cei slabi caută să se răzbune şi doar cei puternici fac dreptate.*

– Cum te simţi acum, după ce ai pierdut şapte sute milioane dolari într-o singură dimineaţă? Mai ales că sînt banii partenerilor tăi? îl întrebă Annie Paradise.

– De ce aţi făcut asta? murmură el.

– Întreab-o pe Cynthia.

Lui Gil îi tremurau mîinile. Pentru o clipă, se gîndi să sară peste birou şi să-i ia la bătaie, unul cîte unul. Dar, în momentul acela se ridică şi ieşiră din cameră fără să

mai scoată o vorbă.

Oare era adevărat? se întrebă el. Nu se putea. Ar fi ruinat. Ar pierde totul. Lovitura lui s-ar transforma într-un fiasco. Partenerii lui... Isuse, ticăloşii ăştia l-ar arunca pe uşă afară. Doamne, l-ar crucifica.

Doamna Rodgers intră în birou.

– Conferinţa de presă a fost aranjată, dar domnul Lederer doreşte să vă vorbească. A sunat şi domnul McMurdo, precum şi ceilalţi asociaţi. Vor să vă întîlniţi imediat, în sala de consiliu. Şi mai aveţi un vizitator, care insistă de asemenea să vă vadă, acum.

Doamna Rodgers se opri şi zîmbi. Se bucura, îşi spuse el. Nu ştie ce se petrece, dar îi miroase a sînge, sîngele meu, şi se bucură.

– Dar ce, au înnebunit cu toţii? zbieră Gil. Nu pot să primesc pe nimeni.

– Ba, cred că pe mine ar trebui să mă primiţi, zise Miguel de Los Santos, intrînd în cameră. Avem de discutat despre multe lucruri.

Doamna Rodgers închise uşa încet, în urma ei, cu zîmbetul pe buze.

Gil încremeni ca un săritor la trambulină înaintea saltului şi se gîndi la vorbele lui Napoleon, după campania nereuşită din Rusia: *De la sublim la ridicol, nu este decît un singur pas.*

CAPITOLUL 13

Paradisul pierdut

– Annie. Sînt Aaron.

Într-un fel, nu era surprinsă. Totuşi, se încordă, deşi numai pentru o clipă. Apoi, inspiră adînc, să se liniştească.

– Bună.

– Ascultă. Ştii, sîmbătă seara... la petrecere.

– Da?

Vocea lui pe care i-o cunoştea atît de bine era mieroasă.

– Annie, aş vrea să te rog să ne întîlnim azi, la prînz. Trebuie să te văd, izbucni el.

– Nu pot, Aaron. Azi după-amiază sînt ocupată.

Acum, după confruntarea finală cu Gil, încununată de succes, îi mai rămăseseră doar cîteva lucruri de rezolvat. Se simţea bine. Începuse să se ocupe singură de viaţa ei. Făcuse dreptate pentru Cynthia. Azi, se ducea la două agenţii imobiliare, să discute despre vînzarea apartamentului. Apoi, se ducea cu maşina la Amagansett, să aranjeze şi cu casa bunicii. Dar de ce îi spusese lui Aaron că era ocupată? Nu putea să-l refuze pur şi simplu şi să închidă telefonul? Nu avea chef să-l audă văitîndu-se de Miguel, Jerry, Chris.

– Te rog, Annie, se milogi el. Este important. Nu va dura mult.

Aaron cerceta mulţimea nervos, căutînd-o pe Annie printre cei veniţi să-şi plimbe puştii, oameni care făceau jogging, vagabonzi şi alţii care se plimbau duminica, la începutul primăverii, prin Central Park. De cînd o văzuse sîmbătă pe Annie, la bal, reflectase profund. Nu ştia ce era între ea şi Santos, dar n-o învinuia că-i spusese adevărul tipului. Acum vedea foarte clar cît de mult greşise. Şi simţea că o doreşte din ce în ce mai mult.

Venise devreme la întîlnire şi, cu toate că era nervos, se simţea bine. Scăpase de letargia care îl amorţise. Îi spusese lui Leslie că voia să inspire aer curat şi ieşise pur şi simplu pe uşă. Trecuse la acţiune. Ştiu ce vreau şi pot obţine încă, se gîndi el.

Silueta suplă şi mersul sigur al lui Annie îi atraseră atenţia. Iat-o.

– Bună, Annie.

– Bună, Aaron.

– Arăţi grozav, Annie. Culoarea îţi vine superb.

Annie rîse.

– „Rozul este inamicul şicului". Am citit asta săptămîna trecută. Dar îţi mulţumesc, oricum, zîmbi ea.

Aaron zîmbi şi el. Ce bine era să fie cu Annie! O luă de braţ şi o scoase din parc.

– Chiar vrei să mîncăm aici? o întrebă Aaron, uitîndu-se neîncrezător la restaurantul grădinii zoologice.

– Nu prea avem de ales, recunoscu ea, citind meniul nu prea bogat. Dar se pare că mîncarea este mai bună decît la vechea cafenea a grădinii. Îţi aminteşti cînd veneam cu băieţii aici? Ţi-e foame?

– Puţin, minţi Aaron.

– Eu o să iau doar ceai şi iaurt. Şi o să mîncăm pe terasă, dacă nu te deranjează. Pe urmă, chiar trebuie să plec.

– Bine, răspunse Aaron. De fapt, este o idee bună.

Deschise uşa şi o lăsă pe Annie să treacă. Cînd îl depăşi, îi simţi parfumul. Şi, într-o singură clipă, îşi aminti de toată viaţa lor împreună, de armonie, prietenie, ajutor, iubire. Se sprijini de uşă să-şi revină. Se simţea slăbit, gata să izbucnească în plîns. Stăpînindu-se cît se putea, veni lîngă ea şi o privi, curios să vadă dacă îi observase slăbiciunea. Nu, nu sesizase nimic.

Aaron comandă cafea şi un sandviş. Apoi, el şi Annie, cu ceaiul şi iaurtul ei, se duseră pe terasa de lîngă Zoo.

– Deci, acum trebuie să plăteşti ca să intri în grădina zoologică, remarcă Aaron.

– Da, bineînţeles, întreaga zonă este împrejmuită cu un gard. Nici măcar nu poţi trece ca să ajungi la inelul Wollman.

– Nu-mi place. Îi lipseşte farmeçul, murmură Aaron.

Cristoase, nu-i plăcea să discute banalităţi. Este îngrozitor de stînjenitor.

– Cred că au făcut-o pentru securitatea animalelor,

continuă Annie. Dar este o tendinţă generală. Oamenii abuzează de ce au şi pierd.

Aaron era atît de sensibilizat, încît, pentru o clipă se gîndi că făcea aluzie la el. Se uită la Annie, dar avea o figură senină, fără urmă de răutate. De fapt pentru el era ca apa pentru un însetat. Nu putea să se mai abţină. I se frînse vocea cînd vorbi.

– Annie, am probleme grave.

– Mi-am dat seama, de la telefon, îi răspunse ea, calmă.

– Annie, lucrurile au mers din rău spre dezastruos. Am intrat în nişte încurcături îngrozitoare.

– Îmi pare rău, Aaron. Dar despre ce încurcături este vorba?

Sesiză o urmă de îngrijorare în glasul ei, dar nu mai o urmă.

– Ştii că am intenţionat să restitui banii lui Sylvie. Şi acum, după ce voi primi banii, în schimbul acţiunilor mele, o s-o fac, se grăbi el s-o asigure. Dar chiar înainte, aveam un plan, menit să sporească cîştigurile. Voiam să împrumut bani de la Morty şi dacă nu mă înşelam, aş fi cîştigat destul să înlocuiesc ce am pierdut. Dar...

Aaron se aplecă şi îşi acoperi faţa cu mîinile.

– Am trişat, Morty mi-a vîndut un pont. Şi eu l-am folosit, deşi n-ar fi trebuit.

Nu îndrăznea s-o privească.

– Iar Chris este supărat pe mine. Spune că nu mai este sigur dacă mă iubeşte. Spune că l-am distrus şi pe el şi pe Alex.

Tăcu pentru o clipă, adunîndu-şi curajul, şi privind-o, în sfîrşit. Acum îi pierise orice urmă de prefăcătorie. Cel care-i vorbea era Aaron înfrînt, fără speranţă.

– Şi, fie că o să crezi sau nu, acum regret că voiam să scap de Jerry. Mi-am dat seama că îl plăceam. Aveam nevoie de el. M-am purtat urît cu el. Cu Morty. Şi cu Chris. Am nevoie de fiul meu. Am nevoie de ei toţi.

Se uită la sandvişul de care nu se atinsese.

– Şi acum mă caută agentul acela federal. Cred că am dat de bucluc. Dar oare n-am fost pedepsit destul?

Annie oftă şi îşi întoarse privirile spre el. Ştia că părea patetic. Nu mergea aşa cum plănuise. Ar fi mai bine să revină la tonul iniţial.

– Îmi pare rău, Annie. N-ar trebui să te împovărez cu necazurile mele.

Apoi se uită la ea cît putea de sincer.

– Nu ştiu cum să-ţi spun. Dar acum îmi dau seama că a fost o greşeală să te părăsesc.

Annie sorbi din ceai.

Aştepta să vadă cum reacţionează, dar nu schiţase nici cel mai mic gest.

– Tu ce crezi? A fost o greşeală, nu-i aşa?

Annie nu se grăbi să-i răspundă.

– Mă rog, dacă aşa consideri, poate că pentru tine a fost o greşeală.

– Dar tu, tu ce crezi?

– Cînd am divorţat, aşa mi s-a părut. Dar apoi, cînd te-ai căsătorit cu cum-o-cheamă, m-am gîndit că ai înnebunit.

Îl privi.

– Să înţeleg că mariajul vostru nu merge bine?

Aaron se simţea stînjenit şi nu-i răspunse imediat.

– Nu ne înţelegem, recunoscu el, în cele din urmă.

– Aha.

– Şi nici nu cred că vom reuşi. Avem altă scară a valorilor.

Annie scoase un sunet. Nu cumva îi venea să pufnească în rîs? Aaron se enervase. Observă cît era de indiferentă şi o privi acuzator.

– Am senzaţia că nu-ţi pasă de ceea ce îţi spun.

– Ba îmi pasă, Aaron, într-un fel. Însă tu eşti căsătorit cu altcineva. Aş fi nebună să rămîn legată emoţional de tine. Se opri.

– Dar am fost foarte apropiaţi un timp, aşa că îmi

pasă încă... într-un fel.

Aaron se simţi jignit, dar nu-şi permitea să suporte ofensa. Isuse, îşi spuse el, nu poţi să-ţi păstrezi mîndria. Las-o să vadă ce simt. Să-şi dea seama că ai nevoie de ea, că o doreşti din nou. Se întări din nou, îşi adună energia şi o luă de mînă. Ştia că ea era ultima lui speranţă.

Inspiră adînc.

– Crezi că am putea să mai fim împreună? Crezi că sînt nebun fiindcă vreau să încercăm din nou?

– Da, Aaron. Îmi pare rău, dar mă tem că aşa cred. Îţi imaginezi că aş putea să te iau în serios? Eşti copleşit de necazuri pînă peste cap, soţia ta nu te susţine, este evident, şi alergi la Annie cea credincioasă, să te ajute. Te aşteptai să dau din coadă ca un cîine, ca şi cînd viaţa cu ea n-ar conta. Ar trebui, în concluzie, să mă modelez după planurile tale. Cel puţin pînă o să se schimbe din nou. Aaron, îţi dai seama că mă insulţi?

– Te insult? Eu te consider un înger. Sînt gata să mă umilesc ca să te recapăt. Te iubesc, Annie.

Annie deveni brusc serioasă.

– Las-o baltă, Aaron. Eşti un om care nu rezistă presiunii. Ai fost un tată destul de bun cînd aveai doi băieţi sănătoşi, dar chiar şi atunci îl preferai pe cel mai inteligent dintre ei. Şi ai cedat nervos cînd ai fost confruntat cu o fiică handicapată. La servicu a fost grozav atîta timp cît îţi ieşeau toate uşor. La fel ca şi în căsătorie. Dar, cînd lucrurile s-au înrăutăţit, şi se înrăutăţeau întotdeauna, Aaron, te-ai retras. Vorbeşti ca şi cînd nu ţi-ai fi dat seama că am propria mea viaţă, planurile mele. Ei bine... am alte intenţii. Nu sînt disponibilă.

Aaron se simţea ca şi cînd ar fi fost lovit în stomac sau undeva mai jos. Pentru o clipă i se păru că terasa se clătina sub picioarele lui. Se apucă de marginea albă, metalică a mesei. Se gîndi la De Los Santos. Oare există ceva între ei? Ceva în afara relaţiilor profesionale?

Acum era disperat.

– Annie, cum poţi să fii atît de lipsită de inimă? Am necazuri mari. Eşti tot ce mi-a mai rămas. Te iubesc! Căsătoria noastră nu înseamnă nimic pentru tine?

– Aaron, Annie îl privi uimită, noi nu mai sîntem căsătoriţi.

– Ah, Doamne! exclamă Aaron. Nu-mi mai reaminti.

Îşi duse mîinile la ochi.

– Ce-o să mă fac?

Annie îl privi calmă şi îi vorbi cum n-o mai făcuse niciodată:

– Cred că va trebui să faci faţă problemelor tale. Să le rezolvi. Doar îţi dai seama că tu ai creat această situaţie, nu eşti o victimă.

Aaron îşi lăsă mîinile în jos. Nu-i venea să creadă că folosise această expresie. Vorbea ca Leslie! O privi din nou, să vadă dacă nu făcea vreo glumă macabră. Nu, era serioasă. Simţea că se prăbuşeşte totul în jurul lui. Şi considera că îl insultase. Nu-i nimic. Nu era prea tîrziu să-şi salveze demnitatea.

– Deci, aştepţi să fii salvată de cavalerul tău în armură strălucitoare? rînji el.

– Nu am nevoie să fiu salvată sau, mai bine zis, m-am salvat singură.

– Atunci nu mai am nimic de spus, zise el, înţepat.

Annie rămase tăcută timp de cîteva minute. În adîncul ei, simţea dorinţa să nu plece, să se agaţe de el, în ciuda celor întîmplate, să continue drama. Dar cealaltă parte a ei, adevărata Annie, era gata să plece. Acum suport să mă rup de el, deşi ruptura părea atît de intolerabilă, altă dată. Rana s-a cicatrizat. S-a redeschis cînd m-a părăsit mama, Aaron, şi cînd a plecat Sylvie. Acum însă ştiu că voi supravieţui. El este cel care nu ştie.

Îi vorbi blînd.

– Cred că este timpul să plec, Aaron.

Îl privi. Se uita la ea, cu faţa lui frumoasă, ca şi cînd ar fi vrut să spună: „Nu se poate".

– Dar, Annie. Sînt atît de singur!

– Nu te îngrijora. O să te obişnuieşti, zise Annie şi plecă.

Annie se îndrepta spre intrarea grădinii zoologice. Plăti biletul şi intră. Nu văzuse noua grădină zoologică.

Se îmbunătăţise mult, dar rămăsese aceeaşi închisoare pentru animale. În timp ce se plimba printre cuşti, se întristă. Raţele înotau în ceea ce părea la început un lac mare, dar cînd privi mai atentă, observă un fundal ce dădea aparenţă de spaţiu, dublat de o oglindă. Se îndoia însă că putea să păcălească păsările.

Rămase să le privească şi, pentru o clipă, îşi dori ca lucrurile să fi fost diferite. Dacă Aaron n-ar fi părăsit-o, ar fi fost mai fericiţi. În atmosfera rece, falsă, în ritmul trepidant al New York- ului, îşi clădiseră o familie. Îşi dorea, ah, cît de mult îşi dorea să se poată întoarce înapoi, la cum fusese. Dar trecutul era real şi acum vedea mai clar. Vedea adevăratele margini ale cuştii în care fusese.

Tristeţea animalelor închise fu alungată brusc de un gînd. Nu-l iubesc pe Aaron. Şi nici măcar nu-i mai vreau. Toţi trăim în cuşti, îşi spuse ea. Iubirea pentru Aaron era o cuşcă, la fel ca apartamentul cel mare, plin cu amintiri triste. Sînt mai norocoasă decît raţele, se gîndi ea. Eu, cel puţin, pot să plec.

Continuă să străbată grădina zoologică. Se duse la urşii polari. Pentru o clipă, i se făcu milă de fostul ei soţ. Dar Aaron nu mă iubeşte, se gîndi ea. Acum este la fel că animalele acestea întemniţate. Nu par periculoase, dar sînt. La fel ca fiarele sălbatice de la grădina zoologică. Dacă-l primea din nou în viaţa ei, în clipa în care nu ar mai avea nevoie de îngrijirea ei, ar ataca-o şi ar distruge-o. Sau ar părăsi-o. Aşa cum făcuse deja.

Se întoarse, trecu pe lîngă maimuţe şi se îndreptă spre ieşire. Trăia aceeaşi senzaţie pe care o avusese la Katsura. Am prietenii mei, se gîndi ea, scrisul meu, şi poate un mic apartament, care va fi mai spaţios în unele privinţe decît locurile în care am trăit pînă acum.

– Sînt liberă! zise ea şi ieşi din grădina zoologică, întorcîndu- se în lumea reală.

EPILOG

Soţiile se reunesc

Drumuri în viaţă

Gunilla Goldberg, întinse braţul, îndoindu-şi încheietura şi răsucindu-şi mîna, ca orice femeie care şi-a făcut proaspăt manichiura. Unghiile false aveau cinci centimetri lungime şi erau vopsite cu ojă roşie. La New York, pentru aproximativ un şase dolari de deget, puteai să-ţi protejezi unghiile cu un strat mătăsos, care menţinea perfecţiunea tot timpul.

– Cum ţi se pare? o întrebă pe Khymer Mallison, care stătea la masă, lîngă Gunilla, în timp ce i se făcea de asemenea manichiura.

– Drăguţ, îi spuse Khymer absentă, deşi considera că această culoare nu-i avantaja pielea Gunillei.

Gunilla clătină din cap.

– Prea ţipător. Ştiam eu că ar fi trebuit să mă vopsesc cu Bridal Path Pink.

Se uită la manichiurista est-europeană, dornică să-i satisfacă gusturile.

– Şterge-o. Prefer rozul.

Malla îşi ascunse oftatul. Trei straturi şi încă unul de protecţie, înainte să se răzgîndească. Şi Malla ştia din experienţă că doamna Goldberg n-o să-i dea un bacşiş suficient de substanţial, ca să compenseze pierderea de timp. Zîmbi, lua o bucată de vată, o înmuie în acetonă şi frecă degetul arătător al Gunillei.

– Ştii pe cine am văzut *autre jour*? o întrebă Gunilla.

Khymer, se întoarse pe jumătate interesată.

– Pe acea Mary Griffin. Cea pe care Gil Griffin a bătut-o înainte să intre în închisoare.

– Serios? se miră Khymer, unde ai văzut-o? Credeam că a dispărut.

– Ei bine, discutam despre o acţiune de colectare a fondurilor, la *Biblioteca Morgan,* ştii, în cartierul acela oribil unde era *Altman's,* şi mi-am rupt o unghie. Trebuia să mi-o pună repede la loc, aşa că m-am dus la unul din magazinele coreene.

Amîndouă femeile se cutremurară. Magazinele coreene de manichiură care împînziseră Manhattan-ul deserveau femeile modeste, nu pe cele din înalta societate.

– Parcă am intrat într-o măcelărie, bineînţels. Au vrut să-mi taie pieliţa la unghii! Mă rog şi, cînd mi-am ridicat privirile, am văzut-o pe Mary Griffin, stînd lîngă mine, aşa cum stai tu acum. Îşi făcea pedichiura.

– Ai discutat cu ea?

– *Bien sur.* Nu aveau nimic de citit decît revistele *Vogue* şi *Cosmo,* vechi de patru luni. Ea era mai interesantă. Oricum, deşi nu prea mult, biata de ea.

– Credeam că a plecat din oraş. Ce face?

– Lucrează pentru o companie de asigurări. Are o funcţie lipsită de importanţă în *Turtle Bay.* Era jenant, zău aşa. Dar, *C'est la guerre.*

Da, se gîndi Gunilla, dacă nu lupţi, o să te trezeşti şi tu în *Turtle Bay.* Dar fusese în frunte şi o să fie din nou. Se întrebă cum mergeau lucrurile între Ted Turner şi Jane Fonda. Oricum, chiar dacă mergeau, nu-i păsa. O să găsească ea pe cineva.

– Dar ce s-a întîmplat cu cealaltă blondă? o întrebă Khymer. Ştii, Shelby Cushman.

Khymer voia s-o ironizeze pe Gunilla. O altă protejată de-a ei, care dăduse greş.

Gunilla oftă.

– Oh, a dat divorţ de soţul ei, înainte să fie condamnat, iar apoi, după ce a părăsit-o Jon Rosen, s-a dus acasă în Savannah, sau de unde o fi fost. Bine-

înţeles, familia Symington era distrusă. Dar am auzit că a terminat divorţul şi vînează bărbaţi în Dallas. S-ar putea să se descurce destul de bine.

Îi zîmbi Mallei, în timp ce îi aplica noul strat de ojă.

– Te duci la petrecerea familiei Van Gelder săptămîna viitoare? o întrebă ea indiferentă.

Khymer zîmbi.

– Da, tu nu?

Ştia că Gunilla nu fusese invitată. De cînd o părăsise Sol pentru Sally Worthing, viaţa socială a Gunillei se redusese dramatic.

– Am auzit că vor anunţa logodna fiicei lor. Ştii, cea cu nume ciudat.

– Phoebe, zise Gunilla, pe un ton obosit.

– Mda. Am aflat că o să se mărite cu vedeta aceea pe care a cunoscut-o în clinica de dezintoxicare.

– Da, Kevin Lear. Este singurul mod în care poţi întîlni un bărbat, în ziua de azi, zise Gunilla cu amărăciune. La spital sau la închisoare. Ia să vedem: Morty Cushman, Gil Griffin, Ivan Boesky, Milken şi Steve Brettan. Nu-i de mirare că este atîta penurie de bărbaţi.

Khymer rîse.

– Eu n-am observat, zise ea, răutăcioasă.

– O să observi, draga mea. O să observi.

Gunilla se întreba cît de bine mergea căsătoria lui Mallison. Soţul lui Khymer m-a plăcut întotdeauna, se gîndi ea. Poate...

În momentul acela, intră Annie Paradise.

– Bună, Annie, zise Gunilla. Nu te-am văzut de nu mai ţin minte.

Annie se opri şi zîmbi.

– Da. Nu prea m-am ocupat de viaţa socială în ultima vreme.

– Înţeleg, zise Gunilla.

Annie intră în holul apartamentului ei aproape gol acum, atentă să nu-şi strice manichiura. Nu-şi mai făcuse una de luni de zile, fiindcă bătea la maşină şi, în

primul rînd, costa cam mult. Dar acum lucrurile începeau să se aranjeze. Îşi vînduse apartamentul, nu prea repede, dar la un preţ bun. Străbătu livingroom-ul, în care răsunau nu numai amintirile, dar şi sunetul paşilor ei pe parchetul lucios, ricoşînd în ferestrele înalte. Fără mobilă şi perdele, camera era plină de ecouri, iar priveliştea i se părea prea apropiată acum, cînd nu avea cu ce s-o astupe.

Era ultima noapte în apartamentul newyorkez. Tot ce-i mai rămăsese era vechea ei saltea, şi o lampă crăpată în camera lui Sylvie, plus cîteva nimicuri, de care nu avea nevoie. Lăsa totul în urmă, se gîndi ea.

Nu-i venise prea greu să-şi ia la revedere de la Sylvie de data aceasta. Annie se întrebă dacă se simţea atît de fericită pentru Sylvie sau fiindcă viaţa ei era mult mai plină. Se gîndi ce mult se schimbase sufleteşte de cînd fusese în Japonia.

Sylvie şi Hirashi se împrieteniseră deja; se pare că lipsa unui limbaj comun nu era o problemă pentru ei. Hiroshi îi adusese lui Sylvie nişte superbe păpuşi din Kyoto, şi ei doi se împăcau foarte bine. Era o fată fericită.

Annie intră în dormitorul unde valiza ei stătea deschisă pe saltea. Trebuia doar să-şi pună noua ei rochie, o extravaganţă, dar cît se poate de justificată. La urma urmei Elise îi trimisese biletele pînă la Nisa, la clasa întîi şi avea rezervată o cameră la *Hotel de Paris.* La Cannes.

Annie va lua avionul *Pan Ann* de ora nouă, a doua zi dimineaţă; va fi ultima ei seară la New York şi în apartamentul la care ţinuse atît de mult. Toată mobila fusese depozitată, plantele fuseseră împărţite pe la prietene şi la spital, îşi împachetase hainele şi le trimisese în străinătate. Iar în seara aceasta, îl întîlnea la cină pe Miguel, la restaurantul *Le Refuge.* Trebuia doar să se îmbrace şi să-şi împacheteze noua rochie şi manuscrisul. Apoi, va fi gata. Dar, cînd începu să-şi împacheteze rochia, fu

tentată s-o încerce din nou. O trase peste cap. Era simplă, dar confecţionată dintr-un superb jerse din mătase. Rotundă la gît, cu mîneci lungi, strînse, uşor încreţite, se lăsa pînă la podea, în falduri. Avea un model deosebit, parcă era o floare inversată. Şi era stacojie, o culoare îndrăzneaţă. Renunţase la nuanţele pastelate de pînă atunci. Annie zîmbi cînd se văzu în oglinda din baie. Cu clipsurile mamei sale, va arăta foarte bine, într-adevăr. N-o s-o facă de rîs pe Elise.

Miguel veni s-o ia la ora şapte. Îl pofti în apartamentul gol şi-l lăsă să străbată camerele.

– Foarte drăguţ, zise el, uitîndu-se spre rîu.

– A fost, odată.

Schimbînd subiectul, îl întrebă:

– Eşti sigur că nu poţi veni în Franţa?

Clătină din cap.

– Elise m-a invitat, dar am prea mult de lucru în momentul de faţă. Înţelegi, nu-i aşa?

Annie încuviinţă din cap. De cînd fusese condamnat Gill Griffin, se vorbea că Miguel va deveni procuror general. Zîmbi.

De Los Santos se întoarse spre ea.

– Ştii, Annie, divorţul meu se va pronunţa peste o lună. Nu te-am întrebat ce planuri ai după ce te întorci din Japonia.

– Şi am apreciat foarte mult că nu m-ai întrebat. Japonia este o experienţă pe care vreau s-o păstrez pentru sufletul meu. Este un dar pe care mi-l fac. Oferta domnului Tanaki a fost prea tentantă ca s-o refuz. O să am o căsuţă, un tutore şi un profesor de budism. Lasă-mă să termin cartea. Pe urmă o să mă întorc şi o să vedem.

Se opri, privindu-l drept în ochi.

– S-a întîmplat ceva?

Îl luă de mînă şi se ţinură aşa, strîns.

– Cînd o să mă întorc, deoarece n-o să am unde

sta, poate că o să locuiesc la tine o noapte sau două?

– Este o posibilitate foarte plăcută, rîse Miguel, mîngîindu-o pe obraz.

Cînd Annie coborî din avion, la Nisa, avea doar un mic geamantan şi trecu repede prin vamă. Mă rog, repede, faţă de birocraţia franceză. Dar, cînd ieşi pe uşile batante, îşi văzu imediat numele, numele ei de fată, scris pe o tăbliţă, în mîna unui şofer. Cînd îi făcu semn, veni imediat la ea şi-i luă bagajul.

– Mademoiselle MacDuggan? V-am căutat, îi confirmă el, într-o engleză cu accent franţuzesc. Mademoiselle Elliot mi-a spus să vă duc imediat la vilă. Este O.K.?

– La vilă? întrebă ea, uimită.

– S-a produs, cum se spune, o schimbare în planul iniţial.

Drumul cu maşina, de-a lungul coastei şerpuitoare era superb. Annie îşi dădu seama cu regret că nu mai fusese în sudul Franţei de mai bine de zece ani, de cînd sărbătorise zece ani de căsătorie, cu Aaron. Oare ce aşteptase?

Ei, acum s-a terminat, se linişti ea. O să-mi văd de drumul meu şi voi încerca să judec oamenii după adevăratul lor caracter. Cu Aaron s-a terminat, Sylvie este bine îngrijită, băieţii îşi văd de viaţa lor şi eu sînt singură. Deocamdată. Se gîndi la Miguel, sperînd să se întoarcă la el fiindcă aşa dorea, nu din slăbiciune. Privi Mediterana splendidă. Nu m-am simţit niciodată mai bine, se gîndi ea.

– Annie, draga mea, ai sosit! Cum a fost drumul? Obositor? o întîmpină , Elise strîngînd-o în braţe.

Larry o sărută pe obraz şi se oferi să-i ia bagajele, dar Annie îl păstră pe cel mic.

– Îmi pare rău că ne-am schimbat planurile dar, după prima vizionare neoficială, a fost un adevărat coşmar. Presa şi distribuitorii de film nu ne lasă în pace. Nu

trebuie decît să faci un film fenomenal şi nu mai scapi de ei. Hotelul era un furnicar de oameni, aşa că am preferat această vilă. Sper că o să-ţi placă.

Annie se uită la enorma cameră albă, care dădea pe o terasă cu piscină, de unde se vedea în depărtare Coasta de Azur.

– Cum să nu-i placă? exclamă Brenda, venind de pe terasă, surpriză, surpriză.

– Brenda, mincinoaso ce eşti! Ai spus că tu şi Diana nu puteţi veni.

– Mă rog, dacă eşti atît de proastă să crezi că aş renunţa la o excursie gratis la Cannes, unde o s-o văd pe prietena mea cîştigînd Festivalul Filmului, doar ca să verific bilanţul celor de la *Paradise/Loest* şi să asist la marşul homosexualilor din Poughkeepsie, atunci, meriţi să fii minţită.

– Deci, ne-am reunit! exclamă Annie.

Celelalte două încuviinţară din cap, vinovate.

– Ce mincinoase sînteţi!

– Şi nu doar soţiile, ci şi membrii artificiali ai clubului, zise Bob Bloogee, apărînd cu Bette de pe terasă.

– Bună, Annie! strigă ea.

– Cred că este momentul să bem ceva, zise Larry, ţinînd într-o mînă o sticlă de şampanie şi în alta una de apă minerală *San Pellegrino*.

Îi întrebă pe invitaţi ce doreau şi apoi scoase o felie de pîine din bufet.

– Să toastăm! exclamă el, spre amuzamentul tuturor.

Mai tîrziu, după o cină delicioasă şi cîteva sticle de vinuri alese, Elise, Annie şi Brenda se aşezară în salon, într-o lumină palidă, plăcută. A doua zi de dimineaţă, vor trebui să se trezească devreme pentru vizionare, dar nu se îndurau să se retragă la culcare.

– Deci, dragi membre ale clubului, cred că am reuşit să realizăm ce ne-am propus, zise Elise cu satisfacţie.

– Da, Morty este falit, Gil şi-a pierdut poziţia socială şi Aaron a fost părăsit. Nu-i rău pentru nişte începă-

toare, nu-i aşa? zise Brenda.

– *Iadul nu are atîta furie...* , murmură Elise.

– Cred că este timpul să adoptăm un nou slogan, le sugeră Annie. Deoarece s-a terminat cu ce ne-am propus, cele două prietene ale ei o priveau curioase, ce-aţi zice de *„Să trăieşti bine este cea mai bună răzbunare"?*

– Propunerea se supune votării, zise Elise, încuviinţînd din cap.

– S-a aprobat în unanimitate, adăugă Brenda. Şedinţa clubului s-a încheiat.

Rămaseră un timp, în linişte.

– Deci, pleci în Japonia şi Miguel nu mai face parte din planurile tale? o întrebă Brenda. Pentru totdeauna?

– Nu. Doar pe moment. Este minunat, un om foarte cumsecade, dar nu sînt sigură că un bărbat este ceea ce îmi trebuie în momentul de faţă.

– Mie îmi spui, glumi Brenda.

– Ah, Annie, n-o să te simţi singură în Japonia?

Elise o luă de mînă.

– Eu sînt atît de fericită cu Larry. Aş dori să fii şi tu...

– N-o să fiu singură. Domnul Tanaki şi familia lui mă vor găzdui. O să fie bine. Urează-mi linişte spirituală şi putere, ca să pot termina cea de-a doua revizuire a manuscrisului.

– Cea de-a doua? Şi cu prima ce ai făcut?

– Am terminat-o, zise Annie mîndră.

– Aşa deci şi ne făceai pe noi mincinoase! strigă Brenda. Vorbeşti serios? Ce fată bună eşti!

– Nu mai sînt atît de bună cum eram, sper.

– Ce palpitant! Pot să-l citesc? întrebă Elise.

– Dar cel mai important este dacă mi l-ai dedicat mie? o întrebă Brenda.

Elise pufni. Apoi, trecu la acţiune.

– Ştii, cunosc mulţi editori... Mai ales acum, cînd ne-am apucat de film.

Se opri să se gîndească.

– Poate Swifty Lazar sau Mort Janklow.

– Mulţumesc, dar nu sînt potriviţi pentru mine.

Oricum, am luat deja legătura cu o editură. Any şi Al de la *Writers House*, m-au ajutat mult.

– Annie, ai terminat cartea, ţi-ai găsit doi editori şi nu ne-ai spus nimic? Nu mai avem încredere în tine.

– Voi eraţi ocupate. Tu şi Diana vă renovaţi apartamentul, Elise şi Larry se ocupau de filmări. Trebuia să-mi ocup şi eu timpul cu ceva, nu? zîmbi Annie. Oricum, am vrut să aştept să văd dacă această carte merită sau nu să fie citită.

Se opri pentru o clipă.

– Editorii mei sînt foarte optimişti. Spun că s-ar putea chiar să am succes.

– Annie, ce grozav! Dar despre ce este vorba în capodopera ta secretă? se interesă Brenda.

– Păi, zise Annie, întorcîndu-se la către cele două prietene ale ei, cred că ştiţi.

Apoi, scoase din geantă manuscrisul intitulat Clubul soţiilor părăsite şi-l puse pe măsuţa lustruită, între ele.

SFÎRŞIT